

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ КУЛАТА НА ЛЯСТОВИЦАТА

Част 6 от „Вещерът“

Превод от полски: Васил Велчев, 2010

chitanka.info

В нощ, тъмна като черно
наметало,
достигнаха до Дун Дара,
където
вещерката млада бе се скрила.
Обкръжиха селото изцяло.

В нощ, тъмна като черно
наметало,
да я хванат искаха, но не успяха
—
не беше още слънцето изгряло,
а трийсет трупа на пътя
лежаха.

Песен за
ужасното
клане, станало
в Дун Дара в
нощта на
Саовине.

ПЪРВА ГЛАВА

— Мога да ти дам всичко, което пожелаеш — казала вълшебницата. Богатство, власт и скиптър, слава, дълъг и щастлив живот. Избирай.

— Не искам нито богатство, нито слава, власт или скиптър — отговорила вещицката. — Искам да имам кон, черен и бърз като нощен вихър. Искам да имам меч, блестящ и остър като лунен лъч. Искам да се нося в черна нощ на този черен кон из света, искам да поразявам Злото и Мрака с блестящия си меч. Това искам.

— Ще ти дам кон, черен като нощта и побърз от нощния вихър — обещава вълшебницата. — Ще ти дам и меч, по-ярък и по-остър от лунен лъч. Но ти искаш много, вещичке, и ще трябва и да платиш много.

— С какво? Та аз нямам нищо.

— С твоята кръв.

Флорънс Деланой,
„Приказки и предания“

Всички добре знаят, че вселената, също както и животът, се движи в кръг. Кръг, върху който са отбелязани осем магически точки, образуващи годишния цикъл. Тези точки, разположени в кръга по двойки точно една срещу друга, са *Imbaelk*, или Поникване; *Lammas*, или Съзряване; *Belleteyn*, или Разцъфтяване; и *Saovine*, или Замиране. На този кръг са обозначени също така два пъти *Solstycja*^[1], или точки на Слънцестоене — зимното, наречено *Midinvaerne*, и *Midaete*, лятното. Има също така и два пъти *Ekwinikcja*^[2], или точки на Равноденствие — *Birke*, пролетното, и *Velen*, есенното. Тези дати

разделят кръга на осем части — точно по същия начин се разделя годината в елфическия календар.

Акостиралите на плажовете в околностите на Яруга и Понтар хора донесли със себе си собствен календар, в основата на който било движението на луната. Този календар разделял годината на дванайсет месеца, определящи годишния цикъл на работа на земеделеца — от началото, от изработването на коловете през януари, до самия край, когато мразът сковава земята. Но въпреки че хората разделяли годината и отмервали датите по различен начин, те харесали елфическия кръг и осемте точки върху него. Заимствали от елфическия календар Имбаелк и Ламас, Саовине и Белетейн; двете слънцестоения и равноденствия станали важни празници и за хората, тържествени дати. Започнали да се открояват сред останалите дати толкова явно, колкото се откроява от останалите дървета някое, намиращо се напред ливадата.

Защото тези дати са магически.

За никого не е тайна, че по време на тези осем дни и нощи невероятно се усилва магическата аура. Никой не се учудва от магическите феномени и загадъчните явления, съпровождащи тези осем дати, и особено двукратните Еквинокции и Солтиции. Хората дотолкова вече са свикнали с тези феномени, че рядко някой се вълнува от тях.

Но тази година беше различно.

През тази година хората, както обикновено, отбелязаха есенната Еквинокция с тържествена семейна вечеря, на която на масата се слагаха колкото се може повече различни плодове от тазгодишната реколта, дори и някои да не бяха в големи количества. Така повеляваше обичаят. След като похапнаха и благодариха на Мелителе за урожая, хората отидоха да си легнат. И тогава започна ужасът.

Точно преди полунощ се разрази люта виелица, задуха ужасен вятър, в който, наред с шума от превиващи се почти до земята дървета, пращенето на стрехите и ударите на кепенците, се чуваха страховит вой и крясъци. Облаците в небето приемаха най-страховити форми, сред които най-често се повтаряха силуетите на носещи се в галоп коне и еднорози. Ураганът вилня почти час, а в настъпилата след него неочаквана тишина нощта оживя с трелите и пляскането на крилете на стотици козодои — тези тайнствени птици, които според мълвата се събират на ята над умиращи, за да пеят зауспокойни песни. Този път

хорът на козодоите беше толкова силен и гръмък, сякаш целият свят умираше. Козодоите пееха песента си с диви гласове, небосклонът се покриваше с облаци, остатъците от лунна светлина угасваха. Тогава заскимтя страховито и банши, предвестница на нечия скорошна и внезапна смърт, а през черното небе се понесе в галоп Дивия лов — шествие от огненооки призраци, яхнали скелетите на коне и шумно развяващи разкъсани наметала и знамена. Както и други години, Дивия лов събра своя урожай, но този път той беше толкова ужасен, какъвто хората не го бяха виждали от много години — само в Новиград повече от двайсет души изчезнаха безследно.

Когато Ловът си отиде и облаци се разсеяха, хората видяха луната — малка, както винаги по време на равноденствие. Но тази нощ имаше кървав цвят.

Обикновените хора имаха множество обяснения за феномена на Еквинокциите, които, между другото, се различаваха доста помежду си в зависимост от спецификата на регионалната демонология. Астролозите, друидите и магьосниците също си имаха свои обяснения, но в повечето случаи — погрешни, колкото да се отбие номерът. Малко, невероятно малко бяха хората, умеещи да свържат това явление с реалните факти.

На островите Скелиге, например, някои суеверни хора сметнаха шокиращите явления за предвестник на *Tedd Deireadh*, край на света, предшестван от битката *Ragh nar Roog*, финалният сблъсък между Светлината и Мрака. Стремителният ураган, разтърсил острова в нощта на Есенното слънцестоене, беше сметнат от суеверните за вълна, задвижвана от носа на чудовищния, построен от ноктите на трупове дракар^[3] на Наглфар от Морхог, предвождащ армия от призраци и демони на Хаоса. Но по-просветените или по-добре информирани хора свързваха безумието на небесата и морето със злата магьосница Йенефер и ужасната ѝ смърт. Други — още по-добре информирани — виждаха в бушуващото море знак, че в този момент умира някой, в чиито вени тече кръвта на кралете на Скелиге и Цинтра.

Тази нощ на есенната Еквинокция беше нощ на кошмари и привидения, нощ на внезапни пробуждания върху смачканите и мокри от пот чаршафи. Виденията и събужданията не се разминаха дори и на най-светлите личности — в Нилфгард, Града на Златните кули, се

събуди с вик император Емхир вар Емрейс. На Север, в Лан Ексетер, скочи от леглото си крал Естерад Тисен, събуждайки съпругата си, кралица Зулейка. В Третогор падна от леглото и сграбчи камата си супершпионинът Дийкстра, като при това събуди съпругата на министъра на финансите. В замъка Монтекалво скочи от чаршафите си от дамска магьосницата Филипа Ейлхарт, но без да събуди съпругата на граф де Ноалие. Събудиха се — повече или по-малко внезапно — джуджето Ярпен Зигрин в Махакам, старият вещер Весемир в планинската крепост Каер Морхен, банковият служител Фабио Сахс в град Горс Велен, ярлът Крах ан Крайт на борда на дракара „Рингхорн“. Събуди се магьосницата Фрингила Виго в замъка Боклер, събуди се жрицата Сигрдрифа в храма на богинята Фрея на остров Хиндарсфял. В обсадената крепост Марибор се събуди Даниел Ечевери, граф на Гарамоне. Зивик, десетник от Кафявата рота, се събуди във форт Бан Глеан. Събуди се търговецът Доминик Бомбастус Хувенагел в градчето Клармон. И много, много други.

Но малцина бяха онези, които успяха да свържат тези явления и феномени с истински, конкретен факт. И с конкретна личност. Така се получи, че трима от тях прекараха нощта на есенната Еквинокция под един покрив. В храма на богинята Мелителе в Еландер.

* * *

— Козодои... — простена писарят Яре, вторачил се в тъмнината, спуснала се над храмовия парк. — Сигурно са хиляди, цели облаци... Врещят за нечия смърт... За нейната смърт... Тя умира...

— Не говори глупости! — Трис Мериголд се обърна рязко и вдигна юмрук — за момент изглеждаше, че ще удари или бутне момчето в гърдите. — Да не вярваш в глупави суеверия? Краят на септември е, козодоите се събират на групи, преди да отлетят. Напълно естествено е!

— Тя умира...

— Никой не умира! — извика магьосницата. — Никой, ясно ли ти е? Престани да плещиш глупости!

В коридора на библиотеката прииждаха послушнички, разбудени от нощната тревога. Лицата им бяха сериозни и бледи.

— Яре — Трис се успокои, сложи ръката си върху рамото на момчето и силно го стисна, — ти си единственият мъж в храма. Всички гледаме към теб, търсим в теб помощ и опора. Не можеш да си позволиш да се страхуваш, не можеш да си позволиш да се паникьосваш. Овладей се. Не ни разочаровай.

Яре въздъхна дълбоко, опитвайки се да успокои треперенето на ръцете и устните си.

— Това не е страх — прошепна той, отклонявайки поглед от очите на магьосницата. — Не се страхувам, тревожа се! За нея. Сънувах...

— Аз също сънувах — стисна устни Трис. — Сънували сме едно и също — аз, ти и Ненеке. Но за това — никому нито дума.

— Кръвта върху лицето й... Толкова много кръв...

— Помолих те да мълчиш. Ненеке идва.

Върховната жрица се приближи към тях. Лицето й беше уморено. Отговори на безмълвния въпрос на Трис с поклащане на главата. Забеляза, че Яре се готви да каже нещо, и го изпревари:

— За съжаление — нищо. При минаването на Дивия лов над храма са се събудили почти всички, но никой не е имал видения. Иди да спиш, момче, няма какво да правиш тук. Момичета, по спалните помещения!

Тя потърка с две ръце очите и главата си.

— Ех... Еквинокция! Проклетата нощ... Лягай си, Трис. Нищо не можем да направим.

— Безпомощността ме довежда до безумие — стисна юмруци магьосницата. — При мисълта, че тя някъде там страда, че кръвта й изтича, че е в опасност... Проклятие, само ако знаех какво да направя!

Ненеке, върховната жрица в храма на Мелителе, се извърна:

— А опита ли да се помолиш?

* * *

На юг, далеч отвъд планините Амел, в Ебинг, в района на име Переплут, в обширните мочурища, прорязани от реките Велда, Лете и Арете, на място, отдалечено на осемстотин мили гарванов полет по права линия, старият отшелник Висогота внезапно се събуди на

зазоряване от кошмар. Изобщо не можа да си спомни какво е сънувал, но от вълнение не можа да заспи отново.

— Студено, студено, студено, бррр — мърмореше си Висогота, крачейки на пътеката сред тръстиките. — Студено, студено, бррр.

Поредната мрежа беше празна. Нито една ондатра. Изключително неуспешен лов. Висогота изчисти мрежата от калта и тревата, шепнейки проклетия и подсмърчайки с премръзналия си нос.

— Студено, бррр, ху-ха — бърбореше той, вървейки към началото на блатото. — А все още е септември! Минали са само четири дни от Еквинокцията! Откакто съм жив, не е имало такива студове в края на септември. А аз живея вече доста дълго!

Поредната — вече предпоследна — мрежа също беше празна. На Висогота вече дори не му се ругаеше.

— Определено става все по-студено всяка следваща година — мърмореше си той, докато вървеше. — А сега изглежда, че ефектът на застудяването рязко се засилва. Е, елфите са предвидили това отдавна, но кой вярва на предсказанията на елфите?

Над главата на стареца запърхаха криле, понесоха се сиви, невероятно бързи сенки. Мъглата над тресавището отново се изпълни с дивите, накъсани трели на козодоите и бързото плющене на криле. Висогота не обръщаше внимание на птиците. Той не беше суеверен, а над блатата винаги имаше много козодои, особено на разсъмване — тогава летяха толкова нагъсто, че го беше страх да не го закачат за главата. Е, невинаги бяха толкова много като днес, и може би песента им невинаги беше толкова страховита... От друга страна, в последно време природата си правеше странни шеги, редяха се куриоз след куриоз, всеки следващ по-куриозен от предишния.

Висогота тъкмо измъкваше от водата последната — също празна — мрежа, когато чу цвилене на кон. Козодоите внезапно млъкнаха, като по команда.

В блатата Переплут имаше островчета — сухи, високо разположени места, обрасли с черни брези, елхи, дрян и трънаци. Повечето островчета бяха обградени толкова плътно от тресавищата, че беше абсолютно невъзможно дотам да се добере кон или ездач, който не познава добре пътеките. И все пак цвиленето — Висогота отново го чу — идваше точно от такова островче.

Любопитството надделя над предпазливостта.

Висогота не разбираше много от коне и техните породи, но беше естет, способен да разпознае и оцени красотата. А открояващият се на фона на брезите вран кон с козина, блестяща като антрацит, беше невероятно красив. Толкова красив, че изглеждаше нереален.

Обаче беше реален. И съвсем реално беше попаднал в капан, заплел юздите си в кървавочервените клони на дряна. Когато Висогота се приближи, конят прибра ушите си и удари с копито така, че земята се разтресе, дръпна красивата си глава и се извърна. Сега си личеше, че това е кобила. Виждаше се й още нещо. Нещо, от което сърцето на Висогота се разтуптя диво, и сякаш невидими клещи стиснаха гърлото му.

Зад коня, в една плитка яма, лежеше труп.

Висогота хвърли чувала си на земята. И се засрами от първата си мисъл — да се обърне и да си плюе на петите. Приблужи се, запазвайки бдителност, защото враната кобила пристъпи на място, прибра уши, озъби се в мундщука и сякаш само чакаше удобен случай да го ухапе или изрита.

Трупът беше на юноша. Той лежеше по очи, с една ръка, притисната към тялото, а другата — разперена встрани, с пръсти, впити в пясъка. Момчето носеше велурена салтамарка, тесни кожени панталони и високи до коленете меки елфически ботуши с катарамии.

Висогота се наведе, и в този момент трупът гръмко изстена. Враната кобила изцвили протяжно и удари с копита земята.

Отшелникът се отпусна на колене, внимателно преобърна ранения. Неволно отдръпна глава и изсумтя при вида на чудовищната маска от мръсотия и засъхнала кръв върху лицето на момчето. Висогота внимателно събра мъха, листата и пясъка от покритите със слуз и слюнка устни, опита се да отлепи от бузата сплъстените коси, залепнали от кръвта. Раненият застана приглушено и се разтрепери. Висогота най-накрая отлепи косата от лицето му.

— Момиче — каза той високо, неспособен да повярва на видяното. — Това е момиче.

* * *

Ако в този ден някой беше успял да се промъкне тихо и незабележимо до забутаната сред тресавищата къщурка с порутена и обрасла с мъх, стряха, ако беше погледнал през процепите в капациите на прозорците, щеше да види в оскъдно осветената с лоена свещ вътрешност девойка с глава, плътно омотана с бинтове, лежаща почти мъртвешки неподвижно върху застлан с кожи одър. Би видял и старец с бяла клиновидна брада и дълги бели коси, падащи върху раменете му изпод голяма плешивина, започваща от високо, издълбано от бръчки чело. Щеше да забележи и как старецът пали още една свещ, как слага на масата пясъчен часовник, как наостря перото си, как се навежда над пергамента. Как се замисля и си мърмори нещо под носа, без да изпуска от поглед лежащата върху одъра девойка.

Но подобно нещо беше невъзможно. Никой не можеше да види тези неща. Колибата на отшелника Висогота беше добре скрита в тресавището, във вечно покрит с мъгла пущинак, където никой не се осмеляваше да броди.

* * *

— Да запишем следното — Висогота потопи перото в мастилото: — Изминаха три часа от операцията. Диагноза: *vulnus inciswum*, порезна рана, нанесена с голяма сила от неизвестен остър предмет, вероятно с изкривено острие. Раната обхваща лявата част на лицето, започва под очната кухина, пресича бузата и стига до челюстта, в района на ухото. Най-дълбоката, почти стигаща до надкостницата част от раната е малко под очната кухина, при костта на скулата. Предполагаемо време от момента на раняването до първата превръзка — десет часа.

Перото заскърца по пергамента, но това скърцане продължи само няколко секунди. И няколко реда. Висогота не смяташе за необходимо да записва всичко, което си говореше.

— Връщайки се към превръзката на раната, да запишем следното — продължи след малко старецът, гледайки в трепкащото огънче на свещта: — Махнах от раната няколко кичура коса и съсиреците, разбира се. Промих я с екстракт от върбова кора. Отстраних мръсотията и външните тела. Направих шевове с коноп. Трябва да

отбележа, че не разполагах с друг вид нишки. Използвах компрес от арника и муселинова превръзка.

През средата на стаята притича мишле. Висогота му хвърли залък хляб. Девојката върху одъра дишаше неспокойно, стенеше в съня си.

* * *

— Осми час след операцията. Състоянието на болната е без промяна. Състоянието на лекаря — тоест моето — се е подобрило, защото подремнах малко... Мога да продължа със записките. Защото трябва да впиша малко информация за пациентката ми. За бъдещите поколения. В случай че някои от потомците ни се доберат до тези блата, преди всичко тук да изгние и да се разпадне на прах.

Висогота въздъхна тежко, потопи перото и го изтри от ръба на мастилницата.

— Що се отнася до пациентката, ще бъде записано следното — замърмори той: — Изглежда на около шестнайсет години, висока, сравнително слаба, но в никакъв случай не и мършава, няма признаци на недохранване. Мускулатурата и телосложението са типични по-скоро за млада елфка, но няма никакви признаци, че е метиска или кварталонка. Както е добре известно, ниският процент елфическа кръв може да не остави следи.

Висогота сякаш едва сега си спомни, че не е нанесъл върху листата нито една руна, нито една дума. Поднесе перото към пергамента, но мастилото вече беше изсъхнало. Старецът изобщо не се притесни от това.

— Да запишем също — продължи той, — че девојката никога не е раждала. Освен това върху тялото ѝ няма никакви стари белези, рани, няма следи от онези, които оставят тежкия физически труд, нещастните случаи, бурният живот. Подчертавам: става въпрос за стари следи. Защото скорошните следи са в изобилие. Девојката е била бита. И то не от ръката на баща си. Вероятно е била и ритана.

Намерих върху тялото ѝ и един доста странен белег... Хммм... Да запишем и това, за благо на науката... На слабините ѝ, почти до венериния хълм, е татуирана червена роза.

Висогота огледа съсредоточено заострения връх на перото, после го потопа в мастилницата. Но този път не забрави с каква цел го е направил — бързо започна да покрива листа с равни редове от наклонени букви. Писа, докато перото не изсъхна.

— В безсъзнание говореше и крещеше — продължи той. — Акцентът и произношението й, ако се оставят настрана честите подмятания на непристойни думи от жаргона на престъпниците, не позволяват със сигурност да се определи родината й, но бих рискувал да изкажа твърдението, че е по-скоро от Север, отколкото от Юг. Някои думи...

Той отново заскърца с перото по пергаментата, но това не продължи много дълго, даже беше твърде кратко, за да успее да запише всичко, което беше изрекъл преди това. После продължи монолога си от мястото, където го беше прекъснал.

— Някои думи, имена и названия, които девойката изрече в бълнуването си, трябва да се запомнят. И да се проучат. По всичко личи, че тази много необикновена личност е намерила пътя към колибата на стария Висогота...

Той помълча малко, заслушвайки се.

— Само дето се оказва — промърмори той, — че колибата на стария Висогота не е завършекът на пътя й.

* * *

Висогота се наведе над пергаментата и дори поднесе перото към него, но не написа нищо, нито една руна. Хвърли перото на масата. Сумтя няколко минути, мърмореше ядосано, подсмърчаше. Погледна към одъра, вслушвайки се към идващите оттам звуци.

— Трябва да се констатира и запише — каза той с уморен глас, — че нещата никак не изглеждат добре. Всичките ми старания и лечението ми могат да се окажат напразни. Оказа се, че опасенията ми са основателни. Раната е инфектирана. Девойката има силна треска. Вече се появиха три от четирите признака за остър възпалителен процес. *Rubor*^[4], *calor*^[5] и *tumor*^[6] — в момента си личат и визуално, и на допир. Когато отmine следоперационният шок, ще се прояви и четвъртият симптом — *dolor*^[7].

Нека да запишем, че е минал половин век, откакто не съм практикувал медицина; чувствам как с годините паметта ми отслабва и ловкостта на пръстите ми намалява. Има много неща, които вече не умея; в момента не мога да направя кой знае какво. Цялата ми надежда е в защитните механизми на младия организъм.

* * *

— Дванайсети час след операцията. Както се очакваше, появи се четвъртият кардинален признак за инфекция: *dolor*. Болната крещи от болка, треската и треперенето се усилват. Нямам нищо, никакви медикаменти, които да ѝ дам. Имам само малко датуров еликсир, но девойката е твърде слаба, за да издържи действието му. Имам и известно количество аконит, но аконитът със сигурност ще я убие.

* * *

— Петнайсети час след операцията. Съмва се. Болната е в безсъзнание. Треската и треперенето се усилват. Освен това се наблюдават силни спазми на лицевите мускули. Ако това е тетанус, свършено е с нея. Надявам се обаче, че това е само лицевият нерв... Или троичният нерв. Или и двата... В такъв случай девойката ще бъде обезобразена... Но ще живее.

Висогота погледна към пергаментата, на който не видя нито една руна, нито една дума.

— При условие — изрече глухо той, — че няма инфекция.

* * *

— Двайсети час след операцията. Треската се засилва. *Rubor, calor, tumor* и *dolor* достигат, както ми се струва, критичната точка. Но девойката няма шанс да доживее дори до тази точка. Така че ще запиша... Аз, Висогота от Корво, не вярвам в съществуването на

боговете. Но ако все пак случайно съществуват, нека да поемат опеката над това девойче. И да ми простят това, което направих... Ако направеното от мен се окаже грешка.

Висогота остави перото, потри подутите си и парещи клепачи и притисна длани към слепоочията си.

— Дадох ѝ смес от датура и аконит — каза той глухо. — В близките часове ще се реши всичко...

* * *

Той не спеше, а само дремеше, когато от дрямката го изтръгнаха грохот и удар, съпроводени със стон. Стон по-скоро от ярост, отколкото от болка.

Навън се развиделяваше, през процепите в капаците на прозорците се процеждаше слаба светлина. Пясъкът в пясъчния часовник беше изтекъл, и то отдавна — Висогота, както винаги, беше забравил да го преобърне. Кандилото едва тлееше, рубиновата жар в огнището слабо осветяваше ъгъла на стаята. Старецът стана, отмести импровизираната завеса от одеяло, която отделяше одъра от останалата част на помещението, за да осигури спокойствие на болната.

Болната вече беше успяла да се надигне от пода, където току-що беше паднала, и сега седеше накрая на постелята си, опитвайки се да почеше лицето си, омотано с превръзки.

Висогота се изкашля.

— Помолих те да не ставаш. Твърде слаба си. Ако искаш нещо, повикай ме. Винаги съм наблизо.

— А аз точно това не искам, да си наблизо — каза тя тихо, почти шепнешком, но напълно разбираемо. — Искам да пишкам.

Когато той се върна, за да вземе нощното гърне, тя лежеше по гръб върху одъра и опипваше превръзката, притисната към бузата ѝ с бинт, минаващ през чедото и шията. Когато след малко старецът се приближи отново към нея, тя не беше променила позата си.

— Четири денонощия? — попита тя, гледайки в тавана.

— Пет. След последния ни разговор мина още денонощие. През цялото време спа. Това е добре. Нуждаеш се от сън.

— Чувствам се по-добре.

— Радвам се да го чуя. Да сменим превръзката. Ще ти помогна да седнеш. Хвани ме за ръката.

Раната заздравяваше добре и не беше мокра. Този път почти не се наложи да се отлепва болезнено превръзката от струпея. Девојката внимателно докосна бузата си. Намръщи се. Висогота знаеше, че причината не е само в болката. Всеки път тя отново се убеждаваше в размерите на раната и осъзнаваше колко е сериозна. Убеждаваше се — ужасено, че онова, което е усещала по-рано с докосванията си, не е било предизвикан от треската кошмар.

— Имаш ли тук някакво огледало?

— Не — излъга той.

Тя го погледна, може би за пръв път абсолютно трезво.

— Толкова ли е зле? — попита, внимателно прокарайки пръсти по шева.

— Раната е много широка — промърмори той, негодувайки против себе си, че е принуден да се обяснява и извинява пред девојката. — Лицето все още е много подпухнало. След няколко дни ще сваля шевовете, а дотогава ще те мажа с арника и екстракт от върбинка. Няма да ти омотавам цялата глава. Раната ти заздравява добре. Наистина добре.

Тя не отговори. Помръдна устни, раздвижи челюсти, намръщи се и изкриви лицето си, проверявайки какво позволява раната, и какво — не.

— Сварих бульон от гълъб. Ще хапнеш ли?

— Ще хапна. Само че сега ще опитам сама.

Тя яде дълго. Поднасяше дървената лъжица към устата си с такива усилия, сякаш тежеше два фунта. Но се справяше без помощта на Висогота, който я наблюдаваше с интерес. Висогота беше любознателен — и изгаряше от нетърпение. Знаеше, че едновременно с оздравяването на девојката ще започнат разговори, които могат да хвърлят светлина върху загадката. Знаеше това и не можеше да дочака този миг. Прекалено дълго беше живял сам в пустошта.

Девојката приключи с яденето и се облегна назад на възглавницата. Известно време гледа неподвижно в тавана, после леко обърна глава. Невероятно големите зелени очи — за пореден път забеляза Висогота — придаваха на лицето ѝ невинно детско изражение, което обаче в настоящия момент си контрастираше със

зловещо осакатената буза. На Висогота му беше познат този тип красота — едроокото вечно дете; лице, предизвикващо инстинктивна симпатия. Вечно момиче, дори когато отдавна е прехвърлило двайсетата или трийсетата година. Да, на Висогота му беше много добре познат този тип красота. Такава беше втората му съпруга. Такава беше и дъщеря му.

— Трябва да бягам оттук — изрече изведнъж девойката. — И то колкото се може по-бързо. Преследват ме. И ти знаеш това.

— Знам — кимна той. — Това бяха първите ти думи, които не бяха бълнуване. По-точно — едни от първите. Защото преди това ти попита за коня си и мечата си. Точно в такава последователност. Когато те уверих, че и конят, и мечът са на сигурно място, ти ме заподозря в съучастие на някакъв Бонхарт и реши, че не те лекувам, а те подлагам на изтезания. Когато не без усилие те отървах от това заблуждение, ти се представи като Фалка и ми благодари за спасението.

— Това е добре — отвърна тя и извърна глава, сякаш се боеше да го погледне в очите. — Добре е, че не съм забравила да ти благодаря. Помня всичко случило се като през мъгла. Не знам кое е било наяве, и кое — насън. Боях се, че не съм ти благодарила. И не се казвам Фалка.

— И това го научих, макар и случайно. Ти бълнуваше.

— Аз съм бегълка — каза тя, без да се обръща. — Преследвана. Опасно е да ме укриваш. Опасно е да знаеш как се казвам в действителност. Трябва да се кача на седлото и да се омитам, докато не са ме проследили дотук...

— Преди малко имаше трудности със сядането върху гърнето — каза меко той. — Не мога да си те представя как сядаш на коня. Но те уверявам, че тук е безопасно. Никой няма да те намери тук.

— Със сигурност ме преследват. Вървят по следите ми, душат наоколо...

— Успокой се. Всеки ден вали, невъзможно е да се намерят следите. А ти си на безлюдно място, в пущината. В дома на отшелник, който се е откъснал от света. По такъв начин, че на света също не му е лесно да го намери. Впрочем, ако искаш, мога да намеря начин да предам вест от теб на родителите ти или на приятелите ти.

— Ти дори не знаеш коя съм аз...

— Ти си ранена девойка — прекъсна я той. — Бягаш от някого, който е готов без колебание да рани девойка. Искаш ли да съобщи на

някого за теб?

— Няма на кого — отговори тя след малко, а Висогота долови как се е променил гласът ѝ. — Приятелите ми не са живи. Нито един от тях.

Той не се обади.

— Аз съм смъртта — продължи тя със странен глас. — Всеки, който се сблъска с мен, умира.

— Не всеки — възрази той, взирайки се в нея внимателно. — Не и Бонхарт, чието име крещиш в бълнуванията си, този, от когото се готвиш да избягаш сега. Сблъсъкът помежду ви е навредил повече на теб, отколкото на него. Той ли... те рани в лицето?

— Не. — Тя стисна устни, за да приглуши стон или проклетие. — В лицето ме рани Кукумявката. Стефан Скелен. А Бонхарт... Бонхарт ме рани много по-силно. По-дълбоко. И за това ли говорих в треската си?

— Успокой се. Отслабнала си, трябва да избягваш силното вълнение.

— Казвам се Цири.

— Ще ти направя компрес от арника, Цири.

— Почакай... за момент. Дай ми някакво огледало.

— Казах ти...

— Моля те!

Висогота реши, че не си струва да отлага повече. Донесе ѝ дори лампа. За да види по-добре какво са направили с лицето ѝ.

— Е, да — каза тя с променен, треперещ глас. — Е, да. Както и очаквах. Почти както очаквах.

Той излезе, дърпайки завесата след себе си.

Тя се стараеше да риде тихо, така че той да не може да я чуе. Много се стараеше.

* * *

На следващия ден Висогота свали половината от шевовете ѝ. Цири опипа бузата си, изсъска като змия, оплаквайки се от силна болка в ухото и голяма чувствителност на шията около челюстта. Но все пак стана, облече се и излезе навън. Висогота не се възпротиви. Съпроводи

я. Нямаше нужда да ѝ помага или да я придържа. Тя беше здрава и много по-силна, отколкото можеше да се предположи.

Залитна само докато излизаше и се облегна на касата на врата.

— Ама че... — Тя се задави при вдишването. — Ама че студ! Мраз, нали? Зима ли е вече? Колко време съм прекарала тук? Колко седмици?

— Точно шест дни. Сега е пети октомври. Но се очертава много студен октомври.

— Пети октомври? — Тя се намръщи и изсъска от болка. — Как така? Две седмици...

— Какво? Какви две седмици?

— Няма значение — сви рамене тя. — Може и да бъркам нещо... А може и да не бъркам. Кажете ми, какво смърди толкова ужасно?

— Кожи. Ловя ондатри, бобри, нутрии и видри и им одирам кожата. Нали и отшелниците трябва да живеят от нещо.

— Къде е конят ми?

— В обора.

Враната кобила ги посрещна с гръмко цвилене, а козата на Висогота я подкрепи с блеене, в което прозвуча явно недоволство от необходимостта да дели жилището си с друг обитател. Цири прегърна кобилата си през шията, потупа я и я погали по гривата. Кобилата пръхтеше и ровеше с копито из сламата.

— Къде е седлото ми? Чула? Юздата?

— Тук.

Той не протестираше, не правеше забележки, не изказваше мнението си. Просто мълчеше, подпирайки се на тояжката си. Не се помръдна, когато Цири застана, опитвайки се да вдигне седлото, не потрепна, когато тя се олюля под тежестта и със силен стон се стовари на застлания със слама глинен под. Не се приближи, не ѝ помогна да стане. Просто гледеше внимателно.

— Е, да — процеди тя през стиснатите си зъби, отблъсквайки кобилата, която се опитваше да напъха носа си под яката ѝ. — Всичко е ясно. Но аз трябва да се махам отгук, по дяволите. Просто трябва!

— Къде? — попита той студено.

Тя опипа лицето си, като продължаваше да седи на сламата до изпуснатото седло.

— Колкото се може по-надалеч.

Той кимна, сякаш отговорът го е задоволил, направил е всичко ясно и не е оставил място за никакви съмнения. Цири се изправи с усилие. Дори не се опита да се наведе за седлото и юздата. Само провери дали в коритото на кобилата има сено и овес, а после се зае да бърше гърба и хълбоците ѝ с наръч слама. Висогота чакаше безмълвно и дочака. Девојката, пребледняла като платно, се олюля и залитна към стълба, поддържащ покрива. Без да каже каквото и да било, Висогота ѝ подаде тояжката.

— Нищо ми няма. Само...

— Само ти се зави свят, защото си болна и слаба като новородено. Да се връщаме. Трябва да легнеш.

* * *

По залез-слънце, след като беше спала няколко часа, Цири излезе отново. В този момент Висогота се връщаше от реката и двамата се срещнаха около живия плет от къпинови храсти.

— Не се отдалечавай твърде далеч от къщата — изрече той рязко. — Първо, доста си отслабнала...

— Чувствам се по-добре.

— Второ, това е опасно. Наоколо има огромно тресавище, безкрайно поле от тръстика. Не знаеш пътеките, може да се заблудиш или да потънеш.

— А ти — тя посочи чувала, който той носеше, — разбира се, знаеш пътеките. И дори не се отдалечаваш много по тях, значи блатото не е чак толкова голямо. Щавиш кожи, за да живееш, ясно. Келпи, моята кобила, има овес, а наоколо не се виждат поля. Ядем кокошки и каша. И хляб. Истински хляб — такъв няма да получиш от трапер. Значи наблизо има село.

— Желязна логика — съгласи се той спокойно. — Наистина получавам провизии от близкото село. Най-близкото, но то съвсем не е наблизо, накрая на блатото. Блатото е свързано с река. Разменям кожата срещу храна, която ми карат с лодка — хляб, каша, брашно, сирене, понякога заек или кокошка. Понякога ми носят новини.

Не дочака въпрос, затова продължи:

— Конни отряди от потерята вече на два пъти са идвали в селото. Първия път са предупредили никой да не те укрива, заплашили са ги с клане и опожаряване, ако те хванат в селото. Втория път са обещали награда — за този, който намери трупа ти. Преследвачите ти са убедени, че лежиш мъртва в гората, в някоя яма или дере.

— И няма да се успокоят, докато не намерят трупа ми — промърмори тя. — Добре знам това. Трябва им доказателство, че съм умряла. Без такова доказателство няма да се откажат. Ще търсят навсякъде. И в края на краищата ще се доберат и дотук...

— Много е важно за тях — отбеляза той. — Бих казал — извънредно важно...

Тя стисна устни.

— Не се бой. Ще си отида, преди да ме намерят. Няма да те подложат на риск... Не се бой.

— Защо реши, че ме е страх? — сви рамене той. — Че има причини да ме е страх? Тук няма да дойде никой, никой няма да те проследи. Но ако си подадеш носа от тръстиките, със сигурност ще паднеш право в ръцете на преследвачите си.

— С други думи — гордо вдигна глава тя, — трябва да остана тук. Това ли искаше да кажеш?

— Не си затворник. Можеш да ходиш, където поискаш. По-точно — където успееш. Но можеш и да останеш и да изчакаш. Дори и на най-разпалените преследвачи рано или късно им минава ентузиазмът. Винаги така става. Можеш да ми вярваш. Разбирам от тези неща.

Когато тя го погледна, зелените ѝ очи проблеснаха.

— Впрочем — каза той бързо, като сви рамене и извърна поглед, — постъпи както искаш. Повтарям, не те задържам.

— Сигурно няма да си тръгна днес — въздъхна тя. — Още съм слаба... И слънцето всеки момент ще залезе. А и нали не знам пътеките. Да вървим в колибата. Измръзнах.

* * *

— Каза, че съм била на легло при теб шест дни. Вярно ли е?

— Защо да те лъжа?

— Не се ядосвай. Опитвам се да изброя дните... Избягах... Ранеха ме... по време на Равноденствието. Двайсет и трети септември. Ако предпочиташ елфическия календар — в последния ден на Ламас.

— Това е невъзможно.

— А защо да те лъжа? — извика тя и застана, хванала се за лицето.

Висогота я гледаше спокойно.

— Не знам защо — изрече студено той. — Но аз някога бях лекар, Цири. Много отдавна, но все още мога да различа рана, нанесена преди десет часа, от рана, нанесена преди четири дни. Намерих те на дваайсет и седми септември. Значи си била ранена на дваайсет и шести. На третия ден от Велен, ако предпочиташ елфическия календар. Три дни след Еквинокцията.

— Ранеха ме по време на самата Еквинокция.

— Това е невъзможно, Цири. Със сигурност си сбъркала датите.

— Със сигурност не съм. Ти ползваш някакъв остарял отшелнически календар.

— Добре, така да бъде. А толкова голямо значение ли има това?

— Не, няма никакво значение.

* * *

След три дни Висогота свали последните шевове. Той имаше всички основания да е доволен и да се гордее с делото си — линията на шева беше равна и чиста, нямаше опасност от петна заради останала в раната мръсотия. Но удоволствието леко се разваляше от вида на Цири, която се оглеждаше навъсено, без да каже нито дума. Тя въртеше огледалото насам-натам и безуспешно се опитваше да прикрие белега с косите си. Белегът беше уродлив. Фактът си оставаше факт, и нищо не можеше да се направи. Преструвките, че не е така, с нищо не можеха да помогнат. Целият червен, издут като въженце, очертан от дупките от иглата и пресечен от следите на шевове, белегът изглеждаше ужасяващо. Разбира се, червенината и следите от иглите и конците можеха постепенно да изчезнат, при това доста скоро. Но Висогота знаеше, че няма никакви шансове белегът да изчезне изобщо и да престане да загрозява лицето на момичето.

Цири се чувстваше значително по-добре, но за учудване и удоволствие на Висогота кой знае защо изобщо не отваряше дума за тръгване. Извеждаше от обора кобилата Келпи — Висогота знаеше, че при нордлингите думата „келпи“ означава морщинаец, ужасяващо морско същество, което, ако се вярва на мълвата, е способно да приема облик на красив жребец, делфин, и дори на прекрасна жена, макар че обикновено изглежда като купчина бурени. Цири оседлаваше кобилата и обикаляше няколко пъти двора около колибата, след което Келпи се връщаше в обора да прави компания на козата, а Цири влизаше в колибата да прави компания на Висогота. Даже му помагаше — най-вероятно от скука — в обработката на кожата. Докато той сортираше нутриите по размери и оттенъци, тя разпаряше кожата на ондатрите от гръбнака до корема. Пръстите ѝ бяха страшно ловки.

Именно по време на това занимание започна много странен разговор между тях.

* * *

— Не знаеш коя съм аз. Дори не се досещаш коя съм.

Цири повтори това банално твърдение неколkokратно и по този начин предизвика у него леко раздразнение. Разбира се, тя не можеше да се досети по вида му, че е така — щеше да е обидно за него да издаде чувствата си пред такава сополанка. Не, той не можеше да допусне това, но не можеше и да издаде разкъсващото го любопитство.

Любопитството му общо взето беше неоснователно, защото по принцип той спокойно би могъл да се досети коя е тя. По време на юношеството на Висогота младежките банди също не бяха рядкост. Нямахме как изминалите години да са намалили магнетичната сила, привличаща в такива шайки младоци, жадуващи приключения и силни усещания, които често водят до гибел. За сополанковците, хвалеци се с белезите по лицата си, можеше да се каже, че са имали голям късмет, защото онези с по-малко късмет ги очакваха изтезания, бесило или кол.

Да, от времето на Висогота се беше променило само едно нещо — еманципацията настъпваше. Към такива банди биваха привлечени

не само юноши, но и откачени девойки, предпочитащи коня, меча и приключенията пред плетивото, къделята и чакането на сватовници.

Разбира се, Висогота не ѝ каза това направо. А отговори уклончиво. Но така, че да ѝ даде да разбере, че е наясно по въпроса. Да ѝ даде да разбере, че ако някой тук е загадка, то това не е тя — по чудо измъкнала се от потерята малолетна престъпница от банда на малолетни престъпници. Обезобразена сополанка, опитваща се да се обкръжи с ореола на тайнственост.

— Не знаеш коя съм. Но не се бой. Скоро ще си тръгна. Няма да те подлагам на опасност.

Това вече дойде в повече на Висогота.

— Не ме заплашва никаква опасност — каза той сухо. — А и какво би могло да ме заплашва? Дори и преследвачите да се появят тук, в което се съмнявам, какво лошо могат да ми направят? Да, оказването на помощ на избягал престъпник се наказва, но това не се отнася за отшелниците, защото те са неосведомени за светските дела. Мое право е да приемам всеки, който попадне в моята обител. Правилно го рече, че не знам коя си. Откъде да знам аз, отшелникът, коя си, какви си ги надробила и за какво те преследва законът? А и какъв закон? Всъщност аз дори не знам кои закони действат в този район и под чия юрисдикция е той. И това не ме интересува. Аз съм отшелник.

Чувстваше, че твърде често споменава това отшелничество. Но не се отказваше — яростните ѝ зелени очи го пробождаха като шпори.

— Аз съм беден отшелник. Мъртъв за света и за неговите дела. Аз съм прост и необразован човек, незапознат със световните проблеми...

Явно прекали.

— Да бе! — избухна тя, хвърляйки ножа и кожата на пода. — За глупачка ли ме смяташ? Не съм глупачка, не си го и помисляй! Беден отшелник! Докато те нямаше, поразгледах наоколо. Погледнах там, в ъгъла, зад не особено чистата завеса. Кажу ми, прости и необразовани човече, откъде се взеха тези учени книги?

Висогота хвърли кожата от нутрия върху купчината.

— Някога тук е живял бирник — отговори небрежно той. — Това са кадастри и счетоводни книги.

— Лъжеш — намръщи се Цири, масажирайки раната си. — Гледаш ме в очите и ме лъжеш!

Той не отговори, преструвайки се, че оценява оттънка на поредната кожа.

— Сигурно си мислиш — продължи девойката след малко, — че щом имаш побеляла брада, бръчки и си на сто години, с лекота можеш да излъжеш някоя наивна сополанка. Но чуй какво ще ти кажа: сигурно при мнозина ще ти мине номерът. Само че аз не съм която и да е.

Той вдигна високо вежди в безмълвен провокативен въпрос. Тя не го накара да чака дълго.

— Аз, драги ми отшелнико, съм се учила на места, където е имало множество книги, включително и такива като онези на рафтовете ти. Много от заглавията са ми познати.

Висогота вдигна вежди още по-високо. Тя го погледна право в очите и процеди:

— Сигурно ти звучи странно от устата на едно мръсно, разчорлено и раздърпано сираче, може би крадла или бандитка, намерена в храстите с разбита муцуна. Но въпреки това трябва да те уведомя, господин отшелник, че съм чела историята на Родерик де Новембре. Разглеждала съм, и то неведнъж, труда със заглавие *Materia medica*. Познат ми е *Herbarius*, точно същият като на твоя рафт. Знам и какво означава хермелиновият кръст върху червения щит на гърба на книгите. Това е знак, че книгата е издание на Оксенфуртския университет.

Тя млъкна, продължавайки да наблюдава внимателно Висогота. Той мълчеше, старейки се лицето му да не издава нищо.

— Така че мисля — продължи тя, тръсвайки глава с обичайното за нея гордо и малко рязко движение, — че изобщо не си обикновен отшелник. И изобщо не си умрял за света, а си избягал от него. И се криеш тук, в пустошта, замаскирал своята същност сред безбройните тръстики.

— Ако е така — усмихна се Висогота, — то наистина съдбите ни са се преплели удивително, моя начетена госпожице. Предопределението ни е събрало по много загадъчен начин. Защото и ти се криеш тук, Цири. Замаскирала своята същност. Но аз съм стар човек, изпълнен с подозрения и старческо недоверие...

— Към мен?

— Към света, Цири. Към света, в който мошеническата същност си слага маската на някоя истина, за да измами друга истина, също фалшива и също опитваща се да мами. Към света, в който гербът на Оксенфуртския университет се рисува на вратите на бордеи. Към света, в който ранени разбойнички се представят за опитни хора, за учени, може би и за госпожици от благороден произход, интелектуалки и ерудити, цитиращи Родерик де Ноембре и запознати с герба на Академията. Въпреки същността си. Въпреки това, че самите те носят съвсем различен знак. Бандитска татуировка. Червена роза на слабините.

— Всъщност ти имаше право. — Тя прехапа устни, а лицето ѝ се покри с такава гъста руменина, че линията на белега започна да изглежда черна. — Ти си озлобен старец. И заядлив дъртак.

— На рафта ми, зад завесата — посочи той с кимане, — има екземпляр от *Aen Iog Mab Taedh'morc*, сборник от елфически приказки и римувани притчи. В него има една много подходяща за нашата ситуация и разговора ни история за стар гарван и млада лястовица. И тъй като аз, Цири, подобно на теб, съм ерудит, ще си позволя да цитирам съответния фрагмент. Гарванът, както несъмнено си спомняш, обвинява лястовицата в лекомислие и непристойно поведение.

*Hen Cerbin dic'ss aen n'og Zirael
Aark, aark, caelm foile, te veloe, ell?
Zireael...*

Той замълча, облегна лакти на масата и сложи брадичка върху сплетените си пръсти. Цири тръсна глава, изправи се, погледна го предизвикателно и довърши:

*... Zireael ueloe que'ss aen en'ssan irch
Mab og, Hen Cerbin, vean ni, quirk, quirk!*

— Озлобеният и недоверчив старец — проговори след кратко мълчание Висогота, без да променя позата си, — поднася извиненията си на младата дама ерудит. Старият гарван, на който навсякъде му се привиждат измами и предателство, моли за прошка малката лястовичка, чиято единствена вина е, че е млада и пълна с живот. И привлекателна.

— А сега говориш глупости! — възкликна Цири, Инстинктивно прикривайки белега на лицето си. — Можеш да запазиш тези комплименти за себе си! Те няма да премахнат кривите шевове, с които си ми закърпил кожата. И не си мисли, че с такива номера ще спечелиш доверието ми. Аз все така не знам кой си ти. Защо ме излъга за дните и датите? И защо си гледал какво имам между краката, след като раната е на лицето ми? И само с гледане ли свърши всичко?

Този път успя да го накара да изгуби самообладание.

— Какво си въобразяваш, сополанке! — извика той. — Аз мога да съм ти баща!

— Дядо — поправи го студено тя. — Или прадядо. Но не си. И аз не знам кой си. Но със сигурност не си този, за който искаш да се представиш.

— Аз съм този, който те намери в блатото, почти измръзнала в мъха, с черна кора от кръв вместо лице, измърляна и в несвяст. Аз съм този, който те прибра в дома си, без дори да знае коя си, а имаше основания да предполага най-лошото. Който превърза раните ти и те сложи в леглото. Който те лекуваше, когато ти умираше от треска. Грижеше се за теб. Миеше те. Цялата. Включително и областта на татуировката.

Тя отново почервения, но в очите ѝ продължаваше да припламва нагло предизвикателство.

— На този свят — промърмори тя — мошеническата същност често се прикрива с фалшива истина, както ти сам каза. Представи си, аз също знам това-онова за света. Ти си ме спасил, превързал, грижеше се за мен. Благодаря ти за това. Благодарна съм ти за... добротата. Но нали много добре знам, че няма доброта без...

— ... без сметки и надежди за изгода? — завърши той усмихнато. — Да, знам, аз съм опитен човек, който знае, може би познавам света толкова добре, колкото и ти, Цири. Както е добре известно, от ранените девойки се ограбва всичко, което има някаква

стойност. Ако са в безсъзнание или твърде слаби, за да се защитят, обикновено грабителят дава воля на похотта и страстите си, нерядко чрез порочни и противоестествени способности. Не е ли така?

— Нещата често не са такива, каквито изглеждат — отговори Цири и за пореден път се изчерви.

— Колко вярно твърдение. — Старецът хвърли поредната кожа върху съответната купчина. — И колко безмилостно ни води към заключението, че ние, Цири, не знаем нищо един за друг. Знаем се само външно, а външността е измамна.

Той изчака малко, но Цири не бързаше да отговаря.

— Макар и двамата да успяхме да направим нещо като малко разследване, все така не знаем нищо един за друг. Аз не знам каква си ти, ти не знаеш какъв съм аз...

Този път той нарочно изчака повече. Тя го гледаше, а в очите ѝ се беше затаил въпросът, който той очакваше. Погледът ѝ проблесна странно, когато тя попита:

— Кой ще започне пръв?

* * *

Ако в здрача някой се беше промъкнал към къщурката с порутена и обрасла с мъх стряха, ако беше погледнал вътре, в светлината на пламъка и жарта от огнището, щеше да види белобрад старец, наведен над купчина кожи. Би видял също и девойка с пепеляви коси и отвратителен белег върху бузата, който изобщо не си подхожда с огромните като на дете зелени очи.

Но никой не можеше да види това. Колибата се намираше насред тръстиките, в тресавище, в което никой не се осмеляваше да навлезе.

* * *

— Казвам се Висогота от Корво. Бях лекар, хирург. И алхимик. Бях изследовател, историк, философ, етик. Бях професор в Оксенфуртската академия. Наложих ми се да бягам оттам след публикуването на един труд, който сметнаха за безбожен, а тогава,

преди петдесет години, такива неща се наказваха със смърт. Наложих ми се да емигрирам. Жена ми не искаше да емигрира и ме напусна. Спрях се далеч на юг, в Нилфгардската империя. Започнах да преподавам етика в Имперската академия в Кастел Граупиан и работих там почти десет години. Но бях принуден да избягам и оттам, след като публикувах един трактат... Между другото, този труд разглеждаше проблема за тоталитарната власт и престъпния характер на завоевателните войни, но официално ме обвиниха в метафизичен мистицизъм и клерикална схизма. Сметнаха, че действам, подбуден от експанзивните и ревизионистично настроени групи от жреци, които фактически управляват кралствата на нордлингите. Доста забавно в светлината на смъртната присъда, издадена ми заради атеизъм двайсет години по-рано. Впрочем, на Север експанзивните жреци отдавна бяха потънали в забрава, но в Нилфгард не отчитаха това. Връзките на мистицизма и суеверията с политиката се наказваха сурово.

Сега, когато обръщам поглед назад, си мисля, че ако се бях подчинил и разкажал, може би обвиненията срещу мен щяха да бъдат оттеглени, а императорът щеше да се ограничи с това да ме остави в немилост, без да прибегва до драстични мерки. Но аз бях разгневен. Бях сигурен в своята правота, която смятах за непреходна, стояща над една или друга власт и над политиката. Смятах се за онеправдан. Несправедливо, тиранично онеправдан. Затова установих активни контакти с дисидентите, борещи се тайно против тиранина. Докато се усетя, вече бях в килията с останалите дисиденти, а някои от тях, веднага щом видяха уредите за изтезания, ме посочиха като главен идеолог на движението.

Императорът използва правото си на помилване, но ме осъди на изгнание, със заплахата незабавно да бъда екзекутиран, ако се върна на територията на империята.

Обидих се на целия свят, на кралствата, на империята и университетите, на дисидентите, чиновниците и юристите. На колегите и приятелите ми, които при първия намек за опасност се отрекоха от мен. На втората ми жена, която, както и първата, сметна, че неприятностите на мъжа ѝ са достатъчен повод за развод. На децата, които се отказаха от мен. Станах отшелник. Тук, в Ебинг, в блатата Переплут. Наследих тази съборетина от един отшелник, с когото се запознах случайно. За нещастие Нилфгард анексира Ебинг и аз,

въпреки желанието си, отново се озовах в Империята. Нямам вече нито сили, нито желание да продължа да се скитам, затова съм принуден да се крия. Имперските присъди нямат срок на давност, дори когато императорът, който ги е издал, отдавна не е между живите, а управляващият в момента няма поводи да си спомня предшественика си с добро и не споделя възгледите му, смъртната присъда си остава в сила. Такъв е законът и обичаят в Нилфгард. Присъдите за държавна измяна не остаряват и не подлежат на амнистия, каквато всеки нов император непременно обявява след коронацията си. След възкачването на престола новият император амнистира всички, осъдени от предшественика му... с изключение на обвинените в държавна измяна. Няма значение кой управлява в Нилфгард: ако стане известно, че съм жив и съм нарушил присъдата за изгнание и съм на имперска територия, ще ме обезглавят на ешафода.

Както виждаш, Цири, озовали сме се в абсолютно една и съща ситуация.

* * *

— Какво е това етика? Знаех, но съм забравила.

— Наука за морала. За правилата на поведение на порядъчния, благородния, добрия и честния. За висините на доброто, до които справедливостта и етичността въздигат човека. И за бездните на злото, в които непорядъчността и липсата на морал низвергват човека...

— Висините на доброто! — изсумтя Цири. — Справедливост! Морал! Не ме размивай, че ще ми се отвори раната. Провървяло ти е, че не са те преследвали, че не са изпратили подир теб ловци на глави, такива като... Бонхарт. Тогава щеше да се научиш какво е това бездни на злото. Етика? Нищо не струва твоята етика, Висогота от Корво. На дъното не пропадат злите и непорядъчните. О, не! Точно тези, които са зли, но решителни, изпращат там онези, които са морални, честни и благородни, но плахи, колебаещи се и изпълнени със скрупули.

— Благодаря за поучението — подигра й се Висогота. — Сигурен съм, че човек дори и да е живял цял век, никога не е късно да научи нещо ново. Наистина, винаги си струва да послушаш зрите и опитни хора.

— Шегувай се ти, шегувай се — тръсна глава Цири. — Докато можеш. Защото сега е мой ред, сега аз ще те позабавлявам с разказа си. Ще ти разправа какво се е случило с мен. А когато свърша, ще видим дали ще ти е до шеги.

* * *

Ако този ден в здрача някой се беше добрал до къщурката с порутена стряха и беше погледнал в процепите между капациите на прозорците, щеше да види в оскъдно осветената стая белобрад старец, съсредоточено слушащ разказа на девойка с пепеляви коси, седнала на един пън до огнището. Той би забелязал, че девойката говори бавно, сякаш търси подходящите думи с усилие; че нервно потърква обезобразената си от отвратителен белег буза и редува с дълги минути мълчание разказа си за своята съдба. Разказ за знанията, които е получила и които — всичките до едно — са се оказали лъжливи и объркани. За обещанията, които са ѝ давали и които не са били спазени. Разказ за това как предопределението, в което е била заставена да вярва, я е измамил и я е лишило от наследството ѝ. За това как всеки път, когато вече е започвала да вярва, върху нея са се стоварвали страдание, болка, несправедливост и унижение. За това как онези, които е обичала и на които е вярвала, са я предали, не са ѝ се притекли на помощ, когато е страдала, когато са я заплашвали позор, мъчения и смърт. Разказ за идеалите, които е била длъжна да следва, но които са я подвели, предали и изоставили точно когато са ѝ били особено нужни, доказвайки по този начин колко нищожна е била стойността им. Разказ за това как най-накрая е получила помощ, приятелство и любов от онези, от които не би трябвало да търси нито помощ, нито приятелство. Да не говорим за любов.

Но никой не би могъл да види това, още по-малко пък — да го чуе. Къщурката с порутена и обрасла с мъх стряха беше добре скрита сред мъгла в блатата, в които никой не се осмеляваше да навлезе.

[1] *Solstitium* (от лат.) — слънцестоене. — Б.пр. ↑

[2] *Aequinoctium* (от лат.) — равноденствие (буквално — равнонощие). — Б.пр. ↑

[3] Дракар — дървен викингски кораб с формата на дракон. —
Б.пр. ↑

[4] *Rubor* (лат.) — зачервяване. — Б.пр. ↑

[5] *Calor* (лат.) — висока температура. — Б.пр. ↑

[6] *Tumor* (лат.) — оток. — Б.пр. ↑

[7] *Dolor* (лат.) — болка. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

При встъпването си в зряла възраст младата девойка започва да изследва области от живота, които до момента са ѝ били недостъпни и които в приказките се символизируют с проникване в тайнствени кули и търсене на скритите там стаи. Девойката се качва на върха на кулата по вита стълба — в сънищата стълбите са символ на еротични преживявания. Малката, забранена, заключена стая символизира вагина, а превъртането на ключа в ключалката — сексуален акт.

Бруно Бетелхайм,
„Употреба на магията,
значение и важност на
вълшебните приказки“

Западният вятър носеше със себе си нощна буря.

Тъмновиолетовото небе бе пресечено от линията на светкавица, експлодира протяжен гръм. Внезапен дъжд удари пращните пътища с капки, гъсти като масло, забарабани по покривите, размаза прахта по прозорците. Но силният вятър бързо прогони пороя, прогони бурята някъде далеч, отвъд пламтящия от светкавиците хоризонт.

И тогава се разляяха кучета. Зазвънтяха копита, задрънча оръжие. Диви крясъци и свистене изправиха косите на пробудилите се селяни, които в паника започнаха да скачат от леглата си и да подпират с копия вратите и капаците на прозорците. Изпотените ръце стискаха брадви и вили. Стискаха ги здраво. Но безполезно.

Ужас, ужас се носи през селото. Преследвани или преследвачи? Обезумели и ожесточени от ярост или от страх? Ще профучат ли, без

да спират конете? Или нощта всеки момент ще се освети от блясъка на пламтящи покриви?

Тихо, тихо, деца...

Мамо, това демони ли са? Това Дивия лов ли е? Кошмари, дошли от ада? Мамо, мамо!

Тихо, тихо, деца! Това не са демони, не са дяволи...

По-лошо.

Това са хора.

Кучетата лаеха. Вятърът виеше. Конете цвилеха, подковите звънтяха. През селото и през нощта се носеше безчинстващ отряд.

* * *

Хотспорн излетя на хълма, задържа коня и го обърна. Беше внимателен и предпазлив, не обичаше да рискува, още повече че предпазливостта не струваше нищо. Не бързаше да се спуска долу, при реката, при пощенската станция. Предпочиташе преди това да се огледа добре.

Пред станцията нямаше нито коне, нито впрягове, а само едно фургонче с впрегнати в него две мулета. На платнището имаше надпис, който Хотспорн не можеше да прочете отдалеч. Но той не наддушваше опасност. А Хотспорн определено усещаше опасностите. Беше професионалист.

Спусна се на обраслия с хрусталаци и върби бряг, решително вкара коня в реката, премина в галоп през плискащата се вода. Гмуркащите се край брега патици се разпръснаха с гръмко крякане.

Хотспорн пришпори коня и влезе в двора на станцията през разбитата ограда. Сега вече можеше да се разчете надписът на платнището на фургона: „Маестро Алмавера, специалист по татуировките“. Всяка от думите беше изписана с различен цвят и започваше с твърде голяма, изящно изрисувана буква. А на корпуса на фургона, над предното колело, се виждаше изрисувана малка пурпурна раздвоена стрела.

— Скачай от коня! — разнесе се иззад гърба му. — На земята, по-бързо! И ръцете по-далеч от дръжката на меч!

Приблжиха се и беззвучно го обкръжиха: отдясно Асе, с черна кожена куртка, обшита със сребро, отляво — Фалка, със зелен велурен кафтан и шапка с пера. Хотспорн свали качулката, която закриваше лицето му.

— Ха! — Асе отпусна меча. — Това сте вие, Хотспорн. Щях да ви позная, но този вран кон ме заблуди.

— Но кобилката е прекрасна! — изрече възхитено Фалка, килвайки шапката си към ухото. — Черна е и блести като въглен, няма нито един по-светъл косъм. И колко е стройна! Красавица!

— Аха, дадох за нея почти сто флорена — усмихна се небрежно Хотспорн. — Къде е Гиселхер? Вьтре?

Асе кимна. Фалка, която гледаше кобилата като омагьосана, я потупа по шията и погледна Хотспорн с големите си зелени очи.

— Когато бягаше през водата — каза тя, — беше като истинско келпи! Ако беше излязла от морето, а не от река, не бих повярвала, че не е истинско келпи!

— А вие, Фалка, виждали ли сте някога истинско келпи?

— На картинка. — Момичето изведнъж се изчерви. — Стига сме бърбили. Да влезем. Гиселхер чака.

* * *

При прозореца, през който влизаше някаква светлина, беше сложена маса. На масата, облежната на лактите си, лежеше Мистле, която не носеше надолу от кръста нищо, освен черни чорапи. Между непристойно разтворените ѝ крака клечеше слаб и дългокос тип с червеникавокафява престилка. Това не можеше да е друг освен маестро Алмавера, специалистът по татуировки, тъй като точно в момента изографисваше върху бедрото на Мистле цветна картинка.

— Приблжи се, Хотспорн — повика го Гиселхер от подалечната маса, на която седеше заедно с Искра, Кайли и Реф. Последните двама, подобно на Асе, също бяха облечени с кафтани от черна телешка кожа, осеяни с катарамии, гвоздеи, вериги и други интересни украшения от сребро. „Някой занаятчия здравата е заработил“ — помисли си Хотспорн. Когато на Плъховете им се приискаше да се понагиздят, плащаха на шивачите, обущарите и

седларите наистина по кралски. Естествено, те също така никога не пропускаха случая просто да отнемат от нападнатите хора дрехи или скъпоценности, които им хванат окото.

— Виждам, че си намерил съобщението ни в руините на старата станция? — провлачи Гиселхер. — Ха, защо изобщо те питам, ако не беше така, нямаше да си тук. Трябва да призная, че дойде бързо.

— Защото кобилата е прекрасна — вметна Фалка. — Обзалагам се, че е и бърза!

— Намерих съобщението ви. — Хотспорн не откъсваше поглед от Гиселхер. — А моето? Достигна ли до вас?

— Достигна... — кимна главатарят на Плъховете. — Но... накратко казано... Тогава нямахме време. А после се напихме и се наложи да поотпочинем. А след това се получи така, че пътят ни беше в друга посока.

„Проклети гадини“ — помисли си Хотспорн.

— Накратко казано, не си изпълнил поръчението?

— Аха, не съм. Извинявай, Хотспорн. Нямаше как... Но следващия път — хо, хо! Непременно!

— Непременно! — потвърди на висок глас Кайли, макар че никой не го беше молил за това.

„Проклети безотговорни гадини. Напили се. А след това се получило, че пътят им е в друга посока. Към шивачите на модни дрехи, несъмнено“.

— Ще пийнеш ли?

— Благодаря, не.

— А може би ще пробваш това? — Гиселхер посочи сложената сред бутилките и чашите кутийка, боядисана с лак. Хотспорн вече знаеше защо очите на Крис така блестят, защо движенията им са така нервни и бързи.

— Първокласен прах — увери го Гиселхер. — Няма ли да си щипнеш малко?

— Благодаря, не. — Хотспорн посочи многозначително към кървавото петно на пода и водещата към страничното помещение следа, ясно показваща накъде е бил влачен трупът. Гиселхер забеляза погледа му.

— Един тип тук се правеше на герой — процеди той. — Наложил се Искра да го порицае.

Искра се засмя гърлено. Личеше си, че е под силното въздействие на наркотика.

— Да, така го порицах, че се задави от кръвта си — похвали се тя. — И останалите веднага се укротиха. Това се казва терор!

Както обикновено беше окичена със скъпоценности, даже на носа си имаше диамантена халка. Не беше с кожено облекло, а с вишневия кафтан с брокатена бродерия, който вече беше достатъчно знаменит, за да се смята за последен писък на модата сред златната младеж в Турн. Както и копринената кърпа, обвиняваща главата на Гиселхер. Хотспорн вече беше чувал за девойки, които се подстригват „като Мистле“.

— Това се казва „терор“... — повтори замислено той, продължавайки да разглежда кървавата ивица на пода. — А стопанинът на станцията? Жена му? Синът?

— Не, не — намръщи се Гиселхер. — Мислиш, че всичките сме ги изклали? Какви ги говориш? Временно ги затворихме в килера. Сега, както виждаш, станцията е наша.

Кайли шумно изплакна устата си с вино, изплю го на пода. Взе си с малка лъжичка от кутията малко фистех, както наричаха наркотика, внимателно го изсипа на върха на показалеца си и го втри във венците си. Подаде лъжичката на Фалка, тя повтори ритуала и предаде фистеха на Реф. Нилфгардецът отказа, зает с разглеждане на каталога с цветни татуировки, и предаде лъжичката на Искра. Елфката я връчи на Гиселхер, без да се възползва.

— Терор! — промърмори тя, присвивайки лъщящите си очи и подсмърквайки. — Държим станцията под терор! Император Емхир държи така целия свят, а ние само тази съборетина. Но принципът е един и същ.

— Аууу, мамка му! — извика Мистле откъм масата. — Внимавай къде бодеш! Направи така още веднъж и аз ще те бодна. Така ще те бодна, че острието ще излезе от другата страна!

Всички плъхове — с изключение на Фалка и Гиселхер — се разкикотиха.

— Ако искаш да си красива, трябва да търпиш — обади се Искра.

— Боди я, маестро, боди я — добави Кайли. — Тя е закалена между краката!

Фалка изруга грубо и запрати по него чашата си. Кайли успя да се отмести. Плъховете отново избухнаха в смях.

— Така значи. — Хотспорн реши да сложи край на веселбата. — Държите станцията под терор. А защо? Ако се остави настрана удоволствието от тероризирането?

— Тук сме на пост — каза Гиселхер, докато втриваше фистеха във венците си. — Който мине да си смени коня или да отдъхне — обираме го. Това е по-удобно, отколкото да висим на някой кръстопът или в хресталака. Защото, както каза Искра току-що, принципът е един и същ.

— Но днес, от изгрев-слънце досега, ни попадна само този — вметна Реф, сочейки маестро Алмавера, почти скрил се между разтворените бедра на Мистле. — Голтак, както всеки човек на изкуството; нямаше какво да му вземем, и затова ограбваме от майсторството му. Хвърлете един поглед, да видите колко го бива в рисуването.

Реф вдигна ръкава си и показа татуировката си — гола жена, която помръдваше задника си при стискането на юмрука му. Кайли също се похвали — около ръката му, над гривната с шипове, се виеше зелена змия с отворена уста и ален раздвоен език.

— Изящна работа — изрече равнодушно Хотспорн. — И полезно при разпознаването на трупове. Нищо няма да се получи от грабежа ви, драги Плъхове. Ще се наложи да заплатите на художника за майсторството му. Нямаше кога да ви предупредя: вече седем дни, от първи септември, знакът е пурпурна раздвоена стрела. Той има такава, изрисувана на фургона си.

Реф изруга тихо. Кайли се разсмя. Гиселхер махна равнодушно с ръка.

— Какво да се прави. Ще му платим за иглата и боята. Пурпурна стрела, казваш? Ще го запомним. Ако до утре се появи още един такъв със стрела, няма да му направим нищо лошо.

— Мислите да висите тук до утре? — учуди се малко пресилено Хотспорн. — Неразумно е, Плъхове. Рисковано и опасно!

— Какво?

— Рисковано и опасно.

Гиселхер сви рамене. Искра изсумтя и се изсекна на пода. Реф, Кайли и Фалка гледаха търговеца така, сякаш той току-що им е

съобщил, че слънцето е паднало в реката и трябва бързо да го извадят оттам, преди раците да са го нащипали. Хотспорн проумя, че се опитва да вразуми побъркани сополанковци. Да предупреди за риска и опасността надут и безразсъдни младоци, на които понятието за страх им е напълно чуждо.

— Преследват ви, Плъхове.

— И какво от това?

Хотспорн въздъхна.

Разговорът беше прекъснат от Мистле, която се приближи към тях, без дори да си направи труда да се облече. Тя сложи крака си на пейката и въртейки бедра, демонстрира на всички произведението на маестро Алмавера: яркочервена роза на зелено стъбло с две листенца, разположена на бедрото, почти до венериния хълм.

— Е? — попита тя, сложила ръце на кръста. Гривните ѝ, нанизани почти до лактите, проблеснаха като диаманти. — Какво ще кажете?

— Прекрасно! — изсумтя Кайли, отмятайки косите си назад. Хотспорн забеляза, че Плъхът носи обеци на ушите си. Не будеше съмнения, че тези обеци — както и осеяното с метал кожено облекло — скоро щяха да са на мода сред златната младеж в Турн и в цяло Гесо.

— Твой ред е, Фалка — каза Мистле. — Какво ще искаш да ти изрисува?

Фалка докосна бедрото ѝ, наведе се и се вгледа в татуировката. Отблизо, Мистле нежно разроши пепелявите ѝ коси. Фалка се разкикоти и без никакви церемонии започна да се съблича.

— Искам същата роза — отговори тя. — На същото място, като при теб, любима.

* * *

— Ама че мишки има при тебе, Висогота. — Цири прекъсна разказа, гледайки към пода, където в кръга от падащата от газеничето светлина се разиграваше истински миши турнир. Можеше само да се предполага какво става извън кръга, в тъмнината. — Няма да е лошо да се сдобиеш с котка. Или, още по-добре — с две.

— Гризачите — изкашля се отшелникът — се стремят към топлината, защото приближава зимата. А котарак имах, но изчезна, горкичкият.

— Сигурно го е изяла някоя лисица или златка.

— Не си виждала котарака ми, Цири. Ако го е изяло нещо, не е било по-малко от дракон.

— Такъв ли е бил? Е, жалко. Той не би позволил на тези мишки да ми лазят по леглото. Жалко.

— Жалко. Но аз мисля, че ще се върне. Котките винаги се връщат.

— Ще хвърля дърва в огъня. Студено е.

— Студено е. Нощите сега са адски студени... А още не е дори средата на октомври... Продължавай, Цири.

Цири седя неподвижно известно време, вторачила се в огнището. Огънят оживя, запраця, затреця, хвърли върху обезобразеното лице на девойката златист отблясък и подвижни сенки.

— Разказвай!

* * *

Маестро Алмавера я бодеше, а Цири усещаше как сълзите парят крайчетата на очите ѝ. Макар че преди процедурата тя предвидливо се опияни с вино и бял прашец, болката беше непоносима. Тя стискаше зъби, за да не стене, и разбира се, не стенеше, а се правеше, че не обръща внимание на иглата и презира болката. Стараеше се изобщо да не забелязва болката, да участва в разговора, който плъховете водеха с Хотспорн — типът, който се опитваше да се представи за търговец, макар че в действителност — ако не се смята фактът, че живееше за сметка на търговците — нямаше нищо общо с тях.

— Над главите ви са се струпали черни облаци — говореше Хотспорн, като местеше поглед по лицата на Плъховете. — Не стига, че ви преследва префектът от Амарило, не стига, че ви преследват Варнхагенови, барон Касадей...

— И този ли? — намръщи се Гиселхер. — За префекта и Варнхагенови разбирам, но защо някакъв си Касадей се е захванал с нас?

— Увил се вълкът в овча кожа — усмихна се Хотспорн — и започнал да блее жалостиво: „Беее, беее, никой не ме обича, никой не ме разбира, където и да се покажа, ме замерват с камъни и крещят по мене, защо е тази несправедливост?“. Защото, драги ми Плъхове, след произшествието при река Стърчиопашка дъщерята на барон Касадей и до днес е в треска и слабее...

— Аай... — спомни си Гиселхер. — Каретата с четирите пъстри коня. Това тази госпожица ли е?

— Тя е. Сега, както ви казах, боледува, нощем скача с викове, споменава господин Кайли... И особено госпожица Фалка. И брошката, спомен от покойната ѝ майка. Госпожица Фалка е изтръгнала насила тази брошка от роклята ѝ. При това е изрекла разни думи.

— Изобщо не става въпрос за това! — извика Цири откъм масата, възползвайки се от удобния случай, за да не реагира с вик на болката. — Ние проявихме презрение и неуважение към принцесата, като я пуснахме да си ходи, оставяйки я на сухо. Трябваше да се позабавляваме с нея.

— Наистина. — Хотспорн гледаше в голите бедра на Цири. Тя усети това. — Голямо безчестие е, че не сте се позабавлявали. Нищо чудно, че оскърбеният баща Касадей е събрал въоръжен отряд и е обявил награда. Заклел се е публично, че всички вие ще висите надолу с главите от стените на замъка му. Обещал е също, че заради изтръгнатата от роклята на девойката брошка ще съдере кожата на госпожица Фалка. На ленти.

Цири изруга, а Плъховете избухнаха в див смях. Искра кихна и ужасно се осополиви — фостехът бе раздразнил лигавицата ѝ.

— Изобщо не ни интересуват тези преследвания — заяви тя, докато бършеше с шала си устата, носа, брадичката си и масата. — Префектът, баронът, Варнхагенови! Преследват ни, но няма да ни догонят. Ние сме Плъховете! След Велда завихме на три пъти и сега тези глупаци вървят в обратната посока. Докато съобразят каква е работата, ще бъдат прекалено далеч, за да могат да се върнат.

— А дори и да се върнат, какво от това? — възникна разпалено Асе, който преди известно време се беше върнал от караул, без никой да го смени или да има намерение да го смени. — Просто ще ги избием!

— Точно така! — извика откъм масата Цири, вече забравила как предишната нощ бягаха от потерята през селата край Велда и колко я беше страх тогава.

— Добре. — Гиселхер удари с разтворената си длан по масата, слагайки край на надвикването. — Говори, Хотспорн. Защото виждам, че искаш да ни кажеш нещо, нещо по-важно от префекта, Варнхагенови, барон Касадей и чувствителната му дъщеря.

— Бонхарт е по следите ви.

Настана тишина, необичайно дълга. Дори маестро Алмавера спря работата си за момент.

— Бонхарт — повтори бавно Гиселхер. — Старият белокас обесник. Сигурно здравата сме досадили на някого.

— На някой богатичък — съгласи се Мистле. — Не всеки може да си позволи Бонхарт.

Цири вече се готвеше да попита кой е този Бонхарт, но я изпревариха — почти едновременно, в един глас — Асе и Реф.

— Ловец на глави — поясни навъсено Гиселхер. — Някога май е бил войник, после търговец, а най-накрая се захванал да убива хора срещу възнаграждение. Истински кучи син, малко са като него.

— Говори се — добави доста безгрижно Кайли, — че ако всички, убити от Бонхарт, трябва да се погребат на едно гробище, ще е необходима площ от половин морга^[1].

Мистле взе щипка от белия прашец между палеца и показалеца си и рязко го изсмърка с ноздри.

— Бонхарт разби бандата на Големия Лотар — каза тя. — Уби него и брат му — оня, на когото му викаха Мухоморката.

— Разправят, че с удар в гърба — добави Кайли.

— Уби и Валдез — добави Гиселхер. — А когато Валдез умря, бандата му се разпадна. А беше една от най-добрите. Стегнат, боеви отряд. Задружен. Навремето мислех да се присъединя към тях. Преди да ви срещна.

— Всичко това е истина — каза Хотспорн. — Такава банда като бандата на Валдез не е имало и няма да има. Пеят се песни за това как са се измъкнали от обсадата при Сарда. Буйни глави, мъжка храброст. Малцина можеха да им съперничат.

Плъховете млъкнаха и се вторачиха в него със своите искрящи и зли очи.

— Когато бяхме шестима — процеди след кратко мълчание Кайли, — си пробихме път през ескадрон от нилфгардски конници.

— Освободихме Кайли от нисирите! — извика Асе.

— С нас също малцина могат да се сравняват! — изсъска Реф.

— Това е вярно, Хотспорн — изпъчи гърди Гиселхер. — Плъховете не са по-лоши от никоя друга банда, включително и от валдезовата. Мъжка храброст, казваш? Ще ти разкажа нещо за женската храброст. Искра, Мистле и Фалка, трите, дето седят тука, посред бял ден преминаха през град Друи, а когато разбраха, че в кръчмата са Варнхагенови, минаха през кръчмата. През нея! Влязоха отпред, излязоха през задния вход. А Варнхагенови останаха да седят с отворени уста, над преобърнатите си халби и разлятата бира. Сигурно ще кажеш, че не е особено храбро?

— Няма да го каже — изпревари отговора Мистле, усмихвайки се зловещо. — Няма да каже, защото добре знае кои са Плъховете. Неговата гилдия също знае.

Маестро Алмавера довърши татуировката. Цири му благодари с гордо изражение, облече се и седна при компанията. Изсумтя, чувствайки странния, изучаващ и сякаш насмешлив поглед на Хотспорн. Погледна го злобно, демонстративно притискайки се към рамото на Мистле. Тя вече беше успяла да се убеди, че такива демонстрации смущават мъжете, възнамеряващи да флиртуват, и охлаждат ентусиазма им. В случая с Хотспорн тя действаше малко предварително, защото търговецът не беше нахалствал в това отношение.

Хотспорн беше загадка за Цири. Тя го беше виждала само веднъж преди, за останалото ѝ разказа Мистле. Хотспорн и Гиселхер, поясни тя, се познават и дружат отдавна, имат си условни сигнали, пароли и места за срещи. По време на тези срещи Хотспорн предава информация — и тогава те отиват на посочения път и нападат посочения търговец, конвой или обоз. Понякога убиват посочения човек. Винаги се уговарят за определен знак върху нечий фургон, при наличието на който съответният търговец не се напада.

Отначало Цири беше изненадана и леко разочарована — тя уважаваше Гиселхер, смяташе Плъховете за образец за свобода и независимост, беше обикнала тази свобода, това презрение към всички и всичко. Но неочаквано се оказа, че изпълняват и работа по поръчка.

Като наемни убийци — някой им нареждаше кого да убият. Нещо повече — някой им поръчваше да убият някого, а те слушаха с наведени глави.

— Услуга срещу услуга — беше свила рамене Мистле в отговор на думите ѝ. — Хотспорн ни дава нареждания, но и ни предоставя информация, благодарение на която оцеляваме. Свободата и презрението си имат свои граници. В края на краищата винаги се получава така, че си оръдие на някой друг. Такъв е животът, Соколче.

Цири беше учудена и разочарована, но това бързо отмина. Тя се учеше — да не се учудва твърде много и да няма прекалено високи очаквания, защото тогава разочарованията не са толкова силни.

— Аз, драги Плъхове — продължаваше да говори Хотспорн, — имам лекарство за всичките ви грижи. За нисирите, бароните, префектите и дори за Бонхарт. Да, да. Защото макар и той да стяга примката около вратовете ви, аз разполагам с начин, по който да се измъкнете.

Искра прихна, Реф се закикоти. Но Гиселхер ги спря с жест, позволявайки на Хотспорн да продължи.

— Говори се — каза след кратка пауза търговецът, — че всеки момент ще бъде обявена амнистия. Дори и някого да го очаква съд, дори и да го очаква бесило, ще бъде помилван, ако се предаде и признае вината си. Това се отнася и за вас.

— Глупости! — извика Кайли с насълзени очи, заради твърде голямата доза фистех, попаднала в носа му. — Нилфгардски номер, клопка! Ние, старите кучета, няма да се хванем на това!

— Почакай — спря го Гиселхер. — Успокой се, Кайли. Хотспорн, доколкото го познаваме, не е свикнал да говори празни приказки. Той е свикнал да е наясно какво говори и по каква причина го казва. Така че със сигурност знае и ще ни каже откъде се е взела тази неочаквана нилфгардска милост.

— Император Емхир се жени — изрече спокойно Хотспорн. — Скоро в Нилфгард ще си имаме императрица. Затова и ще бъде обявена амнистия. Разправят, че императорът е безумно щастлив и желае щастие на всички останали.

— Пука ми за императорското щастие — обяви тържествено Мистле. — А от амнистията ще си позволя да не се възползвам, защото

нилфгардската милост нещо намирисва на стърготини. От прясно наострен кол, хе-хе.

— Съмнявам се, че това е измама — сви рамене Хотспорн. — Въпрос на политика е. И е нещо голямо. По-голямо от вас, Плъхове, или всички местни разбойници накуп. Става въпрос за политика.

— Тоест за какво? — смръщи вежди Гиселхер. — Защото аз нищичко не разбрах.

— Сватбата на Емхир е политически въпрос и с помощта на тази сватба могат да бъдат решени много политически проблеми. Императорът сключва този брак, за да сплоти още по-силно империята, да сложи край на пограничните сблъсъци и разпри, да осигури мир. Знаете ли за кого се жени? За Цирила, наследницата на престола на Цинтра.

— Лъжа! — извика Цири. — Измишльотина!

— На какво основание ме обвинявате в лъжа, госпожице Фалка? — вдигна поглед към нея Хотспорн. — Може би сте по-добре осведомена?

— Със сигурност!

— По-тихо, Фалка — намръщи се Гиселхер. — Когато беше на масата и те боцкаха в задника, пазеше тишина, какво се развива сега? Каква е тази Цинтра, Хотспорн? И тази Цирила? Защо са толкова важни?

— Цинтра — намеси се Реф, сипвайки от фистеха върху пръста си — е малка държава на север, за която Империята е воювала с тамошните владетели. Преди три или четири години.

— Точно така — потвърди Хотспорн. — Имперските войски превзеха Цинтра и дори преминаха през Яра, но после бяха принудени да отстъпят.

— Защото си го получиха при Соденския хълм — измърмори Цири. — Така отстъпиха, че пушек се вдигна!

— Както виждам, сте запозната с най-новата история, госпожице Фалка. Похвално, в такава млада възраст. Мога ли да попитам къде сте ходили на училище?

— Не можете!

— Достатъчно! — намеси се отново Гиселхер. — Продължи за тази Цинтра, Хотспорн. И за амнистията.

— Император Емхир — рече търговецът — е решил да направи от Цинтра бръшлянена държава...

— Каква?

— Бръшлянена. Като бръшляна, който не може да съществува без могъщ дънер, около който да се увива. А този дънер, разбира се, ще бъде Нилфгард. Вече има такива държави. Например Метина, Маехт, Тоусайнт... Там управляват местните династии. Наужким, разбира се.

— Това се нарича мнима автономия — похвали се Реф. — Така съм чувал.

— Но проблемът с Цинтра е, че кралската линия там е угаснала...

— Угаснала?! — Изглеждаше, сякаш от очите на Цири всеки момент ще се посипят зелени искри. — Друг път е угаснала! Нилфгардците са убили Каланте. Просто са я убили!

— Признавам — Хотспорн спря с жест Гиселхер, който се готвеше отново да скастри Цири за намесата ѝ, — че ни поразявате със знанията си, госпожице Фалка. Кралица Каланте наистина загина по време на войната. Смяташе се, че е загинала и внучката ѝ Цирила, последната с кралска кръв. Получи се така, че император Емхир нямаше от какво да създаде тази — както мъдро отбеляза господин Реф — мнима автономия. И изведнъж тази Цирила се намери.

— Това са някакви детски приказки — изсумтя Искра, облягайки се на рамото на Гиселхер.

— Наистина — кимна Хотспорн, — трябва да призная, че малко прилича на приказка. Говори се, че зла магьосница държала Цири някъде далеч на Север, в магическа кула. Но Цирила успяла да избяга и поискала убежище от Империята.

— Това е една голяма, гадна, глупава лъжа и измислица! — развика се Цири, протягайки треперещите си ръце към кутийката с фистеха.

— Според слуховете — продължи смутеният Хотспорн, — когато я видял, император Емхир се влюбил безумно в нея и иска да я вземе за жена.

— Соколчето има право — изрече твърдо Мистле, подкрепяйки думите си с удар на юмрука си по масата. — Това е глупава измишльотина. Изобщо не мога да разбера за какво става въпрос! Но

едно е ясно — да се основава на тази глупост надеждата за нилфгардска милост е още по-голяма глупост.

— Така е! — подкрепи я Реф. — Какво ни интересува сватбата на императора? За която и да се ожени, нас винаги ще ни очаква друга невеста. Конопена!

— Работата не е във вашите шии, драги Плъхове — напомни Хотспорн. — Това е политика. На северните граници на империята се ширят въстания, бунтове и вълнения, особено в Цинтра и околностите ѝ. А ако императорът вземе за жена наследницата на кралството, Цинтра ще се успокои. Ако тържествено бъде обявена амнистия, то бунтовническите отряди ще слязат от планините и ще престанат да тормозят Империята и да причиняват безредици. Пък и ако цинтрийка седне на императорския трон, бунтовниците ще се присъединят към императорската армия. А вие знаете, че на север от Яра войната продължава, всеки войник е от полза.

— Аха! — намръщи се Кайли. — Сега разбрах! Значи такава амнистия! Дават ти избор: ето го наостреният кол, ето я имперската емблема. Или колът в задника, или емблемата на гърба. И на война, за да умреш за Империята.

— По време на война — изрече бавно Хотспорн — наистина може да стане какво ли не, както в онази известна песен. Но не е необходимо всички да воюват, драги Плъхове. Може пък след изпълнението на условията на амнистията, тоест явяването пред властите и признаването на вината, да бъде въведена... някаква алтернативна служба.

— Какво?

— Аз знам за какво става въпрос. — Зъбите на Гиселхер за миг проблеснаха на фона на загорялото, леко посиняло от скорошно бръснене лице. — Търговската гилдия, деца, иска да ни привлече. Да ни привлече и приласкае. Като родна майка.

— Като мащеха по-скоро — промърмори под нос Искра.

Хотспорн се направи, че не е чул.

— Напълно си прав, Гиселхер — изрече той студено. — Ако поиска, гилдията може да ви даде работа. Официално, под формата на алтернативна служба в армията. Да ви даде защита.

Кайли искаше да каже нещо. Мистле също искаше да се обади, но бързият поглед на Гиселхер им затвори устата.

— Предай на гилдията, Хотспорн — изрече ледено главатарят на Плъховете, — че благодарим за предложението. Ще помислим и ще обсъдим как да постъпим.

Хотспорн се изправи.

— Тръгвам си.

— Сега, през нощта?

— Ще пренощувам в селото. Тук ми е някак неуютно. А утре тръгвам право към границата с Метина, после по главния път към Форгехам, където ще прекарам до Еквинокцията, а кой знае, може и по-дълго. Защото там ще очаквам онези, които вече са помислили, обсъдили, решили, и са готови да се явят и да изчакат амнистията под моя опека. Съветвам ви и вие да не се бавите прекалено с размишленията и обсъжданията. Защото Бонхарт може да изпревари амнистията.

— Постоянно ни плашиш с този Бонхарт — изрече бавно Гиселхер, който също се изправи. — Някой би си помислил, че мерзавецът вече е на прага... А всъщност той е отвъд горите, планините...

— ... в Ревност — довърши спокойно Хотспорн. — В странноприемницата „Под главата на химерата“. На трийсет мили оттук. Ако не бяха зигзагите ви край Велда, сигурно щяхте да се натъкнете на него още вчера. Но това не ви вълнува, знам. Всичко хубаво, Гиселхер. Всичко хубаво, Плъхове. Маестро Алмавера? Аз съм към Метина и винаги се радвам на компания по пътя... Какво казвате, маестро? С удоволствие? Така и предполагам. Е, опаковайте си принадлежностите. Платете на маестро за труда му, Плъхове.

* * *

Пощенската станция се изпълни с аромата на пържен лук и картофена супа, които готвеше жената на стопанина, временно пусната от заточението в килера. Огненото езиче на свещта на масата танцуваше и се удължаваше. Плъховете се бяха навели над масата така, че огънят огряваше почти докосващите им се глави.

— Той е в Ревност — говореше тихо Гиселхер. — В странноприемницата „Под главата на химерата“. Точно на един ден

езда оттук. Какво мислите за това?

— Същото, което и ти — промърмори Кайли. — Да отидем там и да убием кучия син.

— Да отмъстим за Валдез — каза Реф. — И за Мухоморката.

— И такива като Хотспорн повече няма да ни обясняват за чужди дела и храброст — изсъска Искра. — Да убием Бонхарт, този трупоядец, този върколак. Ще му побием главата над портата на странноприемницата, за да съответства на името ѝ! И за да знаят всички, че той не е никакъв свръхчовек, а обикновен смъртен, като всички останали, и че най-накрая се е натъкнал на по-силни от него. И ще се види коя е най-добрата банда от Корат до Переплут!

— Ще започнат да пеят песни за нас по панаирите! — изрече разпалено Кайли. — И из замъците!

— Да вървим! — Асе удари по масата с ръка. — Да вървим и да убием мерзавеца!

— А след това — разсъждаваше Гиселхер — може и да помислим за тази амнистия... За гилдията... Какво се мръщиш, като че ли си глътнал дървеница, Кайли? По петите ни са, а зимата приближава. Аз си мисля следното, Плъхове: да презимуваме, да си стоплим задниците на огнището, да се предпазим чрез амнистията от студа, да си пийнем амнистийна греяна бира. Да изтърпим тази амнистия учтиво и порядъчно по някакъв начин до пролетта. А напролет... Когато тревичките се подадат над снега...

Плъховете се разсмяха в един глас, тихо, зловещо. Очите им горяха, като на истински плъхове, когато нощем, в тъмна пресечка, се прокрадват към ранен човек, неспособен да се защити.

— Да прием за гибелта на Бонхарт! — каза Гиселхер. — Да изсърбаме супата и да лягаме да спим. Да си отдъхнем, защото на разсъмване тръгваме.

— Ясно — изсумтя Искра. — Вземете пример от Мистле и Фалка, те вече от един час са в леглото.

Жената на стопанина на пощенската станция затрепери пред гърнето, чувайки откъм масата тихото, злобно, отвратително кикотене.

* * *

Цири вдигна глава и дълго мълча, загледана в едва тлеещото пламъче на газеничето, в което вече догаряше остатъкът от фитила.

— Тогава аз се измъкнах от станцията, като крадла — продължи тя разказа си. — Преди разсъмване, в пълна тъмнина... Но не успях да избягам незабелязано. Мистле сигурно се е събудила, когато се измъквах от леглото. Завари ме в конюшната, как оседлавам коня. Но не показва, че е учудена. И изобщо не се опита да ме задържи... Започваше да се развиделява...

— И сега не е много далеч от изгрева — прозина се Висогота. — Време е за сън, Цири. Утре ще продължиш.

— Сигурно си прав. — Тя също се прозина, изправи се, протегна се. — И на мен са ми натежали клепачите. Но с това темпо никога няма да завърша, отшелнико. Колко вечери минаха? Поне десет. Боя се, че за целия разказ ще са необходими хиляда и една нощ.

— Имаме време, Цири. Имаме време.

* * *

— От кого искаш да избягаш, Соколче? От мен? Или от себе си?

— Край с бягствата. Сега трябва да преследвам. За целта трябва да се върна... там, където започна всичко. Трябва. Разбери ме, Мистле.

— Значи затова... Затова беше толкова мила с мен снощи. За първи път от толкова дни... Прощален последен път? А после — забравяш за всичко?

— Никога няма да те забравя, Мистле.

— Ще ме забравиш.

— Никога. Заклевам се. И това не беше последният път. Ще те намеря. Ще дойда за теб... Ще дойда със златна карета. Със свита от дворяни. Ще видиш. Скоро ще имам... възможности. Големи възможности. Ще направя така, че съдбата ти да се промени... Ще видиш. Ще се убедиш колко много мога да направя. Колко много мога да променя.

— За това е необходима голяма сила — въздъхна Мистле. — И голяма магия.

— И това също е възможно. — Цири облиза устни. — Магията също... Мога да намеря... Всичко, което някога съм загубила, може да

се върне... И отново да бъде мое. Обещавам ти, че ще се учудиш, когато се срещнем отново.

Мистле се извърна и дълго време гледа розово-синкавите облаци, които изгревът вече беше изрисувал над източния край на света.

— Вярно е — каза тя тихо. — Ще съм много учудена, ако някога се срещнем отново. Ако някога те видя пак, малката. Тръгвай вече. Да не протакаме.

— Чакай ме. — Цири изсмърка. — И не допускай да те убият. Помисли си за амнистията, за която говореше Хотспорн. Дори ако Гиселхер и другите не поискат... Все пак си помисли, Мистле. Това може и да е начин да оцелееш... Защото аз ще се върна за теб. Заклевам се.

— Целуни ме.

Ставаше все по-светло, развиделяваше се, студът се усилваше.

— Обичам те, Птиченце.

— Обичам те, Соколче. Тръгвай вече.

* * *

— Разбира се, тя не ми вярваше. Мислеше, че съм се уплашила и съм хукнала подир Хотспорн, за да търся спасение, да го умолявам за амнистията, с която той ни съблазняваше. Откъде можеше да знае какви чувства ме вълнуваха, докато слушах дрънканиците на Хотспорн за Цинтра, за баба ми Каланте... И за това, че „някаква Цирила“ ще стане жена на императора на Нилфгард? Същият този император, който уби баба Каланте, и изпрати за мен онзи черен рицар с перата на шлема. Разказвах ти, нали си спомняш? На остров Танед, когато той протегна ръка към мен, му пуснах кръв! Трябваше да го убия тогава... Но кой знае защо, не успях... Бях глупава! Но кой знае, може там, на Танед, да му е изтекла кръвта и да е умрял... Защо ме гледаш така?

— Разказвай, Разкажи как си тръгнала подир Хотспорн, за да си върнеш наследството. Да си върнеш това, което ти принадлежи.

— Напразно говориш с неодобрение и сарказъм. Да, знам, че беше глупава, сега го виждам, но тогава не го виждах... Бях по-умна в Каер Морхен и в храма на Мелителе, там знаех, че миналото не може да се върне, че вече не съм принцеса на Цинтра, а нещо съвсем друго,

че вече нямам никакво наследство, всичко е загубено и нищо не може да се направи, трябва да се примиря. Обясниха ми това, деликатно и спокойно, и аз го приех. Също спокойно. И изведнъж всичко започна да се връща. Първо, когато се опитаха да ми тикнат в очите титлата на тази баронеса Касадей... Никога не са ме вълнували подобни неща, но тогава изведнъж се вбесих, вирнах нос и се развиках, че титлата ми е по-висока от нейната и че родът ми е по-знатен. И оттогава това нещо повече не ми излезе от главата. Чувствах, че гневът в мен расте. Разбираш ли това, Висогота?

— Разбирам.

— А при думите на Хотспорн чашата преля. За малко да кипна от ярост... По-рано толкова ми бяха говорили за предопределението... А сега се получаваше, че някой друг се възползва от моето предопределение, чрез обикновена измама. Някой се беше представил за мен, за Цири от Цинтра, и щеше да получи всичко, да се къпе в разкош. Не, не можех да мисля за нищо друго... Изведнъж осъзнах, че се налага да изтърпявам недояждане, студ, спане под открито небе, принудена съм да си мия интимните места в ледени потоци... Аз! Която трябваше да имам вана от злато! С вода, ухаеща на лавандула и рози! И топли кърпи! Чисти чаршафи! Разбираш ли, Висогота?

— Разбирам.

— Изведнъж се оказа, че съм готова да отида до най-близката префектура, в най-близкия форт, до същите тези „черни“ нилфгардци, от които толкова се страхувах и които толкова мразех... Бях готова да им кажа: „Аз съм Цири, нилфгардски тъпац; не нея, а мен трябва да вземе за жена вашият глупав нилфгардски император. Пробутали са му някаква нагла авантюристка, а този идиот не е прозрял измамата“. Бях толкова вбесена, че щях да постъпя точно така, ако ми се беше удал удобен случай. Без да се замислям. Разбираш ли, Висогота?

— Разбирам.

— За щастие успях да се успокоя.

— За голямо твое щастие — сериозно кимна отшелникът. — Личи си, че в историята с женитбата на императора са забъркани различни интереси, борби на партии и фракции. Ако се беше разкрила, осуетявайки нечии планове, нямаше да избегнеш кинжала или отровата.

— И аз го съзнавах. Но го забравих. Напълно го забравих. Да си призная коя съм беше равносилно на смърт. Успях да се убедя в това. Но да не избързвам.

Мълчаха известно време, занимавайки се с кожата. Преди няколко дни уловът се беше оказал доста богат, в капаните и мрежите бяха попаднали доста ондатри и нутрии, две видри и един бобър. Така че имаше достатъчно работа.

— Настигна ли Хотспорн? — попита най-накрая Висогота.

— Настигнах го. — Цири изтри челото си с ръкав. — Даже доста бързо, защото той не бързаше особено. И изобщо не се учуди, когато ме видя!

* * *

— Госпожице Фалка! — Хотспорн дръпна юздата и обърна с танцова стъпка враната кобила. — Каква приятна изненада! Макар че, признавам си, не е чак толкова голяма. Очаквах я, не крия, че я очаквах. Знаех, че ще направите избор. Мъдър избор. Забелязах изблик на интелигентност в прекрасните ви и очарователни очи.

Цири се приближи, така че стремената им почти се допряха. После се изхрачи шумно, наведе се и се изплю на пясъчната настилка на пътя. Беше се научила да плюе с такъв маниер, отвратителен, но ефективен, когато трябваше да охлади ентузиазма на някой обожател.

— Както разбирам — леко се усмихна Хотспорн, — искате да се възползвате от амнистията?

— Лошо си разбрал.

— Тогава трябва ли да се радвам при вида на красивото ви лице?

— Защо не? — изсумтя тя. — На станцията говореше, че се радваш на всяка компания по пътя.

— Винаги — усмихна се той широко. — Но ако не става въпрос за амнистията, не съм сигурен, че сме в една и съща посока. Както виждате, намираме се на кръстопът. Четирите страни на света, необходимост от избор... Символика, като в онази добре позната легенда. Ако тръгнеш на запад — няма да се върнеш. Ако тръгнеш на изток — няма да се върнеш. На север... Хммм... На север от този стълб е амнистията...

— Стига с тази амнистия!

— Както желаете. Тогава накъде води пътят, ако мога да попитам? В коя от посоките на символичния кръстопът? Маестро Алмавера, специалистът по татуировките, поведе мулетата си на запад, към градчето Фано. Източният път води към селището Ревност, но аз на ваше място бих избегнал тази посока...

— Река Яра — изрече бавно Цири, — за която стана въпрос на станцията, е нилфгардското име на Яруга, нали?

— Такава сте учена — наведе глава той, поглеждайки в очите ѝ, — а не знаете това?

— Не можеш ли да отговориш по човешки, когато те питат по човешки?

— Просто се пошегувах, защо се ядосвате? Да, това е същата река. На елфически и нилфгардски — Яра, на северен език — Яруга.

— А устието на тази река е Цинтра? — продължи Цири.

— Да. Цинтра.

— Цинтра далече ли е оттук? На колко мили е?

— Не са малко. И зависи в какви мили се смята. Почти всяка държава има своя миля, не е трудно да се сбърка. По-удобен е методът на всички пътуващи търговци — да се смята в дни. За да се достигне оттук до Цинтра, ще са необходими дващест и пет — трийсет дни.

— Накъде? Право на север?

— Много ви е интересна тази Цинтра, госпожице Фалка. Защо?

— Искам да се възкача на трона ѝ.

— Добре, добре. — Хотспорн вдигна длан, сякаш за да се защити. — Разбрах деликатния намек, няма да задавам повече въпроси. Най-краткият път за Цинтра, колкото и да е парадоксално, води право на север, защото нататък няма пътища, а само блата. Първо трябва да се насочите към град Форгехам, а след това да потеглите на северозапад, към Метина, столицата на страната със същото име. После трябва да прекосите равнината Маг Деира, по търговския път чак до град Нойнройт. Едва оттам трябва да поемете по северния път, водещ към долината на река Йелена. Оттам вече е по-лесно — по пътя непрестанно се точат войскове подразделения. Той минава през Назаир и Стълбата Марнадал — проход, водещ към долината Марнадал. А долината Марнадал — това вече е Цинтра.

— Хммм... — Цири се вторачи в зеления хоризонт, в размитата линия на черните възвишения. — До Форгехам, а после на северозапад... Това значи... По кой път?

— Знаете ли — усмихна се леко Хотспорн, — аз съм тръгнал точно към Форгехам, а после — до Метина. Ето този път, където се жълтее пясъкът между боровете. Яздете подир мен — и няма да се заблудите. Амнистията си е амнистия, но ще ми е приятно да пътешествам с такава очарователна госпожица.

Цири го измери с най-студения поглед, на който беше способна. Хотспорн насмешливо прехапа устни.

— Е, какво?

— Да вървим.

— Браво, госпожице Фалка. Мъдро решение. Вече казах, че колкото сте красива, толкова сте и умна.

— Престани да ми викаш госпожица, Хотспорн. От твоите уста това звучи обидно, а аз не позволявам да ме обиждат безнаказано.

— Както желаете, госпожице...

* * *

Въпреки красивия изгрев, денят се оказа сив и мокър. Влажната мъгла притъпяваше яркостта на есенния листак на надвисналите над пътя дървета, пламнали в хиляди оттенъци на охрата, червеното и златистото.

Във влажния въздух се носеше аромат на кора и гъби.

Яздеха бавно върху килима от паднали листа, но Хотспорн често пришпорваше враната кобила, като от време на време я караше да се движи в тръс или дори в галоп. В такива моменти Цири ги гледаше възхитено.

— Тя има ли си име?

— Не. — Зъбите на Хотспорн проблеснаха. — Отнасям се към конете експлоататорски, сменям ги твърде често и не се привързвам към тях. Смятам за много претенциозно да се дават имена на конете, без да имаш коневъдна ферма. Съгласна ли си с мен? Кон Вранчо, пес Кучо, котак Мърчо. Претенциозно!

* * *

На Цири не ѝ харесваха неговите погледи и многозначителни усмивки, още по-малко пък — насмешливия тон на неговите въпроси и отговори. Ето защо възприе най-простата тактика — мълчеше, отговаряше с кратки реплики, не го провокираше. Ако успееше. Невинаги успяваше. Особено когато той заговореше за онази своя амнистия. Когато тя за пореден път доста рязко изрази недоволство, Хотспорн изненадващо смени тактиката — зае се да ѝ доказва, че в нейния случай амнистията е излишна и че даже изобщо не я засяга. Амнистират се престъпниците, а не техните жертви. Цири прихна:

— Самият ти си жертва, Хотспорн!

— Казах го напълно сериозно — увери я той. — Не за да те развеселя, а за да те посъветвам как да отървеш кожата, в случай че те хванат. Разбира се, това няма да подейства на барон Касадей, от Варнхагенови също не можеш да очакваш снизхождение, те в най-добрия случай ще те линчуват на място, бързо и — ако имаш късмет — безболезнено. Но ако попаднеш в ръцете на префекта и се изправиш пред съда, пред суровото, но справедливо лице на имперския закон... В този случай бих ти препоръчал следната защитна линия: избухни в плач и настоявай, че си невинна жертва на обстоятелствата.

— И кой ще повярва в това?

— Всеки. — Хотспорн се наведе в седлото и я погледна в очите. — Защото това си е самата истина. Ти си невинна жертва, Фалка. Ти все още нямаш шестнайсет, по законите на Империята си непълнолетна. Оказала си се по случайност в бандата на Плъхове. Не си виновна, че ти е хвърлила око една от бандитките, Мистле, чийто противоестествени наклонности не са тайна за никого. Попаднала си под влиянието на Мистле, от теб са се възползвали сексуално и са те принудили...

— Ето че всичко се изясни — прекъсна го Цири, като се изненада от спокойствието си. — Най-накрая стана ясно какво целиш. Вече съм виждала такива като теб.

— Наистина ли?

— Както при всяко петле — продължи тя все така спокойно, — гребенчето ти се надигна при мисълта за мен и Мистле. Както при

всеки глупав самец, в глупавата ти глава се е мярнала мисълта да опиташ да ме излекуваш от противоестествената болест и да ме обърнеш към правата вяра. А знаеш ли кое е най-противоестествено в цялата тази история? Точно тези мисли!

Хотспорн я наблюдаваше безмълвно, запазвайки загадъчна усмивка върху тънките си устни.

— Мислите ми, драга Фалка — каза той след кратко мълчание, — може и да не са благопристойни, може и да не са съвсем прилични, и явно не са невинни... Но, богове, те съответстват на природата ми. Моята. Обиждаш ме, предполагайки, че привличането ми към теб се дължи на някакво... перверзно любопитство. Ха, ти обиждаш самата себе си, като не забелязваш или не искаш да забележиш, че пленителният ти чар и необикновената ти красота могат да накарат всеки мъж да застане на колене. Че очарователният ти поглед...

— Слушай, Хотспорн — прекъсна го тя, — да не искаш да спиш с мен?

— Каква интелигентност — разпери ръце той. — Просто нямам думи.

— Тогава аз ще ти помогна. — Тя леко пришпори коня, за да може да погледне Хотспорн през рамо. — Защото аз имам достатъчно думи. Чувствам се поласкана. Във всеки друг случай — кой знае... Ако беше някой друг... Но ти, Хотспорн, изобщо не ми харесваш. Нищо в теб не ме привлича, абсолютно нищичко. И даже бих казала обратното — всичко в теб ме отблъсква. Трябва да си наясно, че при такива условия половият акт би бил нещо противоестествено.

Хотспорн се разсмя, също пришпорвайки коня си. Кобилата затанцува по пътя, красиво вдигнала изящната си глава. Цири се завъртя в седлото, борейки се със странното чувство, което изведнъж оживя в нея, оживя някъде дълбоко, в най-долната част на корема, но бързо и отчаяно се стремеше да излезе навън, към раздразнената от дрехите кожа. „Казах му истината — помисли си тя. — Той не ми харесва, по дяволите, но конят му ми харесва, тази врана кобила... Не той, а конят... Що за безумие! Не, не, не! Дори и да я нямаше Мистле, щеше да е смешно и глупаво да му се отдам само защото ме възбужда видът на танцуващата по пътя врана кобила.“

Хотспорн я изчака да се приближи, като я гледаше в очите и странно се усмихваше. После отново дръпна юздата, карайки кобилата

да тропа с крака, да се завърта, да пристъпва танцово встрани. „Знае — помисли си Цири. — Старият негодник знае какво чувствам. По дяволите! Аз просто съм любопитна!“

— Имаш борови иглички по косата — подхвърли меко Хотспорн, приближавайки се много близо и протягайки ръка. — Ще ги махна, ако позволиш. Ще добавя, че жестът ми е изключително резултат от моята галантност, а не от извратено желание.

Тя много се учуди, че докосването е приятно. Все още не беше взела решение, но за всеки случай преброи колко дни са минали от последната ѝ менструация. На това я беше научила Йенефер — да брой предварително, а не когато е разгорещена, защото после, когато стане горещо, се появява странно нежелание човек да се занимава с изчисления и да мисли за възможните последствия.

Хотспорн я гледаше в очите и се усмихваше, сякаш знаеше, че изчисленията ще бъдат в негова полза. „Само да не беше толкова стар — въздъхна крадешком Цири. — Но той сигурно вече има трийсет години...“

— Турмалин. — Пръстите на Хотспорн докоснаха нежно ухото ѝ и обещата. — Красиво, но само турмалин. С удоволствие бих ти подарил изумруди. Те са много по-зелени, което значи че ще отиват много повече на красотата и очите ти.

— Знай — процеди тя, гледайки го безсрамно, — че ако се стигне до нещо, ще взема изумрудите предварително. Защото ти се отнасяш експлоататорски не само с конете, Хотспорн. На сутринта след замайващата нощ може да решиш, че е твърде претенциозно да си спомниш името ми. Пес Кучо, котак Мърчо и момиче Мацка.

— Ле-ле! — засмя се той пресилено. — Можеш да накараш и най-горещото желание да замръзне, Снежна кралица.

— Минала съм добро обучение.

* * *

Мъглата се поразсея, но беше все така мрачно. И сънливо. Сънливостта им беше прекъсната грубо от викове и тропот. Иззад дъбовете, покрай които минаваха в момента, изскочиха конници.

Цири и Хотспорн действаха толкова бързо и съгласувано, сякаш бяха тренирали това със седмици. Обърнаха конете и потеглиха в галоп, притиснати към гривите и подкарвайки конете с викове и удари с пети. Над главите им засвистяха перата на стрели, дочуха се крясъци, звънтене, тропот.

— Към гората! — извика Хотспорн. — Свърни към гората! В гъсталака!

Те завиха, без да намаляват скоростта. Цири се притисна още по-силно към шията на коня, за да не я свалят от седлото удрящите я по раменете клони. Тя видя как една стрела от арбалет отцепи треска от един елшов дънер. Пришпори с вик коня, очаквайки всеки момент да получи стрела в гърба. Движещият се пред нея Хотспорн изведнъж странно изохка.

Прескочиха дълбока яма и стремително навлязоха в трънестия гъсталак. И в този момент Хотспорн се плъзна от седлото и рухна в клюквата. Кобилата изцвили, хвърли къч, размаха опашка и се понесе нататък. Цири не се поколеба — скочи и удари коня си по задницата. Той последва враната кобила, а Цири помогна на Хотспорн да се изправи, и двамата се гмурнаха в храстите, в елшака, претърколиха се, плъзнаха се надолу по склона и паднаха сред високите папрати на дъното на дерето. Мъхът смекчи падането им.

Горе, по склона, тракаха копитата на преследвачите — за щастие, насочили се към високата гора след отдалечаващите се коне. Изглежда, не бяха забелязали падането на ездачите в папратите.

— Какви са тези? — изсъска Цири, докато се измъкваше изпод Хотспорн и чистеше косата си от пухчетата. — Хора на префекта? Варнхагенови?

— Обикновени бандити... — Хотспорн изплю едно листо. — От онези, които вилнеят по пътищата.

— Предложи им амнистия. — Между зъбите на Цири проскърца пясък. — Обещай им...

— Тихо. Ще чуят.

— Хе-е-ей! Хе-е-ей! Ту-у-ук! — долетя отгоре. — Мини отляво! Отляво-о-о!

— Хотспорн?

— Какво?

— Имаш кръв по гърба.

— Знам — отговори той студено, като измъкна от пазвата си навита кърпичка и се обърна странично към нея. — Мушни я под ризата. На височината на лявата плешка...

— Къде са те уцелили? Не виждам стрела.

— Това беше арбалет... Желязно парче, най-вероятно срязан пирон за подкова. Остави, не пипай. До гръбначния стълб е.

— Проклятие! Какво да направя?

— Говори по-тихо. Връщат се.

Затропаха копита, някой изсвири пронизително. Някой крещеше, призоваваше, нареждаше някому да се върне. Цири наостри уши.

— Тръгват си — промърмори тя. — Отказаха се от преследването. Не са хванали конете.

— Това е добре.

— И ние няма да можем да ги хванем. Ще можеш ли да ходиш?

— Няма да се наложи — усмихна се той, показвайки и доста мизерно изглеждащата гривна на китката си. — Купих тази дрънкулка заедно с коня. Тя е магическа. Кобилата я е носила от малка. Ако потъркам гривната ето така, ще е все едно, че съм повикал кобилата. Все едно е чула гласа ми. Ще дойде. Не веднага, но със сигурност ще дойде. Ако имаме късмет, и твоят сивушко ще дотича заедно с нея.

— А ако нямаме късмет? Ще тръгнеш сам?

— Фалка — каза той, вече с по-сериозен тон, — няма да тръгна сам, разчитам на помощта ти. Ще се наложи да ме придържаш върху седлото. Пръстите на краката ми вече изтръпват. Може да изгубя съзнание. Чуй ме: дерето ще те отведе до долината на поток. Ще тръгнеш нагоре срещу течението, на север. Ще ме отведеш до местност, наречена Тегамо. Там ще намериш човек, който ще може да извади желязото от гърба ми, без при това да ме убие или парализира.

— Това ли е най-близкото населено място?

— Не. Ревност е по-близо. Котловина на двайсетина мили в противоположната посока, надолу по течението. Но в никакъв случай не бива да ходиш в тази посока.

— Защо?

— В никакъв случай — повтори той, мръщейки се. — Не става въпрос за мен, а за теб. Ревност означава смърт за теб.

— Не разбирам.

— Не ти и трябва. Просто ми повярвай.

— Ти каза на Гиселхер...

— Забрави за Гиселхер. Ако искаш да живееш, забрави за него и за всички тях.

— Защо?

— Остани с мен. Ще удържа обещанието си, Снежна кралице. Ще те украся с изумруди. Ще те обсия с тях...

— Наистина, подходящ момент за шеги.

— Винаги е подходящ момент за шеги.

Хотспорн изведнъж я прегърна, притисна я с ръце и започна да разкопчава блузата ѝ. Безцеремонно, но без да бърза, Цири отблъсна ръката му.

— Да — промърмори тя, — определено подходящ момент и за това.

— За това всеки момент е добър. Особено за мен в момента. Нали ти казах за гръбначния стълб. Утре могат да възникнат трудности... Какво правиш? О, по дяволите...

Този път тя го отблъсна по-силно. Твърде силно. Хотспорн пребледня, прехапа устни, изстена от болка.

— Извинявай. Но когато човек е ранен, трябва да лежи спокойно.

— Близостта на тялото ти ме кара да забравя за болката.

— Престани, по дяволите!

— Фалка... Бъди по-мила със страдащия човек.

— Ще страдаш, ако не си махнеш ръцете. Веднага!

— По-тихо... Бандитите може да ни чуят... Кожата ти е като атлаз... Не се върти, по дяволите!

„О, проклятие — помисли си Цири. — Да става каквото ще става. В края на краищата, какво толкова? Интересно ми е. Имам право да съм любопитна. Тук няма никакви чувства. Ще действам експлоататорски — и толкоз. И после непретенциозно ще забравя.“

Тя се остави на докосванията и на удоволствието, което ѝ носеха. Извърна глава, но сметна това за излишна скромност и превзето — не искаше той да мисли, че е съблазнил самата невинност. Погледна го право в очите, но това ѝ се стори твърде смело и предизвикателно — не искаше да мине и за такава. Затова просто затвори очи, прегърна го през шията и му помогна да се справи с копчетата, защото на него не му се получаваше лесно и само напразно губеше време.

Към докосването с пръсти бе прибавено докосването с устни. Тя вече беше близо до това да забрави за целия свят, когато Хотспорн изведнъж застина. Тя почака търпеливо известно време, давайки си сметка, че е ранен и раната сигурно му пречи. Но бездействието му продължаваше твърде дълго. Слюнката му върху зърната ѝ започваше да застива.

— Хей, Хотспорн? Заспа ли?

Нещо потече по гърдите ѝ. Тя опипа мястото с пръсти. Кръв.

— Хотспорн! — Тя го отблъсна от себе си. — Хотспорн, да не умря?

„Глупав въпрос — помисли си тя. — Нали виждам. Нали виждам, че е умрял.“

* * *

— Умря с глава върху гърдите ми. — Цири се извърна. Жарта в огнището хвърли червен отблясък върху обезобразената ѝ буза. Може би там имаше и руменина. Но Висогота не беше сигурен в това. — Единственото, което изпитах тогава — добави тя, все още извърната, — беше разочарование. Шокира ли те това?

— Не. Точно това — не.

— Разбирам. Старая се да не украсявам разказа, да не променям нищо. Да не скривам нищо. Макар и понякога да ми се иска. — Тя изсмърка и потърка с кокалчето на пръста си крайчеца на окото си. — Затрупах го с клони и камъни. Стъмваше се, наложи ми се да пренощувам там. Бандитите все още се въртяха наоколо, чувах виковете им и бях почти сигурна, че това не са обикновени бандити. Не знаех само кого преследват: мен или него. Но бях принудена да седя тихо. През цялата нощ. До съмване. Край трупа. Бррр.

Тя помълча, и след малко продължи:

— На разсъмване не беше останала нито следа от преследвачите, и можех да тръгна. Вече имах кон. Вълшебната гривна, която свалих от ръката на Хотспорн, наистина действаше. Враната кобила се върна. Сега тя беше моя. Това беше наградата ми. Има такъв обичай на островите Скелиге, знаеш ли? Девојката трябва да получи скъп

подарък от първия си любовник. Какво от това, че моят умря, преди да успее да стане първи?

* * *

Кобилата тропна с предните си копита в земята, изцвили, завъртя се настрани, сякаш настоявайки да ѝ се любуват. Цири не можа да съдържа възхищението си при вида на малката ѝ изящна шия, права и стройна, но мускулеста; на малката ѝ глава с изпъкнало чело; на високия ѝ задник; на строежа на тялото ѝ и на изумителните му пропорции.

Приблужи се внимателно, показвайки на кобилата гривната на китката си. Кобилата изпръхтя протяжно, прибра подвижните си уши, но позволи на девойката да я хване за трензелата и да я погали по кадифения нос.

— Келпи — каза Цири. — Ти си черна и гъвкава като морско келпи. Вълшебна си като келпи. Така че ще се казваш Келпи. И не ме интересува дали е претенциозно, или не.

Кобилата изпръхтя, вдигна уши и размаха копринената си опашка, достигаща до ставите ѝ. Цири, която обичаше язденето нависоко, скъси ремъците на стремената и потърка нетипично плоското седло без преден лък. Сложи ботуш на стремената и хвана кобилата за гривата.

— Спокойно, Келпи.

Въпреки опасенията ѝ, седлото се оказа напълно удобно. И по очевидни причини — много по-леко от обикновените кавалерийски седла.

— А сега — каза Цири, потупвайки коня по топлата шия, — да видим дали си толкова буйна, колкото и красива. Дали си истински яздитен кон, или ставаш само за паради. Какво ще кажеш за двайсет мили галоп, Келпи?

* * *

Ако в дълбоката нощ някой беше успял да се прокрадне тихичко до загубената сред мочурищата къщичка с порутена и обрасла с мъх стряха и ако беше погледнал през процепите в капаците на прозорците, би видял белобрад старец, слушащ разказа на девойка със зелени очи и пепелявосиви коси.

Би видял как догарящите въглени в огнището оживяват и проблясват, сякаш предчувствайки какво ще бъде разказано.

Но това беше невъзможно. Никой не можеше да види тази гледка. Колибата на стария Висогота беше добре скрита сред тръстиките в блатото. Във вечно обхванатата от мъгли пустош, в която никой не се осмеляваше да навлезе.

* * *

— Долината на потока беше равна, подходяща за езда, така че Келпи летеше като вихър. Разбира се, аз се носех не нагоре срещу течението, а надолу по течението. Спомних си какво беше казал Хотспорн на Гиселхер на станцията. Разбрах защо ме е предупредил. В Ревност имаше капан. Когато Гиселхер отхвърли предложението за амнистия и работа за гилдията, Хотспорн съзнателно му напомни за отседналия в селището ловец на глави. Знаеше на каква примамка ще клъвнат плъховете, знаеше, че ще отидат там и ще попаднат в капан. Трябваше да се добера до Ревност преди тях, да им пресека пътя, да ги предупредя. Да ги накарам да се върнат. Всичките. Или поне само Мистле.

— Досещам се, че не се е получило — промърмори Висогота.

— Тогава — изрече тя приглушено — очаквах, че в Ревност ни очаква въоръжен до зъби многоброен отряд. Изобщо не предполагах, че засадата се състои само от един човек.

Тя млъкна, вперила поглед в тъмнината.

— Нямах си никаква представа какъв е този човек.

* * *

Бирка някога е било богато и красиво село с живописно местоположение — жълтите му стрехи и червените покриви са запълвали плътно котловината със стръмни гористи склонове, променящи цвета си в зависимост от сезона. Особено през есента Бирка е радвала погледа и е впечатлявала сърцето.

Това продължило, докато селището не сменило името си. Кое то станало по следния начин: един млад фермер, елф от близката елфическа колония, бил безумно влюбен в дъщерята на мелничар от Бирка. Кокетката се надсмивала над ухажването на елфа и продължавала да се отдава интензивно на съседи, познати и дори роднини. Те започнали да се подиграват на елфа и на сляпата му любов. Елфът се изпълнил с омраза и жажда за мъст, доста нетипични за расата му. Една нощ, в която духал силен вятър, благоприятстващ замисъла му, той подхвърлил огън и запалил цяла Бирка.

Разорените жертви на пожара паднали духом. Едни тръгнали по света, други се отдали на безделие и пиянство. Парите, които събирали за възстановяване, постоянно се харчели и изпивали, и богатото някога селище станало пример за нищета и отчаяние, превърнало се в струпване от отвратителни и бараки, построени надве-натри под голия и опушен до черно склон на котловината. Преди пожара Бирка имаше кръгъл пазарен площад, а сега сред малобройните повече или по-малко възстановени къщи, хамбари и винарни се беше оформило нещо като дълга улица, завършваща с фасадата на издигнатата с общи усилия странноприемница „Под главата на химерата“, държана от вдовицата Гулю.

И вече седем години никой не използваше името Бирка. Казваха Огнена ревност, или за по-кратко — само Ревност.

По улицата на Ревност яздеха Плъхове.

Беше студено, облачно, мрачно утро. Хората се криеха в къщите си, хамбарите и магазините. Който имаше капаци на прозорците — с трясък ги затваряше, който имаше врати — подпираше ги отвътре с кол. На когото все още му беше останала водка, пиеше за кураж. Плъхове яздеха в крачка, демонстративно бавно, стреме до стреме. Върху лицата им беше изписано равнодушно презрение, но присвитите очи внимателно разглеждаха прозорците, навесите и ъглите на сградите.

— Само един изстрел с арбалет — предупреди гръмко за всеки случай Гиселхер. — Само едно изщракване на тетива — и ще започнем да колим!

— И пак ще играе огънят — добави Искра със звънко и високо сопрано. — Само вода и земя ще останат!

Някои от селяните със сигурност имаха арбалети, но не се намери такъв, който да провери дали Плъховете говорят празни приказки.

Плъховете наскочаха от конете. Изминаха последната четвърт стаяние^[2] до странноприемницата „Под главата на химерата“ пеша, рамо до рамо, ритмично подрънквайки с шпорите, украшенията и бижутата си.

При вида им трима жители на селото, които седяха на стъпалата и лекуваха снощния махмурлук с бира, веднага изчезнаха.

— Добре ще е, ако още е тук — промърмори Кайли. — Замотахме се. Не трябваше да отлагаме, трябваше да дойдем още през нощта...

— Глупости — озъби се Искра. — Ако искаме бардовете да пеят песни за това, не можем да го правим нощем, по тъмно. Хората трябва да видят! Най-добре е сутрин, докато хората още са трезви, нали, Гиселхер?

Гиселхер не отговори. Той вдигна един камък и със замах го запрати във вратата на странноприемницата.

— Излизай, Бонхарт!

— Излизай, Бонхарт! — подеха в хор Плъховете. — Излизай, Бонхарт!

Отвътре се чуха стъпки. Бавни и тежки. Мистле почувства как я побиват тръпки.

Бонхарт застана на вратата.

Плъховете неволно отстъпиха крачка назад, токовете на високите ботуши се опряха в земята, ръцете им хванаха дръжките на мечовете. Ловецът на глави държеше своя меч в ножницата, под мишницата си. По този начин ръцете му бяха свободни; в едната държеше сварено, обелено яйце, а в другата — къшей хляб.

Той бавно се приближи към оградата и погледна Плъховете отвисоко. Стоеше на верандата, пък и самият той беше висок. Огромен, макар и слаб като вейка.

Гледаше ги, местейки безцветните си очи от един на друг. След това отхапа първо част от яйцето, после — зальк хляб.

— А къде е Фалка? — попита той неразбираемо. От устните и мустаците му се посипаха парченца жълтък.

* * *

— Дий, Келпи! Дий, красавице! Дий, с всички сили!

Враната кобила изцвили гръмко и изпъна шия, носейки се в стремителен галоп. Изпод копитата ѝ пръскаше пясък, макар да изглеждаше, че едва докосват земята.

* * *

Бонхарт се протегна лениво, при което кожената му салтамарка изскърца; бавно си сложи ръкавиците от лосева кожа и старателно ги изпъна.

— Така значи? — намръщи се той. — Искате да ме убиеете? И защо?

— Да речем заради Мухоморката, за да не се задълбаваме — отговори Кайли.

— И защото ни е забавно — добави Искра.

— И за собственото ни спокойствие — вметна Реф.

— Ааа — изрече бавно Бонхарт. — Ето каква била работата! А ако ви обещава, че ще ви оставя на мира, ще го направите ли и вие?

— Не, проскубано куче, няма да го направим — усмихна се пленително Мистле. — Познаваме те. Знаем, че няма да ни простиш, че ще се мъкнеш подире ни и ще чакаш удобен случай да прободеш някой от нас в гърба. Излез!

— По-спокойно, по-спокойно! — Бонхарт се усмихна зловещо, показвайки зъбите си под прошарените мустаци. — Винаги можем да потанцуваме, няма защо да се горещите. Първо ще ви направя едно предложение, Плъхове. Предлагам ви избор, пък вие ще решите как да постъпите.

— Какво си мърмориш, старче? — извика Кайли, привеждайки се. — Говори по-ясно!

Бонхарт поклати глава и се почеса по бедрото.

— За вас е обявена награда, Плъхове. Не е малка. А трябва да се живее от нещо.

Искра изсъска като дива котка, разтваряйки по котешки очите си. Бонхарт скръсти ръце, премествайки меча при сгъвката на лакътя си.

— Наградата в случай, че сте мъртви, не е малка — каза той. — Но ако сте живи, е още по-голяма. Така че, честно казано, на мен ми е все едно. Нямам нищо лично против вас. Само преди ден си мислех, че ще ви убия просто ей така, за удоволствие и развлечение, но вие дойдохте сами, като ми спестихте време и усилия, и с това ме спечелихте. Така че ще ви дам избор: как искате да ви убия — с добро или с лошо?

Върху челюстите на Кайли заиграха мускули. Мистле се наведе, приготвяйки се за скок. Гиселхер я хвана за рамото.

— Искате да ни вбеси — изсъска той. — Нека да си говори, негодникът.

Бонхарт изсумтя.

— Е? — повтори той. — С добро или с лошо? Аз ви съветвам да е първото. Защото, нали разбирате — това означава доста по-малко болка.

Плъховете като по команда извадиха оръжията си. Гиселхер махна с острието си и застана във фехтовална поза. Мистле се изплю сочно на земята.

— Ела тук, хилаво старче — изрече тя, спокойна на вид. — Ела, мерзавце. Ще те убием като старо, проскубано псе.

— Явно предпочитате с лошо. — Гледайки някъде над покривите на къщите, Бонхарт бавно извади меча си и хвърли встрани ножницата. Без да бърза, слезе по стъпалата, подрънквайки с шпорите си.

Плъховете бързо се наредиха по ширината на улицата. Кайли отиде най-вляво, почти при стената на винарната. До него застана Искра, изкривила тънките си устни в присъщата за нея страховита усмивка. Мистле, Асе и Реф отидоха вляво, а Гиселхер остана по средата, гледайки ловеца на глави изпод спуснатите си клепачи.

— Е, добре, Плъхове. — Бонхарт се огледа, хвърли поглед към небето, след което вдигна меча си и се изплю върху острието.

— Щом искате да танцуваме, нека да потанцуваме. Да свири музика!

Хвърлиха се един срещу друг като вълци — мигновено, тихо, без предупреждение. Във въздуха запяха мечове, изпълвайки улицата със звънките удари на метал. Отначало се чуваха само ударите на остриетата, въздишки, стонове и ускорено дишане.

А после, внезапно и неочаквано, Плъховете започнаха да крещят. И да умират.

Реф излетя пръв от мелето, удари гръб в стената, опръсквайки с кръв мръснобялата вар. Последва го с несигурна крачка Асе, който се преви и падна настрани, свивайки и изпъвайки колене.

Бонхарт се въртеше и скачаше като обезумял, обкръжен от блясъка и свистенето на меча си. Плъховете отстъпваха от него, подскачаха, правеха нападения и отскачаха — яростно, ожесточено, безмилостно. И безрезултатно. Бонхарт парираше, сечеше, парираше, сечеше, атакуваше, атакуваше непрекъснато, не им даваше да си отдъхнат, налагаше темпото. А Плъховете отстъпваха. И умираха.

Искра, съсечена през шията, падна в прахта, сви се на кълбо като котка, кръвта от артериите ѝ пръсна върху прасците и коленете на прекрачващия през нея Бонхарт. Ловецът на глави с широк замах отрази нападенията на Мистле и Гиселхер, обърна се и с мълниеносен удар със самия връх на меча разпори Кайли от ключицата до бедрото. Кайли изпусна меча си, но не падна, само се хвана с двете ръце за гърдите и корема, а изпод дланите му рукна кръв. Бонхарт отново се изплъзна от удара на Гиселхер, парира нападението на Мистле и съсече Кайли още веднъж, този път превръщайки бузата му в кървава маса. Светлокосият Плъх падна в локва от собствената му кръв, смесена с кал.

Мистле и Гиселхер застинаха за миг, но вместо да хукнат да бягат, закрещяха в един глас, диво и бясно. Нахвърлиха се върху Бонхарт.

И намериха смъртта си.

* * *

Цири влетя в селището и се понесе в галоп по улицата. Изпод копитата на враната кобила полетяха пръски кал.

* * *

Бонхарт изрита проснатия до стената Гиселхер. Главатарят на Плъховете не показваше признаци на живот. От разцепения му череп вече не течеше кръв.

Мистле, паднала на колене, търсеше меча си, шарейки с ръцете си из мръсотията, без да вижда, че лази в увеличаваща се локва кръв. Бонхарт бавно се приближи към нея.

— Не-е-е!

Ловецът вдигна глава.

Цири в движение скочи от коня, завъртя се, падна на едно коляно.

Бонхарт се усмихна.

— Плъхче — каза той. — Седмото Плъхче. Липсваше ми в комплекта.

Мистле напипа меча си, но не беше в състояние да го вдигне. Тя захриптя и се хвърли в краката на Бонхарт, вкопчвайки се с треперещи пръсти в ботушите му. Отвори уста, за да извика, но вместо вик, от гърлото ѝ изригна лъщяща тъмночервена струя. Бонхарт я изрита силно и тя се строполи в калта. Но все пак успя да се надигне отново, хванала се за корема.

— Не-е-е! — извика Цири. — Мистле-е-е!

Ловецът на глави не обърна внимание на вика ѝ, дори не обърна глава, а завъртя меча си и нанесе рязък, скосен удар, който повдигна Мистле от земята и я запрати към стената като мека парцалена кукла.

Викът в гърлото на Цири застина. Ръцете ѝ трепереха, когато тя хвана меча.

— Убиец — процеди тя през стиснатите си зъби, учудвайки се колко чуждо звучи гласът ѝ. И колко чудовищно сухи са станали устните ѝ. — Убиец! Мерзавец!

Бонхарт леко наведе глава, разглеждайки я.

— Ще умираме ли? — попита.

Цири вървеше към него, заобикаляйки го в полукръг. Мечът в нейните вдигнати и изпънати ръце се местеше, правеше измамни движения.

Ловецът на глави се разсмя гръмко.

— Ще умираме! — повтори. — Плъхчето е решило да умре.

Той се въртеше бавно, без да се помръдва от мястото си, без да позволява да бъде хванат неподготвен от измамното движение в полукръг. Но на Цири ѝ беше все едно. Тя кипеше от ярост и омраза, трепереше от желание да убие този страшен старец, да усети как острието навлиза в плътта му. Искаше да види кръвта му, плискаща от разсечените му вени в ритъма на последните удари на сърцето му.

— Е, Плъхче — Бонхарт вдигна омазания меч и се изплю върху острието му, — преди да умреш, покажи на какво си способна. Музиката да свири!

* * *

— Изобщо не знам как се получи така, че не се убиха взаимно при първия сблъсък — разказваше след шест дни Никлар, синът на гробаря. — Много искаха да се убият, личеше си. Тя него, и той — нея. Хвърлиха се един към друг, сблъскаха се, мечовете им иззвънтяха. Размениха може би два, може би три удара. Никой не би могъл да прецени това от гледане или слушане. Толкова бързо удряха, че човешкото око или ухо не можеше да долови движенията им. Танцуваха и скачаха като невестулки!

Стефан Скелен, наричан Кукумявката, слушаше внимателно, играейки си с камшика си.

— Отскочиха един от друг — продължи младежът, — а по тях нямаше нито драскотина. Плъхчето беше бясна като самия дявол и съскаше като котка, на която искат да вземат мишката. А негова милост господин Бонхарт беше съвсем спокоен.

* * *

— Фалка — каза Бонхарт, като се усмихна и показа зъбите си, — ти наистина умееш да танцуваш и да въртиш меч. Заинтригува ме, момиче. Коя си ти? Кажи ми, преди да умреш.

Цири дишаше тежко. Чувстваше как започва да я обзема ужас. Беше разбрала с кого си има работа.

— Кажи коя си и ще ти подаря живота.

Тя стисна ръкохватката на меча още по-силно. Трябваше да преодолее защитата му и да го съсече, преди той да успее да се предпази. Не биваше да допуска той да отбива ударите ѝ, не биваше и да посреща с меча неговите удари, трябваше да избегне болката и парализата, която я пронизваше и караше лактите и бицепсите ѝ да се сковават при атаките му. Не трябваше да изразходва енергията си за пасивни отскачания от ударите му, минаващи на косъм от нея. „Ще го принудя да сбърка — помисли си тя. — Сега, в този сблъсък. Или ще умра.“

— Ще умреш, Плъхче — каза той, пристъпвайки към нея с протегнат напред меч. — Не те ли е страх? Това е, защото не знаеш как изглежда смъртта.

„Каер Морхен — помисли си тя, отскачайки. — Ламберт. Гребенът. Салто.“

Тя направи три крачки и пирует, а когато той я нападна, избягвайки финта ѝ, тя направи задно салто, падна ловко прикляквайки, и веднага се хвърли върху него, гмуркайки се под меча му и извивайки ставата си, за да нанесе удар — страшен удар, подсилен от мощното разгръщане на бедрата. Изведнъж я обхвана еуфория, тя вече почти усещаше как острието се забива в тялото му.

Вместо това последва твърд, звънък удар на метал в метал. И неочаквано просветване пред очите, разтърсване и болка. Почувства, че пада, усети, че е паднала. „Той парира удара и отвърна — помисли си тя. — Умирам.“

Бонхарт я ритна в корема. Втори ритник, прецизно и болезнено насочен към лакътя, избяга меч ѝ. Цири се хвана за главата. Почувства тъпа болка, но под пръстите ѝ нямаше рана и кръв. „Ударил ме е с юмрук — помисли си тя ужасено. — Просто ме е ударил с юмрук. Или с дръжката на меч. Но не ме уби. Просто ме е фраснал, сякаш съм някоя сополанка.“

Отвори очи.

Ловецът на глави стоеше над нея, страшен, кльоцав като скелет, извисяващ се като огромно безлистно дърво. Вонеше на пот и кръв.

Той я хвана за косата на тила, вдигна я, накара я да стане, но веднага я дръпна пак, повалейки я, и започна да я влачи по земята, към проснатата до стената Мистле.

— Не те е страх от смъртта, а? — промърмори той, притискайки главата ѝ към земята. — Тогава погледни, Плъхче. Ето я смъртта. Ето така се умира. Виж, това са черва. Това е кръв. А това са лайна. Това човек носи вътре в себе си.

Цири се напрегна, изви се, здраво стисната от ръката му, закашля се в опит да повърне. Мистле все още беше жива, но погледът ѝ вече беше замъглен, очите ѝ започваха да се оцъклят. Пръстите ѝ се свиваха и изпъваха като ястребови нокти, риеха се в калта. Цири почувства остра, пронизваща воня на урина. Бонхарт прихна.

— Ето така се умира, Плъхче. В собствените лайна и черва!

Той я пусна. Тя падна на колене, разтърсвана от сухи, резки хлипания. Мистле беше до нея. Ръката на Мистле, тънката, нежна, мека, умна ръка на Мистле...

Тя вече не помръдваше.

* * *

— Той не ме уби. Завърза ме за коневръза.

Висогота седеше неподвижно. Седеше така от дълго време. Дори сдържаше дъха си. Цири продължи да разказва, гласът ѝ ставаше все по-приглушен, все по-неестествен и неприятен.

— Нареди на дотичалите хора да му донесат торба сол и бъчонка оцет. И трион. Аз не знаех... Не можех да проумея какво е замислил. Тогава още не знаех на какво е способен. Бях завързана... за коневръза... Той извика някакви селяни, нареди им да ме държат за косата... и да не ми дават да си затварям очите... Показа им как... Така че не можех нито да се извърна, нито да зажумя... Налагаше се да гледам какво прави. „Трябва да се погрижим стоката да не се развали — каза той. — Да не се разложи.“

Гласът на Цири се разтрепери, застърга сухо в гърлото ѝ. Неочаквано осъзнавайки какво ще чуе сега, Висогота почувства как

устата му се изпълва със слюнка.

— Отряза им главите — каза глухо Цири. — С триона. На Гиселхер, Кайли, Асе, Реф, Искра... и Мистле. Отряза им главите. На всички подред. Пред очите ми.

* * *

Ако през тази нощ някой беше успял да се промъкне до изгубената сред тръстиките къщурка с порутена и обрасла с мъх стряха, ако беше погледнал през процепите в капците на прозорците, щеше да види в оскъдно осветената стая белобрад старец с кожух и девойка с пепеляви коси и лице, обезобразено от белег по дължината на цялата буза. Щеше да види как девойката се тресе от плач, как ридае в прегръдката на стареца, а той се опитва да я успокои, неловко и машинално галейки я и потупвайки я по треперещите от спазмите рамене.

Но това беше невъзможно. Никой не би могъл да види това. Колибата беше добре скрита сред тръстиките в блатото. Във вечно покритата с мъгли пустош, в която никой не се осмеляваше да навлезе.

[1] *Morga* (пол.) — мярка за повърхност, равна на 56 декара. — Б.пр. ↑

[2] *Stajanie* (пол.) — стара полска мярка за дължина, равна на 134 м. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Често са ме питали как се е получило така, че съм започнал да пиша спомените си. Изглежда, мнозина се интересуваха от момента, в който е било поставено началото на мемоарите ми — какъв точно факт, събитие или явление са съпътствали започването на записките, дали нещо ми е дало начален тласък. Първоначално давах най-различни обяснения и често послъгвах, но точно сега предпочитам да кажа истината, тъй като днес, когато косите ми са прошарени и значително оредели, вече знам, че истината е ценно зърно, а лъжата — негодни за нищо плевели.

А истината е следната: онова, което постави началото на всичко и което съм длъжен да опиша най-напред, и от което впоследствие започна да се оформя трудът на живота ми, беше съвсем случайното намиране на лист хартия и парче черен молив сред предметите, които заедно с приятелите ми взехме назаем от лирийските военни обози. Това се случи...

Лютичето, „Половин век поезия“

... това се случи пет дни след септемврийското новолуние, точно на трийсетия ден от нашия поход, броено от момента, в който напуснахме Брокилон, и на шестия ден след Битката за Моста.

Сега, скъпи мои бъдещи читатели, ще се върна за малко назад във времето и ще опиша събитията, които се

случиха непосредствено след славната и довела до множество последствия Битка за Моста. Но първо смятам да просветя онези, според мен многобройни читатели, които не знаят нищо за Битката за Моста — или поради други интереси, или поради пълното си невежество. Обяснявам: тази битка се проведе в последния ден на август в Годината на Голямата война в Ангрэн, на моста, свързващ двата бряга на река Яруга в района на селището Червената биндуга. Страните в този въоръжен конфликт бяха: армията на Нилфгард, лирийският корпус под командването на кралица Меве и ние, нашият смел отряд — аз, долуподписаният, както и вещерът Гералт, вампирът Емиел Регис Рохелек Терзиеф-Годфрой, стрелкинята Милва и Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах, нилфгардец, който с упоритост, която би могъл да използва за много по-добри цели, не спираше да твърди, че въобще не е нилфгардец.

Ти, читателю, може би недоумяваш откъде се е взела в Ангрэн кралица Меве, за която се носеха слухове, че заедно с цялата си армия е загинала по време на юлското нилфгардско нахлуване в Лирия, Ривия и Аедирн, довело до пълното завладяване на тези страни и окупацията им от имперските войски. Но Меве не беше загинала в боя, както предполагаша всички, нито беше попаднала в нилфгардски плен. След като събрала под знамената си голям конен отряд от оцелелите лирийски войници, както и наемници и обикновени бандити, доблестната Меве започнала партизанска война срещу нилфгардците. А дивият Ангрэн е идеалното място за такава война, защото там можеш и да нападаш от засада, и да се притаиш в храсталака, тъй като в ангрэнските гори има достатъчно храсти. Честно казано, в тези краища няма нищо друго, освен гъсти храсталаци. Което трябва да се отбележи.

Отрядът на Меве — който по онова време се наричаше Войската на Бялата кралица — бързо набра сили и такава смелост, че успя безстрашно да премине на левия

бряг на Яруга, за да може там, в дълбокия тил на противника, да си броди и вилнее на воля.

А сега да се върнем към нашия разказ, тоест към Битката за Моста. Тактическата ситуация изглеждаше по следния начин: след като бяха създали суматоха на левия бряг на Яруга, партизаните на кралица Меве искаха да се върнат на другия бряг, но се натъкнаха на нилфгардци, вилнели на десния бряг на реката, които, от своя страна, искаха да се върнат на левия бряг. А ние се натъкнахме на гореспоменатите отряди от централна позиция, тоест от средата на река Яруга, където бяхме обкръжени от двете страни — и отляво, и отдясно — от някакви въоръжени хора. Тъй като няхаме възможност за бягство, ние станаме герои и се покрихме с неувяхваща слава. Битката между другото, беше спечелена от лирийците, защото те успяха да изпълнят замисъла си, тоест да се измъкнат на десния бряг на реката. Нилфгардците избягаха в неизвестна посока и по този начин изгубиха битката. Давам си сметка, че това звучи малко объркано, и няма да пропусна да се консултирам с някой военен теоретик преди публикацията на труда ми. Но веднага ще се позова на Кахир аеп Кеалах, който е единственият войник в нашата група. Кахир твърди, че множество военни доктрини допускат постигането на победа чрез своевременно отстъпление от бойното поле.

Участието на нашия отряд в битката несъмнено е похвално, но имаше и лоши последствия. С Милва, която беше в особено състояние, се случи трагично произшествие — тя пометна. На останалите ни провървя, тъй като никой от нас не пострада сериозно. Но за това не получихме нито награда, нито дори благодарност, с изключение на вещера Гералт. Защото той, въпреки многократните си — и очевидно погрешни — заявления за своята незаинтересованост и въпреки нееднократно декларирания неутралитет, демонстрира в битката плам и изключителна ефективност, с други думи, би се наистина образцово. Способностите му бяха забелязани и Меве,

кралицата на Лирия, собственоръчно го посвети в рицарство. Скоро обаче се оказа, че тази чест ни донесе повече неприятности, отколкото полза.

Ти сигурно знаеш, драги читателю, че вещерът Гералт винаги е бил скромна личност, разсъдлив и сдържан човек, с просто и искрено поведение. Но неочакваното повишение и привидната благосклонност на кралица Меве го промениха забележимо и ако не го познавах добре, щях да кажа, че се е възгордял. Вместо бързо и незабележимо да напусне сцената, Гералт се мотаеше около кралската свита, радваше се на почести, на кралската благосклонност и на славата си.

А ние се нуждаехме най-малко от слава и популярност. Напомням на онези, които са позабравили, че същият този вещер Гералт, сега посветен в рицарско звание, беше преследван от службите за сигурност на всичките Четири кралства за съпричастност към бунта на магиците на остров Танед. Мен, чистия и невинен като детска сълза човек, се опитаха да обвинят в шпионаж. Да не пропусна и Милва, която си сътрудничеше с дриадите и *Scoia'tael*, и се оказа свързана с едно известно клане на хора в покрайнините на Брокилонската гора. Не трябва да пренебрегвам и Кахир аеп Кеалах, нилфгардец, поданик на враждебна държава, чието присъединяване към срещуположната страна не можеше да бъде обяснено и оправдано по лесен начин. Излизаше, че единственият член на нашата група, чиято биография не беше опетнена от политически или криминални деяния, беше вампирът. Така че разкриването и разобличаването на който и да е от нас изправяше останалите пред заплахата от набиване на заострени трепетликови колове. Всеки ден, прекаран в сянката на лирийските знамена — където, между другото, в началото беше приятно, сито и безгрижно — увеличаваше този риск.

Когато споделих тези мисли с Гералт, той леко се навъси, но ми изложи своите съображения, които се оказаха две. Първо, след случилото се с нея, Милва все още

се нуждаеше от наблюдение и грижи, а армията разполагаше с фелдшери. Второ, армията на кралица Меве се беше отправила на изток, в посока на Каед Дху, а нашата група, преди да смени посоката и да се забърка в гореописаната историческа битка, също пътуваше към Каед Дху — от живеещите там друиди се надявахме да получим някакви сведения, които да ни помогнат да намерим Цири. Бяхме принудени да се отклоним от прекия път към друидите заради вилнеещите в Ангрен разезди и банди. Сега, под защитата на приятелската лирийска армия, с благоволенieto и доброжелателността на кралица Меве, пред нас се разкриваше пътят към Каед Дху, който дори вече ни се струваше лесен и безопасен.

Предупреждавах вещера, че всичко това е привидно, че кралската милост е измамна и нещата лесно могат да се обърнат. Вещерът не искаше да ме слуша. Но скоро стана ясно кой е бил прав. Щом до нас достигна вестта, че от изток, през прохода Кламат, към Ангрен се приближава мощна нилфгардска наказателна експедиция, лирийската войска побърза да завие на север, към планините Махакам. Никак не е трудно да се досети човек, че тази промяна на посоката изобщо не се хареса на Гералт — той бързаше към друидите, а не към Махакам! Наивен като дете, той хукна към кралица Меве, с намерението да поиска освобождение от армията и кралската благословия да се заеме със собствените си дела. И в този миг дойде краят на кралската любов и благоразположение, а уважението и възхищението пред героите от Битката за Моста се разсеяха като дим. На рицаря Гералт от Ривия със студен и твърд тон му беше напомнено за рицарския му дълг към короната. На все още слабата Милва, вампира Регис и долуподписания им беше заповядано незабавно да се присъединят към колоната влачещи се след обозите бежанци и цивилни. Кахир аеп Кеалах, едър младеж, който изобщо не приличаше на цивилен, беше препасан със синьо-бял шал и беше включен в така наречената свободна рота — подразделение на кавалерията, съставено от

всякакви скитници и мошеници, събирани по пътищата от лирийския корпус. По този начин се оказахме разделени и по всичко личеше, че експедицията ни е приключила окончателно и безвъзвратно.

Но както се досещаш, драги читателю, това въобще не беше краят, дори не беше и началото! Щом разбра как се развиват събитията, Милва веднага се обяви за здрава и дееспособна, и първа заговори за бягство. Кахир захвърли в храстите шала с кралските цветове и избяга от свободната рота, а Гералт се измъкна от разкошните шатри на отбраното рицарство.

Няма да се впускам в подробности, а и скромността не ми позволява да изтъквам своите собствени — и то немалки — заслуги в описаните начинания. Ще отбележа само един факт: в нощта на пети срещу шести септември нашата групичка тихичко напусна корпуса на кралица Меве. Преди да се сбогуваме с лирийската войска, ние не пропуснахме да се екипираме добре, естествено, без да молим за разрешение началника по снабдяването. Думата „грабеж“, която Милва употреби, според мен е твърде крайна. Нали все пак бяхме заслужили някакво възнаграждение за участието си в паметната Битка за Моста? Ако не възнаграждение, то поне някаква компенсация за понесените щети! Освен трагичното произшествие с Милва, синините и раните на Гералт и Кахир, не мога да не спомена, че по време на битката загинаха или бяха осакатени всичките ни коне, освен моя верен Пегас и своенравната кобила на вещера, Плотка. Затова като компенсация ние уловихме три чистокръвни кавалерийски жребеца и едно товарно конче. Взехме само толкова снаряжение, колкото можехме да носим в ръце — в интерес на истината трябва да призная, че по-късно ни се наложи да изхвърлим половината. Както се изрази Милва, така става, когато крадеш на тъмно. Най-полезните вещи се оказаха откраднати от вампира Регис, който вижда по-добре в тъмното, отколкото през деня. Освен това той намали допълнително боеспособността на лирийската

армия, като забеляза едно сиво охранено муле и го изведе толкова ловко от огражденията, че нито едно животно не се обади. Явно разказите, че животните усещат вампирите и реагират с панически страх на миризмата им, трябва да бъдат приети за измислица, освен ако не става въпрос за някои отделни животни и някои отделни вампири. Тук ще добавя, че това сиво муле и до днес е с нас. След като изгубихме товарния кон, който се запиля някъде из горите на Заречие, уплашен от вълците, мулето започна да носи дисагите ни — в интерес на истината, не ни беше останал много багаж. Нарекохме мулето Дракул — Регис му даде това име веднага след като го открадна, и така си и остана. На Регис явно му е забавно, несъмнено името има някакво шеговито значение в езика и културата на вампирите, но той не пожела да ни го разкрие, твърдейки че става въпрос за „непреводима игра на думи“.

И така, отрядът ни отново пое на път, а и без това дългият списък от хора, които не ни обичат, стана още по-дълъг. Безстрашният рицар Гералт от Ривия напусна редовете на рицарството още преди посвещаването му да бъде официално записано и преди придворният хералд да му е измислил герб. А Кахир аеп Кеалах беше успял в дългогодишния конфликт между нордлингите и Нилфгард да се бие в редовете и на двете армии и да дезертира и от двете, и по този начин си беше заработил задочна смъртна присъда и на двете места. И останалите не се намирахме в по-добро положение — в края на краищата въжето си е въже и няма особено значение за какво ще те обесят: за погазване на рицарската чест, за дезертъорство или за това, че сме нарекли армейското муле Дракул.

Така че не се учудвай, читателю, че полагаме наистина титанични усилия, за да увеличим максимално разстоянието между нас и корпуса на кралица Меве. Пришпорвахме конете на юг, към Яруга, с намерението да преминем на левия бряг. И то не само за да стане реката преграда между нас и кралицата с нейните партизани, но и защото безлюдното Заречие беше не по-малко опасно от

обхванатия от война Ангрен — много по-разумно беше да се пътува към друидите в Каед Дху по левия, вместо по десния бряг. Което беше парадоксално, защото левият бряг на Яруга влизаше в територията на вражеската Нилфгардска империя. Концепцията за левия бряг се роди в главата на вещера Гералт, който след напускането на братството на посветените в рицарство самоуверени нахалници в значителна степен беше възстановил здравия си разум, способността да мисли логически и обичайната си предпазливост. Бъдещето показва, че планът на вещера доведе до множество събития и повлия на крайния резултат от експедицията. Но за това по-късно.

Когато стигнахме до Яруга, установихме, че там е пълно с нилфгардци, които преминаваха по построения мост до Червената биндуга, за да продължат настъплението към Ангрен, а после и по-нататък, към Темерия, Махакам и дявол знае къде още — не беше ясно какво планира нилфгардският генерален щаб. Не можеше да става и дума веднага да прекосим реката, трябваше да се скрием и да изчакаме войските да преминат. Прекарахме цели две денонощия в крайречния върбалак, подсигурявайки си ревматизъм и хранейки комарите. На всичко отгоре времето се развали, заваля, задуха вятър и всички затракахме със зъби от студ. Нямам спомен за друг толкова студен септември. Точно тогава, драги читателю, открих сред задигнатите от лирийския обоз вещи лист хартия и парче молив, и за да убия времето и да забравя за негодите, започнах да си припомням някои от нашите приключения и да ги записвам.

Досадното дъждовно време и принудителното бездействие накрая съвсем ни развалиха настроението и ни докараха разни черни мисли. Особено у вещера. Гералт отдавна беше започнал да брои дните, разделящи го от Цири — а според него всеки ден, който не е преминал в път, го отдалечаваше все повече от момичето. И сега, в мокрия върбалак, на студа, под дъжда, с всяка изминала минута вещерът ставаше все по-мрачен и зъл. Забелязах, че

силно куца, а когато мислеше, че никой не го вижда и чува, ругаеше и стенеше от болка. Сигурно знаеш, драги читателю, че по време на бунта на магьосниците на остров Танед бяха счупени някои кости на Гералт. Благодарение на старанията на дриадите в Брокилонската гора фрактурите зараснаха и се излекуваха, но явно болката не спираше да го тормози. Така че вещерът изпитваше и физически, и душевни страдания, и по тази причина се беше озлобил. Да не смееш да го приближиш.

Отново започнаха да го преследват сънищата. На сутринта на девети септември, когато спеше след нощния караул, той стресна всички, като скочи внезапно с вик и се хвана за меча. Сякаш го беше обзел амок, но за щастие всичко мина бързо.

Отдалечи се встрани, след малко се върна и с навъсена физиономия ни съобщи, че разпуска групата и продължава пътя си сам, защото там някъде стават ужасни неща, че времето лети, че вече става опасно, а той не иска да подлага никого на опасност и не иска да носи отговорност за никого. Приказките и аргументите му бяха толкова отегчителни и неубедителни, че на никой не му се прищя да спори с него. Дори обикновено търпеливият вампир сви рамене и се оттегли настрана, Милва се изплю на земята, Кахир сухо напомни, че сам отговаря за себе си, а що се отнася до риска, той не носи меча на кръста си само за да му е по-тежко. После изведнъж всички млъкнаха едновременно и погледнаха многозначително долуподписания, явно предполагайки, че ще се възползвам от предложението и ще се върна вкъщи. Сигурно няма нужда да добавям, че останаха много разочаровани.

Но обстоятелствата ни принудиха да прекъснем почивката си и ни подтикнаха към едно смело действие — форсирането на Яруга. Признавам, че това начинание ме безпокоеше, тъй като планът предполагаше да прекосим реката през нощта с плуване, по думите на Милва и Кахир, „хванати за конските опашки“. Дори това да не беше метафора — а аз подозирам, че съвсем не беше — някак си

не можех да си представя участието в подобно нещо нито на себе си, нито на моя бързоходен Пегас, на чиято опашка щеше да се наложи да разчитам. Плуването, меко казано, никога не е било силната ми страна. А плуването „на конска опашка“ — изобщо. Ако Майката природа е искала да плувам, то при акта на създаването ми и в процеса на еволюцията ми тя не би пропуснала да ме снабди поне с ципи между пръстите. Същото се отнасяше и за Пегас.

Но тревогите ми се оказаха напразни — поне що се отнася до плуването „на конска опашка“. Преминахме реката по съвсем друг начин. Кой знае дали не беше още по-безумен — по възстановения мост до Червената биндуга, под самия нос на нилфгардските постове и патрули. И както се оказа по-късно, начинанието, което само на пръв поглед изглеждаше безразсъдно и смъртоносно рисковано, премина по мед и масло. След като през реката се прехвърлиха бойните подразделения, по моста започнаха да сноват напред-назад обоз след обоз, екипаж след екипаж, стадо след стадо, тълпи от най-различни хора, включително и цивилни, сред които нашата група въобще не изпъкваше и не се набиваше на очи. И така, в десетия ден на месец септември всички ние преминахме на левия бряг на Яруга, като стражите ни подвикнаха само веднъж, но Кахир страшно се навъси, избърбори нещо за императорска задача и подкрепи казаното с класическата армейска и винаги ефективна псувня „мамка ви“. Преди още някой да успее да се поинтересува от нас, ние вече се бяхме озовали на левия бряг, надълбоко в горите на Заречие — защото в Заречие има само един път и той води на юг, а нас не ни устройваше нито посоката, нито тълпите от преминаващи по него нилфгардци.

При първото ни нощуване в горите на Заречие аз също сънувах странен сън — само че, за разлика от Гералт, на мен ми се присъни не Цири, а магьосницата Йенефер. Облечена както обикновено в черно и бяло, тя се носеше във въздуха над неприветлив планински замък, а под нея

други магьоснички ѝ се заканваха с юмруци и я ругаеха. Йенефер размаха дългите черни ръкави на роклята си и полетя като черен албатрос над безкрайното море, право към изгряващото слънце. От този момент сънят се превърна в кошмар. След като се събудих, забравих подробностите, останаха само неясни, почти безсмислени образи, но имаше и зловещи картини: изтезания, викове, болка, страх, смърт... С една дума — ужас...

Не казах за съня си на Гералт. Не обелих нито дума. И както се оказа по-късно, постъпих правилно.

* * *

— Казваше се Йенефер! Йенефер от Венгерберг! И беше прочута магьосница! Да не видя бял ден, ако лъжа.

Трис Мериголд потрепери, обърна се, опита се да проникне с поглед през тълпата и синкавия дим, изпълващ главната зала на кръчмата. Най-накрая стана от масата, изоставяйки със съжаление соленото рибено филе с хамсиево масло, местен специалитет и истински деликатес. Само че тя обикаляше кръчмите и хановете на Бремерворд, не за да се гощава с деликатеси, а за да събира информация. Освен това трябваше да мисли и за фигурата си.

Кръгът от хора, в който щеше да опита да се вмъкне, вече беше доста гъст и плътен — хората от Бремерворд обожаваха историите и не изпускаха нито една възможност да чуят някоя нова. А безбройните моряци никога не ги разочароваха, винаги бяха готови да ги позабавляват с нов репертоар от истории и приказки. Разбира се, предимно моряшки, но това нямаше никакво значение. Разказът си е разказ. Той си има свои закони.

Жената, която разказваше в момента и беше споменала Йенефер, беше рибарка от островите Скелиге — пълна, широкоплещеста, късо подстригана, облечена с изтъркана до блясък жилетка от нарвалова кожа, каквито носеха и четирите ѝ спътнички.

— Това се случи в деветнайсетия ден на месец септември, на сутринта след втората нощ на пълнолунието — започна

островитянката, вдигайки към устата си халбата бира. Дланта ѝ, както забеляза Трис, беше с цвят на стара тухла, а голите ѝ, възлести и мускулести ръце имаха обиколка двайсетина цала. Талията на Трис беше двайсет и два цала.

— Рано сутринта — продължи рибарката, оглеждайки лицата на слушателите — вкарахме лодката си в морето, в пролива между Ан Скелиг и Спикерог, до крайбрежната плитчина, където обикновено залагаме мрежите за съомга. Бързахме много, защото се задаваше буря, от запад небето притъмняваше. Трябваше живо да приберем уловената съомга, защото иначе, нали се сецате — в мрежата щяха да останат само разкъсани глави и целият улов щеше да отиде по дяволите.

Слушателите, в по-голямата си част жители на Бремерворд и Цидарис, изхранващи се главно от морето и дължащи на него съществуването си, кимаха и мърмореха с разбиране. Трис беше виждала съомгата най-вече във вид на розови филенца, но също кимаше и мърмореше с разбиране, тъй като не искаше да привлича внимание върху себе си. Тя беше дошла тук инкогнито, на тайна мисия.

— Доплавахме... — продължи рибарката, пресушавайки халбата и давайки знак на слушателите си да ѝ донесат нова. — Доплавахме и издърпахме мрежите, и изведнъж Гудрун, дъщерята на Стурли, започва да пици с цяло гърло! И сочи с пръст надясно! Поглеждаме ние, а там във въздуха нещо лети, но не е птица! Сърцето ми изведнъж се разтуптя, защото веднага си помислих, че е някой виверн или малък грифон. Над Спикерог понякога прелитат подобни твари, вярно, че по-често през зимата, особено при западен вятър. Но онова черно чудо се плъосна във водата! Плъзна се по вълните и право в нашите мрежи! Омота се в тях и започна да пляска във водата като тюлен. Тогава всичките на борда — бяхме осем жени — се хванахме за мрежата, задърпахме я и я изтеглихме на палубата! И направо зяпнахме от изненада! Защото това се оказа някаква жена! С черна рокля и самата тя черна като врана. Беше омотана в мрежата между две съомги, едната от които беше поне четирийсет и два фунта и половина.

Рибарката от Скелиге издуха пяната от халбата и отпи от бирата. Никой от слушателите не изкоментира и не изрази недоверието си, въпреки че дори най-старите от тях не помнеха да е хващана съомга с такива размери.

— Чернокосата в мрежата — продължи островитянката — кашля, плюе морска вода и се мята, а Гудрун, дъщерята на Стурли, се паникьосва и реве с цяло гърло: „Келпи! Келпи! *Havfrue*^[1]!“. Но даже и глупаците знаят, че това не може да е келпи, защото ако беше, досега да е разкъсало мрежата, а едва ли такова чудовище ще позволи да бъде издърпано на борда. Не беше и *havfrue*, защото нямаше рибешка опашка, а морските девизи винаги имат рибешки опашки, освен това тя падна от небето, а нима някой е виждал келпи или *havfrue* да летят във въздуха? Но Скади, дъщерята на Уна, веднага почва да крещи: „Келпи!“. Хваща гафела^[2] и удря мрежата. А от мрежата проблясва някаква синя светлина, и Скади пак се разкрепява! Гафелът полита наляво, тя — надясно, завърта се три пъти във въздуха и се стоварва по задник върху палубата! Веднага се разбра, че да ти попадне магьосница в мрежата е много по-лошо, отколкото медуза, морски скорпион или змиорка. Отгоре на това вещицата започна да крещи и да сипе заплахи! А от мрежата се разнесе съскане, воня и пара — чернокосата беше направила магия! Разбрахме, че това не е шега работа...

Островитянката пресуши халбата и незабавно се пресегна към следващата.

— Да, не е шега работа да хванеш магичка в мрежата си! — Тя се оригна звучно и избърса с ръкав носа и устата си. — И от магията й лодката започна силно да се клати. Просто нямаше какво друго да направим! Брита, дъщерята на Карен, закачи мрежата с куката, а аз хванах греблото и бой, бой, бой!

Халбата подскочи във въздуха и по масата се разля бира, няколко чаши се преобърнаха и изпопадаха на пода. Слушателите избърсах бузите и веждите си, но никой от тях не пророни нито една обидна дума или забележка. Разказът си е разказ. Той си има свои закони.

— Вещицата разбра с кого си има работа. — Рибарката изпъчи пищния си бюст и се огледа предизвикателно. — С жените от Скелиге шега не бива! Заговори ни тя: „Ще проявя милост, казва, обещавам, че няма нито да ви омагьосвам, нито да ви урочасвам.“ И името си ни каза — Йенефер от Венгерберг.

Тълпата се оживи. От събитията на Танед бяха изминали само два месеца и имената на подкупените от Нилфгард предатели все още се помнеха. Както и името на прочутата Йенефер.

— Отведохме я на Ард Скелиг, в Каер Тролд — продължи островитянката, — при ярл Крах ан Крайт. Повече не я видях. Ярлът бил на поход, и разправят, че когато се върнал, отначало приел магичката сурово, но после изведнъж станал мил и учтив. Хммм... А аз само чаках да разбера каква изненада ми е приготвила магьосницата за това, че едва не я пребих с веслото. Мислех, че ще ме натопи пред ярла. Но не. Дума не е обелила, не се е оплакала, знам това със сигурност. Удържа си на думата. По-късно, когато умря, даже ми стана мъчно...

— Йенефер е мъртва? — извика Трис, от изненада забравяйки за тайната си мисия и за това, че е тук инкогнито. — Йенефер от Венгерберг е умряла?

— Аха, умря. — Рибарката допи бирата си. — Мъртва е като тази скумрия. Убила се е със собствените си вълшебства, докато правела разни магически номера. Случило се съвсем наскоро, в последния ден от септември, точно преди новолуние. Но това е съвсем друга история...

* * *

— Лютиче! Недей да спиш в седлото!

— Не спя. Занимавам се с творческо мислене.

* * *

И така, драги читателю, ние пътувахме през горите на Заречие, право на изток, към Каед Дху, в търсене на друидите, които можеха да ни помогнат да намерим Цири. Ще ви разкажа подробно как мина пътуването. Но първо, в името на историческата истина, ще ви съобщя някои факти за нашата група — за отделните ѝ членове.

Вампирът Регис беше на повече от четиристотин години. Ако не ни лъжеше, значи беше по-възрастен от всички нас. Разбира се, това можеше да са пълни глупости,

но как да проверим? А и предпочитам да вярвам, че нашият вампир е искрен, тъй като, освен всичко останало, той ни беше уверил, че се е отказал да пие човешка кръв, и благодарение на това уверение можехме да заспиваме вечер сравнително спокойно. Забелязах, че в началото, щом се събудеха, Милва и Кахир внимателно опипваха шиите си, но скоро след това спряха. Вампирът Регис беше абсолютно честен вампир, или поне се държеше като такъв; каза, че няма да ни пие кръвта, и не го правеше.

Той си имаше и недостатъци, които обаче не бяха резултат от вампирската му природа. Регис беше интелектуалец — и обожаваше да го демонстрира. Имаше дразнещия навик да изказва банални истини с тон и изражение на пророк, на което скоро всички престанахме да обръщаме внимание, тъй като изказваните твърдения се оказваха или неопровержима истина, или изглеждаха като истина, или бяха недоказуеми, но при проверка винаги се потвърждаваха. Ала най-дразнец беше навикът на Регис да отговаря на въпросите още преди човек да успее да ги формулира докрай или дори още преди да започне да ги формулира. Аз винаги съм смятал демонстрирането на подобен уж висок интелект за признак на простация и арогантност, което се приема само в университетските среди и в дворянските кръгове, но трудно се изтърпява от група хора, с които ежедневно пътувате стреме до стреме, а нощем спите под един чул. Но така и не се стигна до сериозни сблъсъци, за което трябва да благодарим на Милва. За разлика от Гералт и Кахир, чийто очевидно вроден опортюнизъм ги подтикваше да се приспособяват към поведението на вампира и дори да се съревновават с него в това отношение, стрелкинята Милва предпочиташе простите и непретенциозни решения. Когато Регис за трети път отговори на неин въпрос, без да я изчака да се доизкаже, тя грубо го наруга, използвайки думи и определения, които биха накарали да се изчерви дори някой стар картоиграч. Колкото и да беше странно, това подейства — вампирът веднага се отърва от изнервящия

навик. От което следва изводът, че най-ефективната защита срещу демонстрирането на интелектуалното превъзходство е използването на максимално груби изрази в отговор.

Струва ми се, че Милва преживява доста тежко своето нещастие — помятането. Пиша „струва ми се“, тъй като разбирам, че като мъж по никакъв начин не мога да си представя как една жена приема такава загуба. Макар и поет и човек на перото, школуваното ми и тренирано въображение се оказва безсилно и не мога да направя нищо по въпроса.

Физическото състояние на стрелкинята се възстанови бързо — тя се чувстваше по-зле психически. Понякога се случваше по цял ден — от изгрев до залез-слънце — да не обели нито дума. Обичаше да изчезва нанякъде и да страни от нас, което донякъде безпокоеше всички ни. Но накрая настъпи обрат. Милва постъпи като дриада или елфка — бурно, импулсивно и не съвсем рационално. Една сутрин пред очите ни тя извади ножа си и си отрязва косата до врата. „Ясно е, че не съм девица — каза тя, забелязвайки увисналите ни ченета. — Но не съм и вдовица — добави след малко. — Затова край на траура.“ От този момент нататък тя стана същата като преди — ехидна, хаплива, надута и с пиперлив език. От това си направихме извода, че кризата е отминала.

Третият, не по-малко странен член на нашата група, беше нилфгардецът, който не пропускаше случай да отбележи, че не е нилфгардец. Твърдеше, че се казва Кахир Мавр Дифрин аеп Кеалах...

* * *

— Кахир Мавр Дифрин, син на Кеалах — тържествено заяви Лютичето, посочвайки нилфгардеца с молива си. — Докато пътуваме заедно, се примирих с много неща, които не обичам и дори не понасям.

Но не с всички! Не понасям някой да ми наднича през рамото, докато пиша! И нямам намерение да се примирявам с това!

Нилфгардецът се отдалечи от поета, след кратък размисъл грабна седлото си, кожуха и чула и се премести до дремещата Милва.

— Извинявай — каза той. — Прости ми за нахалството, Лютиче. Надникнах случайно, от чисто любопитство. Мислех, че чертаеш карта или правиш някакви изчисления.

— Не съм счетоводител! — настръхна поетът. — Нито пък картограф! Но дори и да бях, това не оправдава надничането в записките ми!

— Вече ти се извиних — напомни му сухо Кахир и се настани на новото си място. — С много неща се примирих в тази почтена компания и с много неща свикнах. Но, както и преди, смятам, че едно извинение е достатъчно.

— Изобщо — обади се вещерът, и за изненада на всички, дори за самия себе си, взе страната на нилфгардеца, — напоследък си станал доста раздражителен, Лютиче. Човек не може да не забележи, че това по някакъв начин е свързано с хартията, върху която започваш да драскаш с това парче молив всеки път, когато седнем да лагеруваме.

— Факт — потвърди вампирът Регис, подхвърляйки в огъня брезови клончета. — В последно време нашият менестрел е станал раздражителен и на всичко отгоре потаен, загадъчен и търсец уединение. О, не, когато се налага да задоволи естествените си нужди, присъствието на свидетели въобще не му пречи, което, предвид ситуацията, в която се намираме, никак не ме изненадва. Срамежливата потайност и раздражителност, причинявани от нечии погледи, при него са свързани изключително със запълването на листа хартия със ситен почерк. Нима сме свидетели на раждането на поема? Рапсодия? Епос? Романс? Канцонета?

— Не — възрази Гералт, който се премести по-близо до огъня и се уви с чула. — Познавам го добре. Това не може да е римувана реч, защото той не ругае, не мърмори под носа си и не брои на пръсти сричките. Сега пише мълчливо, следователно това е проза.

— Проза? — Вампирът оголи вампирските си зъби, нещо, което обикновено избягваше. — Да не би това да е роман? Или есе? Басня? Гръм и мълнии, Лютиче! Не ни мъчи! Разкрий ни какво пишеш!

— Мемоари.

— Какво, какво?

— От тези записки — Лютичето показва натъпкания с листове хартия тубус, — ще се роди творбата на живота ми. Мемоари, които нарекох „Петдесет години поезия“.

— Глупаво заглавие — сухо забеляза Кахир. — Поезията няма възраст.

— А ако се приеме, че има — добави вампирът, — то тя е много по-стара.

— Не разбирате. Заглавието означава, че авторът на произведението е посветил петдесет години, нито повече, нито по-малко, в служба на Госпожа Поезия.

— В такъв случай това е още по-голяма глупост — възрази вещерът. — Ти, Лютиче, нямаш още дори четирийсет години. Умението да пишеш са ти го набили в главата в църковното училище на осемгодишна възраст. Дори и да си прописал стихове още тогава, служиш на твоята Госпожа Поезия от не повече от трийсет години. Но аз много добре знам, тъй като ти самият неведнъж си ми го казвал, че си започнал сериозно да се занимаваш с писането на стихове и съчиняването на мелодии едва на деветнайсет години, вдъхновен от любовта си към графиня Де Стел. Което прави по-малко от двацет години стаж в службата ти, Лютиче. Тогава откъде се появиха тези петдесет години в заглавието? Или това е метафора?

— Мисълта ми — наду се поетът — обхваща широки хоризонти. Описвам съвременното, но надниквам и в бъдещето. Възнамерявам да издам произведението, което съм започнал да пиша, след двацет или трийсет години, а тогава никой няма да постави под въпрос заглавието му.

— Аха, сега вече разбирам. Ако има нещо, което да ме изненада, то това е твоята предвидливост. Обикновено утрешният ден не те интересува особено.

— Утрешният ден и сега не ме интересува особено — обяви високомерно поетът. — Мисля за потомството. За вечността!

— От гледна точка на потомството — отбеляза Регис, — не е особено етично да започнеш да пишеш още сега, предварително. Когато видят такова заглавие, потомците имат право да очакват произведение, написано от реалната половинвековна перспектива на човек, който има реален половинвековен обем от знания и опит...

— Един човек с половинвековен опит — рязко го прекъсна Лютичето — би трябвало да е грохнал седемдесетгодишен старец, с мозък, прояден от склероза. От такъв човек се очаква да седи на верандата и да изпуска газове, а не да пише мемоари, защото хората ще му се смеят. Аз няма да направя тази грешка и ще запиша спомените си по-рано, докато съм в разцвета на творческите си сили. След време, преди да публикувам труда си, просто ще нанесе някои козметични поправки.

— Това си има своите предимства. — Гералт масажира за кратко болното си коляно и внимателно го сви. — Особено за нас. Тъй като ние със сигурност фигурираме в неговото произведение и той несъмнено ни е направил на нищо, след половин век това няма да има чак толкова голямо значение за нас.

— Какво е половин век? — усмихна се вампирът. — Нищо, един миг... Да, Лютиче, малка забележка: според мен „Половин век поезия“ звучи по-добре от „петдесет години поезия“.

— Не възразявам. — Трубадурът се наведе над листа и надраска нещо с молива. — Благодаря, Регис. Най-накрая да чуя нещо конструктивно. Някой друг има ли някакви забележки?

— Аз имам — неочаквано се обади Милва, подавайки глава изпод чула. — Какво си се опулил? Защото съм неграмотна ли? Но не съм глупава. Поели сме на поход, отиваме на помощ на Цири, с оръжие в ръка прекосяваме вражески земи. Може да се случи така, че тези писания на Лютичето да попаднат във вражи ръце. Познаваме добре стихоплетеца, не е тайна, че е дрънкало, при това и виден клюкар. Затова нека внимава какво пише. За да не стане така, че да ни обесят заради неговите драсканици.

— Преувеличаваш, Милва — изрече меко вампирът.

— И то твърде много — отбеляза Лютичето.

— И на мен така ми се струва — добави добродушно Кахир. — Не знам как е при вас, нордлингите, но в Империята наличието на ръкописи не се счита за престъпление, а литературната дейност не се наказва.

Гералт го погледна накриво и рязко счупи на две пръчката, с която си играеше.

— Обаче в градовете, превзети от тази културна нация — каза той без агресия, но с явно неодобрение, — библиотеките биват

опожарявани. Но да не говорим за това. Мария, на мен също ми се струва, че преувеличаваш. Писанията на Лютичето, както винаги, нямат никакво значение. Включително и за безопасността ни.

— Да, бе! — възкликна ядосано стрелкинята, като се надигна и седна. — Аз си знам моето. Когато кралските съдебни изпълнители правиха списък на населението, пастрокът ми си плю на петите, скри се в гората и две седмици не си подаде носа оттам. Обичаше да казва, че където има пергамент, там има и затвор, а когото днес запишат с мастило, утре го разпъват на колело. И беше прав, макар че беше негодник. Надявам се, че кучият син гори в пъкъла!

Окончателно разсънена, Милва отметна чула и седна по-близо до огъня. Гералт забеляза, че нещата отиват към поредния дълъг нощен разговор.

— Явно не си обичала пастрока си — отбеляза Лютичето след кратко мълчание.

— Не го обичах. — Милва силно скръцна със зъби. — Защото беше мерзавец. Когато мама не гледаше, се приближаваше и ме опипваше. Не разбираше от дума и най-накрая не издържах, и го халосах с греблото, а когато той падна, го измлатих още няколко пъти в ребрата и слабините. После той лежа два дни, през които плюеше кръв... А аз се ометох от къщи, без да изчакам да оздравее. После до мен достигнаха слухове, че е умрял, а и мама скоро го е последвала... Ей, Лютиче? Да не би да записваш? Да не си посмял! Да не си посмял, чуваш ли ме какво ти говоря?

* * *

Наистина беше странно, че Милва тръгна с нас. Изумителен беше и фактът, че ни съпровождаше вампир. Но най-странни — и съвсем неясни — бяха мотивите на Кахир, който най-неочаквано се превърна от враг, ако не в приятел, то поне в съюзник. Младежът доказа това в Битката за Моста, когато, без да се поколебае, застана с меч в ръка редом с вещера срещу своите сънародници. С това той си спечели симпатията ни и окончателно разсея нашите

подозрения. Като пиша „нашите“, имам предвид мен, вампира и стрелкинята. Защото Гералт, макар че се би рамо до рамо с Кахир, и двамата заедно видяха смъртта в очите, продължаваше да не се доверява на нилфгардеца и да не изпитва симпатия към него. Наистина, стараше се да скрива своята неприязън, но тъй като, както вече споменах, той беше пряк и открит човек и не можеше да се преструва, антипатията му към Кахир си личеше постоянно.

Причината беше очевидна — Цири.

По волята на съдбата се оказах на остров Танед по време на юлското новолуние, когато избухна кървавата разправа между верните на кралете магьосници и предателите, подстрекавани от Нилфгард. Предателите бяха подпомагани от „Катериците“, бунтовниците елфи, и от Кахир, сина на Кеалах. Кахир беше на Танед, изпратен там със специална задача — да намери и отвлече Цири. Докато се защитавала от него, Цири го беше ранила — на лявата си ръка Кахир има белег, при вида на който винаги ми пресъхва устата. Сигурно го е боляло ужасно, а два от пръстите му и досега не могат да се свиват.

А след всичко това точно ние го спасихме при Лента, когато собствените му сънародници го бяха повели към екзекуцията му. За какво, питам аз, по каква причина искаха да сложат край на живота му? Нима само заради провала му на Танед? Кахир не е от приказливите, но аз схващам и от половин дума. Момъкът няма още трийсет, а изглежда, че има висок офицерски чин в нилфгардската армия. Тъй като владее свободно всеобщия език, а това не се среща често при нилфгардците, си мисля, че знам в какъв род войски е служил и защо се е издигнал толкова бързо. И защо му възлагат толкова странни задачи, включително и задгранични.

Тъй като точно Кахир беше онзи, който веднъж вече се беше опитал да отвлече Цири. Почти четири години порано, по време на клането в Цинтра. Тогаваша за пръв път

управляващото съдбата на тази девойка предопределение беше напомнило за себе си.

Съвсем случайно двамата с Гералт се заговорихме за това. Беше на третия ден, след като прекосихме Яруга, десет дни преди Еквинокцията, по време на преминаването през горите на Заречие.

Въпреки че разговорът не продължи дълго, той беше изпълнен с неприятни и тревожни нотки. В лицето и очите на вещиера още тогава се забелязваше жестокостта, която изригна по-късно, по време на самата Еквинокция, след като към нас се присъедини светлокосата Ангулеме.

* * *

Вещерът не гледаше към Лютичето. Не гледаше и напред. Беше вперил поглед в гривата на Плотка.

— Преди да умре — започна той, — Каланте заповядала на няколко рицари да се закълнат, че няма да позволят Цири да попадне в ръцете на нилфгардците. По време на паническото бягство всички рицари загинали, а Цири останала сама сред трупите и пожарите, в капана на пресечките в горящия град. Няколко никакви изгледи да се спаси. Но тогава я намерил Кахир. Намерил я и я измъкнал от огнената утроба. Спасил я от смъртта. Геройски. Благородно!

Лютичето съдържаше Пегас. Двамата яздеха последни, Регис, Милва и Кахир ги бяха изпреварили с около четвърт стаяние, но поетът не искаше нито дума от разговора им да достигне до ушите на приятелите им.

— Проблемът е там — продължи вещиерът, — че нашият Кахир е проявил благородство, изпълнявайки заповедите. Това е било благородството на корморан, който не поглъща рибата, защото са му сложили пръстен на шията. Той е бил длъжен да отнесе рибата в клюна на господаря си. Но това не е станало и господарят се ядосал на корморана! И сега корморанът е в немилост! Не търси ли точно по тази причина приятелството и компанията на рибите? Как мислиш, Лютиче?

Трубадурът се наведе напред, избягвайки един нисък липов клон. Листата на клона бяха съвсем пожълтели.

— Но нали сам каза, че той ѝ е спасил живота. Благодарение на него Цири е успяла да напусне Цинтра жива и здрава.

— И креци нощем, когато го види в съня си.

— Но въпреки това той я е спасил! Спри да задълбаваш в спомените, Гералт. Много неща се промениха и продължават ежедневно да се променят, спомените не носят нищо, освен огорчение, което явно изобщо не ти помага. Той е спасил Цири. Фактът си е факт.

Гералт най-после отмести поглед от гривата и вдигна глава. Лютичето го погледна в лицето и бързо сведе очи.

— Фактът си е факт — повтори вещерът със зловещ, металически глас. — О, да! Той изкрещя този факт в лицето ми на Танед, и от ужас гласът му застина в гърлото, защото гледаше острието на меча ми. Този факт и този вик не ми позволиха да го убия. Какво да се прави, явно така и ще си остане. А е жалко. Защото трябваше още тогава, на Танед, да сложа началото на веригата. На дългата верига на смъртта: веригата на едно отмъщение, за което и след сто години ще се носят легенди. Легенди, които ще се боят да разказват по мръкнало. Разбираш ли това, Лютиче?

— Не съвсем.

— Върви по дяволите тогава.

* * *

Разговорът беше много неприятен, както и физиономията на вещера. Ох, никак не ми харесва, когато го обземат подобни настроения и започне да ги говори такива.

Обаче трябва да призная, че образното сравнение с корморана изигра своята роля — започнах да се безпокоя. Рибата в клюна, носена там, където ще я зашеметят, изкормят и опекаат! Наистина приятна аналогия, радостна перспектива...

Само че разумът ми възразяваше срещу това. В края на краищата, ако продължим да се придържаме към рибените метафори, какви бяхме ние? Шаранчета, малки костеливи шаранчета. Едва ли „корморанът“ Кахир би разчитал на императорската милост в замяна на толкова мизерен улов. А и на всичко отгоре той изобщо не беше такава щука, каквато се опитваше да се изкара. Беше шаранче, както всички нас. А кой въобще обръща внимание на шаранчетата във времена, когато войната като желязна грапа преорава земята и човешките съдби?

Залагам си главата, че в Нилфгард вече никой не си спомня за Кахир.

* * *

Ватие де Ридо, шеф на нилфгардското военно разузнаване, слушаше с наведена глава императорското мъмрене.

— Така значи — провлачи раздражено Емхир вар Емрейс, — учреждение, което поглъща три пъти повече държавни средства от образованието, културата и изкуството, взети заедно, не е в състояние да открие един-единствен човек. Този човек просто изчезва, скрива се, въпреки че харча баснословни средства за учреждение, от което нищо не би трябвало да може да се скрие! Един човек, виновен в предателство, се присмива на учреждението, на което съм дал достатъчно привилегии и средства, за да не позволява дори на невинния да спи. Повярвай ми, Ватие, следващия път, когато в Съвета започнат да говорят за необходимостта от орязването на фондовете за тайните служби, ще ги изслушам с охота. Можеш да си сигурен!

— Ваше Императорско Величество — изкашля се Ватие де Ридо, — не се съмнявам, че ще вземете най-правилното решение, като преди това прецените всички доводи. Както провалите, така и успехите на имперското разузнаване. Ваше Величество, бъдете сигурен, че предателят Кахир аеп Кеалах няма да избегне възмездие. Положих всички усилия...

— Не ви плащам за полагане на усилия, а за да има резултати от усилията. А резултатите са посредствени, Ватие, посредствени! Какво става със случая Вилгефорц? Къде, по дяволите, е Цирила? Какво си мърмориш под носа? Говори по-силно!

— Според мен трябва да се ожените за момичето, което държим в Дарн Рован, Ваше Величество. Този брак ни е необходим — ще владееете законно Цинтра, ще се усмирят островите Скелиге и метежниците от Атре, Стрепт, Маг Турга и от Склоновете. Нужна ни е всеобща амнистия, мир в дълбокия тил и по снабдителните линии... Нужен ни е неутралитетът на Естерад Тисен от Ковир.

— Това ми е известно... Но девойката в Дарн Рован не е истинската Цирила. Не мога да склуча брак с нея.

— Ваше Императорско Величество, моля да ми простите, но толкова ли е важно колко истинска е? Политическата ситуация изисква тържествено бракосъчетание. Спешно. Девойката ще бъде с воал. А когато накрая открием истинската Цирила, избраницата просто ще бъде... подменена.

— Да не си се побъркал, Ватие?

— Фалшивата ни беше показана само за миг. Истинската не са я виждали в Цинтра от четири години, а и се говори, че е прекарвала повече време на Скелите, отколкото в самата Цинтра. Гарантирам, че никой няма да забележи подмяната...

— Не!

— Ваше Императорско...

— Не, Ватие! Намери ми истинската Цирила! Размърдайте си задниците най-накрая. Намерете ми Цири. Намерете Кахир. И Вилгефорц. Преди всичко Вилгефорц. Защото Цири е при него. Убеден съм в това.

— Ваше Императорско Величество...

— Говори, Ватие! Слушам те!

— Отдавна смятам, че така нареченият „проблем Вилгефорц“ е просто най-обикновена провокация. Че магьосникът е или убит, или затворник, а Дийкстра организира шумния и ефектен лов само за да ни очерни и да оправдае кървавите репресии.

— И аз имам такива подозрения.

— Само че... В Редания не го огласиха публично, но аз знам от моите агенти, че Дийкстра е намерил едно от убежищата на

Вилгефорц, и в него открил доказателства, че магьосникът е провеждал жестоки експерименти с хора. По-точно с човешки ембриони и... бременни жени. Така че ако Вилгефорц е заловил Цири, боя се, че по-нататъшното ѝ търсене...

— Млъкни, по дяволите!

— От друга страна — изрече бързо Ватие де Ридо, без да сваля поглед от изкривеното от дива ярост лице на императора, — всичко това може да се окаже просто демонстрация, целяща да очерни магьосника. Това е типично за Дийкстра.

— Искам да намерите Вилгефорц и да му отнемете Цири! Да ви вземат дяволите! Стига сте се отплесвали и стига сте правили предположения. Къде е Кукумявката? Още ли е в Гесо? Та нали уж беше претърсил всичко там? Нали девойката я нямаше? Нали астрологът бил сбъркал или лъжел? Всичко това са цитати от доклада му. Какво търси още там?

— Осмелявам се да отбележа, че коронерът Скелен предприема не особено ясни действия... Събира подразделението си — онова, което му заповядахте да организира — в Маехт, във Форт Рокаин, където е разположил базата си. Позволете да добавя, че този отряд е доста подозрителна сбирщина. Странното е, че към края на август господин Скелен е наел известен наеман убиец...

— Какво?

— Наел е убиец, на когото е заповядал да унищожи вилнееца в Гесо разбойническа шайка. Само по себе си това дело е похвално, но това ли трябва да върши императорският коронер?

— Да не би случайно в теб да е заговорила завистта, Ватие? Не е ли точно тя виновна за разпалените ти цветисти донесения?

— Просто отбелязвам фактите, Ваше Величество.

— Точно факти искам да виждам. — Императорът рязко се изправи. — Вече ми омръзна само да слушам за тях.

* * *

Денят беше наистина тежък. Ватие де Ридо беше уморен. Наистина, в дневното си разписание беше планирал още час-два канцеларска работа, за да не затъне в море от неоформени документи,

но дори само при мисълта за това започваше да му се повдига. „Не — помисли си той, — няма да върша нищо насила. Работата ще почака. Я да отида при Кантарела, сладката Кантарела, при която толкова добре си почивам.“

Не се колеба много — просто стана, взе наметалото си и излезе, отпъди с жест на отвращение секретаря си, който опита да му пробута една папка със спешни документи за подпис. Утре! И утре е ден!

Напусна двореца през задния изход, откъм градината, и тръгна по кипарисовата алея. Мина край изкуствения басейн, в който изживяваше своята сто трийсет и втора година шаранът, пуснат още от император Торес, за което свидетелстваше златният медал, прикрепен към хрилете на огромната риба.

— Добър вечер, виконте.

С рязко движение на предмишницата си Ватие освободи скрития в ръкава си кинжал. Дръжката с лекота се плъзна в дланта му.

— Рискуваш много, Риенс — отвърна студено той. — Рискуваш много, като показваш в Нилфгард изгорената си физиономия. Дори и като магическа телепроекция.

— Забеляза ли го? А Вилгефорц ми гарантираше, че стига да не ме докоснеш, по никакъв начин няма да разбереш, че това е илюзия.

Ватие прибра кинжала. Изобщо не беше разбрал, че това е илюзия, но сега вече знаеше.

— Твърде си страхлив — каза той, — за да се появиш тук лично, Риенс. Много добре знаеш какво те очаква.

— Императорът още ли ми е сърдит? И на моя господар Вилгефорц?

— Нахалството ти е обезоръжаващо.

— По дяволите, Ватие. Уверяваме те, че продължаваме да сме на ваша страна, и аз, и Вилгефорц. Признавам, че ви измамихме, като ви подхвърлихме фалшивата Цирила, но го направихме с най-добри намерения, да ме удавят, ако лъжа. Вилгефорц предположи, че ако истинската е изчезнала, по-добре да има фалшива, отколкото въобще да няма. Предположихме, че ще ви е все едно...

— Нахалството ти вече не е обезоръжаващо, а оскърбително. Нямам намерение да си губя времето в празни приказки с обиждащи ме миражи. Когато най-накрая те спипам в реалния ти вид, тогава ще

си поговорим надълго и нашироко, обещавам. А дотогава... *Arage*^[3], Риенс!

— Направо не мога да те позная, Ватие. По-рано дори самият дявол да се явеше пред теб, ти не пропускаше възможността да провериш дали можеш да получиш някаква изгода.

Ватие дори не удостои илюзията с поглед, а започна да разглежда покрития с водорасли шаран, който лениво мътеше водата в басейна.

— Изгода? — повтори най-накрая той, презрително издавайки устни напред. — От теб? Че какво можеш да ми дадеш? Истинската Цирила? Своя патрон Вилгефорц? Или може би Кахир аеп Кеалах?

— Стоп! — Миражът на Риенс протегна илюзорната си ръка. — Каза го.

— Кое?

— Каза „Кахир“. Ще ви донесем главата на Кахир. Аз и моят господар Вилгефорц...

— Пощади ме, Риенс — прихна Ватие. — Промени реда.

— Както искаш. Вилгефорц, с моята скромна помощ, ще ви достави главата на Кахир, сина на Кеалах. Знаем къде се намира и всеки момент можем да го измъкнем оттам като рак от мрежа.

— Я виж ти, какви възможности имате! Толкова добри агенти ли имате в армията на кралица Меве?

— Изпитваш ли ме? — намръщи се Риенс. — Или наистина не знаеш? По-скоро второто. Кахир, драги виконте, се намира... Ние знаем къде се намира. Знаем накъде се е запътил и знаем в каква компания. Искаш ли главата му? Ще я получиш.

— Глава — усмихна се Ватие, — която няма да може да разкаже какво всъщност се е случило на Танед.

— Може би така ще е по-добре — отвърна цинично Риенс. — Защо да даваме на Кахир възможност да говори? Целта ни е да изгладим, а не да задълбочаваме неприязънта между Вилгефорц и императора. Ще ти доставя безмълвната глава на Кахир аеп Кеалах. Ще направим така, че заслугата за това да изглежда твоя и само твоя. Очаквай доставка в следващите три седмици.

Древният шаран в басейна мътеше водата с гръдните си плавници. „Този звяр — помисли си Ватие, — сигурно е страшно умен. Само че за какво му е този ум? Плува все в една и съща тиня, сред едни и същи лилии.“

— Каква е цената ти, Риенс?

— Дреболия. Къде се намира Стефан Скелен и какво е замислил?

* * *

— Казах му каквото искаше да знае. — Ватие де Ридо се облегна на възглавниците, играейки си със златните къдрици на Картия ван Кантен. — Разбираш ли, сладка моя, към някои проблеми трябва да се подхожда умно. А умно означава конформистки. Ако постъпиш иначе, няма да получиш нищо. Само вмирисана вода и воняща тиня в басейна. И какво от това, че басейнът е направен от мрамор и се намира на три крачки от двореца? Прав ли съм, сладка моя?

Картия ван Кантен, наричана галено Кантарела, не отговори. Но Ватие и без това не очакваше отговор. Момичето беше на осемнайсет години, и меко казано, не беше гений. Нейните интереси — поне за момента — се ограничаваха с любовни игри. И поне за момента — с партньор Ватие. По въпросите на секса Кантарела притежаваше природен талант, в който страст и увлечение се съчетаваха с техника и изкуство. Но това не беше най-важното.

Кантарела говореше малко и рядко, но затова пък слушаше с интерес и охота. Пред нея човек можеше да се наговори, да се отпусне и да възстанови психическото си равновесие.

— Човек на тази служба може да получи само упреци — продължи Ватие с огорчение в гласа. — Защо не съм бил намерил някаква си там Цирила! А това, че благодарение на моите хора армията печели победа след победа, малко ли е? А това, че генералният ни щаб знае за всяко движение на врага, и то ли е малко? А това, че моите агенти отвориха пред императорските войски вратите на крепост, която иначе щяхме да щурмуваме няколко седмици, пак ли не стига? Не, никой няма да ме похвали за това. Важна е само някаква си там Цирила!

Сумтейки ядосано, Ватие де Ридо взе от ръката на Кантарела бокала, пълен с прочутото вино Ест Ест от Тусент, реколта от паметните времена, в които император Емхир вар Емрейс беше още малък, лишен от права и ужасно сърдит юноша, а Ватие де Ридо — млад нисш офицер от разузнаването.

Това беше прекрасна година. За виното.

Ватие отпиваше от виното, играеше си с гърдите на Кантарела и разказваше. Кантарела слушаше внимателно.

— Стефан Скелен, сладка моя — бърбореше началникът на имперското разузнаване, — е един комбинатор и заговорник. Но аз ще науча какво планира още преди Риенс да се добере до него... Защото вече имам човек там. Много близък до Скелен... Много близък...

Кантарела развърза лентата, придържаща халата на Ватие, и се наведе напред. Ватие почувства дъха ѝ и въздъхна, предчувствайки блаженството. „Талант“ — помисли си той. А после мекото и горещо докосване на устните ѝ прогони всякакви мисли от главата му.

Картия ван Кантен бавно, ловко и талантливо доставяше удоволствие на Ватие де Ридо, началник на имперското разузнаване. Това не беше единственият талант на Картия. Ала Ватие де Ридо нямаше никаква представа за останалите ѝ умения.

Той не знаеше, че Картия ван Кантен притежава феноменална памет и жив, гъвкав като живак интелект.

Всичко, което Ватие ѝ доверяваше — всяко съобщение, всяка дума, която той изричаше в нейно присъствие — Картия още на следващия ден преразказваше на Асире вар Анахид.

* * *

Да, залагам си главата, че в Нилфгард със сигурност всички отдавна са забравили Кахир, включително и съпругата му, ако е имал такава.

Но за това по-късно, а сега нека да се върнем в деня и мястото на преминаването ни през Яруга. И така, ние се придвижвахме доста бързо на изток, с намерение да се доберем до района на Черната гора, която на Старата реч се нарича Каед Дху. Защото именно там живееха друидите, способни да предскажат къде се намира Цири, или да извлекат указания за това място от странните сънища, тревожещи Гералт. Пътувахме през горите на Горно Заречие, наричано още Левобрежие, през дивите и на

практика безлюдни местности, разположени между Яруга и простиращия се в подножието на планините Амел район, наричан Склоновете, който на изток граничеше с долината Дол Ангра, а на запад — с блатиста местност, чието име съм забравил.

Никой не ламтеше за тази територия, а и никой не знаеше със сигурност на кого принадлежи и на кого се подчинява. Вероятно биха могли да кажат нещо по въпроса поредните владетели на Темерия, Соден, Цинтра и Ривия, които смятаха Левобрежието за част от своите територии и от време на време с променлив успех се опитваха да докажат правата си върху тях с огън и меч. Но после иззад планините Амел нахлу армията на Нилфгард и вече никой нямаше какво да каже по въпроса за собствеността върху територията. Всичко, намиращо се на юг от Яруга, принадлежеше на Империята. По времето, когато пиша тези думи, Империята вече е завладяла и много земи на север от Яруга. Тъй като ми липсва точна информация, не мога да кажа със сигурност колко са те и докъде на север се простират.

Преди да се върнем към Заречие, позволи ми, драги читателю, леко да се отклоня от темата, за да обърна внимание на историческите процеси: историята на тази територия често се развиваше някак случайно, като вторичен продукт от враждата между външни сили. Впрочем, историята на всяка страна често се твори от външни фактори. А последствията винаги се стоварват върху главите на местните жители.

Това правило важеше напълно и за Заречие.

Заречие си имаше свое население — коренни заречиани. Постоянните, продължаващи с години войни и раздори превръщаха тези местни жители в просяци и ги принуждаваха да се местят. Изгаряха села и махали, а пустошта поглъщаше развалините и изоставените ниви. Търговията замря, търговските кервани заобикаляха изоставените пътища и пътечки. Малкото останали заречиани се превръщаха в диваци. Различаваха се от

мечките и росомахите предимно по това, че носеха панталони. Поне някои от тях. Тоест: някои носеха, а други се отличаваха. Общо взето това беше неотзивчив, прост и груб народ.

Напълно лишен от чувство за хумор.

* * *

Тъмнокосата дъщеря на пчеларя отметна дългата си коса назад и продължи яростно и енергично да върти мелничния камък. Всички положени от Лютичето усилия бяха напразни — сякаш думите на поета въобще не достигаха до онази, за която бяха предназначени. Лютичето намигна на останалите от групата, въздъхна демонстративно, вдигна очи към тавана, но не отстъпи.

— Дай — повтори той и се усмихна. — Дай да повъртя, а ти отскочи до избата за бира. Някъде тук трябва да има таен зимник, а в него — скрита бъчонка. Прав ли съм, красавице?

— Оставете момичето на мира, господине — раздразнено му се сопна съпругата на пчеларя, висока, слаба жена с изумителна красота, която шеташе край печката. — Нали вече ви казах, че нямаме никаква бира.

— Колко пъти ви беше казано, господине — подкрепи жена си пчеларят, прекъсвайки разговора си с вещера и вампира. — Ще ви приготвим палачинки с мед, та да похапнете. Но първо оставете на мира момичето да намели брашно, защото без него дори и магьосник няма да може да направи палачинки! Не я притеснявайте, нека си мели на спокойствие.

— Чу ли, Лютиче? — каза вещерът. — Остави момичето и се заеми с нещо полезно. Или си пиши мемоарите!

— Пие ми се. Бих пийнал нещо преди ядене. Нося си някои треви, ще си направя чай. Хей, бабке, дали ще се намери в къщата вряла вода? Вряла вода, питам, има ли?

Седящата на припек майка на пчеларя повдигна глава от чорапа, който кърпеше.

— Ще се намери, гълъбче, ще се намери — промърмори тя. — Само че поизстинала.

Лютичето изпъшка и седна край масата, където останалите разговаряха с пчеларя, когото бяха срещнали на разсъмване в гората. Той беше нисък и набит, мургав и страшно брадясал, затова въобще не беше учудващо, че щом се появи от храсталаците, подплаши всички — веднага го помислиха за ликантроп. Най-смешното беше, че първият, който се развика: „Върколак, върколак!“, беше вампирът Регис. Настана кратко объркване, но всичко бързо се изясни, а пчеларят, макар и доста грубоват на вид, се оказа един доста гостоприемнен и любезен човек. Групичката без никакви церемонии прие поканата му да посети неговата ферма. Фермата, наричана на пчеларски жаргон стан, се намираше на една поляна, където пчеларят живееше с майка си, жена си и дъщеря си. Последните две се отличаваха с изключителна, макар и малко странна красота, която подсказваше, че сред предците им е имало дриада или хамадриада.

В началото пчеларят създаваше впечатление на човек, с когото може да се разговаря само за пчели, кошери, восък, мед и събиране на мед, но това беше само привидно.

— Политиката? Че какво толкова има в нея? Всичко е както обикновено. Все увеличават данъците. Три крини мед и цяла камара восък. Едвам смогвам. По цял ден стоя край кошерите и шетам... На кого плащам данъци? На когото трябва — откъде да знам у кого е сега властта? Напоследък бирниците говорят на нилфгардски — май сме имперска провинция. Ако изобщо успея да продам нещо от меда, ми плащат с имперски монети, на които е изобразен императорът им. С една такава приятна физиономия, малко сурова, веднага си личи... Такива ми ти работи...

Двете кучета — черно и рижо — седнаха срещу вампира, вирнаха нагоре глави и започнаха да вият. Хамадриадата, съпругата на пчеларя, се дръпна от печката и ги погна с метлата.

— Не е на добре, когато кучетата вият посред бял ден — подхвърли пчеларят. — Такива ми ти работи... Какво бях тръгнал да казвам?

— За друидите в Каед Дху.

— Аха! Значи не сте се шегували, благородни господа? Наистина ли искате да отидете при друидите? Животът ли ви е омръзнал? Та там

ви чака смърт! Те хващат всеки, който им стъпи на поляните, затварят го в клетка от върбови клони и после го изпичат на бавен огън.

Гералт погледна към Регис. Вампирът му намигна. И двамата бяха отлично запознати с носещите се слухове за друидите, всичките до един измислени. Затова пък Милва и Лютичето слушаха с голям интерес. И с явно безпокойство.

— Говори се — продължи пчеларят, — че си отмъщават заради нилфгардците, които първи ги ядосали: навлезли в свещените дъбрави откъм Дол Ангра и започнали да избиват друидите без никаква причина. Други пък разправят, че друидите заловили имперски войници и ги избили по мъчителен начин, и Нилфгард им отмъщава за това. Не се знае кое е вярното. Ала едно нещо е сигурно — друидите залавят неканените гости, затварят ги в клетка от върбови клони и ги изгарят. Отидете ли при тях — гибелта ви е сигурна...

— Не ни е страх от тях — отвърна спокойно Гералт.

— Сигурно. — Пчеларят измери с поглед вещера, Милва и Кахир, който в този момент влизаше в къщурката, след като се беше погрижил за конете. — Личи си, че не сте от страхливите, смели и въоръжени сте. Ха, с такива като вас не е страшно да се пътешества... Такива ми ти работи... Само че в Черната гора вече няма друиди, напразно сте били път чак дотук. Нилфгард ги притисна, изгони ги от Каед Дху. Няма ги вече там.

— Как така?

— Ами така. Избягаха.

— Къде?

Пчеларят погледна към своята хамадриада и замълча.

— Къде? — повтори вещерът.

Ивичестият котарак на пчеларя седна пред вампира и диво замаяка. Хамадриадата го прогони с метлата.

— Не е на добре котакът да мяучи посред бял ден — измънка пчеларят смутено. — А друидите... Избягаха към Склоновете. Да. Такива ми ти работи... Към Склоновете.

— Още шейсет мили на юг — отбеляза Лютичето с доста безгрижен и дори весел глас. Но веднага млъкна, срещнал погледа на вещера.

В настъпилата тишина се чуваше само вещаещото нещастие мяукане на прогонения навън котарак.

— Всъщност — подхвърли вампирът, — каква е разликата?

* * *

Утрото донесе нови изненади. И загадки, които, обаче, скоро намериха своето обяснение.

— Проклетата да съм — каза Милва, която първа се измъкна от купата сено, разбудена от суматохата. — Гръм да ме удари! Виж това, Гералт.

Поляната беше пълна с народ. От пръв поглед се виждаше, че са се събрали поне пет-шест пчеларски станове. Зоркият поглед на вечерата откри в тълпата и няколко трапери и поне един катранджия. В цялата тълпа можеха да се преброят около дванайсетина мъже, десет жени, десетина юноши и още толкова деца. На сборището имаше шест телета, дванайсет вола, десет крави и четири кози, много овце и голям брой кучета и котки, чиито лай и мяукане в тези условия би трябвало да се считат за лошо предзнаменование.

— Интересно — разтърка очи Кахир, — какво ли означава това?

— Проблеми — каза Лютичето, изтърсвайки сеното от косата си.

Регис мълчеше, но върху лицето му беше изписано странно изражение.

— Моля, елате да закусите, благородни господа — каза познатият им пчелар, който се приближи към тях в компанията на един широкоплещест мъж. — Закуската е готова... Овесена каша с мляко. И мед... А този човек, позволете ми да го представя, е Ян Кронин, нашият старейшина.

— Много ми е приятно — излъга вечерът, без да отвърща на поклона, донякъде и заради ужасната болка в коляното. — А откъде се взе целият този народ?

— Ами виждате ли... — пчеларят се почеса по темето. — Иде зима, такива ми ти работи... Свършили сме всичката работа, време е да се връщаме към Склоновете... Медът ще отлежи, ще презимува... Но в горите е опасно... Такива ми ти работи...

Старейшината се изкашля. Пчеларят погледна към Гералт и като че ли леко се смали.

— Вие имате коне, имате и оръжие — измънка той. — Веднага си личи, че сте смели и буйни. С такива като вас няма да ни е страх да пътуваме... А и на вас ще ви е по-удобно... Ние познаваме всеки път, всяка пътечка, всяка просека, всяко мочурище и храстче... Освен това и ще ви храним...

— А друидите са напуснали Каед Дху — изрече студено Кахир. — И са отишли именно към Склоновете. Какво невероятно съвпадение.

Гералт бавно се приближи до пчеларя. Хвана го с двете си ръце за реверите, но след миг размисли, пусна го и му поопъна горната дреха. Не каза нищо. Не попита нищо. Но пчеларят и без това побърза да обясни:

— Истината ви казвам! Кълна се! Да пропадна вдън земя, ако лъжа! Друидите напуснаха Каед Дху! Няма ги вече там!

— И сега са по Склоновете, така ли? — промърмори Гералт. — Точно там, накъдето сте се запътили всички вие? Докъдето искахте да си намерите въоръжен ескорт? Говори, момче. Но внимавай земята наистина да не се разтвори под краката ти!

Пчеларят сведе глава и погледна страхливо към земята под нозете си. Гералт мълчеше многозначително. Милва най-накрая се досети каква е работата и изруга гръмогласно. Кахир изсумтя презрително.

— Е? — подкани го вещерът. — Къде са се преселили друидите?

— Кой ги знае, господине — измърмори най-накрая пчеларят. — Но може да са и по Склоновете... И кой знае къде другаде. Край Склоновете има обширни дъбрави, а друидите заради дъбравите могат...

Освен старейшината Кронин до пчеларя вече стояха и двете хамадриади — майката и дъщерята. „Добре, че дъщерята прилича на майка си, а не на баща си — машинално помисли вещерът. — До жена си пчеларят изглежда като шопар до кобила.“ Зад хамадриадите стояха още няколко жени, далеч не толкова красиви, но със същите умолителни погледи.

Гералт се обърна към Регис, без да знае дали да плаче, или да се смее. Вампирът сви рамене.

— Ако трябва да съм честен, Гералт — каза той, — пчеларят е прав. По принцип не е изключено друидите да са избягали по

Склоновете. Районът е много подходящ за тях.

— Доколкото разбирам — измери го вещерът с много, много студен поглед, — твоето „не е изключено“ е достатъчно, за да сменим посоката и да тръгнем на сляпо заедно с тях?

Регис отново сви рамене.

— А каква е разликата? Помисли само. Друидите не са в Каед Дху. Значи тази посока трябва да се изключи. Връщането към Яруга — също. Според мен тук няма какво да обсъждаме. Всички останали посоки са еднакво добри.

— Така ли? — Хладината в гласа на вещера можеше да се сравнява с хладината на погледа му. — И според теб в коя от всичките тези посоки ще е най-добре да тръгнем? Заедно с пчеларите? Или по съвсем друг път? Можеш ли да определиш това със своята безкрайна мъдрост?

Вампирът бавно се обърна към пчеларя, старейшината, хамадриадите и останалите жени.

— А вие, добри хора — попита той сериозно, — от какво така се боите, че искате да си наемете охрана? Какво ви притеснява толкова много? Кажете честно.

— Ох, господине — изпъшка Ян Кронин, а в очите му се промъкна неподправен ужас. — И питате... Пътят ни минава през Гнилото мочурище! А там, господине, е страшно! Там има бруколаци, листоноси, ендриаги, инози и други нечисти твари! Преди по-малко от две седмици един горски дух хвана зетя ми, и то толкова бързо, че той едва успя да изхрипти и изчезна вдън земи. Такива чудесии живеят там, че ни е страх да идем там с жените и малките. Е?

Вампирът погледна сериозно към вещера.

— Моята безкрайна мъдрост ми подсказва — рече той, — че най-подходящата за един вещер посока е най-подходяща и за нас.

* * *

И ние поехме на юг, към Склоновете — местността, лежаща в подножието на планината Амел. Тръгнахме с голям кортеж, който включваше всичко: млади девойки,

пчелари, трапери, жени, деца, млади девойки, домашен добитък, покъщнина, млади девойки. И адски много мед. Всичко лепнеше от този мед, дори девойките.

Таборът се придвижваше със скоростта на пешеходците и талигите, но общо взето, това не намаляваше темпото, защото ние не се лутахме, а вървахме право напред — пчеларите познаваха пътя, пътеките и проходите между езерата. Тези познания ни идваха добре, защото започна да ръми и неочаквано цялото проклето Заречие потъна в гъста като сметана мъгла. Без пчеларите сигурно щяхме да се заблудим, дори да затънем някъде в блатата. Освен това не ни се налагаше да губим време и сили в приготвянето на храна — хранеха ни три пъти на ден, обилно, макар и не съвсем изискано. И дори ни разрешаваха след ядене да полежим няколко минути по гръб.

Накратко казано, всичко беше превъзходно. Дори вечно намусеният и мърморещ вещер започна по-често да се усмихва и да се радва на живота, защото беше изчислил, че на ден изминаваме по петнайсет мили, а от момента, в който напуснахме Брокилон, не ни се беше удало нито веднъж да направим подобно нещо. За вещера нямаше никаква работа, защото макар и Гнилото мочурище да беше толкова гнило, че човек едва ли можеше да си представи нещо по-прогнило, ние не срещнахме никакви чудовища. Е, нощем се чуваше вой на привидения, пригласяха им горски оплаквачки и в тресавището блещукаха блатни огньовете. Общо взето, нищо сензационно.

Наистина, донякъде ни безпокоеше това, че отново се движехме в случайно избрана посока и отново бяхме без точно определена цел. Но както правилно се изрази вампирът Регис, по-добре да се движим напред без точно определена цел, отколкото да стоим на място без цел или да се връщаме назад без цел.

* * *

— Лютиче! Привържи си по-добре този твой тубус! Ще бъде наистина жалко, ако половин век поезия се изтръгне и се изгуби сред папратите.

— Не се притеснявай! Няма да се изгуби! Няма да й позволя да се изтръгне. И на всеки, на който му хрумне да ми изтръгне тубуса, ще му се наложи да мине през трупа ми. Мога ли да те попитам, Гералт, каква е причината за този твой бисерен смях? Нека да отгатна... Вроден кретенизъм?

* * *

Случи се така, че група археолози от университета в Кастел Граупиан, които извършваха разкопки в Боклер, откриха под пласт дървени въглища, подсказващи за разбушувал се някога гигантски пожар, още по-древен пласт, датиращ от XIII век. В него разкопаха каверна, образувана от остатъците на стени от втвърдена глина и вар, а в нея, за огромна изненада на учените — два прекрасно запазени скелета, женски и мъжки. Край скелетите — освен оръжия и малко на брой дребни артефакти — лежеше дълъг трийсетцалов тубус, изработен от втвърдена кожа. Върху кожата беше отпечатан герб с избелели цветове, изобразяващ лъвове и ромбове. Ръководителят на експедицията, професор Шлиман, голям специалист по сфрагистика^[4] на Тъмните векове, идентифицира герба като знака на Ривия, древно кралство с неустановено местоположение.

Възторгът на археолозите достигна връхната си точка, тъй като в подобни тубуси през Тъмните векове са съхранявали ръкописи, а тежестта на контейнера предполагаше, че във вътрешността му има много хартии или пергаменти. Отличното състояние на тубуса даваше надежди, че документите ще могат да се прочетат и ще хвърлят светлина върху потъналото в мрак минало. Очакваше се вековете да заговорят! Това беше невероятен късмет, победа на науката, която не биваше да се проваля. Предвидливо извикаха лингвисти и познавачи на мъртвите езици, както и специалисти, умеещи да отварят тубуси, без да повреждат съдържанието им.

Междувременно сред екипа на професор Шлиман се разпространиха слухове за „съкровището“. Получи се така, че тези

слухове достигнаха до ушите на три наети за разкопките лица, известни под имената Здиб, Кап и Камил Ронцетер. Убедени, че тубусът е буквално натъпкан със злато и скъпоценности, тримата копачи откраднаха артефакта през нощта и избягаха с него в гората. Там запалиха малък огън и насядаха около него.

— Е, какво чакаш? — подхвърли Кап на Здиб. — Отваряй тубуса!

— Не ще — отвърна Здиб. — Здраво е прилепен!

— Размажи с крак проклетото нещо! — посъветва го Камил Ронцетер.

Здиб пръсна с тока си безценната находка и по земята се посипа съдържанието ѝ.

— Проклятие! — извика изненаданият Кап. — Какво е това?

Въпросът не беше от най-умните, защото от пръв поглед си личеше, че това са листове хартия. Затова Здиб, вместо да му отговори, взе един лист и го приближи към лицето си. Дълго се вглеждаше в непознатите знаци.

— Тук е написано нещо — отбеляза най-накрая той с авторитетен глас. — Това са букви!

— Букви ли?! — извика Камил Ронцетер, пребледнявайки от ужас. — Написани букви? Мамка му!

— Щом са написани, значи е магия! — промърмори Кап, на когото му загракаха зъбите от страх. — Буквите означават заклинания! Не пипай това, мамка му! Можеш да се заразиш от него!

Здиб не изчака да му повторят, а хвърли листа в огъня ѝ нервно избърса треперещите си ръце в панталоните. Камил Ронцетер изрита в огъня останалите листове — току-виж някой деца се натъкнат на тази гадост! След това тримата побързаха да се отдалечат от опасното място. Безценният паметник на писмеността от Тъмните векове гореше с ярък, висок пламък. За няколко кратки минути потъмняващите в огъня викове шептяха тихо. После пламъкът угасна и непрогледен мрак покри земята.

[1] *Havfrue* (норв.) — русалка. — Б.пр. ↑

[2] Гафел — наклонено дърво на мачтата за разпъване на горната част на платното. — Б.пр. ↑

[3] *Arape* (лат.) — Умри — Б.пр. ↑

[4] Сфрагистика, или сигилография — клон от археологията, изучаващ печатите на средновековните владетели, градовете и др. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хувенагел Доминик Бомбастус, роден през 1239 г., забогатява в Ебинг чрез най-разнообразни търговски дейности и се заселва в Нилфгард; уважаван от предишните императори, по времето на Ян Калвейт е издигнат в бургграф и е назначен за управител на солните мини във Венендал, а като награда за заслугите си получава длъжността невойгенски старейшина. Доверен съветник на императора, Х. се ползува с неговото благоразположение и взема участие в много обществени дела. Умира през 1301 г. Докато живее в Ебинг, води мащабна благотворителна дейност, поддържа бедните и страдащите, отваря приюти за бедни, лечебници и детски приюти, влага в тях много средства. Голям поклонник на изящните изкуства и спорта, открива в столицата комедиен театър, както и стадион, които носят неговото име. Счита се за образец на справедливостта, честността и търговската почитеност.

Ефенберг и Талбот,
Енциклопедия **Maxima**
Mundi, том VII

- Фамилия и име на свидетелката?
- Селборн, Кена. Тоест, извинете ме, Йоана.
- Професия?
- Извършване на различни услуги.
- Позволявате си да се шегувате? Напомням ви, че вие сте призована пред имперския трибунал в процес по обвинение в

държавна измяна! От вашите показания зависи животът на много хора, тъй като наказанието за измяна е смърт! Освен това ви напомням, че самата вие се явихте пред трибунала съвсем не по собствено желание, а бяхте доведена от цитаделата, от мястото за задържане, и дали ще се върнете там или ще бъдете пусната на свобода, донякъде зависи от вашите показания. Този трибунал си позволи такава дълга тирада, за да покаже на свидетелката колко неуместни са всякакви шегички и номерца! Те не само са проява на лош вкус, но могат да имат и сериозни последствия. Давам ви половин минута за размисъл. След това трибуналет ще повтори въпроса си.

— Готова съм, уважаеми господин съдия.

— Моля, обръщайте се към нас с „уважаеми трибунал“. Вашата професия?

— Слушаща съм, уважаеми трибунал. Но предимно оказвам услуги на имперското разузнаване, което ще рече...

— Моля, отговаряйте точно и кратко. Когато трибуналет се нуждае от по-подробни обяснения, той ще ги поиска. На съда е известен фактът за сътрудничеството на свидетелката с тайните служби на Империята. Но ви моля да съобщите за протокола, какво означава определението „слушаща“, което използвахте, за да характеризирате професията си?

— Имам чисто ППС, тоест пси от първа степен, без възможност за ПК. Или, накратко, мога да чувам чужди мисли и да разговарям от разстояние с магьосници, елфи или други „слушачи“. И да предавам заповеди мислено. Тоест да накарам някого да направи това, което искам. Освен това мога да пророкувам, но само насън.

— Моля да се запише в протокола, че свидетелката Йоана Селборн е псионичка, притежаваща екстрасензорни възприятия. Тя е телепатка и телеемпатка, способна под хипноза да прави предсказания, но неспособна на психокинеза. Трибуналет напомня на свидетелката, че използването на магии и екстрасензорни способности в тази зала е строго забранено. Продължаваме изслушването. Кога, къде и при какви обстоятелства свидетелката се оказа причастна към делото на лицето, представящо се за Цирила, принцесата на Цинтра?

— За това, че тя е някоя си Цирила, научих чак в пандиза... тоест в мястото за задържане, уважаеми трибунал. По време на следствието. Когато ми разясниха, че тя е същата, която пред мен наричаха Фалка

или Цинтрийката. А обстоятелствата бяха такива, че трябва да се изложат последователно, за да се изясни ситуацията. Ето какво се случи: в една кръчма в Етолия ме намери Дакре Силифант — онзи, който седи ей там...

— Моля да се запише в протокола, че свидетелката Йоана Селборн посочи обвиняемия Силифант, без да е подканена да го направи. Моля, продължете.

— Дакре, уважаеми трибунал, събираше ханза... Тоест въоръжен отряд. Мъже и жени от най-висока класа... Дуфиций Крийл, Нератин Цека, Хлое Щиц, Андрес Виерни, Тил Ехрад... Никой от тях вече не е сред живите, уважаеми трибунал... А от онези, които оцеляха, повечето са тук, пазени под стража...

— Моля, съобщете кога точно се проведе срещата ви с обвиняемия Силифант.

— Миналата година, през август, някъде към края му — не помня точната дата. Във всеки случай не беше през септември, защото този септември добре ще го запомня! Дакре, който разбрал отнякъде за мен, каза, че ханзата му има нужда от „слушаща“, която не се бои от магии, тъй като ще се наложи да имат вземане-даване с магьосници. Работата, добави той, е за императора и Империята, затова се плаща добре, а ханзата ще бъде командвана не от кой да е, а лично от Кукумявката.

— Като казва Кукумявката, свидетелката има предвид Стефан Скелен, императорския коронер?

— Точно него, че кой друг?

— Моля това да се запише в протокола. А кога и къде свидетелката се е срещала с коронера Скелен?

— Това беше вече през септември. На четиринайсети, във Форт Рокаин. Рокаин, уважаеми трибунал, е малко укрепление край границата, охраняващо търговския път от Маехт към Ебинг, Гесо и Метина. Точно там отведе ханзата ни Дакре Силифант. Петнайсет конника. Общо бяхме двайсет и двама, останалите вече ни чакаха в Рокаин под командването на Ола Харшейм и Берт Бригден.

* * *

Дървеният под заскърца под тежките ботуши, зазвъняха шпори, задрънчаха метални катарамии.

— Здравейте, господин Стефан!

Кукумявката не само не стана, но дори не си свали краката от масата. Само махна с ръка в господарски жест.

— Най-последно — каза ядосано той. — Накара ме да чакам дълго, Силифант.

— Дълго ли? — засмя се Дакре Силифант. — Колко забавно! Господин Скелен, дадохте ми четири седмици, за да ви събера и доведа повече от дузина от най-добрите бойци в Империята и околностите ѝ. И година е малко за такава ханза, каквато ви осигурих! А аз се вместих в двайсет и два дни. Не трябва ли да ме похвалите?

— Ще се въздържа от похвалите — отвърна хладно Скелен, — докато не се запозная с бандата ти.

— Може и още сега. Ето ги моите, а сега вече и ваши лейтенанти, господин Скелен: Нератин Цека и Дуфиций Крийл.

— Здравсти, здравсти. — Кукумявката най-накрая реши да стане, станаха и адютантите му. — Запознайте се, господа... Берт Бригден, Ола Харшейм...

— Познаваме се. — Дакре Силифант стисна здраво ръката на Ола Харшейм. — При стария Брайбант заедно давихме бунтовниците в Назаир. Забавно беше, а, Ола? Много забавно! Конете газеха до колене в кръв. А господин Бригден, ако не се лъжа, е от Гемера? От наказателните отряди? Току-виж намерите познати в групата! Там имам няколко от наказателните отряди.

— Нямам търпение да ги видя — вметна Кукумявката. — Отиваме ли?

— Само секунда — отвърна Дакре. — Нератин, иди да строиш дружината за проверка пред господин коронера.

— Нератин Цека той ли е, или тя? — присви очи Кукумявката подир излизания офицер. — Мъж или жена?

— Господин Скелен. — Дакре Силифант се изкашля, но когато заговори, гласът му беше уверен, а погледът — студен. — Не мога да кажа със сигурност. На вид е мъж, но не съм убеден. Относно това какъв офицер е Нератин Цека — тук вече съм сигурен. Отговорът на въпроса ви би имал значение, ако си търся булка. Но аз не си търся. Нито пък вие, предполагам.

— Прав си — призна Скелен след кратък размисъл. — Стига празни приказки. Да идем да видим шайката ти, Силифант.

Нератин Цека, съществото от неопределен пол, не си беше губило времето. Когато Скелен и офицерите му излязоха в двора на форта, отрядът вече ги чакаше, строен в толкова стегнати редици, че главата на нито един кон не се подаваше на повече от педя напред. Кукумявката се изкашля доволно. „Бандата никак не е зле — помисли си той. — Ех, ако не беше тази политика, щях да си събера една такава ханза, да се впуснем по границите, да грабим, изнасилваме, убиваме и опожаряваме... Отново да се почувствам млад... Ех, да не беше тази политика!“

— Как ви се струва, господин Стефан? — попита Дакре Силифант, изчервил се от скрита възбуда. — Как ще оцените моите ястребчета?

Кукумявката огледа лицата и фигурите им. Някои от тях познаваше лично — едни по-добре, други не чак толкова. За трети беше чувал. Познаваше ги по репутацията им.

Тил Ехрад, светлокос елф, разузнавач на гемерските наказателни отряди. Риспат ла Пойнт, вахмистър от същото подразделение. И още един гемерец — Киприан Фрип младши. Скелен беше присъствал на екзекуцията на Киприан старши. Братята се славеха със садистичните си наклонности.

По-нататък, свободно отпусната върху седлото на пъстрата си кобила, седеше Хлое Щиц, крадла, наемана от време на време и използвана от тайните служби. Кукумявката бързо отмести поглед от безсрамните ѝ очи и насмешливата ѝ усмивка.

Андрес Виерни, нордлинг от Редания, главорез. Стигварт, пират, ренегат от Скелиге. Деде Варгас, професионален убиец, дявол знае откъде. Каберник Турент, убиец по призвание.

И други. Подобни на тях. „Всички са еднакви — помисли си Скелен. — Братство, в което след първите си пет убийства всички стават като останалите. Еднакви движения, еднакви жестове, еднакъв маниер на говорене и еднакви облекла. Еднакви очи. Равнодушни и студени, плоски и неподвижни като на змия; очи, чието изражение не може да се промени от нищо, дори и при вида на най-чудовищната жестокост.“

— Е, какво ще кажете, господин Стефан?

— Не е зле. Хубава ханза, Силифант.

Дакре се изчерви още по-силно, отдаде чест по гемерски, притискайки длан към шапката си.

— Особено добра работа ще ми свършат онези, на които не им е чужда магията — напомни му Скелен. — Които няма да се уплашат нито от магии, нито от магьосници.

— Не съм забравил. Тил Ехрад. А освен него и онази висока госпожица на кафявия кон, тази до Хлое Щиц.

— После ми я доведи.

Кукумявката се облегна на перилото и удари по него с обкованата дръжка на камшика си.

— Здравейте, войници!

— Здравейте, господин коронер!

— Много от вас — каза Скелен, след като ехото от хоровия отговор на бандата отшумя — вече са работили с мен и знаят моите изисквания. Нека те разяснят на останалите, които не ме познават, какво очаквам от моите подчинени и какво не одобрявам. За да не си дера напразно гърлото.

Още днес някои от вас ще получат задачи и утре на разсъмване ще потеглят на път. Към територията на Ебинг. Припомням: формално Ебинг е автономно кралство и формално ние нямаме никакви юридически права, затова ви заповядвам да действате внимателно и обмислено. Оставете на имперска служба, но ви забранявам да парадирате с това, да се перчите и да се отнасяте с неуважение към местните власти. Заповядвам ви да се държите така, че да не привличате особено внимание. Ясно ли е?

— Тъй вярно, господин коронер.

— Тук, в Рокаин, вие сте гости и искам да се държите като такива. Забранявам ви да напускате отреденото ви жилище без крайна нужда. Забранявам ви да контактувате с гарнизона на форта. Всъщност офицерите ще ви измислят някакво занимание, за да не умрете от скука. Господин Харшейм, господин Бригден, моля, разквартирувайте подразделението!

* * *

— Едва успях да сляза от кобилата си, уважаеми трибунал, и Дакре ме хвана за ръкава. Господин Скелен, каза той, иска да говори с теб, Кена. Какво можем да направя? Отидохме при него. Кукумявката седеше зад масата, качил краката си върху нея, и потропваше с камшика по ботуша си. И направо ме попита аз ли съм онази същата Йоана Селборн, която има нещо общо с изчезването на кораба „Звездата на юга“. А аз му отговорих, че нищо не е доказано. Той се засмя. Обичам такива хора, каза, които не могат да бъдат уличени в нищо. После ме попита вродена ли ми е ППС дарбата, сиреч „слушането“. Когато потвърдих, той се замисли и ми каза: „Мисля, че твоята дарба ще ми послужи добре срещу магьосниците, но за да има полза от нея, трябва да се съберете с още един човек, не по-малко загадъчен.“

— Убедена ли сте, че коронер Скелен употреби точно тези думи?

— Да. Та нали съм „слушаща“.

— Моля, продължете.

— Точно в този момент разговорът ни беше прекъснат от един вестоносец, покрит с прах, личеше си, че не е щадил коня си. Носеше важни вести за Кукумявката, а когато вървахме към квартирата, Дакре Силифант каза, че надушва как тия вести още вечерта ще ни пратят на седлата. И беше прав, уважаеми трибунал. Дори не бяхме помислили още за вечеря, когато половината ханза се метна на седлата. На мен ми провървя, защото взеха Тил Ехрад, елфа. Много бях доволна: след няколко дни път задникът толкова ме болеше, че чак ме бе страх да си помисля... На всичкото отгоре и месечният цикъл ми дойде точно тогава, като че нарочно...

— Моля ви да се въздържате от цветисти описания от интимен характер. И се придържайте към темата. Кога разбрахте коя е тая „загадъчна личност“, за която ви е споменал коронерът Скелен?

— Сега ще ви кажа, но трябва да има някаква последователност, иначе всичко така ще се оплете, че после няма разплитане! Онези, които толкова набързо се метнаха на конете преди вечеря, тръгнаха от Рокаин към Малхун. И доведоха оттам някакво хлапе...

* * *

Никлар се ядосваше на себе си. Направо му се плачеше.

Защо не беше послушал съветите на мъдрите хора? Защо забрави баснята за враната, която не можела да си държи клюна затворен? Да беше свършил, каквото трябваше, и да се прибере у дома, в Ревност. Но не! Развълнуван от приключението, горд с това, че се сдоби със страхотен кон, усещайки в торбата си приятната тежест на монетите, Никлар не можа да се сдържи да не се похвали. Вместо от Клармон да се прибере право в Ревност, той отиде в Малхун, където имаше много познати, включително и няколко девойки, към които не беше безразличен. В Малхун се перчеше като гъсок, вдигаше шум, вилнееше, фукаше се с коня на площада, черпеше всички наред в кръчмата, пръскаше пари с изражение и осанка ако не на принц, то поне на граф.

И разказваше.

Разказваше за онова, което се беше случило четири дни по-рано в Ревност. Разказваше, като непрекъснато променяше историята си, добавяше, фантазираше и накрая лъжеше слушателите право в очите — което изобщо не им пречеше. Редовните посетители на кръчмата — и местни, и приходящи — слушаха с охота. А Никлар разказваше ли, разказваше, правейки се на добре информиран. И все по-често в центъра на измислените истории се оказваше той самият.

Обаче още на третата вечер собственият му език му донесе неприятности.

При вида на хората, които влязоха в кръчмата, в помещението настъпи гробна тишина. А в нея звънтенето на шпорите, подрънкването на металните вериги и потракването на оръжията прозвучаха като зловец камбанен звън, известяващ за нещастие.

Никлар дори не успя да се направи на герой. Сграбчиха го и го извлякоха от кръчмата толкова бързо, че токовете на обувките му едва ли успяха да докоснат пода повече от три пъти. Познатите му, които предишния ден се кълняха в приятелство до гроб, докато пиеха за негова сметка, сега мълчаха, навели глави почти до под масата, сякаш отдолу се творяха кой знае какви чудеса или танцуваха голи жени. Дори намиращият се в кръчмата заместник-шериф се обърна към стената и не обели нито дума.

Никлар също не се обади, не попита кои са нападателите му, къде го водят и защо. От изненадата езикът му се вдърви.

Метнаха го на един кон и потеглиха. Пътуваха няколко часа. Стигнаха до един форт с ограда и кула. Двор, пълен с надъхани, шумни, окичени е оръжия войници. И помещение, в което имаше трима души. Веднага се виждаше, че са командир и двама подчинени. Командирът — дребен, мургав, богато облечен мъж — говореше изненадващо учтиво. Никлар зяпна от изненада, когато чу как му се извиняват за главоболието и причинените неудобства и го уверяват, че нищо лошо няма да му направят. Но той не се подлъга. Тези хора твърде много му напомняха на Бонхарт.

Асоциацията се оказа изненадващо точна. Те се интересуваха именно от Бонхарт. Никлар можеше да очаква това, защото собственият му език го беше вкарал в клопката.

Подканиха го и той започна да разказва. Напомниха му да говори само истината, без да я украсява. Напомнянето беше учтиво, но сурово и убедително, а човекът, направил забележката, също богато облечен, през цялото време си играеше с камшик с метален накрайник, а погледът му беше противен и зъл.

Никлар, синът на гробар от селцето Ревност, разказа истината. Цялата истина и само истината. За това как на девети септември сутринта, в селцето Ревност, Бонхарт, ловец на глави, е избил до крак бандата на Плъховете, като подарил живота само на една бандитка, най-младата, на име Фалка. Разказа как цялото село се събрало, за да гледа как Бонхарт ще изтезава и ще убие заловената, но хората останали излъгани в сметките си, защото Бонхарт, о чудо, не убил Фалка, дори не я изтезавал. Всъщност не ѝ направил нищо по-различно от онова, което всеки мъж прави с жена си в събота вечер, когато се върне от кръчмата — просто я съборил, наритал я няколко пъти — и нищо повече.

Разкошно облеченият господин с камшика мълчеше, а Никлар разказваше как след това Бонхарт отрязал главите на убитите Плъхове пред очите на Фалка и изчовъркал от ушите им златните обеци със скъпоценни камъни като стафида от козунак. И как Фалка, докато го гледала, крещяла с цяло гърло и повръщала, завързана за коневръза.

Разказваше, как Бонхарт сложил на Фалка нашийник, сякаш е някакво псе, и как я завлякъл за нашийника в странноприемницата „Под главата на химерата“. А после...

* * *

— ... после — продължи младежът, облизвайки устните си, — господин Бонхарт поиска бира, защото се бил изпотил ужасно и гърлото му било пресъхнало. А след това попита на висок глас дали някой не желае да получи за подарък хубав кон и награда от цели пет флорена. Точно така го каза, с тези думи. Аз веднага се обадох, за да не ме изпревари някой, толкова много исках да имам кон и малко лични пари. Баща ми нищо не ми дава, изпива всичко, което изкарва от погребенията. Обадох се аз, значи, и попитах кой кон — вероятно някой от тези на Плъховеите — мога да получа. А господин Бонхарт ме изгледа така, че чак тръпки ме побиха, и ми каза, че мога да получа само ритник в задника, всичко останало трябва да си го заработя. И какво ми оставаше да направя? Кобилката до стобора беше като излязла от приказките, както и всичките коне на коневръза, особено враната кобила на Фалка, кон с рядко срещана красота. Поклоних се аз и попитах какво трябва да направя, за да ги заработя. А господин Бонхарт ми каза, че трябва да препусна бързо до Клармон и по пътя да се отбия във Фано. С коня, който сам си избира. Сигурно беше усетил, че съм си харесал враната кобилка, защото веднага ми забрани да я вземам. Затова си избрах кафявия с бялото петно...

— Спести ни конските цветове — сухо го прекъсна Стефан Скелен. — Давай по същество. Кажни ни какво ти поръча Бонхарт.

— Негово Височество господин Бонхарт написа някакви писма и ми заповяда добре да ги скрия. Нареди да ида до Фано и Клармон и собственоръчно да връча писмата на посочените хора.

— Писма ли? Какво пишеше в тях?

— Откъде да знам, господине? Не мога да чета много добре, а и те бяха запечатани с личния печат на господин Бонхарт.

— А помниш ли за кого бяха писмата?

— А, помня! Господин Бонхарт ми повтори имената няколко пъти, за да ги запомня добре. Стигнах докъдето трябва, без да сбъркам пътя, и връчих лично писмата на когото трябва. Похвалиха ме, че съм умен момък, а онзи благороден търговец даже ми даде денар...

— На кого предаде писмата? Говори по-смыслено.

— Първото беше за господин Естерхази, майстор на мечове и оръжейник от Фано. Второто беше за благородния Хувенагел, търговец от Клармон.

— Пред теб ли разпечатаха писмата? Някой каза ли нещо, докато четеше? Напрегни си паметта, момко...

— Не, не помня. Тогава не се замислих, а и сега нищо не си спомням...

— Мун, Ола — обърна се Скелен към адютантите си, без да повишава глас. — Изкарайте този глупак на двора, смъкнете му панталоните и му ударете трийсет камшика.

— Помня! — извика младежът. — Току-що си спомних!

— Няма по-добро средство за освежаване на паметта — озъби се Кукумявката — от орехи с мед или камшик по задника. Говори.

— Когато търговецът Хувенагел четеше писмото в Клармон, там имаше още един човек, един такъв дребен, същински полуръст. Господин Хувенагел му каза... въз... Каза, че му пишат, че там скоро може да има такава гайка, каквато светът не е виждал! Така каза!

— Не си ли измисляш?

— Кълна се в гроба на майка! Не им нареждайте да ме бият, Ваша Светлост! Смилете се!

— Хайде, ставай, ще ми олигавиш ботушите. Ола, Мун, вие разбрахте ли нещо? Какво общо може да има гайката...

— Хайка — обади се изведнъж Мун. — Не гайка, а хайка!

— Да! — извика момъкът. — Точно така казаха. Сякаш сте били там, господине!

— Хайка! — Ола Харшейм удари с юмрук в дланта си. — Това е предупреждение за възможни хайки или потери. Бонхарт ги предупреждава, че може да ги преследват или да им устроят хайка, и ги съветва да бягат! Но от кого? От нас ли?

— Кой знае — каза замислено Кукумявката. — Кой знае. Трябва да изпратим хора в Клармон... И във Фано. Заеми се с това, Ола, разпреди задачите на групите... Чуй ме, момче...

— Да, Ваша Светлост?

— Когато тръгна от Ревност с писмата на Бонхарт, той беше ли още там? Гласеше ли се да тръгва? Бързаше ли? Спомена ли накъде се кани да тръгне?

— Нищо не каза. Но не можеше да тръгне в момента. Дрехите му бяха целите опръскани с кръв, заповяда да ги изперат и изчистят, а той се разхождаше по риза и долни гащи, но препасан с меч. Затова мисля, че бързаше. Все пак уби Плъховете и им отрязва главите заради награда, трябваше да отиде и да си я поиска. А и Фалка я остави жива, за да я предаде на някого. Нали такава му е професията?

— Тази Фалка... Успя ли да я огледаш добре? Какво се хилиш, глупако?

— О, Ваша Светлост! Дали я огледах? И още как! Подробно!

* * *

— Събличай се — повтори Бонхарт и гласът му прозвуча така, че Цири неволно се сви. Но бунтарският ѝ характер взе връх.

— Не!

Тя не видя юмрука, дори не успя да засече движението му. Нещо проблесна пред очите ѝ, земята се залюля, измъкна се изпод краката ѝ и изведнъж бедрото ѝ заболва от удара. Бузата и ухото ѝ пламтяха — тя разбра, че Бонхарт я е ударил не с юмрук, а с опакото на дланта си.

Той се наведе над нея и завря в лицето ѝ свития си юмрук. Тя видя масивния печат във форма на череп, който преди миг я беше ужилил по лицето като стършел.

— Остана без един преден зъб — каза той с леден глас. — Ако още веднъж чуя от теб думата „не“, ще ти избия два едновременно. Събличай се.

Тя стана, олюлявайки се, и с треперещи ръце започна да разкопчава копчетата и катарамите. Намиращите се в кръчмата на странноприемницата „Под главата на химерата“ селяни зашепнаха, закашляха се, заизвъръцаха погледи. Съдържателката на странноприемницата, вдовицата Гулю, се наведе под тезгяха, сякаш търсеше нещо.

— Сваляй всичко, до последния парцал.

„Няма ги вече — мислеше си тя, докато се събличаше и гледаше тъпо в пода. — Никого няма вече. И мен ме няма.“

— Разкрачи се.

„Изобщо ме няма тук. Онова, което ще се случи сега, няма нищо общо с мен. Въобще. Ни най-малко.“

Бонхарт се засмя.

— Като че ли имаш твърде високо мнение за себе си. Ще трябва да те разочаровам. Накарах те да се съблечеш, идиотке, за да проверя дали не криеш някакви магически амулети. А не за да се наслажда на твоята достойна за съжаление голота. Не си въобразявай кой знае какво. Не стига, че си мършава, плоска като дъска, ами си и грозна като трийсет и седем нещастия. Сигурен съм, че дори страшно да ми се искаше, бих предпочел някоя пуйка пред теб.

Той се приближи, разрови дрехите ѝ с върха на ботуша си и ги огледа.

— Нали ти казах — всичко! Обечи, пръстени, огърлицата, гривната!

Той внимателно събра бижутата. С един ритник запрати в ъгъла салтамарката с яка от синя лисица, ръкавиците, цветната кърпа и коланчето със сребърна тока.

— Няма какво да ми се разхождаш като папагал или полуелфка от някой бордей. Останалото можеш да облечеш. А вие какво ми се пулите? Гулю, донеси нещо да хапна, че огладнях. А ти, шкембестия, иди виж какво става с дрехите ми.

— Аз съм тукашният старейшина!

— Чудесно — процеди през зъби Бонхарт и под погледа му старейшината на Ревност като че ли започна да се топи. — Ако повредят нещо при чистенето, лично теб ще държа отговорен. Хайде, тичай при перачките! Останалите, също вълн оттук! А ти, умнико, какво чакаш още? Дадох ти писмата, конят ти е оседлан, мятай се на седлото и в галоп! И не забравяй: ако ме измамиш, изгубиш писмата или объркаш адресите, ще те намеря и така ще те наглася, че и родната ти майка няма да те познае!

— Тръгвам вече, Ваша Светлост! Тръгвам!

* * *

— През този ден — стисна зъби Цири — той ме удари още два пъти: с юмрук и с ловджийския си камшик. После му се отця. Просто

седеше и ме гледаше безмълвно. Очите му бяха едни такива... като на риба. Без вежди, без мигли... Като воднисти топчета, всяко с по едно черно ядро. Пулеше се в мен и мълчеше. А това ме потискаше повече от побоя. Не знаех какво е намислил.

Висогота мълчеше. По пода притичваха мишки.

— От време на време ме питаше коя съм, но аз мълчах. Както тогава, в пустинята Корат, когато ме бяха заловили Хващачите, така и сега се скрих дълбоко в себе си, ако ме разбираш какво имам предвид. Тогава Хващачите казаха, че съм кукла, и аз бях точно това — дървена кукла, безчувствена и мъртва. Гледах всичко, което причиняват на куклата, някъде отвисоко. Какво от това, че я бият, че я ритат, че й слагат нашийник като на куче? Та това не съм аз, мен изобщо ме няма там... Разбираш ли?

— Разбирам — кимна Висогота. — Разбирам, Цири.

* * *

— И тук, уважаеми трибунал, дойде нашият ред. На нашата група. Командир ни стана Нератин Цека, освен това към нас се присъедини и Бореас Мун. Траперът. Говори се, уважаеми трибунал, че Бореас Мун може да проследи и риба във вода. Такъв беше той! Разправят, че веднъж Бореас Мун...

— Моля да се въздържате от отклонения.

— Моля? А, да... Разбирам. Значи, казаха ни да препускаме с всички сили към Фано. Беше утрото на шестнайсети септември...

* * *

Нератин Цека и Бореас Мун яздеха първи, след тях, стреме до стреме — Каберник Турент и Киприан Фрип младши, по-нататък — Кена Селборн и Хлое Щиц. Накрая — Андрес Виерни и Деде Варгас. Последните пееха една популярна войнишка песен, финансирана и пропагандирана от военното министерство. Тя се открояваше дори сред останалите войнишки песни с ужасно оскъдните рими и с пълното си неуважение към граматиката. Казваше се „На война“, тъй

като всички куплети, а те бяха повече от четирийсет, започваха точно с тези думи.

*На война се случва всичко.
Понякога на някой му секат главата,
понякога на някой в здрача
навън изкарват му червата.*

Кена тихо подсвиркваше в такт с мелодията. Тя беше доволна, че се намира сред хора, които беше опознала добре през дългия път от Етолия до Рокаин. След разговора с Кукумявката очакваше някоя незначителна задача, нещо като подпомагане на групата на Бригден и Харшейм. Към тази група обаче прикрепиха Тил Ехрад, ала елфът познаваше повечето от новите си спътници, а и те го познаваха.

Придвижваха се бавно, въпреки че Дакре Силифант беше наредил да яздят с всички сили. Но те бяха професионалисти. Докато можеха да ги виждат от форта, препускаха в галоп, след това намалиха темпото. Да се пришпорват конете и да се препуска с всички сили е добре само за сополанковците и аматьорите. Както е известно, бързината е оправдана само при лова на бълхи.

Хлое Щиц, професионална крадла от Имако, разказваше на Кена за отдавнашното си сътрудничество с коронера Стефан Скелен. Каберник Турент и Фрип младши удържаха конете си и подслушваха разговора им, като често се оглеждаха.

— Познавам го добре. Вече няколко пъти съм работила под него...

Хлое леко се запъна, осъзнавайки двусмислието, но веднага се засмя свободно и безгрижно.

— А също и под негово командване — прихна тя. — Не се бой, Кена, при Кукумявката няма никаква принуда. Не се е натрапвал, тогава аз сама търсех удобен случай и го намерих. Но за да е ясно всичко, ще кажа, че по този начин не се печели благоволенieto му.

— Аз и не търся нищо подобно — изду устни Кена и погледна предизвикателно към похотливо усмихнатите Турент и Фрип. — Няма да търся такъв случай, но не се и плаша. Не си позволявам да се плаша от дреболии. Най-малко пък от мъжки атрибути!

— За нищо друго не можете да мислите — обади се Бореас Мун и дръпна юздите на жребеца си, изчаквайки Кена и Хлое да се изравнят с него.

— А тук няма да воювате срещу мъжки атрибути, уважаеми дами — продължи той. — Малко хора могат да се сравнят с Бонхарт, когато стане въпрос за бой с мечове. Ще се радвам, ако се окаже, че между него и господин Скелен няма свада или вражда. Че всичко ще се размине.

— А аз това не го разбирам — призна яздецът зад тях Андрес Виерни. — Нали ни заповядаха да проследим някакъв магьосник, затова ни дадоха и „слушаща“, тук присъстващата Кена Селборн. А сега говорите за някакъв си Бонхарт и за някакво си момиче.

— Бонхарт е ловец на глави — обади се Бореас Мун. — Работеше с господин Скелен. И го измами. Уж обеща на господин Скелен, че ще види сметката на това момиче, а я е оставил жива.

— Защото някой друг му е обещал повече пари за нея жива, отколкото Кукумявката за мъртва — сви рамене Хлое Щиц. — Ловците на глави са такива. Нямаат никаква чест!

— Бонхарт не е такъв — възрази, оглеждайки се, Фрип младши. — Бонхарт никога не е нарушавал дадената дума.

— Това е най-странното, че изведнъж е започнал.

— А защо това момиче е толкова важно? — попита Кена. — Онова, което трябвало да убият, а не го убили.

— А нас какво ни интересува? — намръщи се Бореас Мун. — Имаме си заповеди! А и господин Скелен има право да си иска своето. Бонхарт е трябвало да очисти Фалка, а не го е направил. Господин Скелен е в правото си да му търси сметка.

— Този Бонхарт — уверено повтори Хлое Щиц — се кани да вземе повече пари за живото момиче, отколкото за мъртвото. Това е.

— Първоначално господин коронерът също мислеше така — каза Бореас Мун. — Че Бонхарт е обещал живота Фалка на един барон от Гесо, който се е настървил срещу бандата на Плъховеите — за да може да се позабавлява с нея и да я произмъчва. Но се оказа, че не е така. Не е ясно за кого пази Бонхарт живота Фалка, но със сигурност не е за този барон.

* * *

— Господин Бонхарт! — Дебелият старейшина на Ревност нахълта в кръчмата, сумтейки и пъшкайки. — Господин Бонхарт, в селото влязоха въоръжени мъже. На коне.

— Нищо ново. — Бонхарт отопи чинията с късче хляб. — Щеше да е интересно, ако например язدهа маймуни вместо коне. Колко са?

— Четирима.

— Къде са ми дрехите?

— Току-що ги изпраха... Още не са изсъхнали.

— Да ви вземат дяволите. Ще трябва да приемам гости по долни гащи. Но пък каквито гостите, такова и посрещането.

Той намести сложения върху бельото му колан с меча, затъкна краищата на долните си гащи в ботушите и хвана веригата, привързана към нашийника на Цири.

— Ставай, Плъхче!

Когато я изведе на двора, четиримата конници вече се приближаваха към кръчмата. Личеше си, че са изминали дълъг път — дрехите, хамутите и конете бяха покрити с прах и мръсотия.

Бяха четирима, но водеха резервен кон. При вида му Цири почувства как изведнъж ѝ става горещо, въпреки че денят беше студен. Това беше нейният собствен кон, с нейната сбруя и нейното седло. И с начелника, подарък от Мистле. Ездачите бяха от онези, които бяха убили Хотспорн.

Те се спряха пред двора на кръчмата. Единият от тях — най-вероятно командирът — се приближи и свали пред Бонхарт самурения си калпак. Беше мургав, с черни мустаци, които приличаха на нарисувана черта над горната му устна. Цири забеляза, че устната му непрекъснато потрепва — тикът му придаваше ядосано изражение. А може би наистина беше ядосан?

— Здравейте, господин Бонхарт.

— Здравейте и вие, господин Имбра. Добър ден, господа. — Без да бърза, Бонхарт закачи веригата на Цири за кукичката на стълба. — Извинявайте, че ви посрещам по бельо, но не ви очаквах. Дълъг път сте били... Дошли сте чак от Гесо в Ебинг? А как е уважаемият барон? Здрав ли е?

— Като бик — равнодушно отвърна мургавият и горната му устна отново потрепна. — Обаче нямаме време за приказки. Бързаме.

— А аз — отвърна Бонхарт, подръпвайки колана и гащите си — въобще не ви задържам.

— Научихме, че сте избили Плъховете.

— Така е.

— И сте изпълнили обещанието, дадено на барона — мургавият продължаваше да се преструва, че не забелязва Цири, — да оставите Фалка жива?

— Струва ми се и това е вярно.

— Значи на вас ви е излязъл късметът там, където на нас не ни провървя. — Мургавият погледна към петнистото конче. — Добре. Вземаме момичето и си тръгваме. Рупърт, Ставро, хванете я.

— Не бързай, Имбра — вдигна ръка Бонхарт. — Никого няма да вземете. По простата причина, че няма да ви я дам. Размислих. Ще оставя момичето за себе си, за собствена употреба.

Мургавият, когото наричаха Имбра, се наведе напред в седлото, изхрани се и се изплю изненадващо надалеч, почти до стъпалата на верандата.

— Но ти обеща на господин барона.

— Обещах. Но размислих.

— Какво? Добре ли чух?

— Не е мой проблем как чуваш, Имбра.

— Три дни се гощава в замъка. Заради даденото на барона обещание пи и яде цели три дни! Най-добрите вина от избата, печени пауни, сърнешко месо, пастети, каракуда в сметана? Три дни спа като крал в пухени завивки! А сега си размислил, така ли?

Бонхарт мълчеше с равнодушно и отегчено изражение на лицето. Имбра стисна зъби, за да сдържи треперенето на устните си.

— А знаеш ли, Бонхарт, че можем да ти я отнемем и със сила?

Лицето на Бонхарт, до този момент отегчено и насмешливо, изведнъж се напрегна.

— Опитайте. Вие сте четирима, аз съм сам. Освен това съм по долни гащи. Но няма нужда да се обличам заради такива смотаняци като вас.

Имбра отново се изплю, дръпна поводите и обърна коня си.

— Пфу, Бонхарт, какво става с теб? Винаги си се славел като солиден, честен професионалист, който винаги държи на думата си. А изведнъж се оказва, че думата ти нищо не струва! И тъй като за човек се съди по думата му, то се оказва, че и ти също...

— Щом става въпрос за думи — студено го прекъсна Бонхарт, слагайки ръце на колана си, — внимавай да не изтърсиш някоя по-груба дума, Имбра. Да не те заболи, когато ти я натикам обратно в гърлото.

— Смел си срещу четирима! А дали ти стига смелостта за четиринайсет? Защото мога да ти гарантирам, че барон Касадей няма да търпи такива обиди.

— Мога да ти обясня какво ще му се случи на твоя барон, но се е събрала тълпа, в която има и деца. Затова ще ти кажа само, че след десет дни ще бъда в Клармон. Който иска да си защити правата, да си отмъсти за обидите или да ми отнеме Фалка, да заповяда в Клармон.

— Ще бъда там.

— Ще те чакам. А сега — изчезвайте оттук.

* * *

— Страхувах се от него. Много. Подушвах страха им.

Келпи силно зацвили и вирна глава.

— Бяха четирима, въоръжени до зъби. А той беше сам, облечен с кърпени долни гащи и окъсана риза с къси ръкави. Щеше да е смешен... ако не беше страшен.

Висогота мълчеше, присвил сълзящите си от вятъра очи. Двамата стояха на хълма, извисяващ се над блатата Переплут, недалеч от мястото, където две седмици по-рано старецът беше намерил Цири. Вятърът поклащаше тръстиката и набръчкваше водата в речния разлив.

— Единият от четиримата — продължи Цири, позволявайки на кобилата да влезе във водата и да пие, — имаше малък арбалет, закачен на седлото. Ръката му се протегна към него. Като че ли чувах мислите му, усещах ужаса му: „Дали ще успея да стрелям? Какво ще стане, ако се проваля?“. Бонхарт също видя арбалета и ръката, и съм сигурна, че също чу мислите му. Убедена съм, че този ездач нямаше да успее да зареди арбалета.

Келпи вдигна глава, изпръхтя и задрънка с халките на мундщука.

— Все по-ясно разбирах в чии ръце съм попаднала. Само че, както и преди, не разбирах мотивите му. Докато слушах разговора им, си спомних какво ни беше казал Хотспорн. Барон Касадей ме искаше жива и Бонхарт му беше обещал това. А после беше размислил. Защо? Дали възнамеряваше да ме предаде на някой, който щеше да му плати повече? Или по някакъв непонятен начин се беше досетил коя съм в действителност? И смяташе да ме предаде на нилфгардците?

Привечер напуснахме селцето. Той ми позволи да яздя Келпи. Но ми върза ръцете и през цялото време ме водеше на нашийник. През цялото време. Пътувахме почти без почивка, цяла нощ и цял ден. Мислех си, че ще умра от изтощение. А той като че ли изобщо не се измори. Това не е човек. Това е дявол в човешко тяло.

— И къде те отведе?

— В едно градче на име Фано.

* * *

— Когато влязохме във Фано, уважаеми трибунал, вече беше тъмно като в рог. Беше шестнайсети септември, но денят беше страшно мрачен и студен, сякаш вече беше ноември. Не ни се наложи да търсим дълго работилницата на оръжейника, защото това беше най-голямата сграда в целия град, а и оттам се разнасяше грохотът на чукове, ковящи оръжия. Нератин Цека... Напразно записвате това име, господин писар, защото, не помня дали вече ви го споменах, но Нератин вече не е между живите, убиха го край село Говорог...

— Моля, не поучавайте секретаря. Продължавайте с показанията.

— Нератин почука по вратата. Обясни кои сме и че учтиво молим за аудиенция. Пуснаха ни. Работилницата на оръжейника беше красива сграда, почти като крепост, заобиколена от ограда от борови колове, кулички с дъбови капандури, отвътре по стените — полирана ламперия...

— Трибуналет не се интересува от архитектурните детайли. Придържайте се към същността. Моля, повторете за протокола името на оръжейника.

— Естерхази, уважаеми трибунал. Естерхази от Фано.

* * *

Оръжейникът Естерхази гледа дълго Бореас Мун, без да бърза с отговора на зададения въпрос.

— Бонхарт може и да е бил тук — каза той накрая, като си играеше с висящата на врата му костена свирка. — Но може и да не е бил. Кой знае? Това, уважаеми господа, е работилница за мечове. На всички въпроси, свързани с мечовете, ще ви отговорим охотно, бързо, гладко и изчерпателно. Но не разбирам защо трябва да отговарям на въпроси, свързани с нашите гости и клиенти.

Кена извади от ръкава си една кърпа и се престори, че си бърше носа.

— Винаги може да се намери причина — каза Нератин Цека. — Можете да я намерите вие, господин Естерхази. Мога и аз. Желаете ли да изберете?

Въпреки изнежението му вид, лицето на Нератин можеше да бъде твърдо, а гласът — зловец. Но оръжейникът само се засмя, продължавайки да си играе със свирката.

— Да избирам между подкупа и заплахата? Не, не желая. Плюя и на едното, и на другото.

— Това е съвсем маловажна информация — прокашля се Бореас Мун. — Нима искаме толкова много? Не се знаем отскоро, господин Естерхази, а и мисля, че името на коронера Скелен също не ви е непознато...

— Не е — прекъсна го оръжейникът. — Съвсем не. Делата и постъпките, с които е свързано това име, също са ми известни. Но тук е Ебинг, автономно кралство. Макар и само формално, но все пак — автономно. Така че нищо няма да ви кажем. Вървете си по пътя. За ваше успокоение ще ви уведомя, че ако след седмица или месец някой се поинтересува от вас, ще чуе същото нещо.

— Но господин Естерхази...

— Искате да бъда по-конкретен? Както желаете. Разкарайте се оттук!

Хлое Шиц изсъска яростно, Фрип и Варгас посегнаха към мечовете си, Андрес Виерни положи длан върху висящия на бедрото му секач. Нератин Цека не помръдна, лицето му дори не трепна. Кена видя, че той не сваля очи от костената свирка. Преди да влязат, Бореас Мун ги беше предупредил — звукът на свирката е знак за стаилите се в укритието пазачи — владеещи отлично оръжията смелчаги, наричани в работилницата на майстора „изпитващи качеството на продукцията“.

Само че Нератин и Бореас бяха предвидили подобни изненади и бяха подготвили по-нататъшните си действия. Бяха се запасили с още един коз.

Кена Селборн. „Слушащата.“

Кена отдавна сондираше оръжейника, леко го обстрелваше с импулси, внимателно проникваше в плетеницата от мисли в главата му. Сега вече беше готова. Притисна кърпичката към носа си — винаги имаше опасност от кръвоизлив — и вкара в мозъка му импулси и заповеди. Естерхази се закашля, почервения и се хвана с двете ръце за масата, сякаш се страхуваше, че тя ще отлети към топлите страни, заедно с купчинката фактури, мастилницата и преспапието във форма на нереида, общуваща по интересен начин едновременно с два тритона.

— Спокойно — заповяда му Кена, — няма нищо страшно. Просто изведнъж изпита желание да ни кажеш всичко, което ни интересува. Вече знаеш какво ни интересува, думите просто напират да излязат. Така че давай! Започвай! Сам ще видиш, че щом започнеш да говориш, в главата ти ще спре да шуми, пулсирането в слепоочията ще престане и ушите ти ще спрат да бучат. И спазмите в челюстта ще изчезнат. Хайде, давай!

— Бонхарт — хрипливо заговори Естерхази, отваряйки устата си по-широко, отколкото беше необходимо за членоразделната реч — дойде преди четири дни, на дванайсети септември. С него имаше едно момиче, което той наричаше Фалка. Очаквах посещението му, защото два дни по-рано получих писмо от него...

От лявата му ноздра потече тънка струйка кръв.

— Говори — заповяда му Кена. — Разкажи всичко. Ще видиш как ще ти олекне.

* * *

Оръжейникът Естерхази разглеждаше Цири с интерес, без да става от дъбовия стол.

— Този меч — досети се той, почуквайки с дръжката на перото си по странното преспание, — за който ме помоли в писмото си, е за нея, нали, Бонхарт? Добре, да преценим... Да видим дали съответства на онова, което си ми написал. Ръст пет стъпки и девет цала. Точно така. Тегло — сто и дванайсет фунта... Е, според мен е малко по-лека, но това са дреболии. Ръка, на която ще подхожда ръкавица номер пет... Покажете ми ръката си, Ваша Светлост. Е, и това съвпада.

— При мен винаги всичко съвпада — изрече сухо Бонхарт. — Ще се намери ли някое прилично желязо за нея?

— В моята фирма — отвърна гордо Естерхази — не изработват и не предлагат нищо друго, освен прилично оръжие. Аз разбирам нещата така; необходим е не декоративен меч, а боен. Наистина, ти си ми го написал. Работата е ясна, ще се намери оръжие за девойката без проблеми. На този ръст и тегло подхождат мечове от трийсет и осем цала, стандартна изработка. За нейната лека структура и малка ръка ще е необходим минибастард с деветцалова ръкохватка със сферичен крайник. Можем да предложим елфическа талдага, зериканска сабера или лека вироледка... — започна да изброява различни видове мечове майсторът.

— Покажи ни стоката, Естерхази.

— Какво си се разбързал, да не те държа във вряла вода? Добре, позволи ми тогава... Хей, Бонхарт? Какво е това? Защо я водиш на каишка?

— Гледай си сополивия нос, Естерхази. Не го пъхай, където не трябва, че току-виж някой го стиснал!

Естерхази, играейки си с висящата на врата му свирка, гледаше ловеца без страх и уважение, въпреки че за да го погледне, трябваше да вирне главата си доста нагоре. Бонхарт засука мустак и се изкашля.

— Аз не се бъркам в твоите дела и интереси — каза той малко по-тихо, но все така зловещо. — Изненадва ли те, че очаквам взаимност?

— Бонхарт! — На оръжейника дори окото му не трепна. — Когато напуснеш дома ми, когато хлопнеш вратата зад гърба си, тогава ще уважа правото ти на личен живот, конфиденциалността на интересите ти, спецификата на професията ти. И бъди сигурен, че няма да се месея в тях. Но не позволявам в моя дом да се унизява човешкото достойнство. Надявам се, че ме разбираш? Извън моите порти можеш да влачиш момичето след коня си или да я връзваш за конската опашка, ако искаш. В моя дом ще ѝ свалиш нашийника. Веднага.

Бонхарт неохотно протегна ръка към нашийника и го разкопча, доставяйки си удоволствието така да дръпне момичето, че едва не я повали на колене. Естерхази се престори, че не е видял това и пусна свирката.

— Така е по-добре — каза сухо той. — Да вървим.

Преминаха през една галерия в друг двор, по-малък, прилепен към задната страна на ковачницата, с изглед към градината. Тук, под опиращ се на резбовани стълбове навес, стоеше дълга маса, върху която калфите в момента нареждаха мечове. Естерхази подкани с жест Бонхарт и Цири да се приближат към изложбата.

— Моля. Ето какво мога да ви предложа.

Те се приближиха.

— Тук — Естерхази посочи дългата редица от мечове върху масата — лежи моята продукция; всичките крайници са обковани, вижда се обковката, моя запазена марка. Цените са между пет и девет флорена, защото това са стандартни изделия. А онези, които лежат тук, само се монтират и се довършват тук. Крайниците са вносни. Откъде точно, си личи по щампата. На онези, които са от Махакам, са щамповани кръстосани чукове, онези от Повис са украсени с корона или с конска глава, а онези от Вироледа имат слънце и прочутия фирмен надпис. Цените започват от десет флорена.

— А къде завършват?

— Различно. Ето например тази чудесна вироледка. — Естерхази вдигна от масата един меч, поздрави ги и зае фехтовална позиция, ловко извъртайки ръката и предмишницата си в сложен финт, наречен „анжелика“. — Тя струва петнайсет. Стара изработка, колекционерски крайник. Вижда се, че е правена по поръчка. Мотивът, гравирен

върху предпазителя, подсказва, че това оръжие е било предназначено за жена.

Той завъртя меча така, че плоската му страна да е обърната към тях.

— Както на всички крайници от Вироледа, и тук присъства традиционният надпис: „Не го вади без причина, не го прибирай без чест!“. Ха! Във Вироледа все още гравират подобни надписи. А навсякъде по света тези мечове се купуват от негодници и глупаци. И навсякъде по света честта много поевтиня. Тя не е търсена стока в наши дни...

— По-малко дрънкай, Естерхази. Дай й меча, нека го изпробва в ръката си. Вземи оръжието, момиче.

Цири взе лекия меч и веднага усети как грапавата ръкохватка уверено прилепва към дланта ѝ, а тежестта на острието подканва ръката ѝ да се свие в лакътя и да замахне.

— Това е минибастард — напомни Естерхази, напълно излишно. Тя умееше да използва дългата ръкохватка, поставяйки три пръста върху сферичния крайник.

Бонхарт отстъпи две крачки назад, към двора. Извади меча си от ножницата и го завъртя така, че той изсвистя.

— Хайде! — подхвърли той на Цири. — Убий ме! Имаш меч, имаш и удобен момент. Това е твоят шанс. Използвай го. Няма да ти предоставя скоро друг.

— Побъркахте ли се?

— Млъкни, Естерхази.

Тя го подлъга с поглед встрани и подчертано движение на рамото и нанесе мълниеносен плосък удар. Острието иззвъня от парирация удар, който беше толкова силен, че Цири залитна и беше принудена да отскочи, закачайки с бедро масата с мечовете. Опитвайки се да запази равновесие, тя инстинктивно отпусна меча — знаеше, че в този момент той би могъл да я убие без усилие, стига да поиска.

— Вие какво, наистина ли полудяхте? — извиси глас Естерхази, а свирката отново се озова в ръката му. Слугите и калфите гледаха стъписани.

— Остави меча. — Бонхарт не изпускате Цири от поглед, а на оръжейника не обърна никакво внимание. — Остави го, ти казвам. Защото иначе ще ти отсека ръката.

Тя се поколеба, но остави меча. Бонхарт се усмихна зловещо.

— Знам коя си, змия такава! Но ще те накарам сама да си признаеш. С думи или с действия! Ще те накарам да си признаеш коя си. И чак тогава ще те убия.

Естерхази изскимтя така, сякаш някой го беше ранил.

— А този меч — Бонхарт дори не го погледна — ти тежеше. Затова беше твърде бавна. Бавна като бремениен охлюв. Естерхази! Мечът, който й даде, беше по-тежък от необходимото поне с четири унции.

Оръжейникът пребледня. Той премести погледа си от момичето към Бонхарт и обратно, и лицето му странно измени изражението си. Най-накрая кимна на един калфа и полугласно издаде някакви заповеди.

— Разполагам с един — каза бавно той, — който ще те удовлетвори, Бонхарт.

— Защо не го показва веднага? — промърмори ловецът на глави. — Нали ти писах, че искам да получа първокласно оръжие? Или може би си мислиш, че не мога да си позволя един хубав меч?

— Знам какво можеш да си позволиш — изрече с натъртване Естерхази. — Не те познавам от вчера. А ти защо не ми показва веднага? Няма откъде да знам кого ще ми доведеш... с нашийник и на кайшка. Нямахме как да се досетя за кого и за какво е предназначен мечът. Сега знам всичко.

Калфата се върна, носейки продълговата кутия.

— Ела, момиче — тихо каза Естерхази. — Погледни.

Цири се приближи. Погледна. И силно въздъхна.

* * *

Тя извади меча с мълниеносно движение. Огънят от камината лумна ослепително в жлебовете на острието, червени пламъци затанцуваха в ажурния ефес.

— Това е той — каза Цири. — Сигурно си се досетил. Вземи го в ръце, ако искаш. Но внимавай, по-остър е от бръснач. Усещаш ли как ръкохватката прилепва към дланта? Направена е от една плоска риба, на чиято опашка има отровен шип.

— Скат?

— Сигурно. По кожата на тази риба има мънички зъбчета, затова и ръкохватката не се плъзга в дланта, дори ако е потна. Погледни какво е гравирани на острието.

Висогота се наведе и погледна, примижавайки.

— Елфическа мандала — каза той, като вдигна глава. — Така наречената *blathan caerme*, гирлянда на съдбата, означаваща духовно единство със света — стилизираните цветове на дъб, ливадник и жълт цветилник. Кула, поразена от мълния. При Старите народи — символ на хаос и разрушение... А над кулата...

— Лястовица — завърши Цири. — *Zireael*. Моето име.

* * *

— Добре направено, хубава вещ — каза най-накрая Бонхарт. — Гномска изработка, веднага се вижда. Само гномите коват такава тъмна стомана. Само гномите я наточват, докато е гореща, и само гномите правят острието ажурно, за да намалят тежестта му... Признай си, Естерхази... Това е дубликат, нали?

— Не — отвърна оръжейникът. — Оригинал е. Напълно истински гномски гвихир. Ефесът е на повече от двеста години. Обковката е по-нова, но не бих нарекъл меч дубликат. Гномите от Тир Тохаир го направиха по моя поръчка. В съответствие със старата технология, методика и образци.

— Проклятие. Може и наистина да не съм в състояние да си го позволя. Колко искаш за този меч?

Естерхази помълча известно време. Лицето му беше непроницаемо.

— Ще ти го дам безплатно, Бонхарт — каза най-накрая той приглушено. — Като подарък. За да се изпълни онова, което е съдено да стане.

— Благодаря — отвърна Бонхарт, явно смутен. — Благодаря ти, Естерхази. Кралски подарък, наистина кралски... Приемам, приемам. И съм ти длъжник...

— Не, не си. Мечът е за нея, не за теб. Ела, момиче, носещо нашияник. Погледни знаците, гравирани на острието. Не ги разбираш,

това е очевидно. Но аз ще ти ги обясня. Погледни. Линията, означаваща съдбата, лъкатуши и води към тази кула. Към гибелта, към унищожението на установените ценности, на установения ред. Но тук, над кулата, виждаш ли? Лястовица. Символ на надеждата. Вземи този меч. И нека се изпълни онова, което е съдено да стане.

Цири внимателно протегна ръка и нежно погали тъмното оръжие с блестящо като огледало острие.

— Вземи го — повтори бавно Естерхази, гледайки към Цири с широко отворени очи. — Вземи го. Вземи го в ръце, момиче. Вземи...

— Не! — изкрещя внезапно Бонхарт, скочи към Цири, хвана я за рамото и я блъсна рязко. — Дръпни се!

Цири падна на колене и болезнено натърти дланите си върху покрития с дребен чакъл двор.

Бонхарт затвори кутията.

— Още не! — промърмори той. — Не днес! Още не му е дошло времето!

— Най-вероятно — спокойно се съгласи Естерхази, гледайки го в очите. — Да, най-вероятно още не е дошло. Жалко.

* * *

— Мислите на този оръжейник не ни разкриха много, уважаеми трибунал. Останахме там до шестнайсети септември, три дни преди пълнолунието. А когато се връщяхме от Фано в Рокаин, ни догони Ола Харшейм, който водеше седем коня. Господин Ола ни заповяда да препускаме с пълна сила след останалите. Защото предишния ден, на петнайсети септември, в Клармон е имало клане... Навярно ви разказвам това напразно, уважаеми трибунал, вие със сигурност знаете за касапницата в Клармон...

— Моля да давате показания, а не да се притеснявате за това какво знае трибуналят.

— Бонхарт ни беше изпреварил с един ден. На петнайсети септември той отвел Фалка в Клармон...

* * *

— Клармон — повтори Висогота. — Знам го това градче. Къде те отведе?

— В голяма къща на пазара. С колони и арка над входа. Веднага си личеше, че там живее богаташ...

* * *

По стените на стаите висяха разкошни гоблени и декоративни тъкани, изобразяващи религиозни и ловни сцени и идилични картини с участието на голи жени. По мебелите блестяха интарзии и месингови обкови, а краката потъваха до глезените в килимите. Цири не успя да разгледа всичко подробно, защото Бонхарт вървеше бързо и я дърпаше за верижката.

— Здравей, Хувенагел.

Сред многоцветните отблясъци, хвърляни от витражите, на фона на тапицерия с ловно изображение, стоеше доста дебел мъж, облечен с натезал от злато кафтан и общита с парчета кожа мантия. Въпреки че беше в разцвета на силите си, плешивината на главата му беше преминала нормата, а бузите му бяха увиснали като на огромен булдог.

— Здравсти, Лео — каза той. — И вие също, госпожице...

— Никаква госпожица не е тя. — Бонхарт показва нашийника и веригата. — Няма нужда да я поздравяваш.

— Нищо не струва човек да е учтив.

— Освен време. — Бонхарт дръпна веригата, приближи се и безцеремонно потупа дебелака по корема. — Добре си наддал — оцени той. — Честно казано, Хувенагел, ако се окажеш на пътя на някого, ще е по-лесно да те прескочи, отколкото да те заобиколи.

— Охолен живот — поясни добродушно Хувенагел, тресейки бузи. — Добре дошъл, Лео. Ти си ми много скъп гост, така че днес съм безкрайно радостен. Освен това делата ми се развиват толкова добре, че чак ми се иска да се изплюя против уроки, в касата ми постоянно се вливат пари! Днес, например, един нилфгардски ротмистър от запаса, интендант, който се занимава с доставка на оръжия за фронта, ми подари шест хиляди армейски лъкове, които аз ще продам на дребно с десетократна надценка на ловци, браконieri, разбойници, елфи и

всякакви други борци за свобода. Освен това купих евтино замъка на един тукашен маркиз...

— За какъв дявол ти е замък?

— За представителност. Но да се върнем към делата: задължен съм ти за едно от тях, Лео. Един длъжник, който ми се струваше безнадежден, се разплати. Буквално преди минута. Ръцете му трепереха, когато броеше парите. Този тип те е видял и си помислил...

— Знам какво си е помислил. Получи ли писмото ми?

— Получих го. — Хувенагел седна тежко, блъскайки с корема си масата така, че халбите и чашите за вино издрънкаха. — И всичко подготвих. Не видя ли афишите? Хората вече се стичат в театъра. Валят пари... Сядай, Лео. Има време. Ще поговорим, ще пийнем винце...

— Не ти искам виното. Най-вероятно е държавно. Задигнато От нилфгардските обози.

— Обиждаш ме. Това е Ест Ест от Тусент. Гроздето е брано по времето, когато нашият милостив император Емхир още е бил ей такъв мъник и е акал в гърне. Била е добра година. За виното. Наздраве, Лео.

Бонхарт вдигна безмълвно чашата. Хувенагел примлясна, оглеждайки критично Цири.

— И значи тази едроока сърничка — каза той най-накрая — ще гарантира успеха на обещаните в писмото забавления? Известно ми е, че Виндсор Имбра вече е в града. И води със себе си няколко умели главорези. А и двама от местните смелчаги видяха афишите...

— Някога да си се разочаровал от моите стоки, Хувенагел?

— Никога, факт. Но и отдавна не съм получавал нищо.

— Работя по-рядко отпреди. Вече се замислям да се пенсионирам.

— Необходим ти е капитал, за да има с какво да живееш. Може би имам едно предложение за теб... Ще го изслушаш ли?

— Поради липса на други развлечения — да. — Бонхарт придърпа с крак един стол и накара Цири да седне.

— Не си ли се замислял да се преместиш на север, примерно в Цинтра, на Склоновете или край Яруга? Сигурно си чувал, че на всеки, който отиде там и поиска да се засели на завоюваните територии, империята гарантира парцел земя от четири ниви? И освобождаване от данъци за десет години?

— Не ставам за земеделец — отвърна спокойно ловецът на глави.
— Не мога да копая земята, нито пък да ходя след някое добиче. Твърде съм гнуслив. Видя ли купчина тор или червей, започва да ми се гади.

— Същият си като мен — затресе бузи Хувенагел. — От всички селскостопански дейности одобрявам само варенето на домашна водка. Останалото е отвратително. Казват, че селското стопанство е основата на икономиката и то осигурява благосъстоянието на държавата. Само че аз смятам за недостойно и унижително благосъстоянието ми да зависи от това дали там някъде вони на оборска тор, или не. Затова предприех това-онова в нужната насока. Няма нужда да миришеш на земя, Бонхарт, няма нужда да вървиш подир добитъка по нея. Достатъчно е да ги притежаваш. Ако разполагаш с прилично количество земя, можеш да получаваш от нея доходи. Повярвай ми, можеш да живееш в охолство. Да, наистина направих това-онова в тази насока, и затова питам за пътуването на север. Защото, разбираш ли, Бонхарт, там бих намерил работа за теб. Постоянна, добре платена, без загуба на много време. И напълно подходяща за гнуслив човек: никаква тор, никакви дъждовни червеи.

— Готов съм да те изслушам. Без да обещавам нищо, разбира се.

— Земята, която императорът е обещал да отдели на преселниците, може с малко предприемчивост и известно количество начален капитал да се обедини в съвсем прилична латифундия.

— Разбирам. — Ловецът захапа мустака си. — Разбирам накъде биеш. И се досещам какви стъпки предприемаш, за да осигуриш собственото си благосъстояние. Не предвиждаш ли никакви усложнения?

— Предвиждам. От две посоки. Първо, трябва да намерим хора, които да се престорят на преселници, да отидат на север и да получат парцелите. Формално за себе си, но фактически за мен. Но с намирането на наемниците ще се заема аз. На теб се пада другото възможно усложнение.

— Целият съм слух.

— Някои от наемниците, след като получат земята, няма да поискат да ми я дадат. Ще забравят за получените пари и сключените договори. Няма да повярваш, Бонхарт, колко дълбоко в природата на човека са вкоренени мошеничеството, подлостта и алчността.

— Ще ти повярвам.

— Затова ще се наложи да убедим нечестните, че за нечестност не се заплаща. Че нечестността се наказва. И с това ще се заемеш ти.

— Звучи ми красиво.

— Звучи така, както трябва. Аз имам богата практика, вече съм се занимавал с такива номера. След формалното включване на Ебинг в Империята, когато се раздаваха парцели. И по-късно, когато влезе в сила Актът за заграждането, се получи така, че Клармон, този красив град, се оказа на моя земя, и следователно мой. Всъщност цялата тази територия ми принадлежи. Оттук до обгърнатия в сива мъгла хоризонт. Всичко това е мое. Всичките сто и петдесет ниви. Което прави шестстотин и трийсет влока^[1] или осемнайсет хиляди и деветстотин морги.

— „За покварената империя и близката гибел!“ — издекламира подигравателно Бонхарт. — Империя, в която всички крадат, трябва да падне. Защото слабостта ѝ се крие в егоизма и користолюбието.

— В това се крие нейното могъщество и сила — затресе бузи Хувенагел. — Ти, Бонхарт, бъркаш кражбата с частното предприемачество.

— И то твърде често — равнодушно си призна ловецът на глави.

— Та какво ще кажеш за нашето партньорство?

— Не е ли малко рано да се поделят северните територии? Може би за по-сигурно трябва да изчакаме, докато Нилфгард спечели войната?

— За по-сигурно? Не се шегувай. Резултатът от войната е предрешен. Войните се печелят с пари. Империята ги има, нордлингите ги нямат.

Бонхарт се изкашля многозначително.

— Като заговорихме за пари...

— Всичко е наред. — Хувенагел порови в лежащите на масата листове. — Ето ти банков чек за сто флорена. Това е договорът за прехвърляне на задълженията, по силата на който аз ще получа от Варнхагенови от Гесо наградата за главите на бандитите. Подпиши. Благодаря. Полага ти се и процент от печалбата от представленията, но изчисленията не са направени, касата още не е затворила. Интересът към изкуството е голям, Лео. Наистина голям. Хората от моя град много страдат от скука и лошо настроение. — Той млькна и погледна

към Цири. — Искрено се надявам да не грешиш и тя да ни осигури заслуженото развлечение... Да пожелае да си сътрудничи с нас заради общото благо...

— За нея — Бонхарт изгледа студено Цири — няма да има никакво благо. И тя го знае.

Хувенагел се намръщи.

— Не е хубаво, че знае, по дяволите! Не биваше да го знае. Какво ти става, Лео? А ако напук не пожелае да ни развлича, ако се окаже ненадеждна? Тогава какво?

Изречението на Бонхарт не се промени.

— Тогава — каза той — ще пуснем на арената твоите догове. Доколкото си спомням, те винаги са били надеждни в развличането.

* * *

Цири мълча дълго, потривайки ранената си буза, и накрая каза:

— Започнах да разбирам. Започнах да разбирам какво смятаха да правят с мен. Стегнах се, бях готова да избягам при първа възможност. Бях готова на всякакъв риск. Но те не ми дадоха никаква възможност. Пазеха ме много добре.

Висогота мълчеше.

— Свалиха ме на долния етаж. Там чакаха гостите на дебелия Хувенагел. Поредните уникати! Откъде на света се вземат такива странни хищници, Висогота?

— Размножават се. Естествен подбор.

* * *

Първият от мъжете беше нисък и пълничък, приличаше по-скоро на полуръст, отколкото на човек, дори се държеше като полуръст — скромно, порядъчно и ненаатрапчиво. Другият, макар и немлад, беше с дрехите и стойката на войник с меч, а на рамото на черната му салтамарка грееше сребърна бродерия, изобразяваща дракон с крила на прилеп. Третата беше светлокоса и мършава жена с леко прегърбен нос и тънки устни. Роклята ѝ с фъстъчен цвят имаше огромно деколте. Не

можеше да се каже, че това беше удачно шивашко решение. Деколтетото не показваше почти нищо, ако не се брои непривлекателната набръчкана и пергаментно суха кожа, покрита с дебел слой пудра.

— Благородната маркиза Де Немент-Уйвар — представи я Хувенагел. — Господин Деклан Рос аеп Маелглид, ротмистър от запаса на негово Величество императора на Нилфгард. Господин Пеницвик, бургмистър на Клармон. А това е господин Лео Бонхарт, мой роднина и отдавнашен съратник.

Бонхарт се поклони леко.

— А това е малката разбойничка, която ще ни развлича днес — отбеляза мършавата маркиза, впивайки бледосините си очи в Цири. Гласът ѝ беше хриплив, сексапилно вибриращ и ужасно пиански. — Не е много красива, бих казала. Но е добре сложена... Напълно приятно... телце.

Цири се дръпна, отблъсна нахалната ръка, пребледня от ярост и засъска като змия.

— Моля да не я докосвате — отбеляза студено Бонхарт. — Не ѝ давайте храна и не я дразнете. Иначе не отговарям за последствията.

— Телцето — облиза маркизата устните си, без да обръща внимание на думите му — винаги може да бъде завързано за леглото, така ще стане по-достъпно. Дали ще ми я продадете, господин Бонхарт? Двамата с маркиза обичаме такива телца, а господин Хувенагел ни мъмри, когато използваме местните пастирки и селски деца. Впрочем, маркизът вече не може да ловува деца. Не може да тича заради разните шанкъри и кондиломи, които го измъчват...

— Стига. Стига, Матилда — изрече меко, но бързо Хувенагел, забелязвайки засилващото се отвращение върху лицето на Бонхарт. — Време е да вървим в театъра. Господин бургмистърът току-що съобщи, че в града е влязъл Виндсор Имбра с подразделение рицари на барон Касадей. Значи вече ни е време.

Бонхарт донесе едно шишенце, избърса с ръкав ониксовата повърхност на масичката и изсипа на нея малка купчинка бял прах. Дръпна Цири за веригата.

— Знаеш ли как да го вземаш?

Цири стисна зъби.

— Смръкни с нос. Или топни с наплюнчен пръст и го втрий във венците си.

— Не!

Бонхарт дори не обърна глава.

— Или ще го направиш сама — тихо каза той, — или ще го направя аз, но тогава ще се забавляват всички присъстващи. Имаш лигавици не само в устата и носа, Плъхче, а и на някои други забавни места. Ще извикам слугите, ще им заповядам да те съблекат и да те държат и ще използвам тези забавни места.

Маркиза Де Немент-Уйвар се засмя гърлено, наблюдавайки как треперещата ръка на Цири се протяга към наркотика.

— Забавни места — изрече тя, облизвайки устните си. — Интересна мисъл. Някой път трябва да се изпробва! Хей, хей, момиче, по-внимателно, не прахосвай хубавия прашец. Остави малко и на мен!

* * *

Наркотикът беше много по-силен от онзи, който използваха Плъховете. Само след няколко минути Цири беше обхваната от заслепяваща еуфория, светът наоколо придоби ярки очертания, светлината и цветовете пареха очите, миризмите дразнеха носа ѝ, звуците станаха непоносимо силни, всичко изглеждаше нереално като сън.

В този сън имаше стълби, имаше потънали в прах гоблени и драперии, имаше го хрипливият смях на маркиза Де Немент-Уйвар. Имаше двор, бързи капки дъжд по лицето, рязкото дръпване на нашийника, който все още стоеше на врата ѝ. Огромна сграда с дървен купол и голяма, отвратително безвкусна рисунка на фронтоната — нещо средно между дракон, грифон и виверн. Пред входа се тълпяха хора. Един от тях крещеше и жестикулираше.

— Това е отвратително! Отвратително и греховно, господин Хувенагел! Сградата, която някога беше храм, да се използва за толкова безбожно, нечовешко и отвратително зрелище! Животните също имат чувства, господин Хувенагел! Те също имат свое достойнство! Престъпление е да се насъскват едно срещу друго заради удоволствието на тълпата!

— Успокойте се, свети човече! И не се месете в моето частно предприемачество! И изобщо, днес тук няма да се насъскват животни.

Нито едно животно! Само хора!

— А, извинявайте тогава.

Сградата беше пълна с хора, които бяха насядали по пейките, разположени амфитеатрално. В центъра се намираше яма, кръгла вдлъбнатина с диаметър около трийсет крачки, обградена с грамадни трупи и заобиколена с перила. Смярката и шумът замъгляваха съзнанието на Цири. Тя отново почувства дръпването на нашияника, някой я хвана под мишниците, някой я подбутна. Без да усети как, тя се озова в оградената с трупи вдлъбнатина, върху плътно отгъкания пясък.

На арената.

Първата вълна премина, сега наркотикът само я ободряваше и изостряше сетивата ѝ. Цири притисна ръце към ушите си — тълпата, изпълваща амфитеатъра, бучеше, крещеше, свиркаше. Шумът беше невероятен. Тя забеляза, че имаше кожен налакътник на дясната си ръка. Не помнеше кога са ѝ го сложили.

Чу познатия пиянски глас, видя мършавата маркиза с роклята с фъстъчен цвят, нилфгардския ротмистър, безцветния бургмистър, Хувенагел и Бонхарт, които заемаха издигащата се над арената ложа. Тя отново затисна ушите си, защото някой изведнъж удари силно по медния гонг.

— Гледайте, хора! Днес на арената няма да излезе нито вълк, нито таласъм, нито ендриага! Днес на арената е убийцата Фалка от бандата на Плъховете! Залозите се приемат на касата при входа! Не жалете парите си, хора! Удоволствието не се яде и не се пие, но ако се поскъпиш заради него — няма да спечелиш, а ще загубиш!

Тълпата ревеше и ръкопляскаше. Наркотикът действаше. Цири трепереше от еуфория, зрението и слухът ѝ отбелязваха всяка подробност. Тя чуваше кискането на Хувенагел, пиянския смях на маркизата, сериозния глас на бургмистъра, студения бас на Бонхарт, лая на жреца-защитник на животните, писъците на жените и плача на децата. Виждаше тъмните ивици кръв върху заобикалящите арената греди, зеещата в тях оградена с решетка воняща дупка, блестящите от пот животински изкривени мутри над перилата.

Внезапно движение, надигащи се викове, ругатни. Въоръжени хора, разблъскващи тълпата, облежани на стените охранители, въоръжени с алебарди. Цири вече беше срещала един от тези хора,

помнеше мургавото му лице и черните мустачки, подобни на чертичка, нарисувана върху потрепващата в тик горна устна.

— Господин Виндсор Имбра? — се чу гласът на Хувенагел. — От Гесо? Сенешал на благородния барон Касадей? Добре дошли на задграничните гости. Но моля да си платите на входа!

— Не съм дошъл да играя игрички, господин Хувенагел! Тук съм по служба. Бонхарт знае за какво говоря!

— Така ли е, Лео? Знаеш ли за какво говори господин сенешалът?

— Без глупави шегички. Ние сме петнайсет души! Дойдохме за Фалка! Дайте ни я или ще стане лошо!

— Не разбирам защо толкова се вълнуваш, Имбра — сви вежди Хувенагел. — Не забравяй — тук не е Гесо, където се разпорежда еднолично вашият барон. Ако ще вдигате шум и ще безпокоите хората, ще заповядам да ви изхвърлят!

— Не съм искал да ви обидя, господин Хувенагел — опомни се Виндсор Имбра, — но законът е на наша страна! Господин Бонхарт обеща Фалка на барон Касадей. Даде дума. Нека я спази!

— Лео? — затресе бузи Хувенагел. — За какво говори той? Знаеш ли?

— Знам. И признавам правото му. — Бонхарт стана и махна небрежно с ръка. — Няма да оспорвам или да причинявам някому безпокойство. Ето я девойката, всички я виждат. На когото му трябва, да си я вземе.

Виндсор Имбра замря, устната му затрепери още по-силно.

— Просто ей така?

— Момичето — повтори Бонхарт, като намигна на Хувенагел — е за онзи, който си я извлече от арената. Жива или мъртва — в зависимост от вкуса и наклонностите.

— Просто ей така?

— Мамка му, започвам да губя търпение! — Бонхарт успешно се престори на ядосан. — Нищо освен „просто ей така“. Като папагал. Как? Така, както поискаш! Твоя воля. Ако искаш, натъпчи месо с отрова и ѝ го подхвърли като на вълчица. Само не очаквай да започне да го яде. Да ти прилича на глупачка? Не, Имбра. Който иска да я получи, трябва сам да слезе при нея. Там, на арената. Искаш Фалка? Тогава си я вземи!

— Тикаш ми своята Фалка под носа, като жабче на кукичка пред носа на сом — промърмори Виндсор Имбра. — Не ти вярвам, Бонхарт. Надушвам, че в тази стръв се крие метална кукичка.

— Какъв нос, как надушва желязото! — Бонхарт се изправи, измъкна изпод пейката получения във Фано меч, измъкна го от ножницата и го хвърли на арената толкова ловко, че оръжието се заби вертикално в пясъка на две крачки от Цири. — Ето ти желязо. Не скрито, а явно. На мен момичето не ми трябва. Който я иска, да я взема. Ако успее.

Маркиза Де Немент-Уйвар се засмя нервно.

— Ако успее! — повтори тя с пиянски контраалт. — Сега телцето си има и меч. Браво, господин Бонхарт. Струваше ми се отвратително да дадем в ръцете на тези дриплъовци беззащитното телце.

— Господин Хувенагел. — Виндсор Имбра постави ръце на кръста си, без дори да удостои мършавата аристократка с поглед. — Този фарс се разиграва под ваше покровителство, тъй като театърът е ваш. Кажете ми, по чии правила се играе тук? По вашите или по тези на Бонхарт?

— По театралните — разсмя се Хувенагел, тресейки шкембето и булдоговите си бузи. — И театърът наистина е мой, но нашият клиент е и наш домакин, той плаща и той поставя условията! Именно клиентът поставя условията. Ние, търговците, трябва да действаме според тези правила: каквото поиска клиентът, това да му дадем.

— Клиент ли? За този добитък ли става въпрос? — С широк жест Виндсор Имбра посочи запълнените с народ пейки. — Всички те са дошли тук и са платили, за да се полюбуват на зрелището?

— Бизнесът си е бизнес — отвърна Хувенагел. — Ако нещо се търси, защо да не се продава? Плащат ли хората за бой с вълци? За битки на ендриаги и ардварки? За насъскване на кучета срещу борсуци в бъчви или срещу виверни? На какво се учудваш, Имбра? За хората зрелищата и развлеченията са нужни като хляба, даже повече от хляба. Много от тези, които са дошли тук, са откъснали от залька си. А погледни как им светят очите. Умират от нетърпение да започне зрелището.

— А в зрелището — добави, язвително усмихвайки се, Бонхарт — поне привидно трябва да бъде запазен спортът. Преди кучетата да

измъкнат борсука от бъчвата, той може да хапе със зъби, и по този начин има спорт. Така че девойката е с меч. Нека и тук да има спорт. Прав ли съм, добри хора?

Нестройно, но гръмко и ликуващо, добрите хора потвърдиха, че Бонхарт е прав във всяко едно отношение.

— Барон Касадей — заговори бавно Виндсор Имбра — ще бъде много недоволен, господин Хувенагел. Гарантирам ви, че няма да е доволен. Не знам дали си заслужава да се карате с него.

— Бизнесът си е бизнес — повтори Хувенагел, разтрисайки бузи. — Барон Касадей прекрасно знае това. Той е вземал назаем от мен големи суми пари с малка лихва, и когато дойде, за да вземе пак, тогава ще изгладим недоразуменията помежду ни. Но няма да допусна някакъв чуждоземен господин барон да се меси в личните ми дела. Тук се правят залози. И хората са платили вход. Върху пясъка, с който е покрита арената, трябва да се пролее кръв.

— Трябва? — извика Виндсор Имбра. — Пфу! Изкушавам се да ви покажа, че въобще не трябва! Ей сега ще си изляза оттук и ще си тръгна, без да поглеждам назад. Тогава ще можете свободно да проливате собствената си кръв! На мен дори мисълта да осигурявам развлечение на тая сган ми е противна!

— Нека си ходи. — От тълпата неочаквано излезе брадясал до очите тип със салтамарка от конска кожа. — Нека си ходи, щом му е противно! На мен не ми е противно. Казаха, че който посече това Плъхче, ще получи награда. Аз искам да изляза на арената.

— Как ли пък не! — извика един от хората на Имбра, не много висок, но жилест и добре сложен мъж с буйна, разрошена и сплъстена коса. — Ние дойдохме първи! Нали, момчета?

— Така е — подкрепи го друг, слаб, с клиновидна брада. — Ние сме първи! А ти, Виндсор, не си вири носа! Какво от това, че зрителите са от простолудието? Фалка е на арената, трябва само да протегнем ръка и да я хванем. А простаците нека гледат, голяма работа!

— А и ще има печалба! — извика трети, с ярък арамантов дублет. — Щом трябва да е спорт, значи ще е спорт, нали така, господин Хувенагел? Нека да е развлечение! Някой спомена за награда?

Хувенагел се усмихна широко и кимна, разтърсвайки гордо и с достойнство бузите си.

— А как се правят залозите? — поинтересува се брадатият.

— За резултата от схватката още не се приемат! — засмя се търговецът. — Засега залозите са три към едно за това, че никой от вас няма да посмее да влезе в ограждението.

— Пфу! — изсумтя Конската кожа. — Аз ще посмея! Готов съм!

— Отмести се, казах! — опъна му се Сплъстения. — Ние дойдохме първи и затова ще бъдем първи! Е, какво чакаме?

— А колко наведнъж могат да слязат на арената при нея? — Арамантовия позатегна колана си. — Или трябва да влизаме един по един?

— Ах, вие, кучи синове! — съвсем неочаквано изкрещя безцветният бургмистър с биволски глас, който изобщо не съответстваше на телосложението му. — Може и десетимата да ѝ се нахвърлите едновременно? Може би и на коне? Или с колесници? А може да ви дадат и един катапулт, за да замеряте момичето с камъни отдалеч? А?

— Добре, добре — прекъсна ги Бонхарт, който обсъди набързо нещо с Хувенагел. — Нека бъде спорт, но и забавление трябва да има. Може и по двама. По двойки.

— Но наградата няма да се удвоява — предупреди ги Хувенагел. — Ако сте двама, ще се наложи да делите.

— Какви двойки? Как така по двама? — Сплъстения с рязко движение свали наметалото от гърба си. — Не ви ли е срам, момчета? Та това е само една девойка! Пфу! Отдръпнете се! Ще отида сам и ще я поваля!

— Фалка ми е нужна жива! — възпротиви се Виндсор Имбра. — Плюя на вашите боеве и схватки! Няма да участвам в забавлението на Бонхарт, момичето ми трябва. Живо! Отивате двамата, ти и Ставро. И я изкарайте оттам.

— Според мен е срамно да идат двама — обади се Ставро, онзи с брадичката.

— Баронът ще подслади срама ти с флорени. Но само ако тя е жива.

— О, да, какъвто е скъперник — засмя се Хувенагел и разтресе бузи. — И няма капчица спортен дух в него. Както и желание да

повдига духа на другите. А аз поддържам спорта. И увеличавам размера на наградите. Който излезе сам на арената и сам се справи с нея, собственоръчно ще го награда не с дваисет, а с трийсет флорена.

— Какво чакаме тогава! — извика Ставро. — Аз отивам пръв!

— Не бързай! — отново изрева дребният бургмистър. — Момичето е облечено само с една тънка ленена дрешка! Значи и ти трябва да свалиш разбойническата кожа, войнико! Това е спортът!

— Дяволите да ви вземат! — Ставро съблече украшения с жезла кафтан, след това съблече ризата си през глава и разкри слабите си, обрасли като на павиан ръце и гърди. — Дяволите да ви вземат, уважаеми, заедно с вашия спорт! Така ще отида, само по гащи! Или и тях да събуя?

— Събуй и долните! — изхриптя сексапилно маркиза Де Немент-Уйвар. — Да видим само мутрата ти ли е мъжка!

Съпроводен с продължителни аплодисменти, голият до кръста Ставро взе оръжието си и прехвърли крак през бариерата, наблюдавайки внимателно Цири. Тя скръсти ръце на гърдите си. Не направи дори стъпка към стърчащия от пясъка меч. Ставро се обърка.

— Не го прави — каза Цири много тихо. — Не ме принуждавай... Няма да ти позволя да ме докоснеш.

— Не се сърди, момиче. — Ставро прехвърли през бариерата и другия си крак. — Нямам нищо против теб. Но бизнесът си е бизнес.

Той не завърши думите си, защото Цири вече беше до него. Държеше в ръка Лястовичката, както вече беше кръстила мислено гномския гвихир. Използва едно просто, почти детско нападение, финт, наречен „трите крачки“, но Ставро не успя да го предвиди. Отстъпи назад, инстинктивно вдигна меча си и веднага попадна в нейна власт — след отскока опря гръб в огражденията, а острието на Лястовичката застина на един цал от върха на носа му.

— Този фокус — обясни Бонхарт на маркизата, надвиквайки възхитените резове и крясъци — се нарича „три крачки, лъжливо движение и атака терца“. Евтин номер, очаквах от девойката нещо поизящно. Но трябва да призная, че ако беше поискала, този глупак вече щеше да е мъртъв.

— Убий го! Убий го! — ревяха зрителите. А Хувенагел и бургмистър Пеницвик насочиха палци надолу. Кръвта се отдръпна от

лицето на Ставро, а на бузите му избиха пъпки и белези — следствие от преболедувана в детството му шарка.

— Нали ти казах да не ме принуждаваш — прошепна Цири. — Не искам да те убивам! Но няма да ти позволя да ме докоснеш. Връщай се там, откъдето си дошъл.

Тя отстъпи назад, обърна се, отпусна меча и погледна нагоре, към ложата.

— Забавлявате се за моя сметка? — извика тя с крехък глас. — Искате да ме накарате да се бия? Да убивам? Не ме карайте! Няма да се бия!

— Чу ли я, Имбра? — прогърмя в тишината насмешливият глас на Бонхарт. — Чиста печалба! И никакъв риск! Тя няма да се бие. Можеш просто да я вземеш от арената и да я отведеш при барон Касадей, за да може той спокойно да си поиграе с нея. Можеш да я вземеш без никакъв риск. С голи ръце!

Виндсор Имбра се изплю. Все още притиснатият към оградата Ставро дишаше тежко, стискайки меча си в ръка. Бонхарт се засмя.

— Но аз залагам диаманти срещу орехи, Имбра, че няма да успеете да направите нищо.

Ставро въздъхна дълбоко. Стори му се, че стоящата с гръб към него девойка е объркана, разконцентрирана. В него кипеше гняв, срам и омраза. И той не издържа. Нападна. Бързо и вероломно.

Зрителите не успяха да забележат парирането и ответния удар. Видяха само как нахвърлилият се върху Фалка Ставро направи няколко балетни стъпки, а после, вече съвсем не балетно, падна по лице върху пясъка, който веднага се напои с кръв.

— Инстинктите вземат връх! — надвика тълпата Бонхарт. — Рефлексите действат! Как ти се струва, Хувенагел? Не ти ли казах? Ще видиш, няма да има нужда от договете.

— Ах, какво прелестно и доходно зрелище! — Хувенагел замижа от удоволствие.

Ставро се надигна на треперещите си от усилието ръце, заклати глава, закрещя, захриптя, от него плисна кръв и той отново падна на пясъка.

— Как се нарича този удар, господин Бонхарт? — изхриптя сексапилно маркиза Де Немент-Уйвар, потривайки коляно в коляно.

— Това беше импровизация... — Ловецът на глави, който въобще не погледна маркизата, оголи зъби в усмивка. — Прекрасна, творческа, бих казал, вдъхновена импровизация. Чувал съм за едно място, където обучават как така импровизирано да се разпаря корем. Готов съм да се обзаложа, че нашата госпожица познава това място. И аз вече знам коя е тя.

— Не ме принуждавайте! — извика Цири, а в гласа ѝ завибрира заплашителна нотка. — Не искам! Разбирате ли? Не искам!

— Това момиче е дошло от ада! — Амарантовия ловко прескочи бариерата и веднага хукна в кръг по арената, за да отвлече вниманието на Цири от прескачащия от противоположната страна Сплъстен. След Сплъстения оградата прескочи и Конската кожа.

— Нечестна игра! — закрещя чувствителният към всичко, засягащо игрите, дребничък бургмистър Пеницвик, и тълпата го подкрепи.

— Трима срещу един! Нечестна игра!

Бонхарт се засмя. Маркизата облиза устните си и започна още по-силно да потрива крака.

Планът на тримата беше прост — да притиснат отстъпващата девойка към оградата, след което двама да я блокират, а третият да я убие. Нищо подобно не стана. По простата причина, че девойката не отстъпи, а нападна.

Тя се плъзна между тях с балетен пирует толкова ловко, че почти не остави следи върху пясъка. Удари Сплъстения в движение, точно там, където трябваше. В шийната артерия. Ударът беше толкова лек, че тя не изгуби ритъм, а танцувайки, се завъртя в обратен финт. Така върху нея не падна нито една капка от кръвта, която бликаше от врата на Сплъстения. Оказвайки се зад Цири, Амарантовия се опита да я удари по врата, но коварният замах беше отразен от мълниеносния отведен удар на озовалото се зад гърба ѝ острие. Цири се разгъна като пружина, удари с две ръце, увеличавайки силата на удара чрез рязко завъртане на бедрата. Свистейки и мляскайки, черният, остър като бръснач гномски меч разпори корема на Амарантовия. Той започна да вие и рухна върху пясъка, свивайки се на кълбо. Конската кожа подскочи, опитвайки се да намушка девойката в гърлото, но тя мигновено отби удара, завъртя се с лекота и бързо поряза лицето му, разпаряйки очите, носа, устата и брадичката.

Публиката ревеше, свиркаше, тропаше с крака и виеше. Маркиза Де Немент-Уйвар беше пъхнала двете си ръце между стиснатите си бедра, облизваше устните си и се смееше с нервен контраалт. Нилфгардският ротмистър от запаса беше преbledнял като хартия. Някаква жена се опитваше да закрие с ръка очите на дърпащо се дете. Побелял старец на първия ред бурно и шумно изхвърляше съдържанието на стомаха си, навел глава между коленете си.

Конската кожа плачеше, покрил лицето си с ръце, изпод пръстите му се стичаше смесена със слюнка и слуз кръв. Амарантовия се влачеше по пясъка и квичеше като свиня. Сплъстения спря да драци по гредите, омазани от кръвта, бликаща от него в ритъма на пулсиращото му сърце.

— Помо-о-оц! — виеше Амарантовия, трескаво опитвайки се да удържи изсипващите се от корема му вътрешности. — Момчета-а-а! Помо-о-оц!

— Пхиии... бхууу... бхиии — бълваше кръв от устата и от носа си Конската кожа.

— Убий го! Убий го! — скандираше публиката, потропвайки ритмично с крака. Повръщащият старец беше избутан от пейката и изхвърлен с ритници навън.

— Залагам диаманти срещу орехи — прогърмя сред суматохата насмешливият бас на Бонхарт, — че повече никой няма да се осмели да излезе на арената. Диаманти срещу орехи, Имбра! Какви ти орехи — даже срещу орехови черупки!

— Убий го! — Рев, тропане, аплодисменти. — Убий го!

— Милостива госпожице! — извика Виндсор Имбра, призовавайки с жестове подчинените си. — Поне ми позволи да прибера ранените! Позволи ми да изляза на арената и да ги прибера, преди да им изтече кръвта и да умрат! Прояви човещина, милостива госпожице!

— Човещина? — повтори с усилие Цири, усещайки, че едва сега започва наистина да се развихря. Бързо се съвзе чрез серия заучени вдишвания и издишвания. — Елате и ги вземете. Но елате невъоръжени. Проявете и вие човещина. Поне веднъж!

— Не-е-е! — ревеше и скандираше тълпата. — Убий! Убий!

— Вие сте подли зверове! — Танцувайки, Цири се завъртя, оглеждайки трибуните и пейките. — Вие сте долни свине! Негодници!

Проклети кучи синове! Искате кръв? Елате тук, слезте долу, опитайте и помиришете! Излижете кръвта, докато не е изстинала! Зверове! Вампири!

Маркизата изохка, затрепери, подбели очи и леко се облегна на Бонхарт, без да изпуска притиснатите между бедрата си ръце. Бонхарт се намръщи и я отблъсна от себе си, без дори да си помисли да прояви деликатност. Тълпата виеше. Някой хвърли на арената остатъци от салам, друг — обувка, трети — краставица, като се целеше в Цири. Тя разсече краставицата още във въздуха с един удар на меча си, с което предизвика още по-силен рев.

Виндсор Имбра и хората му вдигнаха Амарантовия и Конската кожа. Амарантовия закрепя. Конската кожа изгуби съзнание. Сплъстения и Ставро въобще не показваха признаци на живот. Цири отстъпи назад, колкото се може по-далеч — доколкото позволяваше арената. Хората на Имбра също се стараеха да стоят на разстояние от нея.

Виндсор Имбра не помръдваше. Той изчака да изнесат ранените и убитите. Гледаше Цири изпод полуспуснати клепачи, без да сваля ръка от дръжката на меча си, който, въпреки обещанието, не беше свалил, излизайки на арената.

— Недей — предупреди го тя, една помръдвайки с устни. — Не ме принуждавай. Моля те.

Имбра беше преbledнял. Тълпата тропаше, реवेशе и виеше.

— Не я слушай — отново надвика рева и тропота Бонхарт. — Извади меча. Иначе целият свят ще узнае, че ти си страхливец и смотаняк. От Алба до Яруга ще научат, че доблестният Виндсор Имбра е избягал от едно момиче, подвил си е опашката като помияр!

Мечът на Имбра се подаде на един цал от ножницата.

— Недей — каза Цири.

Острието се скри.

— Страхливец! — изкрещя някой от тълпата. — Боклук! Заешко сърце!

С каменно изражение на лицето Имбра се приближи до края на арената. Преди да се хване за протегнатите отгоре ръце, той отново се огледа.

— Ти сигурно знаеш какво те очаква, момиче — каза тихо той. — Сигурно вече знаеш какъв е Лео Бонхарт. Сигурно вече знаеш на

какво е способен той. Какво го възбужда. Ще бъдеш изкарвана на арената. Ще убиваш за развлечение на такива свини и мръсници, като тези, които са насядали наоколо. И за развлечение на други, които са още по-лоши. И когато убийствата ти престанат да ги забавляват, когато на Бонхарт му омръзне да те мъчи, тогава ще те убие. Ще пуснат на арената толкова много бойци, че няма да успееш да си опазиш гърба. Или ще пуснат кучета. И те ще те разкъсат, а сганта в залата ще вдишва аромата на кръвта и ще реве: „Браво!“. А ти ще издъхнеш върху пясъка. Ще издъхнеш по същия начин, по който днес умряха посечените от теб. Запомни думите ми.

Странно, но едва сега тя обърна внимание на малкия герб върху неговото емайлирано жабо.

Сребърен еднорог, изправен на задните си крака, на черен фон.

Еднорог.

Цири наведе глава. Тя гледаше украсеното с орнаменти острие на меча.

И изведнъж стана много тихо.

— В името на Великото слънце — внезапно изрече мълчалият до този момент Деклан Рос аеп Маелглид, нилфгардският ротмистър от запаса. — Не го прави, момиче. *Ne tuv'en que'ss, lured!*

Цири бавно завъртя меча наобратно и опря дръжката му в пясъка. Падна на едно коляно. Придържайки оръжието с дясната си ръка, тя насочи острието му точно към гръдната си кост. Острието веднага проби дрехата ѝ.

„Само да не заплача — помисли си Цири, притискайки се силно към меча. — Само да не се разплача. Няма за кого и за какво да плача. Само едно силно движение — и край на всичко... На всичко...“

— Няма да посмееш — разнесе се в пълната тишина гласът на Бонхарт. — Няма да посмееш, вещерке! В Каер Морхен са те научили да убиваш, затова убиваш като машина. Машинално. А за да убиеш себе си, е нужен характер, сила, решителност и кураж. А на това не са могли да те научат.

* * *

— Както сам виждаш, той се оказа прав, наистина не можах — промълви с усилие Цири. — Не можах.

Висогота мълчеше, хванал в ръка една кожа от нутрия. Без да мърда. От дълго време. Почти беше забравил за нея.

— Уплаших се. И си платих за това. Както си плащат страхливците. С болка, позор, унижение. И ужасно отвращение към самата себе си.

Висогота мълчеше.

* * *

Ако този ден в здрача някой се беше добрал до къщурката с порутена стряха и беше погледнал в процепите между капаците на прозорците, щеше да види в оскъдно осветената стая белобрад старец, съсредоточено слушащ разказа на девойка с пепеляви коси, седнала до огнището. После щеше да забележи, че те мълчат, втренчени в блестящите като рубини въглени.

Но никой не би могъл да види това. Къщурката с порутената, обрасла с мъх стряха беше скрита добре от мъглата и изпаренията на безкрайните блата Переплут, където никой не се осмеляваше да навлезе.

[1] Влок — стара мярка за повърхнина, равна на 30 морги. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

*Който пролее човешка кръв, и неговата
кръв ще се пролее от човешка ръка.*

Битие, 9:6

*Мнозина сред живите заслужават смърт.
А някои сред мъртвите заслужават живот.
Можеш ли да им го върнеш? Тогава не бързай да
раздаваш смърт в името на правосъдието, зад
което криеш собствения си страх. И най-
мъдрите не виждат всички нишки на съдбата.*

Джон Р. Р. Толкин,
„Властелинът на
пръстените“

*Наистина, необходими са огромна
самонадеяност и заслепяване, за да наречеш
кръвта, лееща се от ешафода, правосъдие.*

Висогота от Корво

— Какво търсите на моята земя, вещерю? — повтори въпроса си Фулко Артевелде, префектът от Ридбрун, явно вече обезпокоен от проточилата се тишина. — Откъде пристигнахте? Накъде сте тръгнали? С каква цел?

„Ето така приключват игрите на добри дела — помисли си Гералт, гледайки изсеченото със загрубели белези лице на префекта. — Така приключват благородните пориви на глупавия вещер, проявил съчувствие към банда мърляви горски хора. Така приключват желанията за удобство и място за нощуване в странноприемница, в

която непременно ще се окаже, че има някой шпионин. Такива са последствията от пътешествието с дрънкало-стихоплетец. И ето, че сега седя в подобно на килия помещение без прозорци, на твърд, закрепен за пода стол за разпити, а на облегалката на този стол (не може да останат скрити), има кожени ремъци за завързване на ръцете и обездвижване на шията. Наистина, засега не са се възползвали от тях, но ги има.

И как, по дяволите, сега да се измъкна от тази неприятна ситуация?“

* * *

Когато след пет дни скитане с пчеларите от Заречие най-накрая се измъкнаха от горския гъсталак и излязоха в блатиста местност, дъждът спря да вали, вятърът разпръсна изпаренията и влажната мъгла, а слънцето проби през облаците. А под слънчевите лъчи заблестяха белите планински върхове.

Ако до неотдавна Яруга беше за тях онази ясна линия, граница, чието пресичане изглеждаше явен преход към по-нататъшния, по-сериозен етап на похода, то сега още по-ясно почувстваха, че се приближават до предел, бариера, до място, от което могат само да се върнат обратно. Всички усещаха това, и най-вече Гералт — не беше възможно да се почувства нищо друго, когато от сутрин до вечер пред очите ти на юг се издига и прегражда пътя ти огромна, назъбена планинска верига, лъщяща със снеговете и ледниците си. Планините Амел. И издиганият се даже над гребена на Амел страховит и величествен, ръбест като острие на кинжал, обелиск на Горгона, Дяволската планина. Не обсъждаха помежду си тази тема, но Гералт чувстваше какво мислят всички. Защото и на него при вида на Амел и Горгона мисълта за продължаването на похода на юг му се струваше лудост.

За щастие изведнъж се оказа, че няма да им се наложи да вървят повече на юг.

Новината беше донесена от косматия горски пчелар, по чиято молба през последните пет дни играеха ролята на въоръжен ескорт. Същият онзи съпруг и баща на красивите хамадриади, пред които

изглеждаше като шопар пред кобили. Същият, който се опитваше да ги измами, твърдейки, че друидите от Каед Дху са потеглили към Склоновете.

Това се случи на следващата сутрин след пристигането им в многолюдния като мравуняк град Ридбрун, който беше крайната цел на похода на пчеларите и траперите от Заречие. Тоест на следващия ден след прощаването им с ескортираните пчелари, които вече не се нуждаеха от вещера, така че той не очакваше да види отново някой от тях. Ето защо учудването му беше голямо.

Пчеларят започна разговора с многословна благодарствена реч и го завърши с това, че връчи на Гералт торба, пълна с пари, предимно дребни. Вещерската му заплата. Гералт я прие, чувствайки върху себе си леко насмешливите погледи на Регис и Кахир, на които неведнъж по време на похода се беше оплаквал от човешката неблагодарност и беше подчертавал безкрайната глупост на ръководещия ги безкористен алтруизъм.

И тогава развълнуваният пчелар направо изкрещя новината: онези, друидите, били в дъбравите край езерото Лок Мондуирн, намиращо се на трийсет и пет мили западно от тях.

Пчеларят беше научил тези сведения в пункта за изкупуване на мед и восък на негов ридбрунски роднина, който, от своя страна, беше получил информацията от познат търсач на диаманти. Веднага щом беше узнал за друидите, пчеларят бе хукнал да сподели новината. И сега целият сияеше от щастие, гордост и чувство за значимост, като всеки лъжец, чиято лъжа по случайност се е оказала истина.

Отначало Гералт смяташе да тръгне незабавно към Лок Мондуирн, но спътниците му решително се възпротивиха. След като разполагат с парите на пчеларите, заявиха Регис и Кахир, и се намират на място, където всички търгуват, трябва да подновят запасите си от провизии и снаряжение. И да купят стрели, добави Милва, защото след като от нея постоянно искат дивеч, тя няма да тръгне да стреля по този дивеч със заострени клонки. И поне една нощ да преспят в странноприемница, отбеляза Лютичето, да си легнат в чисти завивки, като преди това са се изкъпали и приятно са се опили с бира.

Друидите, признаха всички в хор, няма да избягат.

— Макар че това е абсолютно неочаквано стечение на обстоятелствата — добави със странна усмивка вампирът Регис, —

групата ни се оказа на правилния път, движеща се в правилната посока. Така че е предопределено да попаднем при друидите, ден-два забавяне не са от значение. Що се отнася до бързането — добави философски той, — усещането, че времето ужасно недостига, обикновено е сигнал за тревога, подсказващ, че темпото трябва да се намали и да се действа по-бавно и със съответното обмисляне на нещата.

Гералт не възрази и не настоя. Не се изказа и против философията на вампира, макар че навестяващите го нощем странни кошмари го караха да бърза. Въпреки че след събуждането си не можеше да си спомни тези кошмари.

Беше седемнайсети септември, пълнолуние. До есенната Еквиноксия оставаха шест дни.

* * *

Милва, Регис и Кахир поеха задължението да купят провизии и да попълнят снаряжението. На Гералт и Лютичето се падна задачата да проведат разузнаване и да проучат обстановката в град Ридбрун.

Лежащият в извивката на река Неви Ридбрун създаваше впечатлението, че някога е бил малко градче, ако се съдеше по сбитите постройки от дърво и камък във вътрешността на пръстен от настръхнала палисада и земни валове. Но тези сбити постройки бяха само център на града и в тях можеше да живее не повече от една десета от населението. Останалите девет десети обитаваха шумното море около валовете, състоящо се от къщи, колиби, палатки, бараки, шатри и фургони, използвани за жилища.

За екскурзовод на вечеря и поета служеше роднината на пчеларя, млад и нагъл шмекер, типичен представител на местните хаймани, които се раждаха в канавките, къпеха се в канавките и утоляваха жаждата си в канавките. Сред градския шум, блъсканица, мръсотия и воня той се чувстваше като пъстърва в кристално чист планински бързей, а възможността да съпровожда някого из отвратителното си градче явно го радваше. Без да обръща внимание на факта, че никой не го пита за нищо, гаменът въодушевено даваше обяснения. Обясни, че Ридбрун е важен етап от пътя на нилфгардските

заселници, насочили се на север, за да получат обещаните от императора земи: четири ниви, което е лесно да се изчисли, че прави петстотин морги. Плюс това десетгодишно освобождаване от данъци. Ридбрун е разположен в долината на река Неви, пресичаща планините Амел, минаваща през прохода Теодула, свързваща Склоновете и Заречие с Маг Турга, Гесо, Метина и Маехт, територии, вече отдавна подчинени от Нилфгардската империя. Град Ридбрун, обясняваше гаменът, е последното място, в което заселниците могат да разчитат на нещо повече, отколкото на себе си, жена си и онова, което имат в каруците. Затова повечето заселници остават доста дълго в града, събирайки сили за последния преход до Яруга и отвъд нея. А много от тях, добави гаменът с гордостта на канален патриот, остават в града завинаги, защото този град, хе-хе, означава култура, не е някаква селска, воняща на тор дупка.

Впрочем, Ридбрун също вонеше, включително и на тор.

Гералт беше идвал тук преди няколко години, но сега не можеше да познае града. Твърде много се беше променил. Навремето тук не се мотаеха толкова конници с черни ризници и наметала със сребърни емблеми на нараменниците. Навремето не се чуваше нилфгардска реч. Навремето край града нямаше и каменоломни, в които раздърпани, мръсни, крайно изтощени и окървавени хора да разбиват камъните на чакъл, подканяни от камшиците на облечени в черно надзиратели.

— Тук има много нилфгардска войска — поясни гаменът, — но не постоянно, а само за почивки по време на походите и преследванията на партизаните от организацията „Свободни Склонове“. Ще изпратят тук силен нилфгардски гарнизон, когато на мястото на стария град бъде построена голяма крепост от камъните, които се добиват в каменоломната. Тези, които добиват камъните, са военнопленници. От Лирия, от Аедирн, напоследък от Соден, Бруге, Ангрин. И от Темерия. Тук, в Ридбрун, работят четиристотин пленници. Поне петстотин работят в рудниците, мините и кариерите около Белхавен, а над хиляда строят мостове и изравняват пътя в прохода Теодул.

На пазарния площад и по времето на някогашното посещение на Гералт имаше ешафод, но тогава беше значително по-непретенциозен. На него нямаше такова количество предизвикващи противни

асоциации приспособления, а от бесилата, коловете, вилите и прътовете не висяха толкова отвратителни, разлагащи се декорации.

— Това е заради господин Фулко Артевелде, който наскоро беше назначен за префект от военните власти — поясни гаменът, гледайки ешафода и украсата му от елементи от човешката анатомия. — Господин Фулко отново е предал някого на палача. С господин Фулко шега не бива. Много е жесток.

Познатият на гамена, търсачът на диаманти, когото намериха в една странноприемница, не направи добро впечатление на Гералт. Треперещ и блед, той беше в онова полутрезво, близко до сънно състояние, в което изпадат хората, пиещи непрекъснато от няколко дни и нощи. На вечеря моментално му се сви сърцето. Изглежда, сензационните вести за друидите можеха да имат източник обикновен *delirium tremens*.

Обаче препилият търсач на диаманти даваше напълно смислени отговори на задаваните му въпроси. На забележката на Лютичето, че не прилича много на търсач на диаманти, той отговори хитроумно, че когато намери поне един диамант, вече ще прилича. Посочи мястото на пребиваване на друидите край езерото Мондуирн конкретно и точно, без фантастични украшения и надут митомански маниери. Позволи си да попита за какво са им на събеседниците му друидите, а когато му отговориха с презрително мълчание, предупреди, че появата в друидските дъбрави е равностепенна на сигурна смърт, защото друидите обикновено хващат чужденците, слагат ги във вътрешността на кукла, наречена Върбовата жена, и ги изгарят живи под съпровода на молитви, песни и заклинания. Явно безпочвените слухове и глупавите суеверия съпровождаха друидите навсякъде.

Разговорът беше прекъснат от девет въоръжени с гизарми войници с черни униформи и изображение на слънце на емблемите върху нараменниците си.

— Вие ли сте вечерът Гералт? — попита командващият войниците подофицер, потупващ се по прасците с дъбова палка.

— Да — отговори след кратко колебание Гералт. — Ние сме.

— Тогава благоволете да ни последвате.

— Откъде сте толкова сигурни, че ще благоволя? Арестуван ли съм?

Подофицерът го гледа дълго време в мълчание, и погледът му беше някак странен, без капчица уважение. Нямахе съмнение, че осемте съпровождащи го войници му придаваха увереност да гледа по този начин.

— Не — каза той най-накрая. — Не сте арестувани. Нямам заповед за арест. Ако имах такава заповед, щях да ви помоля да ни последвате по различен начин, уважаеми господине. По съвсем различен начин.

Гералт намести ремъка на меча, доста демонстративно.

— А аз щях да ви отговоря по съвсем различен начин — изрече той студено.

— Е, господа — реши да се намеси в разговора Лютичето, изобразявайки на лицето си нещо, което по неговото мнение беше усмивка на опитен дипломат. — Защо е нужен такъв тон? Ние сме порядъчни хора, няма за какво да се боим от властите, нещо повече — с удоволствие им съдействаме. Винаги, когато имаме възможност, разбира се. От друга страна, и на нас ни се иска да виждаме от властите същото, не съм ли прав, господин военен? Поне по толкова незначителен въпрос като разясняване на причините, по които искат да ограничат гражданските ни свободи?

— Води се война, господине — отговори военният, който изобщо не се смути от потока от думи на Лютичето. — Свободите, както подсказва наименованието им, са за мирно време. А причините ще ви ги разясни господин префектът. Аз само изпълнявам заповеди и няма да влизам в дискусии.

— Което си е истина, истина си е — съгласи се вещерът и леко намигна на трубадура. — Водете ме тогава в префектурата, господин военен. А ти, Лютиче, се върни при нашите и им кажи какво е станало. Направете каквото трябва. Регис знае какво точно.

* * *

— Та какво правите из Склоновете, господин вещер? Какво търсите тук?

Задалият въпроса беше тъмнокос мъж с лице, покрито с белези и кожена превръзка, закриваща лявото око. В някоя тъмна уличка видът

на циклопското му лице със сигурност би изтръгнал вик на ужас от гърдите на множество хора. И абсолютно напразно, защото това беше лицето на господин Фулко Артевелде, префектът на Ридбрун, най-старшият по ранг страж на закона и реда в цялата околност.

— Какво търсите из Склоновете? — повтори въпроса си най-старшият по ранг страж на закона в цялата околност.

Гералт въздъхна и сви рамене, демонстрирайки равнодушие.

— Вие самият знаете отговора на този въпрос, господин префект. Нали сте могли да научите, че съм вещер, само от пчеларите от Заречие, които ме наеха за охрана. А бидейки вещер, търся възможност да заработя — както из Склоновете, така и навсякъде другаде. Тъй че се придвижвам в посоката, указана ми от онези, които са ме наели.

— Логично — кимна Фулко Артевелде. — Или поне така изглежда. Разделили сте се с пчеларите преди два дни. Но възнамерявате да продължите придвижването си на юг в малко странна компания. С каква цел?

Гералт не наведе глава, издържа горещия поглед на единственото око на префекта.

— Арестуван ли съм?

— Не. Засега не.

— Следователно целта и посоката на движението ми са моя лична работа. Както ми се струва.

— Обаче аз бих ви посъветвал да говорите честно и откровено. Най-малкото за да докажете, че не изпитвате никаква вина и не се опасявате нито от закона, нито от бдящите за спазването му власти. Ще се опитам да повторя въпроса си: каква е целта на експедицията ви, вещерю?

Гералт се замисли за кратко.

— Опитвам се да намеря друидите, които някога живееха в Ангрен, а сега като че ли са се преместили в този район. Не е било трудно да научите това от пчеларите, които ескортирахме.

— Кой ви нае срещу друидите? Нима защитниците на природата са изгорили във Върбова жена някого, когото не е трябвало?

— Доста странно е да чувам приказки, слухове и суеверия от просветен човек. Нужна ми е информация от друидите, а не кръвта им. Но честно казано, господин префект, мисля, че вече бях достатъчно искрен, за да е станало ясно, че не изпитвам никаква вина.

— Не става въпрос за вашата вина, или поне не само за нея. Бих искал в разговора ни да започнат да преобладават тоновете на взаимна доброжелателност. Независимо от това какво си мислите за разговора ни, целта му е, освен останалите неща, да запази живота на вас и спътниците ви.

— Вие — отговори Гералт след кратка пауза — предизвикахте у мен огромно любопитство, господин префект. Освен останалите неща. Ще изслушам с огромно внимание поясненията ви.

— Не се съмнявам. Ще стигнем и до поясненията, но постепенно. На етапи. Чували ли сте някога, господин вещерю, за институцията „ключов свидетел“? Знаете ли какво представлява това?

— Знам. Някой, който в желанието си да отърве кожата, предава приятелите си.

— Страшно опростено — каза Фулко Артевелде, без да се усмихне. — Впрочем, много типично за нордлинг. Вие често запълвате пропуските в образованието си със саркастични или карикатурни опростявания, които смятате за шеги. Тук, на Склоновете, господин вещер, действат законите на Империята. По-точно — ще действат законите на Империята, когато изцяло изкореним ширещото се тук беззаконие. Най-доброто средство за борба с беззаконието и бандитизма е ешафодът, който вие, несъмнено, сте видели на пазарния площад. Но понякога върши работа и институцията „ключов свидетел“.

Той направи ефектна пауза. Гералт не се обади.

— Не много отдавна — продължи префектът — ни се удаде да хванем шайка непълнолетни престъпници. Бандитите се съпротивляваха и загинаха...

— Но не всички, нали? — безцеремонно предположи Гералт, на който вече започваше да му омръзва красноречието на префекта. — Хванали сте един жив и сте обещали да го помилвате, ако стане ключов свидетел. Тоест доносник. И той е натопил мен.

— Откъде този извод? Имали ли сте контакти с местния престъпен свят? Сега или по-рано?

— Не. Не съм имал. Нито сега, нито по-рано. Така че извинявайте, господин префект, но цялата тази афера е или абсолютно недоразумение, или измама. Или насочена против мен провокация. Ако

става въпрос за последното, бих препоръчал да не губите напразно време, а да преминете към същността.

— Мисълта за насочена против вас провокация, изглежда, не ви напуска — отбеляза префектът, смръщвайки обезобразената от белега вежда. — Нима, въпреки всичките ви уверения, имате основание да се опасявате от закона?

— Не. Затова пък имам основания да се опасявам, че борбата с престъпността тук се извършва бързо, мащабно и не особено задълбочено, без щателно разследване дали някой е виновен, или невинен. Е, възможно е това да е само карикатурно опростяване, обичайно за един тъп нордлинг. Който продължава да не разбира по какъв начин префектът на Ридбрун ще му спаси живота.

Фулко Артевелде разглежда известно време безмълвно Гералт. После плесна с длани.

— Доведи я — нареди той на появилия се войник.

Гералт се успокои с няколко дълбоки поемания на дъх, защото неочаквано появилата се мисъл го накара да се изпоти и сърцето му се разтуптя отчаяно. След секунда му се наложи да си поеме дъх още няколко пъти, наложи му се даже — нещо небивало! — да направи Знак със скритата си под масата ръка. А резултатът — също небивало! — беше нулев. Стана му горещо. И студено.

Защото стражите въведоха в стаята Цири.

— Я вижте само — каза Цири, веднага щом я сложиха на стола и завързаха ръцете ѝ за облегалката, — какво е довлякла котката!

Артевелде направи кратък жест с ръка. Един от войниците, огромен младеж с физиономията на умствено недоразвито дете, бавно замахна и зашлеви Цири по лицето така, че столът се разтърси.

— Простете ѝ, Ваше Благородие — каза войникът с извинителен тон и изненадващо меко. — Млада и глупава е. Вятърничава.

— Ангулеме — изрече бавно и натъртено Артевелде, — обещах да те изслушам. Тоест да изслушам отговорите ти на въпросите ми. Но нямам намерение да слушам и шегите ти. За тях ще бъдеш наказвана. Разбра ли ме?

— Да, чичко.

Жест. Шамар. Разтърсване на стола.

— Млада е — промърмори войникът, потърквайки длан в бедрото си. — Вятърничава...

От чипия нос на девойката — Гералт вече виждаше, че това не е Цири, и не можеше да се начуди на заблудата си — потече тънка струя кръв. Девойката изсмърка силно и се усмихна хищно.

— Ангулеме — повтори префектът, — разбра ли ме?

— Да, господин Фулко.

— Кой е това, Ангулеме?

Девойката отново изсмърка, наведе глава настрани и погледна Гералт с огромните си очи. Кафяви, не зелени. После поклати разрошените си сламеноруси коси, падащи на непослушни къдрици върху веждите ѝ.

— Никога досега не съм го виждала. — Тя облиза кръвта от устните си. — Но знам кой е. Впрочем, вече ви казах това, господин Фулко, сега знаете, че не съм ви излъгала. Казва се Гералт. Вещер е. Преди десет дни е прекосил Яруга и се е насочил към Тусент. Нали така, белокуси чичко?

— Млада е... Вятърничава... — каза бързо стражът, поглеждайки с известно безпокойство префекта. Но Фулко Артевелде само се намръщи и поклати глава.

— И на ешафода ли ще правиш палячовщини, Ангулеме? Добре, да продължим нататък. С кого според теб пътешества този вещер — Гералт?

— И това ви го казах! С красавец на име Лютичето, който е трубадур и носи със себе си лютня. С млада жена, която има тъмноруси коси, отрязани до шията. Не ѝ знам името. И с още един, мъж без описание — и неговото име не беше назовано. Общо четирима са.

Гералт облегна брадичка върху кокалчетата на пръстите си, с любопитство разглеждайки девойката. Ангулеме не извърна поглед.

— Ама че очи имаш — каза тя. — Чудни!

— Давай нататък, Ангулеме — подкани я господин Фулко, мръщейки се. — Кой още влиза в компанията на вещера?

— Никой. Нали казах, че са четирима. Нямах ли уши, чичко?

Жест, шамар, кръв. Стражът потри ръка в бедрото си, въздържайки се от забележката за младостта и вятърничавостта.

— Лъжеш, Ангулеме — каза префектът. — Колко са, питам те за втори път.

— Както искате, господин Фулко. Както искате. Ваша воля. Двеста са! Триста! Шестстотин!

— Господин префект! — Гералт бързо и рязко изпревари заповедта за поредния шамар. — Да оставим това, ако може. Всичко, което каза тя, е толкова точно, че може би става въпрос не за лъжа, а по-скоро за недостатъчна информираност. Но откъде има тя тази информация? Тя току-що си призна, че ме вижда за пръв път в живота си. Аз също я виждам за пръв път. Гарантирам.

— Благодаря за помощта в разследването — погледна го накриво Артевелде. — Невероятно ценна помощ. Когато започна да разпитвам вас, разчитам, че ще се окажете също толкова красноречив. Ангулеме, чу ли какво попита господин вещерът? Говори. Не чакай да те подканят.

— Беше обявено — девойката облиза течащата от носа ѝ кръв, — че ако бъде съобщено на властите за някакво планирано престъпление, ако бъде издаден някой, който замисля злодейство, ще бъде проявена милост. Е, аз точно това правя, нали? Знам за подготвяно престъпление, искам да предотвратя лоша постъпка. Слушайте какво ще ви съобщя: Славея и бандата му чакат в Белхавен този вещер и искат да го убият. Бяха наети от един полуелф, чужденец, дошъл дявол знае откъде — никой не го познава. Този елф каза на Славея всичко: как изглежда вещерът, откъде идва, накъде отива, в каква компания пътува. Предупреди го, че това е вещер — не някакъв тъпак, а умел боец, и да не се правят на смели, а да го застрелят в гърба с арбалет, или най-добре да го отровят, ако яде или пие нещо в Белхавен. Полуелфът даде пари за това на Славея. Много пари. И обеща после да даде още повече.

— След като бъде свършена работата — отбеляза Фулко Артевелде. — Значи този полуелф все още е в Белхавен? С бандата на Славея?

— Възможно е. Не знам това. Вече минаха две седмици, откакто избягах от бандата на Славея.

— Тогава защо ги топиш? — усмихна се вещерът. — Лични сметки?

Очите на девойката се присвиха, подпухналите ѝ устни се свиха презрително.

— Какво ти влиза в работата с кого имам сметки за разчистване, чичко? А като ги топя, ти спасявам живота, нали? Трябва да ми благодариш!

— Благодаря. — Гералт отново изпревари заповедта да ѝ бъде ударен шамар. — Само исках да отбележа, че ако е заради лични сметки, надеждността ти като източник намалява, ключови свидетелю. Хората издават съратниците си, за да спасят живота си и кожата си, но когато искат да си отмъстят — лъжат.

— Нашата Ангулеме няма никакви шансове да си спаси живота — прекъсна го Фулко Артевелде. — Но кожата си наистина иска да спаси. За мен това е напълно оправдан мотив. Нали, Ангулеме? Ти искаш да спасиш кожата си?

Девојката стисна устни. И пребледня.

— Бандитска храброст — обади се презрително префектът. — Бива ви да нападате, като имате числено превъзходство, да ограбвате слабите, да убивате невъоръжените. Но да погледнете смъртта в лицето — това е по-трудно. На това не сте способни.

— Ще видим — промърмори тя.

— Ще видим — съгласи се сериозно Фулко. — И ще чуем. Ще си изкараш белия дроб от крясъци на ешафода.

— Ти обеща милост!

— И ще си удържа на думата. Ако това, което казваш, се окаже истина.

Ангулеме се дръпна върху стола, сякаш сочейки Гералт с цялото си тяло.

— А това какво е? — извика тя. — Не е ли истина? Нека да каже, че не е вешер и не е Гералт! Ще ми говори, че съм ненадеждна! Нека отиде в Белхавен и ще види, че не лъжа! На сутринта ще намерите трупа му в някоя канавка. И тогава ще кажете, че не съм предотвратила престъплението, и няма помилване! Нали? Мошеници сте вие! Мошеници — и нищо повече!

— Не я бийте — каза Гералт — Моля ви.

В гласа му имаше нещо, което спря ръцете на префекта и стража наред пътя им. Ангулеме изсмърка с нос и го погледна проницателно.

— Благодаря, чичко — каза тя. — Но биенето е дребна работа, ако искат — нека да ме бият. От малка ме бият — свикнала съм. Ако

наистина искаш да си добър, потвърди, че казвам истината. Нека си удържи на думата. Нека да ме обесят, мамка му!

— Отведете я — нареди Фулко, спирайки с жест понечилия да протестира Гералт. — Тя вече не ни е нужна — продължи той, когато двамата останаха сами. — Аз знам всичко и ще ви го обясня. А след това ще ви помоля за взаимност.

— Първо — изрече студено вечерът — обяснете каква беше същността на този толкова шумен финал, завършил с дива молба за обесване. Нали девойката си свърши работата като ключов свидетел?

— Още не я е свършила.

— Тоест?

— Омер Страген, с прякор Славей, е изключително опасен бандит. Жесток и нагъл, умен и хитър. Неговата безнаказаност примамва други да тръгнат по този път. Трябва да го спра. Затова се договорих с Ангулеме. Обещах ѝ, че ако в резултат на нейните показания Славей бъде хванат, а бандата му — разбита, Ангулеме ще бъде обесана.

— Моля? — Вечерът беше изумен. — Това ли представлява институцията „ключов свидетел“? В замяна на сътрудничеството с властите — бесило? А какво е наказанието за отказ от сътрудничество?

— Кол. С предварително изваждане на очите и отрязване на гърдите с нагорещени клещи.

Вечерът не изрече нито дума.

— Това се казва „за назидание“ — продължи след кратка пауза Фулко Артевелде. — Абсолютно необходимо действие при борбата с бандитите. Защо стискате юмруци така, чува се как ви пукат ставите. Може би сте привърженик на хуманното убиване? Вие можете да си позволите този лукс, нали се борите предимно със същества, които, колкото и смешно да звучи това, също убиват хуманно. А аз не мога да си позволя такова нещо. Виждал съм търговските обози и къщите, ограбени от Славей и подобните нему. Виждал съм какво са правили с хората, за да изтръгнат информация за това къде си пазят скъпоценностите или за да се сдобият с магическите пароли за сандъчетата и сейфовете. Виждал съм жени, които Славей е проверявал с нож дали не са укрили скъпоценности. Виждал съм хора, с които са правили още по-ужасни неща, изключително заради забавление. Ангулеме, чиято съдба толкова ви трогна, със сигурност е

участвала в подобни забавления. Достатъчно дълго е била в бандата. И ако не беше тази чиста случайност, ако тя не беше избягала от бандата, никой нямаше да узнае за засадата в Белхавен, а вие щяхте да се запознаете с нея при други обстоятелства. Може би точно тя щеше да вкара в гърба ви стрела с арбалета.

— Не обичам предположенията. Известно ли ви е защо е избягала от бандата?

— Показанията ѝ по този въпрос бяха мъгляви, а моите хора не се интересуваха особено от това. Но всички знаят, че Славия е от мъжете, за които жената се свежда до, така да се каже, първично-натуралната ѝ роля. Ако не успее да го постигне по друг начин, натрапва тази роля на жената насила. Към това сигурно се е прибавил и конфликтът между поколенията. Славия е зрял мъж, а последната компания на Ангулеме се състои от същите палета като самата нея. Но това са само предположения, по принцип този проблем изобщо не ме засяга. А мога ли да попитам защо вас ви засяга? Защо Ангулеме още от пръв поглед предизвика у вас толкова явни емоции?

— Странен въпрос. Девојката съобщава за покушение срещу мен, подготвяно от бившата ѝ банда по поръчение на някакъв полуелф. Нещо, само по себе си сензационно, защото нямам никакви стари разпри с полуелфи. Освен това тя знае в каква компания пътувам. С такива подробности, че трубадурът се казва Лютичето, и косата на жената е отрязана. Именно косата ме кара да виждам във всичко това или лъжа, или провокация. Не се искат особени умения да се хване и разпита някой от горските пчелари, с които пътувахме през последната седмица. И бързо да се инсценира...

— Достатъчно! — Артевелде удари с юмрук по масата. — Много си позволявате, господине! Значи съм инсценирал нещо? А с каква цел? За да ви излъжа, да ви заложа капан? А какъв сте вие, че толкова ви е страх от капани и провокации? Гузен негонен бяга, господин вечерю!

— Дайте ми друго обяснение тогава.

— Не, вие ми го дайте!

— Съжалявам. Нямам такава.

— Бих могъл да ви подсказва това-онова — усмихна се злорадо префектът. — Но защо да го правя? Да си кажем нещата направо. Не ме интересува кой ви иска мъртъв и защо. Не ме интересува откъде

този някой има такава пълна информация за вас, включително цвета и дължината на косите. Ще ви кажа нещо повече: можех и изобщо да не ви съобщя за това покушение, вещерю. Можех спокойно да използвам групата ви като нищо незнаеща примамка за Славей. Да ви следя, да изчакам Славей да налага стръвта и тогава да си го уловя съвсем спокойно. Защото той е този, който ме интересува. Какво от това, че вие вече щяхте да лежите под земята? Целта оправдава средствата!

Той млъкна. Гералт се въздържа от коментар.

— Знаете ли, господин вещерю — продължи префектът, — аз се заклях, че на това място ще се възцари законът. На всяка цена и с всякакви методи, *per fas et nefas*^[1]. Защото законът не е юриспруденцията, не е дебела книга, пълна с параграфи, не са философски трактати, не са високопарни фрази за морал и етика. Законът — това са безопасните пътища. Това са градските пресечки, по които човек да може да се разхожда и след залез-слънце. Това са странноприемниците и кръчмите, в които можеш да отидеш до нужника, оставяйки кесията си на масата, а жена си — до масата. Законът е спокойният сън на хората, сигурни, че ще ги разбуди кукуригането на петела, а не влязъл в къщата им крадец. А за онези, които нарушават закона — бесило, брадва, колове и нагорещено желязо! Наказание за назидание на останалите. Тези, които нарушават закона, трябва да бъдат хващани и наказвани. С всякакви средства и методи... Какво, вещерю? Неодобрението, което виждам изписано върху лицето ти, за целите ли се отнася, или за методите? Мисля, че за методите! Защото е лесно да се критикуват методите, но ви се иска да живеете в безопасен свят, нали? Е, отговори!

— Нямам какво да кажа.

— Аз мисля, че имаш.

— На мен, господин Фулко — отговори спокойно Гералт, — дори ми харесва светът от твоите визии и идеи.

— Наистина ли? Физиономията ти говори за обратното.

— Светът от твоята идея е свят, подходящ точно за вещици. В него един вещер никога няма да остане без работа. Вместо кодексите, параграфите и високопарните фрази за справедливост, твоята идея ще доведе до беззаконие, анархия, своеволия и корупция; тя ще създаде условия за прекалено усърдие на кариеристите, стремящи се да се подмажат на началниците си; ще създаде благоприятни условия за

сляпата отмъстителност на фанатиците, за жестокостта на палачите, за реванш и садизъм. Твоята визия — това е свят на страх, свят, в който хората ги е страх да излизат по мръкнало, не заради бандитите, а заради стражите на закона, защото в края на краищата големите преследвания на бандити водят до това, че бандитите масово се вливат в редовете на служителите на закона. Твоята визия е свят на подкупи, шантаж и провокации, свят на ключовите свидетели и лъжесвидетелите. Свят на шпионите и признанията, изтръгнати чрез изтезания. Доносничество и страх от доносници. И неизбежно ще настъпи денят, когато в твоя свят ще започнат да разкъсват с клещи гърдите на неправилния човек, когато ще обесят или набият на кол някой невинен. Ето тогава ще настъпи светът на престъпленията. Накратко казано, свят, в който един вещер ще се чувства като риба във вода.

— Я виж ти! — възкликна Фулко Артевелде след кратко мълчание, потърквайки кожената превръзка на окото си. — Идеалист! Вещер. Професионалист. Специалист по убийствата. И въпреки това идеалист. И моралист. Опасно нещо, като се има предвид професията ти, вещерю. Знак за това, че започваш да надрастваш професията си. Някой ден ще се запиташ дали да убиеш поредната стрига — а ако е невинна стрига? Ще се запиташ дали в теб не е заговорила сляпата отмъстителност и слепият фанатизъм? Не ти пожелавам да се стигне дотам. А ако все пак някой ден... не ти го пожелавам, но все пак е възможно някой да навреди на твой близък по най-жесток и садистичен начин, и тогава с огромна охота ще те върна към настоящия ни разговор, към проблема за наказанието, пропорционално на вината. Кой знае дали тогава възгледите ни ще се различават толкова категорично? Но днес, тук и сега, това няма да бъде предмет на разсъждения или спорове. Днес ще говорим за конкретни неща. И конкретно за теб.

Гералт леко вдигна вежди.

— Макар че ти се отнесе с ирония към моите методи и моето виждане за света на законността, точно ти ще ми помогнеш тази визия да се осъществи, драги вещерю. Повтарям: заклекл съм се, че тези, които нарушават закона, ще си получат заслуженото. Всички. От дребния престъпник, който използва подправени теглилки на пазара, до онзи, който е ограбил на пътя обоз с лъкове и стрели за войската.

Разбойници, джебчии, крадци, грабители. Гръмко наричащите себе си борци за свобода терористи от организацията „Свободни Склонове“. И Славей. Преди всичко Славей. Славей трябва да бъде наказан, без значение с какви методи. Само да е по-скоро. Преди да обявят амнистия и той да се измъкне... Вещерю, от много месеци очаквам нещо такова, което ще ми позволи да го изпреваря поне малко. Което ще ми позволи да имам предимство, да го накарам да допусне грешка — онази единствена, решителна грешка, която ще го погуби. Да продължавам ли, или вече отгатна?

— Отгатнах, но продължавай.

— Тайнственият полуелф, инициаторът и вдъхновителят на покушението, е предупреждавал Славей, съветвал го е да бъде предпазлив, да изостави безгрижието, арогантността си и перченето. Знам, че не е било без основание. Но предупрежденията няма да помогнат. Славей ще допусне грешка. Той ще нападне вещер, предупреден и готов да се защитава. Ще нападне вещер, който очаква нападението. И това ще бъде краят на разбойника Славей. Искам да склуча съюз с теб, Гералт. Ще бъдеш моят ключов вещер. Не ме прекъсвай. Договорът е прост: всяка страна ще даде обещание, което ще изпълни. Ти ще убиеш Славей, а в замяна на това аз... — Той млъкна за миг, хитро усмихвайки се. — Няма да попитам какви сте вие, откъде идвате, накъде сте тръгнали и с каква цел. Няма да попитам защо един от вас говори с едва забележим нилфгардски акцент, а на друг от спътниците ти се ежат кучетата и конете. Няма да заповядам да отнемат на Лютичето тубуса със записките, няма да проверя какво пише в тях. И ще предупредя имперското разузнаване за вас едва след като Славей бъде убит или се озове в килиите ми. Дори по-късно, защо да се бърза? Ще ви дам време. И шанс.

— Шанс за какво?

— Шанс да се доберете до Тусент. До това смешно кралство от приказките, чиито граници не се осмелява да наруши дори нилфгардското контраразузнаване. А после много неща може да се променят. Ще има амнистия. Може да има примирие за Яруга. Кой знае, може дори да настъпи траен мир.

Вещерът мълча дълго. Обезобразеното лице на префекта беше неподвижно. Единственото му око пламтеше.

— Съгласен съм — каза най-накрая Гералт.

— Без пазарене? Без условия?

— С две.

— Че как иначе. Слушам те.

— Първо трябва да попътувам няколко дни на запад. Към езерото Мондуирн. При друидите, тъй като...

— Ти на глупак ли ме правиш? — прекъсна го Фулко Артевелде.

— Какво ме баламосваш? Какъв запад? Всички знаят накъде води пътят ти! Включително и Славея, който ти е устроил засада точно на този път. На юг, към Белхавен, на мястото, където Долината на Неви пресича долината на Сансретур, водеща до Тусент.

— Означава ли това...

— ... че друидите ги няма край Лок Мондуирн? Да. Почти от месец. Те тръгнаха през долината на Сансретур към Тусент, закриляни от принцеса Анариета от Боклер, която има слабост към разни чудаци, психари и чучела. Тя охотно дава убежище на такива в приказното си кралство. Но ти знаеш това, вещерю. Не ме прави на глупак! Не се опитвай да ме измамиш!

— Няма да се опитвам — изрече бавно Гералт. — Давам ти думата си. Утре тръгвам към Белхавен.

— Не забрави ли за нещо?

— Не съм забравил. Ето го и второто ми условие: искам Ангулеме. Ще ѝ дадеш амнистия и ще я пуснеш от тъмницата. Ключовият вещер се нуждае от ключовия ти свидетел. Кажи бързо: съгласен ли си, или не?

— Съгласен съм — отговори Фулко Артевелде почти моментално. — Нямам друг изход. Ангулеме е твоя. Нали знам, че се съгласи да си сътрудничиш с мен само заради нея.

* * *

Яздецията до Гералт вампир го слушаше внимателно, без да го прекъсва. Вещерът не се беше излъгал относно проникателността му.

— Ние сме петима, а не четирима — бързо обобщи той, веднага след като Гералт завърши разказа си. — Пътешестваме петима от края на август, бяхме петима, когато прекосихме Яруга. А Милва си отрязва

косата едва в Заречие. Само преди седмица. Твоето русокосо протеже знае за косата на Милва. Но не е успяла да преброи до пет. Странно.

— Това ли е най-странното в цялата тази странна история?

— Ни най-малко. Най-странното е Белхавен. Градчето, в което уж са ни устроили засада. Градчето, разположено дълбоко навътре в планината, на пътя през долината на Неви и прохода Теодул...

— Откъдето изобщо не сме се канели да минаваме — довърши Гералт, пришпорвайки започналата да изостава Плотка. — Преди три седмици, когато този разбойник Славей е приемал от някакъв полуелф поръчката да ме убие, бяхме в Ангрен и се готвехме да поемем към Каед Дху, опасявайки се от блатото Исгит. Дори не знаехме, че ще ни се наложи да преминем през Яруга. По дяволите, та ние днес сутринта не знаехме...

— Знаехме — прекъсна го вампирът. — Знаехме, че търсим друидите. И сега, и преди три седмици. Този тайнствен полуеф е организиран засада на пътя ни към друидите, убеден, че ще поемем по него. Той просто...

— ... знае по-добре от нас откъде минава този път — поде Гералт. — Откъде знае това?

— Него трябва да питаш. Затова и се съгласи с предложението на префекта, нали?

— Да. Надявам се, че ще ми се удаде да разменя две-три думи с този полуелф — усмихна се зловещо Гералт. — Но преди да се стигне до това — как мислиш, не се ли натрапва едно възможно обяснение?

Известно време вампирът го гледа безмълвно.

— Не ми харесва това, което говориш, Гералт — рече той най-накрая. — Не ми харесва това, което си мислиш. Смятам тази мисъл за недостойна. Прибързана и неоснователна. Предизвикана от предубеждения и неприязън.

— Тогава как ще обясниш...

— По някакъв друг начин — прекъсна го Регис с тон, който Гералт не го беше чувал да използва по-рано. — Каквото и да е друго, само не и това. Например, не мислиш ли, че светлокосото ти протеже просто лъже?

— Не, не, чичко! — възкликна Ангулеме, която яздеше подир тях, яхнала мулето Дракул. — Не ми приписвай лъжа, която не можеш да докажеш!

— Не съм ти чичко, мило дете.

— А аз не съм ти мило дете, чичко!

— Ангулеме — обърна се в седлото си вещерът. — Млъкни.

— Както кажеш. — Ангулеме моментално се успокои. — Ти можеш да ми заповядваш, ти ме измъкна от тъмницата, измъкна ме от ноктите на господин Фулко. Теб ще те слушам, ти си ми вожд, главатар на бандата...

— Млъкни, моля те.

Ангулеме промърмори нещо, престана да пришпорва Дракул и изостана, още повече, че Регис и Гералт забързаха, догонвайки движещите се в авангарда Лютичето, Кахир и Милва.

Пътуваха към планините, покрай брега на Неви, чиито мътни и жълтокафеникави след скорошните дъждове води се носеха бързо над камъните и през праговете. Не бяха сами на пътя. Доста често срещаха или изпреварваха ескадрони от нилфгардската кавалерия, самотни ездачи, фургони на преселници и търговски кервани.

На юг, все по-близо и по-страховито, надвисваха планините Амел. И островърхата игла на Горгона, Планината на Дявола, потънала в облаците, които бързо забулваха цялото небе.

— Кога ще им кажеш? — попита вампирът, посочвайки с поглед язденцата отпред тройка.

— Когато спрем за почивка.

* * *

Лютичето беше първият, който се обади, след като Гералт спря да говори.

— Поправи ме, ако греша — рече той. — Тази девойка, Ангулеме, толкова охотно присъединила се към нашата компания, е престъпничка. За да я спасиш от наказание, при това заслужено, ти си се съгласил да сътрудничиш с нилфгардците. Позволил си да те наемат. При това не само теб, а и всички нас. Всички ние трябва да помогнем на нилфгардците да хванат или убият някакъв местен разбойник. Накратко, ти, Гералт, си станал нилфгардски наемник, ловец на глави, платен убиец. А ние сме повишени до твои помощници... Или прислужници...

— Имаш невероятен талант да опростяваш нещата, Лютиче — промърмори Кахир. — Наистина ли не разбираш за какво става въпрос? Или си дрънкаш просто заради самото дрънкане?

— Млъквай, нилфгардецо. Гералт?

— Да започнем от това — вещерът хвърли в огъня една пръчка, с която си беше играл дълго време, — че никой не е длъжен да ми помага. Спокойно мога да се справя сам. Без помощници и прислужници.

— Смелчага си, чичко — подхвърли Ангулеме. — Но ханзата на Славей се състои от двайсет и четирима яки мъжаги, които няма да се уплашат току-така дори от един вещер, а ако става въпрос за мечове, даже и да е истина онова, което говорят за вещерите, никой не може да устои сам срещу две дузини. Ти ми спаси живота, така че ти се отплащам със същото. С предупреждение. И помощ.

— Какво означава „ханза“, по дяволите?

— *Aen hansa* — поясни Кахир — на нашия език означава въоръжен отряд, членовете на който са свързани с приятелство...

— Дружина?

— Точно така. Както виждам, думата е влязла в местния жаргон...

— Ханзата си е ханза — прекъсна го Ангулеме. — А ние тук ѝ казваме „гуляйпартия“ или „хаса“. Какво да ви обяснявам. Предупреждавам сериозно: един човек не може да устои против цяла ханза. При това без да познава още нито Славей, нито някой друг в Белхавен или околността — нито врагове, нито приятели или съюзници, без да знае пътищата, водещи към града — а дотам водят различни пътища. Казвам ви: вещерът няма да се справи сам. Не знам какви са обичаите при вас, но аз няма да изоставя вещера сам. Както каза чичко Лютичето, той ме прие охотно и без колебание в дружината ви, макар че съм престъпничка... Макар че косите ми още вонят на затвор, нямаше време да се измия... Вещерът, а не някой друг, ме измъкна от затвора посред бял ден. За което съм му благодарна. Така че няма да го оставя сам. Ще го придружа до Белхавен, до Славей и до онзи полуелф. С него съм.

— Аз също — обади се веднага Кахир.

— И аз — отсече Милва.

Лютичето притисна към гърдите си тубуса с ръкописите, с който напоследък не се разделяше дори за кратко. Наведе глава. Личеше си, че се бори със собствените си мисли. И че мислите надделяват.

— Не медитирай, поете — изрече меко Регис. — Няма от какво да се срамуваш. При това ти си още по-малко годен да участваш в кърваво сражение с мечове и ножове, отколкото аз. Нас не са ни учили да осакатяваме ближните си с желязо. Освен това... Освен това аз... — Той вдигна искрящите си очи към вещера и Милва. — Аз съм страхливец. Ако обстоятелствата не ме принудят, не искам да изпитвам отново онова, което изпитахме тогава, на сала и на моста. Никога. Затова моля да ме изключите от бойната група, отиваща към Белхавен.

— Ти ме измъкна на собствения си гръб от този сал и от моста, когато не можех да се държа на краката си — обади се приглушено Милва. — Ако там вместо теб беше някой страхливец, щеше да ме изостави и да избяга. Но там не беше някой страхливец. Беше ти, Регис.

— Добре казано, лелче — изрече убедено Ангулеме. — Не знам за какво става въпрос, но добре прозвуча.

— Не съм ти никаква лелка! — Очите на Милва проблеснаха зловещо. — Внимавай, госпожичке! Ако още веднъж се обърнеш към мен така, ще видиш!

— Какво ще видя?

— Тихо! — отсече вещерът. — Достатъчно, Ангулеме. А и останалите, виждам, че трябва да ви призова към ред. Свърши времето за странстване на сляпо към хоризонта, с надеждата там да има нещо. Дойде времето за конкретни действия. Време за сеч. Защото най-накрая има кой да бъде съсечен. Онези, които все още не са разбрали, нека да разберат — най-накрая на една ръка разстояние пред нас има конкретен враг. Полуелф, който иска нашата смърт, и следователно е агент на враждебни на нас сили. Благодарение на Ангулеме сме предупредени, а предупреденият е въоръжен, както гласи поговорката. Трябва да се добера до този полуелф и да изтръгна от него по чия заповед действа. Разбра ли най-накрая, Лютиче?

— Изглежда — отвърна спокойно поетът — съм разбрал много повече и по-добре от теб. Без никакво „добиране“ и „изтръгване“ съм наясно, че този тайнствен полуелф действа по заповед на Дийкстра, когото ти осакати пред очите ми, раздробявайки костите му. След

доклада на маршал Висегерд, Дийкстра несъмнено ни смята за нилфгардски шпиони. А след бягството ни от корпуса на лирийските партизани, кралица Меве несъмнено е добавила няколко точки към списъка на престъпленията ни...

— Грешещ, Лютиче — обади се тихо Регис. — Това не е Дийкстра. И не е Висегерд. Нито пък Меве.

— Кой е тогава?

— Всякакви изводи и предположения биха били преждевременни.

— Точно така — процеди студено вещерът. — Затова ситуацията трябва да се проучи на място. И да се направят изводи от собствен опит.

— А аз — не се предаваше Лютичето — продължавам да смятам, че тази идея е глупава и рискована. Хубаво е, че ни предупредиха за засадата и че знаем за нея. И щом като знаем, нека я заобиколим по широка дъга. Нека този елф или полуелф да ни чака колкото си ще, а ние да продължим по нашия си път...

— Не — прекъсна го вещерът. — Край на обсъжданията, драги мои. Край на анархията. Дойде моментът, в който нашата... ханза... трябва да има свой главатар.

Всички, включително и Ангулеме, го гледаха в напрегнато мълчание.

— Аз, Ангулеме и Милва отиваме в Белхавен — каза той. — Кахир, Регис и Лютичето завиват към долината на Сансретур и тръгват към Тусент.

— Не — възрази моментално Лютичето, притискайки силно тубуса към гърдите си. — За нищо на света. Не мога...

— Млъквай. Това не е диспут. Това е заповед на главатаря на ханзата. Ще отидете в Тусент — ти, Регис и Кахир. Ще ни изчакате там.

— Тусент означава смърт за мен — отговори Лютичето без никаква превзетост. — Веднага щом ме познаят в Боклер, замъка, ще е свършено с мен. Трябва да ви призная...

— Не трябва — прекъсна го безцеремонно вещерът. — Твърде късно е. Можеше да се оттеглиш, ти не пожела. Остана в дружината. За да помогнеш на Цири. Нали?

— Да.

— Затова ще тръгнеш с Регис и Кахир към долината на Сансретур. Ще ни изчакате в планината, без да прекрачвате границата на Тусент. Но ако... ако се наложи, ще пресечете границата на Тусент. Защото, изглежда, в Тусент са друидите. Онези от Каед Дху, познатите на Регис. Та, ако се наложи, вие ще вземете информацията от друидите и ще тръгнете към Цири... сами.

— Какво значи сами? Ти предполагаш...

— Аз не предполагам, а отчитам вероятностите. Така нареченият „краен случай“. Може всичко да мине гладко и тогава няма да има нужда да се показваме в Тусент. Но ако се наложи... Важното е, че нилфгардците няма да ни последват в Тусент.

— Аха, няма да ни последват — намеси се Ангулеме. — Колкото и да е странно, Нилфгард уважава границите на Тусент. Аз също съм се крила веднъж там от преследване. Но тамошните рицари не са подобри от Черните! Изискани, любезни на думи, но бързи с меча и копието. И патрулират постоянно по границите. Наричат се „странстващи“. Яздят поединично, по двама или по трима. И унищожават злото. Тоест нас. Вещерю, трябва да се промени едно нещо в тези твои планове.

— Кое?

— Ако мислим да ходим в Белхавен и да се разправим със Славей, заедно с мен трябва да дойдете ти и господин Кахир. А лелката нека отиде с тях.

— И защо? — Гералт спря с жест Милва.

— За тази работа са нужни мъже. Какво ми се пулиш, лелче? Знаем какво говоря. Може да се получи така, че заплахата да е по-важна от прилагането на сила. А никой от ханзата на Славей няма да се уплаши от тройка, в която на един мъж се падат две жени.

— С нас тръгва Милва. — Гералт стисна рамото на не на шега разсърдилата се стрелкиня. — Милва, не Кахир. Не искам да пътувам с Кахир.

— А това защо? — попитаха едновременно Ангулеме и Кахир.

— Точно така — изрече бавно Регис. — Защо?

— Защото му нямам доверие — отговори кратко вещерът.

Настаналото мълчание беше неприятно, тежко, почти лепкаво. Откъм гората, в чийто край лагеруваха търговски керван и група други пътешественици, долитаха възбудени гласове, викове и пеене.

— Обясни — каза най-накрая Кахир.

— Някой ни е предал — изрече сухо вещерът. — След разговора с префекта и разкритията на Ангулеме няма никакво съмнение в това. Като се вземат предвид всички факти, логично е да се направи извод, че предателят е сред нас. И не е необходимо човек да размишлява дълго, за да се досети за кого точно става въпрос.

— Струва ми се — вдигна вежди Кахир, — че ти си позволи да намекнеш, че аз съм този предател?

— Не крия — изрече вещерът студено, — че ми хрумна такава мисъл. Много неща го подсказват. И това би обяснило много неща. Страшно много.

— Гералт — обади се Лютичето, — а не ти ли се струва, че отиваш твърде далеч?

— Нека говори — нацупи устни Кахир. — Нека говори свободно.

— Бяхме учудени как е могло да се стигне до такава грешка в броя. — Гералт обхождаше с поглед лицата на спътниците си. — Знаете за какво говоря. За това, че сме четирима, а не пет. Мислехме, че някой е сбъркал — тайнственият полуелф, разбойникът Славей или Ангулеме. Но ако отхвърлим версията за грешката? Тогава се натрапва следното обяснение: групата наброява петима души, но Славей трябва да убие само четирима. Защото петият е съюзник на бандитите. Този, който постоянно ги информира за придвижването на групата. От самото начало, от момента, в който с изяждането на знаменитата рибена супа дружината се сформира. Приемайки в състава си нилфгардеца. Същият този, който трябва да хване Цири и да я предаде на император Емхир, тъй като от това зависят животът му и по-нататъшната му кариера...

— Значи не съм се излъгал — процеди бавно Кахир. — Все пак аз съм предателят. Подлият, двуличен предател?

— Гералт — обади се отново Регис, — извинявай за откровеността, но в теорията ти има повече пробойни, отколкото в старо сито. И, както ти казах, мисълта ти е недостойна.

— Аз съм предател — повтори Кахир, сякаш не е чул думите на вампира. — Но както разбирам, няма никакви доказателства за моето предателство, а само мъгляви улики и вещерски предположения. Както разбирам, на мен се пада тежката задача да докажа невинността си. Трябва да докажа, че не съм кон. Нали?

— Без патос, нилфгардецо — промърмори Гералт, като застана пред Кахир и се вторачи в него. — Ако имах доказателство за вината ти, нямаше да губя време за дърдорене, а щях да те насека на парчета, като херинга. Познат ли ти е принципът *cui buno*^[2]? Отговори ми тогава, кой освен теб има дори и най-малката причина да ни предаде? Кой освен теб би спечелил от предателството?

Откъм лагера на търговския керван се разнесе гръмък и продължителен трясък. На фона на черното небе експлодира червено-жълт фойерверк, разпръсна се като рой златисти пчели и се посипа като цветен дъжд.

— Не съм кон — каза младият нилфгардец със силен, звънък глас. — За съжаление не мога да докажа това. Затова пък мога да направя нещо друго. Това, което подобава да направя, което съм длъжен да направя, когато са ме наклеветили и унижили, когато са опетнили честта ми и оскърбили достойнството ми.

Движението му беше бързо като мълния, но въпреки това не би заварил Гералт неподготвен, ако не беше болното, затрудняващо движенията коляно на вещера. Обаче при тези обстоятелства Гералт не можа да отскочи и облеченият в ръкавица юмрук го удари по бузата с такава сила, че той полетя назад и се стовари право в огъня, вдигайки сноп искри. Скочи — отново твърде бавно, заради болката в коляното. Кахир вече стоеше над него. И този път вещерът отново не успя дори да се помръдне, юмрукът го уцели в слепоочието и пред очите му избухнаха цветни фойерверки, много по-красиви от изстреляните от търговците. Гералт изруга цветисто и се хвърли към Кахир, обхвана го с ръце и го повали на земята. Двамата започнаха да се търкалят по чакъла, разменяйки си кънтящи удари.

Всичко това ставаше под призрачната и неестествена светлина на избухващите в небето изкуствени огньовете.

— Престанете! — извика Лютичето. — Престанете, проклети идиоти!

Кахир ловко подсече опитващия се да се изправи Гералт и го удари в челюстта. И повтори — така, че на вещера му пропищяха ушите. Гералт се сви и изстреля крака си като пружина, но уцели не слънчевия сплит, а бедрото на нилфгардеца. Вкопчиха се отново един в друг, претърколиха се и се заеха да се удрят където им падне, ослепели от ударите и от влизащите в очите им пясък и прах.

Изведнъж те се откъснаха един от друг и се хвърлиха в противоположни посоки, свити и опитващи се да се предпазят от сипещите се удари.

Милва, свалила от кръста си дебелия кожен колан, беше хванала катарамата и беше омотала ремъка около дланта си, след което беше пристъпила към побойниците и се бе заела да ги удря с всичка сила, без да жали нито ремъка, нито ръката си. Ремъкът свистеше и със сух трясък се връзваше в ръцете, раменете и гърбовете на Гералт и Кахир. И макар че те вече се бяха разделили, Милва продължаваше да подскача от единия към другия като скакалец, без да престава да ги млати и грижливо да следи всеки да получи точно толкова удари, колкото и другия — нито повече, нито по-малко.

— Вие, глупави глупаци! — изкрещя тя, удряйки Гералт по гърба. — Вие, тъпи тъпаци! Ще ви вкарам малко акъл в главите и на двамата! Е? — изкрещя тя още по-високо, удряйки Кахир по ръцете, с които той се опитваше да прикрие главата си. — Мина ли ви? Успокоихте ли се?

— Да! — извика вещерът. — Стига!

— Да! — извика и свилият се на кълбо Кахир. — Достатъчно!

— Достатъчно — обади се вампирът. — Наистина вече е достатъчно, Милва.

Стрелкинята дишаше тежко. Тя забърса челото си с длан, около която все още беше увит ремъкът.

— Браво — обади се Ангулеме. — Браво, лелче!

Милва се обърна на пета и с всички сили я удари с ремъка по рамото. Ангулеме изпищя, падна на земята и се разрева.

— Казах ти да не ми викаш така — въздъхна Милва. — Казах ти!

— Нищо не е станало! — С леко треперещ глас Лютичето успокояваше търговците и пътешествениците, събрали се около тях. — Просто малко приятелско недоразумение. Приятелски спор. Вече е разрешен.

Вещерът докосна с език разклатилия се зъб и изплю кръвта, течаща от цепнатата устна. Той усещаше как на гърба и на раменете му набъбват цицини, как се подува — до размерите на глава карфиол — удареното от ремъка ухо. До него тромаво се надигна от земята Кахир, хванал се за бузата. Широките червени ивици върху оголеното му рамо набъбваха направо пред очите на всички.

Пепелта от последните фойерверки се посипа върху земята като сив дъжд.

Ангулеме хлипаше жално, хванала се за рамото. Милва хвърли ремъка и след кратко колебание се спусна на колене и без да каже нито дума, прегърна силно девойката.

— Предлагам ви да си подадете ръце — изрече студено вампирът. — Предлагам никога, абсолютно никога, да не се връщаме към този въпрос.

Неочаквано зашумя спуснал се от планините вятър, в която сякаш звучаха някакви зловещи викове, воеве и стонове. Носещите се по небето облаци образуваха фантастични фигури. Сърпът на луната беше червен, като кръв.

* * *

Преди разсъмване ги събуди яростен хор и плющенето на криле на козодои.

Потеглиха веднага щом слънцето запали с ослепителен огън снежните върхове на планините, но преди да се е подало иззад хребета. Впрочем, изпреварвайки появата му, облаци забулиха небето.

Минаваха през гори, а пътят водеше все по-нагоре и по-нагоре, и това си личеше по промените в дърветата. Дъбовете и габърите неочаквано свършиха, пътешествениците навлязоха в сумрака на букови гори, с пътеки, постлани с окапали листа, миришещи на плесен, паяжини и гъби. Пълно беше с гъби. Дъждовният край на лятото беше довел до изобилие от есенни гъби. Настилката от букови листа на места беше изцяло скрита под шапките на манатарки, рижики и мухоморки.

Гората беше тиха — изглежда, повечето пойни птици вече бяха отлетели за топлите страни. Само мокрите гарги крякаха на края на гората.

После буковете свършиха и започнаха ели. Замириса на смола.

Все по-често попадаха на оголени участъци от гората, където ги застигаше вятърът. Река Неви бучеше по праговете; въпреки дъждовете водите й тук бяха кристално прозрачни.

На хоризонта се издигаше Горгона. Тя все повече се приближаваше.

По скалистите склонове на могъщата планина се спускаха дълги ледници и снежни участъци, заради което Горгона изглеждаше като обвита с бели ленти. Върхът на Дяволската планина, подобно на главата и шията на тайнствена невеста, през цялото време беше обвит в облачни воали. От време на време Горгона изтръскваше бялата си премяна като танцьорка — картината беше красива, но носеше смърт; от стръмните склонове се спускаха лавини, помитайки всичко по пътя си, чак до подножието и по-нататък, до най-високо разположените ели над прохода Теодул, над долините на Неви и Сансретур, над черните очи на планинските езера.

Слънцето, което все пак успя да пробие облачната покривка, изчезна много бързо — просто се скри зад планините на запад, подпалвайки ги с пурпурно-златисто зарево.

Пренощуваха. Слънцето изгря.

И дойде време да се разделят.

* * *

Гералт беше омотал главата си с копринената кърпа на Милва. Провери за пореден път как стои сихилът на гърба му и кинжалите в джобовете на ботушите.

До него Кахир точеше дългия си нилфгардски меч. Ангулеме беше завързала през бельото си кожена лента и беше мушнала в джоба на ботуша си ловджийски нож, подарък от Милва. Стрелкинята й Регис оседлаваха конете им. Вампирът беше дал на Ангулеме врания си кон, а самият той беше взел мулето Дракул.

Бяха готови. Оставаше само едно нещо.

— Елате всички тук.

Те се приближиха.

— Кахир, сине на Кеалах — започна Гералт, стараяйки се да не бъде патетичен, — аз те обидих с несправедливото си подозрение и се държах към теб като подлец. Поднасям ти извинение пред всички с наведена глава. Поднасям ти извинението си и те моля да ми простиш.

Моля и всички останали да ми простите, защото беше подло да ви карам да гледате и слушате това.

Излях върху Кахир и върху вас гнева, озлоблението и огорчението си. Произтичащи от това, че знам кой ни е предал. Знам кой е предал и е похитил Цири, която искаме да спасим. Гневът ми се дължи на факта, че става въпрос за личност, която някога ми беше много близка.

Къде се намираме, какво смятаме да правим, накъде отиваме... всичко това е било открито с помощта на сканираща магия. Не е толкова сложно за майсторка в магиите да открие на разстояние и да проследи някой познат и близък, с когото продължително време са имали психически контакт, позволяващ да се създаде матрица. Но магьосникът и магьосницата, за които говоря, допуснаха грешка. Те се разкриха. Сгрехиха при преброяването на членовете на отряда ни, и това ги издаде. Кажете им, Регис.

— Гералт може и да е прав — изрече бавно Регис. — Както всеки вампир, аз съм невидим за магическо сондиране и сканиране, или проследяващи магии. Вампирът може да се проследи с аналитична магия отблизо, но е невъзможно да бъде открит на разстояние с помощта на сканираща магия. Сканиращата магия няма да покаже един вампир. Магическият скенер ще покаже пустота на мястото, където се намира един вампир, няма да намери нищо там. Само магьосник би могъл да сгрехи така по отношение на нас — да сканира четирима там, където в действителност има петима, тоест четирима човеци и един вампир.

— Ще се възползваме от грешката на магьосниците — продължи Гералт. — Аз, Кахир и Ангулеме ще отидем в Белхавен, за да се срещнем с полуелфа, който наема убийци срещу нас. Няма да го питаме по чия заповед действа, защото вече знаем. Ще го попитаме къде се намират магьосниците, чиито заповеди изпълнява. Когато узнаем, ще отидем там. И ще си отмъстим.

Всички мълчаха.

— Ние престанахме да броим дните, затова дори не забелязахме, че днес е вече двацет и пети септември. Преди два дни беше равноденствието. Еквинокцията. Да, това беше точно тази нощ, за която си мислите. Да, виждам вашата потиснатост, виждам какво има в очите ви. Вие сте приели сигнала тогава, в онази отвратителна нощ,

когато търговците, разположени на лагер до нас си придаваха смелост чрез песни и пускане на фойерверки. Вероятно при вас усещането не е било толкова силно, колкото при мен и Кахир, но се досещате. Подозирате. И се боя, че подозренията ви се основателни.

Закрякаха прелитащи над голото бърдо гарги.

— Всичко подсказва, че Цири е мъртва. Преди две нощи, по време на Еквинокцията, тя е загинала. Някъде далеч оттук, сама сред враждебни и чужди хора.

А на нас ни остава само отмъщението. Да отмъстим кърваво и жестоко, така че и след сто години да се говори за това в легендите. Легенди, които хората ще се страхуват да слушат след залез-слънце. А на онези, които поискат да повторят това престъпление, ще им се разтреперят ръцете само при мисълта за нашето отмъщение. Ще дадем пример за назидание! По методите на господин Фулко Артевелде — мъдрият господин Фулко, който знае как трябва да се постъпва с мерзавци и подлеци. Ние ще дадем пример за назидание, който ще стресне дори него!

Да започваме и нека пъкълът ни помага. Кахир, Ангулеме, на конете. Тръгваме нагоре по Неви, към Белхавен. Лютиче, Милва, Регис — вие потегляте към Сансретур, към границите на Тусент. Няма да се заблудите — Горгона ще ви сочи пътя. Доскоро.

* * *

Цири галеше черния котарак, който, подобно на всички котки, се беше върнал в къщурката наред блатото, когато стремежът му към свобода и безделие беше победен от студа, глада и житейските несгоди. Сега той лежеше в скута на девойката и си отъркваше вратлето под дланта ѝ с мъркане, свидетелстващо за дълбока наслада.

Разказът на девойката беше абсолютно безинтересен за котката.

— Това беше единственият път, в който видях Гералт насън — започна Цири. — От момента, в който се разделихме на остров Танед. След Кулата на Чайката никога не го бях сънувала. Защото мислех, че е мъртъв. И изведнъж ме връхлетя този сън — като онези, които сънувах някога и за които Йенефер казваше, че са пророчески, че показват или миналото, или бъдещето. Това беше в навечерието на Еквинокцията. В

града, чието име не помня. В мазето, в което ме беше затворил Бонхарт. След като чрез изтезания ме принуди да му кажа коя съм.

— Издаде ли му коя си? — вдигна глава Висогота. — Всичко ли му каза?

— Платих си за страхливостта с унижение и презрение към самата себе си — преглътна тя.

— Разкажи ми съня си.

— Видях планина, огромна, стръмна, стърчаща като каменен нож. Видях Гералт. Чух какво казва. Ясно и разбираемо. Всяка една дума, сякаш съм до него. Спомням си, че исках да извикам, че нещата изобщо не са такива, че всичко това не е истина, че той ужасно греши... Грешеше във всичко! Та нали Еквинокцията още не беше настъпила, така че дори и да станеше така, че аз да умра по време на Еквинокцията, той не биваше да ме обявява за мъртва преди това, докато още съм жива. И не биваше да обвинява Йенефер и да говори така за нея...

Цири замълча за минута, погали котарака и силно подсмъркна.

— Но не можех да издам нито звук. Не можех дори да дишам... Сякаш се давех. И се събудих. Последното, което видях, което помня — това бяха трима конници. Гералт и още двама. Препускаха с всички сили в клисура, по чиито стени се спускаха водопади...

Висогота мълчеше.

* * *

Ако тази нощ някой се беше промъкнал до къщурката с порутена стряха и беше погледнал през процепите в капациите на прозорците, щеше да види в оскъдно осветената стая белообраз старец, слушащ съсредоточено разказа на девойка с пепеляви коси, чиято буза беше обезобразена от ужасен белег.

Щеше да види и черен котарак, лежащ в скута на девойката, лениво мъркащ, очакващ да го галят, за радост на обикалящите из стаята мишки.

Но никой не можеше да види това. Колибата с порутена стряха, обрасла с мъх, беше добре скрита в мъглата сред безкрайните блата Переплут, където никой не се осмеляваше да навлезе.

[1] *Per fas et nefas* (лат.) — с всякакви позволени или непозволени средства. — Б.пр. ↑

[2] *Cui bino* (лат.) — Кой печели от това? — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

*Известно е, че когато вещерът причинява на другите мъчения, страдания и смърт, той изпитва такова удоволствие и наслаждение, каквото благочестивият и нормален човек постига само тогава, когато общува със законната си жена, **ibidum cum eiaculatio**. От горното ясно се разбира, че и в това отношение вещерът е най-омразното за природата творение, ненормален и долен изрод, произлязъл от най-черния и най-вонящ пъкъл, тъй като единствено дяволът може да получи удоволствие от причиняването на мъки и страдания.*

Аноним, „Монструм
или описание на вещер“

Отклониха се от главния път, преминаващ през долината на Неви, и продължиха, съкращавайки пътя през планината. Вървяха толкова бързо, колкото позволяваше пътеката — тясна, стръмна, долепена за скалите с фантастични форми, покрити с петна от разноцветни мъхове и лишей. Вървяха между отвесни каменни склонове, от които се спускаха водопади и извираха ручей. Преминаваха през дълбоки клисури и дерета, над пропасти и през рушащи се мостове, под които се пенеха бързи потоци.

Струваше им се, че лъскавият стълб на Горгона се издига право над главите им. Не можеха да видят билото на Планината на дявола — то тънеше в облаците и мъглите, забулили небето. Както често се случва в планините, след няколко часа времето се развали и заваля досаден и неприятен дъжд.

Когато започна да се смрачава, всички нетърпеливо се заоглеждаха за някоя пастирска колиба, разрушен овчарник или дори

пещера. Каквото и да е, стига да могат да се скрият от изливащата се от небето вода.

* * *

— Като че ли дъждът спря — обади се с надежда в гласа Ангулеме. — Капе само през процепите в покрива на колибата. За щастие утре вече ще бъдем в Белхавен — винаги можем да пренощуваме в някой плевник или кошара в покрайнините му.

— Няма ли да влезем в града?

— В никакъв случай. Чужденците на коне се набиват в очи, а Славей има сума ти доносници в града.

— Нали щяхме да се представим в качеството ни на примамка...

— Не — прекъсна ги тя. — Това е лош план. Нашата група ще породя подозрения. Славей е хитър негодник, а вестта, че са ме заловили, сигурно вече се е разнесла. Така че ако нещо разтревожи Славей, то ще достигне и до полуелфа.

— Какво предлагаш тогава?

— Да приближим града откъм изток, от изхода на долината на Сансретур. Там се намират рудниците. В един от тях имам познат. Ще го навестим. Кой знае, може да ни свърши работа. Ако ни провърви.

— Не може ли да говориш по-ясно?

— Утре ще ви кажа. В рудника. За да не урочасаме работата.

Кахир подхвърли в огъня няколко брезови клонки. Дъждът не беше спирал цял ден, друго дърво едва ли щеше да гори. Но брезата, макар и мокра, само малко посъска и над нея веднага се изви синкав пламък.

— Откъде си, Ангулеме?

— От Цинтра, вечерю. Има такава страна до морето, при устието на река Яруга.

— Знам къде се намира Цинтра.

— Тогава защо питаш, като толкова много знаеш? Толкова много ли те интересува?

— Да речем, че донякъде да.

Замълчаха.

Огънят пукаше.

— Майка ми — каза най-накрая Ангулеме, гледайки в пламъците — беше дворянка в Цинтра, при това от знатен род. На герба на този род имаше морска котка, можех да ти го покажа — имах едно медальонче с проклетата котка, от майка ми, но го проиграх на хвърляне на кокалче... Ала този род, да го ядат морските кучета дано, се отказа от мен, защото майка ми се била обвързала с някакъв селяндур, едва ли не коняр, и се оказа, че аз съм копеле — срам, позор и петно върху честта им. Дадоха ме на едни далечни роднини да ме отглеждат — наистина, на техния герб нямаше нито котка, нито куче, нито някакво друго животно, но те не се отнасяха зле с мен. Изпратиха ме на училище и не ме биеха много... Макар че доста често ми напомняха коя съм и каква съм никаквица, зачената и родена в копривата. Майка ми ме посети три или четири пъти, когато бях още малка. След това престана. Впрочем, изобщо не ми пукаше...

— А как попадна при бандитите?

— Разпитваш ме като съдия-следовател! — изсумтя тя, мръщейки се. — Между бандитите, пфу! Откъм правия път, бля!

Тя изръмжа, бръкна в пазвата си и измъкна нещо, което вещерът не можа да види добре.

— Едноокият Фулко — каза тя неясно, докато яростно втриваше нещото във венците си и го смъркаше с нос — се оказа разбран човек. Каквото ми взе — взе, но ми остави прашеца. Ще си вземеш ли щипка, вещерю?

— Не. По-добре и ти не вземай.

— Защо?

— Така.

— Кахир, а ти?

— Не употребявам фистех.

— Леле, на какви светци съм попаднала — поклати глава тя. — Веднага се хванаха да ми четат морал. Като че ли от прашеца ще ослепея, оглушея и оплешивея. Ще родя недоразвито дете?

— Престани, Ангулеме, и си довърши разказа.

Девојката кихна гръмко.

— Хубаво, както искаш. Докъде бях... А, да. Започна войната с Нилфгард, роднините ми изгубиха цялото си имущество и бяха принудени да напуснат дома си. Те имаха няколко деца, а аз се превърнах в бременна за тях, така че ме дадоха в приют, държан от

жреците в някакъв храм. Оказа се, че това е весело местенце. Най-обикновен бордей за такива, които обичат незрели ябълки, ако ме разбираш какво искам да ти кажа. Млади девойки, че и момчета също. Когато попаднах там, вече бях твърде голяма, не се намираха мераклии за мен...

Съвсем неочаквано лицето ѝ се покри с руменина, която си пролича дори на светлината на огъня.

— Е, почти не се намираха — добави тя през зъби.

— На колко години беше тогава?

— На петнайсет. Запознах се там с едно момиче и пет момчета на моята възраст и малко по-големи. Бързо намерихме общ език. Знаехме много легенди и предания. За Безумния Дей, за Чернобрадия, за братята Касини... Прииска ни се да тръгнем по пътищата, на свобода, по грабежи! И какво, казахме си, само заради това, че ни хранят два пъти на ден, трябва още при първото повикване да си подлагаме задниците на разни извращения...

— Сдържай си езика, Ангулеме. Нали знаеш, никоя крайност не е хубава...

Девойката се изхрани продължително и се изплю в огъня.

— Я го виж какъв светец! Добре де, ще карам направо, нещо не ми се приказва. Взехме ножове от кухнята на приюта, достатъчно беше да ги наострим на камъните и да си ги закачим на колана. От заострените крака на една дъбова маса се получиха добри колове. Трябвах ни само коне и пари, така че изчакахме пристигането на двама развратници, редовни посетители, старци, почти на по четирийсет. Дойдоха и както обикновено седнаха да пийнат вино, докато чакат жреците да завържат избраното дете за специално пригодената за целта хитроумна мебел... Но този ден не им се удаде да се покефят!

— Ангулеме!

— Добре де, добре. Накратко: заклахме развратните старци и убихме още трима жреци и единствения прислужник, който не избяга, а остана да брани конете. Икономът на храма, който не искаше да ни даде ключовете от сандъка с пари, го поопекохме малко на огъня, докато не ни ги даде, но му запазихме живота, защото беше мил старец, винаги доброжелателен и отстъпчив. И тръгнахме по пътищата да грабим. Понякога имахме късмет, понякога нямахме; ту биехме, ту

ни биеха. Понякога бяхме сити, понякога бяхме гладни. По-често — гладни. От нещата, които пълзят, съм яла всичко, което съм успяла да хвана. А от нещата, които летят, веднъж ядох дори въздушен змей, защото беше омазан с брашно лепило.

Тя замълча и яростно се почеса по главата, покрита със светли като слама коси.

— Каквото било, било. Ето какво ще ти кажа: от онези, които бяха с мен в приюта, никой вече не е жив. Последните двама, Оуен и Абел, ги убиха преди няколко дни кнехтите на господин Фулко. Абел се предаде, също като мен, но го убиха, въпреки че хвърли меча. Мен ме пощадиха. Не мисли, че от добро сърце. Не, тъкмо ме разпъваха на кръст на площада, когато дотича един офицер и им развали забавлението. Ти направо ме спаси от ешафода...

Тя замълча за момент.

— Вещерю?

— Да?

— Знам как да ти се отблагодаря. Само ако поискаш...

— Какво?

— Ще ида да видя как са конете — бързо каза Кахир и стана, загръщайки се с наметалото. — Ще се поразходя малко... наоколо...

Девојката кихна, потърка носа си и се изкашля.

— Нито дума повече, Ангулеме — изпревари я наистина ядосаният, наистина засрамен и наистина смутен Гералт. — Нито дума.

Тя отново се изкашля.

— Наистина ли не ме искаш? Ни най-малко?

— Милва вече те би с колана, сополанке. Ако не млъкнеш веднага, ще си изядеш боя и от мен.

— Добре, млъквам.

— Добро момиче.

* * *

На планинския склон, обрасъл с изнемощели и изкривени борчета, зееха дупки и ями, покрити или обковани с дъски и съединени с мостчета, стълбички и скелета. От дупките стърчаха разположени върху кръстосани стълбове платформи. По някои от тях тичаха хора,

бутащи талиги и колички. Съдържанието на талигите и количките — което на пръв поглед изглеждаше като кална, смесена с камъни пръст, — се изсипваше от платформите в голямо четириъгълно корито, или по-скоро в множество от постепенно смаляващи се, преградени с дъски корита. По тях непрекъснато течеше вода, която се спускаше от възвишението по дървени жлеbove, разположени върху не особено високи кръстачки.

Ангулеме слезе от коня и даде знак на Гералт и Кахир да направят същото. Те оставиха конете до оградата и се отправиха към постройките, газейки в калта, която се беше насъбрала около не особено плътно разположените жлеbove и тръби.

— Промивка на желязна руда — каза Ангулеме, показвайки приспособленията. — Ето оттук, от шахтите на рудника, се изкарва добивът, разтоварват го в коритата и го промиват с вода, която вземат от ручеите. Рудата се утаява на подложката, откъдето я събират. Около Белхавен има много рудници и подобни промиващи съоръжения. А рудата се откарва в долината, в Маг Турга, където са разположени пещите и топилните, защото в околността има много гори, а за топилните са нужни дърва.

— Благодаря за лекцията — кисело я прекъсна Гералт. — В живота ми се е случвало да видя няколко рудника и знам какво е необходимо за топилните. Кога ще ни кажеш най-накрая защо дойдохме тук?

— За да поговорим с един мой познат. Тукашния минен майстор. Елате с мен. А, ето го и него! До дърводелската работилница. Да вървим.

— Джудже?

— Аха. Казва се Голан Дроздек. Той, както вече казах...

— ... е тукашният минен майстор. Това го каза, но забрави да споменеш защо искаш да говориш с него.

— Погледнете си ботушите.

Гералт и Кахир послушно погледнаха към ботушите си, изцапани със странна червеникава кал.

— Полуелфът, когото търсим — изпревари въпроса им Ангулеме, — имаше същата кал по обувките си по време на разговора си със Славей. Схващате ли?

— Вече да. А джуджето какво общо има?

— Изобщо не го заговаряйте. Аз ще говоря. Вас той трябва да ви смята за такива, които не говорят, а въртят мечовете. Направете страшни физиономии.

Всъщност не се налагаше да си придават страховит вид. Някои от наблюдаващите ги миньори бързо отместваха погледи, други се спираха и ги зяпваха с отворени уста. Онези, които се оказваха на пътя им, бързаха да се отместят. Гералт се досещаше защо. На лицето на Кахир и на неговото собствено още се виждаха синини, кръвоизливи, цицини и подутини — ярки свидетелства от боя с камшик, който им беше нанесла Милва. В този си вид приличаха на хора, които обожават да се бият помежду си и нямат нужда от дълго убеждаване, за да се нахвърлят и на други.

Познатото на Ангулеме джудже стоеше до къщичка с табела „Дърводелска работилница“ и рисуваше нещо на табелка, скована от две рендосани дъски. Забелязвайки приближаващите се хора, той остави четката, отмести кутията с боя и ги погледна изпод вежди. На физиономията му, украсена от изцапана с боя брада, се изписа изумление.

— Ангулеме?

— Как я караш, Дроздек?

— Ти ли си? — Джуджето зяпна. — Наистина ли си ти?

— Не. Не съм. Възкръсналият пророк Лобода съм! Попитай ме още нещо, Голан. Нещо друго. По-умно. За разнообразие.

— Не се шегувай, Блонди. Не очаквах, че ще те видя отново. Преди пет дни тук беше Мулица, каза, че са те хванали и са те побили на кол в Ридбрун. Кълнеше се, че не лъже.

— От всичко това има някаква полза — сви рамене девойката. — Сега ако Мулица ти поиска пари назаем и се закълне, че ще ти ги върне, ще знаеш колко струват клетвите му.

— И без това отдавна знаех — отвърна джуджето, мръщейки се и мърдайки бързо нос, като заек. — Не бих му заел и счупен шелонг^[1], колкото и да ми се моли. Но се радвам, че си жива и здрава. Хей, а може би по този случай ще си върнеш и дълга?

— Може. Кой знае?

— А кои са тези с тебе, Блонди?

— Добри приятели.

— Ама че мутри... А накъде сте тръгнали?

— Както обикновено, накъдето ни видят очите. — Без да обръща внимание на изпепеляващите погледи на вещера, Ангулеме пъхна в носа си щипка прах, остатъка втри във венците си. — Ще си смръкнеш ли, Голан?

— Защо не? — Джуджето протегна ръка и пъхна в носа си подарената щипка наркотик.

— Всъщност — продължи девойката, — мисля да се появя и в Белхавен. Случайно да знаеш дали Славей и бандата му са там?

Голан Дроздек наведе глава.

— Блонди, ти по-добре избягвай Славей. Казват, че ти е много ядосан, като мечка, разбудена от зимен сън.

— Оле-ле-е! А ако до ушите му е достигнала новината, че са ме побили на остър кол, дали не му се е смекчило сърцето? Дали не му е станало жал? Дали не е отронил сълза, дали не си е насополивил брадата?

— Никак даже. Дори разправят, че казал: Ангулеме получи онова, което отдавна й се полагаше — прът в задника.

— Ох, грубиян. Вулгарна селска мутра. Господин префектът Фулко би казал: дъното на обществото. А аз ще кажа: дъното на клоаката!

— По-добре не му казвай това в очите, Блонди. И не ходи в Белхавен, заобиколи го отдалеч. А ако все пак мислиш да влезеш в него, по-добре се предреши...

— Не ме учи, Голан.

— Как бих посмял!

— Слушай, джудже — Ангулеме вдигна крак върху стълбата, — ще ти задам един въпрос. Не бързай да ми отговаряш. Първо помисли хубаво.

— Питай.

— Мяркал ли си наоколо един полуелф? Чужд, не тукашен.

Голан Дроздек си пое дълбоко въздух, кихна мощно и си избърса носа с опакото на ръката.

— Полуелф, казваш? Какъв полуелф?

— Не се прави на глупак, Дроздек. Същият, който нае Славей за една работа. За мокра поръчка. За един вещер...

— Вещер? — разсмя се Голан Дроздек, вдигайки табелата от земята. — Я виж ти! Много интересно! Та ние точно вещер търсим,

разлепили сме обяви из цялата околност. Погледни: Търси се вещер, добро заплащане, храна и жилище, подробности в рудника „Малката Бабета“... Между другото, как е правилно да се напише: „подробности“ или „по-дробности“?

— Напиши „детайли“. А защо ви е вещер в рудника?

— Що за въпрос? За какво, ако не за чудовища?

— Какви чудовища?

— Чукачи и барбегази. Страшно са се наплодили в долните шахти.

Ангулеме погледна към Гералт, който кимна в знак, че знае за какво става въпрос. И с многозначително покашляне ѝ подсказа, че е време да се върне към темата.

— Да се върнем на въпроса — веднага се усети момичето. — Какво ти е известно за този полуелф?

— Нищо не ми е известно.

— Казах ти първо да помислиш.

— Помислих. — Голан Дроздек внезапно направи хитра физиономия. — И измислих, че е най-добре нищо да не знам за това.

— В смисъл?

— В смисъл, че тук е неспокойно. Районът е неспокоен и времената са неспокойни. Банди, нилфгардци, партизаните от „Свободни Склонове“... и разни чужди елементи, полуелфи. Всеки изгаря от желание да създава неприятности.

— В смисъл?

— В смисъл, че ми дължиш пари, Блонди. И вместо да ми ги върнеш, искаш да направиш нов дълг. Сериозен дълг, защото заради онова, за което питаш, човек може да отнесе един по кратуната и то не с юмрук, а с брадва. Какво печеля от това? Какво ще получа, ако знам нещо за тоя елф? Защото ако само рискувам, а няма печалба...

Гералт не издържа. Разговорът му омръзна, дразнеше го жаргонът, както и маниерът на воденето му. С мълниеносно движение сграбчи джуджето за брадата, дръпна го и го блъсна. Голан Дроздек се спъна в кофата с боята и падна. Вещерът скочи към него, притисна го с коляно в гърдите и опря нож в слепоочието му.

— Можеш да смяташ за печалба това, че ще останеш жив — промърмори той. — Говори.

Очите на Голан като че ли всеки момент щяха да изскочат от орбитите си.

— Говори — повтори Гералт. — Разправяй какво знаеш. Иначе ще ти резна адамовата ябълка така, че ще се задушиш, преди да ти изтече кръвта...

— „Риалто“... — процеди джуджето. — В рудника „Риалто“...

* * *

Рудникът „Риалто“ не се различаваше особено от рудника „Малката Бабета“, както, впрочем, и от останалите шахти и кариери, покрай които бяха минали Ангулеме, Гералт и Кахир, и които носеха звучните имена „Есенен манифест“, „Стария рудник“, „Новия рудник“, „Рудник Юлка“, „Целестинка“, „Общо дело“ и „Дупката на късмета“. Във всички кипеше работа, във всички изсипваха калната пръст в корита и я промиваха. Във всички имаше предостатъчно червеникава кал.

„Риалто“ беше голям рудник, разположен близо до билото на планината. Самото било беше пресечено и образуваше кариера, тоест открито находище. Промиването се извършваше на изсечена в склона тераса. Тук, до отвесната стена, в която зееха отвори на шахти и минни галерии, имаше корита, подложки, жлебове и други принадлежности и съоръжения на минната промишленост. Наблизо имаше и планинско селце, състоящо се от дървени къщички, палатки, навеси и покрити с дървесна кора колиби.

— Тук нямам познати — каза момичето, завързвайки коня си за оградата. — Ще се опитам да поговоря с управителя. Гералт, ако може, не го хващай веднага за гърлото и не размахвай оръжие. Първо ще поговорим...

— Не ме учи, Ангулеме.

Не успяха да поговорят. Не успяха дори да се приближат до къщата, в която предполагаша, че се намира управителят. На площадката, където рудата се товареше в талигите, се натъкнаха на петима конници.

— Ох, по дяволите! — каза Ангулеме. — По дяволите! Вижте какво е донесла котката!

— Какво има?

— Това са хора на Славей. Дошли са да събират рекет. Вече ме видяха и ме познаха... Мамка му... Ама че загажихме...

— Ще успееш ли да им се измъкнеш?

— Не мисля.

— Защо?

— Когато избягах от бандата, обрах Славей. Това няма да ми го простят. Но ще се опитам. Вие мълчете и бъдете готови. На всичко.

Конниците се приближиха. Напред яздеха двама — дългокос прошарен тип с шуба от вълча кожа и млад дангалак с брада, която несъмнено беше пуснал, за да прикрие обезобразяващото лице му пъпки. Те се преструваха на равнодушни, но Гералт забеляза прикритите искри на омраза в погледите, които хвърляха към Ангулеме.

— Блонди!

— Новосад! Ирел! Здравейте. Хубав ден е днес. Жалко само, че вали.

Прошареният слезе, по-скоро скочи от коня, премятайки крак над главата му. Останалите също слязоха. Прошареният предаде поводите на дангалака с брадата, когото Ангулеме нарече Ирел.

— Вижте, моля ви се — възкликна той. — Нашата бърлива сврака. Оказва се, че си жива и здрава?

— И ритам даже.

— Устата сополанка! Носеше се слух, че наистина риташ, и то на кол. Носеше се слух, че Едноокия Фулко добре те е нанизал. Носеше се слух, че си се разпяла и си издала всичко, за което са те питали!

— Носеше се слух — изфуча Ангулеме, — че майка ти, Новосад, искала от клиентите си само по четири тинфа^[2], а никой не й давал повече от два.

Разбойникът се изплю в краката ѝ с презрителна гримаса. Ангулеме отново изфуча, съвсем като котка.

— Новосад — каза нагло тя, сложила ръце на кръста. — Искам да се видя със Славей.

— Интересно. Защото той също иска да те види.

— Млъкни и слушай, докато още ми се говори. Преди два дни, на около миля от Ридбрун, аз и тия мои приятели убихме онзи вещер, за който на Славей беше дадена мокра поръчка. Схващаш ли?

Новосад погледна многозначително към спътниците си, после затегна ръкавицата си, преценявайки с поглед Гералт и Кахир.

— Твоите нови приятелчета — повтори провлачено той. — По мутрите им личи, че не са жреци. И сте убили вещер, казваш? Но как? С нож в гърба? Или докато спи?

— Подробности не са важни — сбърчи лице Ангулеме. — Важното е, че въпросният вещер лежи в земята. Чуй ме, Новосад. Нямам намерение да си меря силите със Славея и не искам да му заставам на пътя. Но бизнесът си е бизнес. Полуелфът ни даде аванс към договора, към този аванс нямам никакви претенции, той е за покриване на разходите ви. Но втората вноска, която полуелфът обеща да даде след свършването на работата, по закон е моя.

— По закон?

— Точно така! — Ангулеме не обърна внимание на саркастичния тон на Новосад. — Защото ние изпълнихме договора и убихме вещера, за което можем да представим и доказателства на полуелфа. Значи вземам онова, което ми се полага, и изчезвам в синята, мъглива далечина. Както казах, не искам да се конкурирам със Славея, защото Склоновете са тесни за двама ни. Така му кажи, Новосад.

— Само това ли? — попита саркастично Новосад.

— И го целуни — изсумтя Ангулеме. — Можеш и да му предложиш задника си вместо моя.

— На мен ми хрумна една по-добра идея — обяви Новосад и бързо погледна към спътниците си. — Ще му доставя твоя задник в оригинал, Ангулеме. Ще му предам теб, окована, и тогава той лично ще обсъди всичко с теб и ще се договорите. За всичко. За спора ви относно това на кого се полагат парите от договора с полуелфа Ширу. За онова, което открадна от него. И за това, че Склоновете са тесни за двама ви. Всичко ще уредите в подробности.

— Но има един проблем — отпусна ръката си Ангулеме. — Как смяташ да ме отведеш при Славея, Новосад?

— Ето как! — Бандитът протегна ръка. — За шията!

Гералт веднага изтегли сихила и го мушна под носа на Новосад.

— Не те съветвам — процеди той.

Новосад отскочи назад и изтегли меча си. Със съскане Ирел измъкна от ножницата на гърба си крива сабя. Останалите последваха примера им.

— Не ви съветвам — повтори вещерът.

Новосад изруга. Погледна към приятелите си. Той не беше много силен в аритметиката, но все пак можеше да пресметне, че петима са много повече от трима.

— Бийте се! — изрева той и се хвърли върху Гералт. — Убийте ги!

С полузавъртане вещерът избегна удара и със силен замах удари Новосад в челото. Още преди бандитът да падне, Ангулеме се наведе с рязък замах, ножът ѝ изсвистя във въздуха и нападащият я Ирел се олюля — под брадичката му стърчеше костената дръжка. Разбойникът изпусна сабята си, измъкна ножа с двете си ръце и от раната бликна кръв, а Ангулеме скочи, изрита го с крак в гърдите и го повали на земята. През това време Гералт съсече другия бандит, а Кахир уби третия — силният удар на нилфгардския меч отсече от черепа на разбойника парче с размера на резен диня. Последният бандит отстъпи назад и скочи към коня си. Кахир подхвърли меча си във въздуха, хвана го за острието и го метна като копие. Уцели бандита точно между лопатките. Конят зацвили и вдигна глава, приклепна, затропа с копита, теглейки по червената кал трупа със заплетена в поводите ръка.

Всичко продължи не повече от пет удара на сърцето.

— Хора-а-а! — извика някой между къщите. — Хора-а-а! На помо-о-ощ! Убиват! Убиват! Убиват!

— Войската! Извикайте войската! — изкрещя друг миньор, прогонвайки децата, които, подобно на всички деца по света, се бяха появили незнайно откъде, за да гледат и да се пречкат из краката.

— Някой да извика войската!

Ангулеме вдигна ножа си, избърса го и го пъкна в джоба на ботуша си.

— Моля, нека да я извика! — изкрещя тя в отговор, оглеждайки се наоколо. — Вие какво, миньори, слепи ли сте? Това беше самоотбрана! Нападнаха ни, бандитите! А вие като че ли не ги знаете? Малко ли зло са ви сторили? Малко ли рекет са ви взели?

Тя силно кихна. После измъкна от колана на Новосад кесията му и се наведе над Ирел.

— Ангулеме!

— Какво?

— Остави ги.

— Защо? Та това е плячка! Ти да не береш парите от дърветата?

— Ангулеме...

— Ей, вие — разнесе се изведнъж звучен глас. — Елате тук!

До отворените врати на бараката, служеща за склад на инструменти, стояха трима мъже. Двама от тях бяха късо подстригани здравеняци с ниски чела и несъмнено с ниска интелигентност. Третият — онзи, който им беше извикал — беше необичайно висок, тъмнокос, красив мъж.

— Неволно подслушах разговора, предхождащ това произшествие — каза мъжът. — Нещо не ми се вярваше, че вечерът е мъртъв, мислех си, че това е обикновена хвалба. Но сега вече не мисля така. Влезте при нас, в бараката.

Ангулеме дълбоко си пое дъх. Погледна към вечерата и едва забележимо кимна.

Този мъж беше полуелфът.

* * *

Полуелфът Ширу беше висок — определено доста над шест стъпки. Дългите тъмни коси, които носеше вързани на опашка, падаха върху гърба му. Смесената кръв си личеше по очите му — големи, бадемовидни, жълто-зелени — като на котка.

— Значи вие сте убили вечерата? — повтори той, усмихвайки се неприятно. — Изпреварили сте Омер Страген, по прякор Славея? Интересно, интересно. Значи на вас трябва да платя петдесет флорена? Втората вноска? Излиза, че Страген е получил своите петдесет за нищо. Вярвате ли, че доброволно ще ви ги даде?

— Как ще се оправям със Славея си е моя работа — каза Ангулеме, която седеше на един сандък и си клатеше краката. — А договорът за вечерата е свързан с определена работа. Ние я свършихме. Ние, не Славея. Вечерът лежи под земята. Приятелите му, и тримата, са под земята. Излиза, че договорът е изпълнен.

— Поне така твърдите вие. И как се случи това?

Ангулеме не спря да си клати краката.

— Като остарея — обяви тя с обичайния си нагъл тон, — ще напиша историята на живота си. В нея ще опиша как се е случило

това-онова. А дотогава се запасете с търпение, господин Ширу.

— Нима толкова ви е неудобно да говорите за това? — подхвърли студено метисът. — Толкова ли подло и вероломно сте го извършили?

— Това пречи ли ви? — попита Гералт.

Ширу го изгледа внимателно и след кратко мълчание отговори:

— Не. Вещерът Гералт от Ривия не заслужава по-добра съдба. Той беше наивен и глупав. Ако го беше постигнала по-красива, почетна смърт, щяха да се родят легенди. А той не заслужава легенди.

— Смъртта винаги е еднаква.

— Невинаги — поклати глава елфът, продължавайки да се опитва да погледне в прикритите от сянката на качулката очи на Гералт. — Уверявам те, че невинаги. Досещам се, че тъкмо ти си нанесъл смъртоносния удар.

Гералт не отговори. Изпитваше непоносимо желание да хване метиса за конската опашка, да го повали на пода и да изкара от него всичко, което знае, едно по едно, налагайки го по главата с дръжката на меч. Но се сдържа. Разумът му подсказваше, че замислената от Ангулеме мистификация може би щеше да даде по-добри резултати.

— Както искате — каза Ширу, без да дочака отговор. — Няма да настоявам да ми описвате хода на събитията. По някаква причина не желаете да говорите за това. Вероятно защото няма с какво да се похвалите. Освен ако вашето мълчание не е породено от някаква друга причина... Например, че нищо не сте направили. Може би ще можете да представите някакви доказателства за истинността на думите си?

— Отрязахме дясната китка на убития — равнодушно подхвърли Ангулеме. — Но след това един елот я открадна и я изяде.

— Така че ни остана само това. — Гералт бавно разтвори ризата си и извади медальона с вълчата глава. — Висеше на шията на вещера.

— Може ли да го видя?

Гералт не се поколеба нито за миг. Полуелфът подхвърли медальона в дланта си.

— Сега ви вярвам — изрече бавно той. — Украшението силно излъчва магия. Само вещер би могъл да има такова нещо.

— А вещерът — допълни Ангулеме — не би позволил да му го вземат, ако беше жив. Значи доказателството е желязно. Така че слагайте парите на масата!

Ширу грижливо скри медальона, измъкна от пазвата си лист хартия, сложи я на масата и я изглади с длан.

— Моля за разписка.

Ангулеме скочи от сандъка, приближи се, кривейки се и поклащайки бедра. Наведе се над масата. А Ширу веднага я сграбчи за косата, повали я върху плота и опря нож в гърлото ѝ. Момичето дори не успя да извика.

Гералт и Кахир вече се бяха хванали за мечовете. Но твърде късно.

Помагачите на елфа, здравеняци с ниски чела, държаха в ръце метални куки. Но не бързаха да се приближат.

— Мечовете на пода — измърмори Ширу. — И двамата. Мечовете на пода. Иначе ще ѝ разширя усмивката.

— Не го слушай... — започна Ангулеме и завърши с вик, защото полуелфът завъртя вкопчената в косата ѝ ръка. И веднага поряза кожата ѝ с кинжала. По шията на девойката се проточи блестящо червено змийче.

— Мечовете на земята! Не се шегувам!

— Не може ли да се разберем някак? — Въпреки кипящия в гърдите му гняв, Гералт реши да печели време. — Като културни хора?

Полуелфът се изсмя злобно.

— Да се разберем? С теб ли, вещерю? Изпратиха ме не да си приказвам с теб, а да те убия. Да, да, изроде. Ще ми се преструваш, комедии ще ми играеш, а аз те познах от пръв поглед! Дадох ми много точно твоё описание. Досещаш ли се кой ми го даде? Кой ми описа много точно къде и в каква компания да те намеря? О, сигурно се досещаш.

— Пусни момичето.

— Но аз те познавам не само по описанието — продължи Ширу, без дори да си помисля да пуска Ангулеме. — Вече съм те виждал. Дори те преследвах веднъж. В Темерия. През юли. Вървах след теб чак до град Дориан. До дома на адвокатите Кодрингер и Фен. Схващаш ли?

Гералт обърна меча си така, че слънчевото зайче от острието заслепи полуелфа.

— Интересно — попита студено той, — как възнамеряваш да се измъкнеш от тази патова ситуация, Ширу? Аз виждам два изхода.

Първият: веднага пускаш момичето. Вторият: убиваш момичето... И само след секунда кръвта ти изящно украсява стените и пода.

— Вашите оръжия — Ширу грубо дръпна Ангулеме за косата — трябва да се озоват на пода преди да съм преброил до три. След това започвам да кълцам момичето.

— Да видим колко ще успееш да накълцаш. Според мен не много.

— Едно!

— Две! — започна да брои и Гералт, въртейки във въздуха сихила като свистяща мелница.

Отвън се разнесе тропот на копита, цвилене и пръхтене на коне, викове.

— И сега какво? — засмя се Ширу. — Точно това чаках. Сега вече не е пат, а мат. Приятелите ми пристигнаха.

— Наистина ли? — каза Кахир, поглеждайки през прозореца. — Аз виждам униформите на имперската лека кавалерия.

— Значи наистина е мат, но за теб — каза Гералт. — Ти изгуби, Ширу. Пусни момичето.

— Да бе!

Чу се тропот на крака, вратата се отвори широко и в бараката се втурнаха няколко души, почти всичките облечени в черно. Водеше ти светлокос брадатко със сребърна мечка на нараменника си.

— *Que aen suess's?* — попита страшно той. — Какво става тук? Кой е отговорен за този смут? За труповете на двора? Веднага отговаряйте!

— Господин командир...

— *Glaeddyvan vort!* Хвърлете мечовете!

Те се подчиниха. Защото към тях бяха насочени арбалети и лъкове. Ширу пусна Ангулеме, тя се наклони да скочи, но изведнъж се озова в прегръдките на здрав дангалак, облечен с ярки дрехи, с опулени като на жаба очи. Поиска да изкрещи, но дангалакът ѝ запуши устата с облечената си в ръкавица ръка.

— Предлагам да се въздържаме от употребата на сила — студено предложи Гералт на командира с мечката на нагръдника. — Ние не сме престъпници.

— Виж ти!

— Действаме със знанието и съгласието на господин Фулко Артевелде, префекта на Ридбрун.

— Виж ти! — повтори Мечока и даде знак на войниците си да приберат мечовете на Гералт и Кахир. — Със знанието и съгласието? На господин Фулко Артевелде? Важният господин Фулко Артевелде, значи. Чухте ли, момчета?

Хората му — и черните, и пъстроцветните — се засмяха в един глас.

Ангулеме се дърпаше в обятията на жабоокия, опитвайки се безуспешно да изкрещи. Гералт вече беше разбрал. Беше го разбрал още преди ухиленият Ширу да стисне подадената му десница. Преди четирима черни нилфгардци да хванат Кахир, а други трима да насочат арбалетите си в лицето му.

Жабоокия блъсна Ангулеме към другарите си. Момичето увисна в ръцете им като кукла, без дори да се опита да се съпротивлява.

Мечока се приближи бавно към Гералт и неочаквано заби юмрука си, облечен в желязна ръкавица, в слънчевия му сплит. Гералт се преви, но не падна. Студената му ярост го задържа на крака.

— Може би ще те зарадва новината — каза Мечока, — че вие не сте първите идиоти, които Едноокия Фулко използва за собствените си цели. Той не може да се примири с бизнеса, който въртим тук заедно с господин Омер Страген, наричан от някои Славей. Не може да се примири, че заради този бизнес взех на държавна служба Омер Страген и го назначих за командир на отряда по охрана на минното производство. И тъй Фулко, като няма възможност да си отмъсти официално, за целта наема всякакви негодници.

— И вещици — злобно се ухили Ширу.

— Отвън — гръмко произнесе Мечока, — под дъжда, киснат пет трупа. Убили сте хора, които са на императорска служба! Нарушили сте работния процес на рудника! За мен няма никакво съмнение: вие сте шпиони, диверсанти и терористи. На тази територия действа военновременен закон. Прилагайки го, незабавно заповядвам да ви екзекутират на място.

Жабоокия се разкикоти. Приближи се към държаната от бандитите Ангулеме и бързо я хвана за гърдта. И стисна силно.

— Е, как е, Блонди? — изврещя той и гласът му се оказа още по-жабешки от очите. Бандитският прякор, който сам си беше дал,

показваше чувство за хумор. Ако това беше просто камуфлаж, то той успешно изпълняваше предназначението си. — Ето че пак се срещнахме — изскрибуца жабоподобният Славей и отново ощипа Ангулеме по гърдта. — Доволна ли си?

Момичето болезнено изохка.

— Е, курво, къде са перлите и скъпоценните камъни, които ми открадна?

— Едноокия Фулко ги взе на съхранение — изскимтя Ангулеме, опитвайки се да се престори, че не се страхува. — Обърни се към него за получаването им!

Славей извреця и се опули — сега изглеждаше като истинска жаба, която се опитва да улови муха с език. Той ощипа Ангулеме още по-грубо, а тя се опита да се отскубне и извика още по-силно. През червената мъгла на гнева, която покриваше очите на Гералт, момичето отново му заприлича на Цири.

— Хванете ги! — заповяда загубилият търпение Мечок. — Изведете ги.

— Това е вещер — неуверено произнесе един бандит от групата на Славей за охрана на минните дейности. — Как да го хванем с голи ръце? Той може просто да ни омагьоса с някаква магия или с нещо друго...

— Няма страшно. — Усмехнатият Ширу се потупа по джоба. — Без вещерския амулет той не може да омагьосва, а амулетът му е в мен. Хващайте го смело.

* * *

Навън чакаха останалите въоръжени нилфгардци с черни наметала, както и пъстрата орда на Славей. Събрала се беше и група миньори. Навъртаха се и вездесъщите деца и кучета.

Изведнъж Славей изгуби самообладание. В него сякаш се всели дяволът. Врецейки яростно, той удари Ангулеме с юмрук, а когато тя падна, я изрита няколко пъти. Гералт опита да се изтръгне от ръцете на бандитите, но веднага получи удар от твърд предмет по врата.

— Говореше се — врецеше Славей, скачайки около Ангулеме като обезумяла жаба, — че в Ридбрун са набили задника ти на кол,

малолетна развратнице! Много добре звучеше! И сега ще загинеш от кол! Ей, момчета, намерете някой прът и хубаво го наострете. Поживо!

— Господин Страген — намръщи се Мечока, — не виждам причина да се занимаваме с толкова трудоемка и зверска екзекуция. Пленниците просто трябва да се обесят...

Той замълча, срещнал злия поглед на жабешките очи.

— Млъкнете, капитане — изврещя бандитът. — Достатъчно много ви плащам, за да ми правите глупави забележки. Заклех се, че ще осигуря ужасна смърт на Ангулеме и сега ще си поиграя с нея. Ако искате, обесете другите двама. Не държа на тях.

— Но аз държа — намеси се Ширу. — Двамата ми трябват. Особено вещерът. Особено той. И тъй като набиването на момичето на кол ще отнеме време, аз също ще се възползвам от това.

Той се приближи към Гералт и го погледна с котешките си очи.

— Добре е да знаеш, изроде — каза той, — че аз убих приятелчето ти Кодрингер в Дориан. И го направих по заповед на моя господар, магистър Вилгефорц, на когото служа от много години. Направих го с огромно удоволствие.

Полуелфът млъкна за момент, но продължи, без да дочака реакция:

— Старият негодник Кодрингер имаше наглостта да си вре носа в делата на магистър Вилгефорц. Изкормих го. А отвратителното дребно чудовище Фен го запалих заедно с книгите и той изгоря жив. Можех просто да го заколя, но реших да пожертвам малко повече време, за да го послушам как вие и квичи. И той виеше и квичеше направо като клано прасе. Нищо, абсолютно нищо човешко нямаше в крясъците му.

Знаеш ли защо ти казвам всичко това? Защото и теб мога просто ей така да те заколя или да заповядам на някой друг да го направи. Но ще пожертвам малко време заради теб. Ще послушам как виеш. Каза, че смъртта винаги е една и съща. Сега ще видиш, че не е така. Момчета, подгрейте малко смола в казана. И донесете някаква верига.

Нещо се разби с грохот в ъгъла на бараката; веднага пламна огън и запраща страховито.

Втори съд с каменно масло — Гералт го разпозна по миризмата — падна точно в казана, трети се разби съвсем близо до бандитите,

които държаха конете. Разнесе се пращане, изви се пламък, конете обезумяха. От пламъците изскочи горящо и скимтящо куче. Един от бандитите на Славей внезапно разпери ръце и се строполи в калта със стърчаща от гърба стрела.

— Да живеят Свободните Склонове!

На билото на планината, в горите и по платформите започнаха да се мяркат фигури със сиви наметала и кожени калпаци. Към хората, конете и миньорските бараки полетяха нови запалителни снаряди, подобни на фойерверки, които избухваха в огън и дим. Два от тях попаднаха в работилницата, на пода, застлан със стружки и стърготини.

— Да живеят Свободните Склонове! Смърт на нилфгардските окупатори!

Запяха стрели от лъкове и арбалети.

Един от нилфгардците рухна под коня си, един от бандитите на Славей падна с прерязано гърло, единият от късо подстриганите здравеняци се строполи със стрела в гърдите. С ужасяващ стон на земята се свлече и Мечока. Една стрела се беше забила в слънчевия му сплит. Това беше — въпреки че никой нямаше как да знае — стрела, открадната от армейски керван, стандартно въоръжение на императорската армия, леко модифицирано. Широкият накрайник беше изпилен на няколко места така, че да се получи ефект на разцепване.

Накрайникът отлично изпълни предназначението си — разцепи се във вътрешността на Мечока.

— Долу тирана Емхир! Свободни Склонове!

Славей захриптя и се хвана за рамото, от което стърчеше стрела от арбалет.

В червената кал закуцука едно от момченцата, улучено със стрела от някой неточно прицелил се борец за свобода. Падна един от онези, които държаха Гералт. Строполи се единият от бандитите, държащи Ангулеме. Момчето се изтръгна от ръцете на втория, мълниеносно измъкна ножа от джоба на ботуша си и замахна. Целеше се в гърлото на Славей, но от вълнение не уцели и разпори бузата му почти до зъбите. Славей заврещя още по-силно, а очите му изпъкнаха още повече. Падна на колене, притисна длан към лицето си и между пръстите му потече кръв. Ангулеме нададе див вой, скочи, за да

довърши делото си, но не успя, защото между нея и Славей се взриви поредната бомба, изпускаща огън и кълба вонящ дим.

Наоколо бучеше огнен ад. Конете цвилеха и се дърпаха. Бандитите и нилфгардците крещяха. Миньорите изпаднаха в паника — едни бягаха, други се опитваха да гасят горящите постройките.

Гералт успя да вземе изпуснатия от Мечока сихил. Бързо съсече през челото висока жена с ризница, която замахваше към Ангулеме с моргенщерн^[3]. Разсече бедрото на един черен нилфгардец, който му налетя с шпонтон^[4]. Прободе гърлото на следващия, който се изпречи на пътя му.

В този миг един обезумял, опърлен, препускащ стремително кон повали и стъпка друго дете.

— Хвани коня! Хвани коня! — До него се беше озовал Кахир, който си проправяше път, размахвайки меча си.

Гералт не го чуваше, не го виждаше. Съсече следващия нилфгардец. Потърси с поглед Ширу.

Паднала на колене, Ангулеме простреля с арбалет от три крачки гениталиите на приближаващия се бандит от охранителната група на мината. След това скочи на крака и хвана за юздата препускащия покрай нея кон.

— Хвани някой кон, Гералт! — извика Кахир. — И да се махаме оттук!

Със силен удар отгоре надолу вещерът разпори от гърдите до бедрата поредния нилфгардец. Рязко тръсна глава, за да отърси кръвта от веждите и миглите си.

— Ширу! Къде си, мерзавце?!

Удар. Вик. Топли капки по лицето.

— Милост! — извика пълзящият в калта младеж в черна униформа.

Вещерът се поколеба.

— Опомни се! — кресна Кахир, хвана го за рамото и силно го разтърси. — Опомни се! Ела на себе си! Ти си обезумял!

Ангулеме се връщаше в галоп, хванала за поводата друг кон. Зад нея препускаха двама конници. Единият падна, улучен със стрела от боец на Свободните Склонове. Кахир повали с меча си другия от седлото.

Гералт скочи на коня. И в светлината на пожара забеляза Ширу, който събираше около себе си паникьосаните нилфгардци. До полуелфа врецеше и кряскаше ругатни Славей, който с разкъравената си физиономия приличаше на истински трол-човекоядец.

Гералт изрева, обърна коня си, завъртя меча. Оказалият се до него Кахир се олюля в седлото, кръвта от челото му веднага заля очите и лицето му.

— Гералт! Помогни ми!

Ширу вече беше събрал около себе си групичка бойци и закрепя заповеди за стрелба с арбалетите. Гералт удари коня по задницата с плоското на меча, готов за самоубийствена атака. Ширу трябваше да умре. Нищо друго нямаше значение. Ангулеме нямаше значение. Кахир нямаше значение.

— Гералт! — извика Ангулеме. — Помогни на Кахир!

Той се опомни. И се засрами.

Подкрепи Кахир, подпря го с рамо. Кахир избърса очите си с ръкав, но кръвта отново ги заля.

— Нищо особено, просто драскотина... — Гласът му трепереше. — Да тръгваме, вещерю... В галоп след Ангулеме... В галоп!

От подножието на планината се разнесе вик, оттам се носеше тълпа, въоръжена с кирки, лопати и брадви. На помощ на другарите си от рудника „Риалто“ идваха миньорите от съседните мини — от „Дупката на късмета“ или „Общото дело“. Или някоя от другите. Кой би могъл да знае?

Гералт срита коня с пети. Те препуснаха в безумен галоп.

* * *

Препускаха, без да се оглеждат, притиснати към конските шии. Най-добрият кон се беше паднал на Ангулеме — малък и късокрак, но много бърз. Конят на Гералт, дорест, с нилфгардска сбруя, вече започваше да хрипти, беше му трудно да си държи главата нагоре. Конят на Кахир, също армейски, беше по-силен и издръжлив, но каква полза от това, щом конникът едва се държеше на седлото, машинално стискаше бедра и не успяваше да спре шуртящата върху гривата и врата на коня кръв.

Но те продължаваха да препускат. Откъснатата се напред Ангулеме ги изчака на завоя, където пътят започваше да се спуска надолу, виейки се между скалите.

— Потеря... — въздъхна тя, размазвайки калта по лицето си. — Ще ни преследват, няма да ни простят... Миньорите видяха накъде побягнахме. Не трябва да оставаме на пътя... Трябва да отбием в гората, където няма пътища... Да ги заблудим.

— Не — възрази вешерът, вслушвайки се тревожно в разнасящите се от гърдите на коня му звуци. — Трябва да продължим по пътя... Най-краткият и най-пряк път до Сансретур...

— Защо?

— Няма време за обяснения... Напред! Изцедете конете докрай. Препуснаха в галоп.

Дорестият кон на вешера хриптеше. Той не беше подходящ за продължителна езда. Едва се движеше с вдървените си като колове крака, силно залиташе. Най-накрая се строполи на една страна и пририта със задните си крака. В помътнелите му очи застина упрек.

Конят на Кахир не беше в по-добро състояние, а самият Кахир, изглежда, беше още по-зле. Той просто се свлече от седлото. Успя да се задържи на четири крака, опитвайки се да повърне, макар че нямаше какво.

Когато Гералт и Ангулеме се опитаха да докоснат окървавената му глава, той закрещя.

— Дявол да го вземе — каза момичето. — Ама че прическа са му направили.

Голяма част от кожата над челото и слепоочията на младия нилфгардец се беше отделила от черепа. Ако съсирената кръв не беше образувала лепкава каша, откъснатото парче сигурно щеше да се свлече. Видът му беше ужасяващ.

— Как се случи това?

— Хвърлиха брадва право в челото ми. И не беше някой от черните или от бандата на Славея, а миньор.

— Има ли значение кой я е хвърлил? — Вешерът плътно превърза главата на Кахир с откъснатия ръкав на ризата си. — За щастие не е бил кой знае какъв хвърляч. Само те е скалпирал, а можеше да ти строши черепа. Но и черепът ти е пострадал здравата. И

мозъкът го е усетил. — Гералт се обърна към Ангулеме. — Той няма да се задържи на седлото, дори и конят му да го издържи.

— Какво да правим тогава? Твоят кон издъхна, неговият е на път, а моят е плувнал в пот... И подир нас иде потеря. Не трябва да оставаме тук...

— Ще трябва да останем тук. Аз и Кахир. И конят на Кахир. Ти продължи напред. Бързо. Конят ти е здрав, ще издържи галоп. А ако се наложи да го оставиш... Ангулеме, някъде в долината на Сансретур ни чакат Регис, Милва и Лютичето. Те не знаят нищо и може да попаднат в лапите на Ширу. Трябва да ги намериш и да ги предупредиш, а след това препуснете с всички сили към Тусент. Там няма да ви търсят. Надявам се.

— А вие двамата с Кахир? — прехапа устни Ангулеме. — Какво ще стане с вас? Славея не е глупак, когато види полумъртвия кон, ще прерови всички дупки в околността! А ти няма да стигнеш далеч, носейки Кахир.

— Ширу, защото всъщност той ни преследва, ще тръгне след теб.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм. Тръгвай.

— А какво ще каже лелката, когато ме види без вас?

— Ще им обясниш. Не на Милва, а на Регис. Той знае какво да прави. А ние... Когато кожата на Кахир позарасне, ще тръгнем към Тусент. Там все някак ще успеем да се намерим. Не се инати, момиче. На коня и напред! Не позволявай на потерята да те настигне. Не им позволявай да те видят.

— Не ме учи, чичко. Дръжте се! Довиждане!

— Довиждане, Ангулеме.

* * *

Той не се отдалечи много от пътя. Не можеше да се лиши от удоволствието да хвърли поглед на преследвачите си. По принцип не очакваше никакви действия от тяхна страна, знаеше, че без да губят време, ще поемат след Ангулеме.

И не сбърка.

Наистина, конниците, които се появиха на прохода след по-малко от четвърт час, се спряха до лежащия кон, но почти веднага продължиха преследването по пътя. Несъмнено бяха решили, че двама от бегълците сега препускат на един кон, и ако не губят много време, ще успеят да ги настигнат бързо. Гералт забеляза, че някои от конете на преследвачите също не са в много добро състояние.

Само неколцина от конниците носеха черните наметала на нилфгардската лека кавалерия. Преобладаваха пъстроцветните разбойници на Славей. Гералт не можа да разбере дали в потерята участва и самият Славей или главатарят е останал да лекува съсечената си физиономия.

Когато тропотът на копита утихна, Гералт излезе от укритието си в папратите. Изправи на крака и задържа стенещия и охкащ Кахир.

— Конят е твърде слаб, за да те носи. Ще можеш ли да вървиш сам?

Нилфгардецът издаде звук, който би могъл да мине и за потвърждение, и за отрицание, както и за нещо друго. Но успяваше да мести краката си, а това сега беше най-важното.

Спуснаха се към руслото на реката. Кахир преодоля последните няколко крачки от хлъзгавия склон, като направо се влачеше. Допълзя до водата и започна да пие, обилно намокряйки превръзката на главата. Вещерът не го караше да бърза — самият той дишаше тежко и събираше сили.

Тръгна нагоре по течението, придържайки Кахир и водейки коня за юздата; газеше до колене във вода, спъваше се в облите камъни и повалените дънери. След известно време Кахир вече не можеше да мести непослушните си крака, въобще не можеше да ги помръдне, и вещерът просто го влачеше. Нямаше как да продължат, още повече, че руслото на реката беше преградено от прагове и водопади. Гералт изпъшка и метна ранения на гръб. Воденият за юздата кон също не го улесняваше. Когато най-накрая се измъкнаха от дерето, вещерът просто се строполи на мократа земя и остана да лежи, дишайки тежко, абсолютно изтощен, до стенещия Кахир. Лежа дълго. Коляното отново започна ужасно да го боли.

Най-накрая Кахир започна да показва признаци на живот, а скоро — о, чудо! — стана, като ругаеше и се държеше за главата. Тръгнаха. В началото Кахир се движеше добре. После забави ход. Накрая падна.

Гералт отново го метна на гръб и го понесе, подхлъзвайки се по камъните. Чувстваше разкъсваща болка в коляното си, пред очите му кръжаха черни и огнени пчели.

— Кой би си помислил само преди месец — изпъшка зад гърба му Кахир, — че ще ме мъкнеш на гръб...

— Млъквай, нилфгардецо... Когато дърдориш, ставаш още по-тежък...

Когато най-накрая се добраха до скалите, вече съвсем се беше стъмнило. Вещерът попадна на пещерата, без изобщо да я търси — просто, останал без сили, се строполи в първата срещната дупка.

* * *

По земята се търкаляха човешки черепи, тазови и бедрени кости, ребра. Но най-важното беше, че се намираха и сухи клони.

Кахир вдигна температура, започна да го тресе. Понесе мъжествено пришиването на парчето кожа на главата му с помощта на крива игла и насмолен обушарски конец, без да изгуби съзнание. Кризата настъпи по-късно. През нощта Гералт запали огън в пещерата, пренебрегвайки съображенията за безопасност. Всъщност отвън валеше дъжд и подухваше вятър, така че едва ли някой щеше да се мотае наоколо и да дебне за проблясъци от огън. А Кахир трябваше да се сгрее.

Цяла нощ го тресе. Трепереше, стенеше, бълнуваше. Гералт не заспиваше, поддържаше огъня. А коляното адски го болеше.

* * *

Кахир беше млад и силен — на сутринта дойде в съзнание. Беше пребледнял и облян в път, от него лъхаше топлина. Зъбите му силно тракаха. Но въпреки това се разбираше, че той говори. А говореше напълно смислено. Оплакваше се от болка в главата — съвсем нормално явление за човек, на когото са му смъкнали с брадва кожата от черепа.

Гералт прекарваше времето си в неспокойна дрямка и събиране на дъждовна вода от скалите в импровизирани чаши от брезова кора. И двамата с Кахир умираха от жажда.

* * *

— Гералт?

— Да?

Кахир подбутна клонките в огъня с помощта на намерена наблизко бедрена кост.

— В рудника, където се бихме... Изплаших се, знаеш ли?

— Знам.

— За миг ми се стори, че те е обхванало безумие. Че за теб всичко е изгубило смисъл... Освен убийствата...

— Знам.

— Уплаших се — довърши спокойно Кахир, — че в изстъпленията си ще съсечеш онзи Ширу. А от убития не може да се получи никаква информация.

Гералт се закашля. Младият нилфгардец му харесваше все повече. Беше не само мъжествен, но и интелигентен.

— Постъпи правилно, като отпрати Ангулеме — продължи Кахир, като не спираше лекичко да потраква със зъби. — Тази работа не е за момичета... Дори за такива като нея. Сами ще я довършим. Ще тръгнем след потерята. Но не за да убиваме с берсеркерски бяс. Това, което ти тогава каза за отмъщението... Гералт, дори в отмъщението трябва да има някаква методичност. Ще се доберем до полуелфа... Ще го накараме да ни каже къде се намира Цири...

— Цири е мъртва.

— Не е вярно. Аз не вярвам в нейната смърт... Нито пък ти. Признай си.

— Не искам да вярвам.

Отвън свистеше вятър, шумеше дъжд. В пещерата беше уютно.

— Гералт?

— Да?

— Цири е жива. Пак сънувах... Наистина, нещо се е случило по време на Еквинокцията, нещо фатално... Да, несъмнено аз също го

почувствах и видях... Но тя е жива... Със сигурност е жива. Да побързаме... Но не за да отмъщаваме и да убиваме. А за да идем при нея.

— Да. Да, Кахир. Прав си.

— А ти? Не сънуваш ли вече?

— Сънувам — отвърна той с горчивина. — Но след като прекосихме Яруга, много рядко. И като се събудя, не помня сънищата. Нещо в мен се скъса, Кахир. Нещо изгоря. Нещо в мен свърши...

— Няма страшно, Гералт. Аз ще сънувам и за двама ни.

* * *

На разсъмване продължиха нататък. Дъждът спря, дори им се стори, че слънцето се опитва да намери някаква пролука сред забуленото в сиво небе.

Придвижваха се бавно, яхнали и двамата коня с нилфгардска бойна сбруя.

Животното шляпаше по чакъла и голите камъни по брега на Сансретур, рекичката, която водеше към Тусент. Гералт знаеше пътя. Някога беше идвал тук. Много отдавна. Много неща се бяха променили оттогава. Но не и долината и рекичката Сансретур, която нататък по течението си все повече и повече се превръщаше в река. Не се бяха променили планините Амел и издигащият се над тях обелиск на Горгона, Дяволската планина.

Някои неща изобщо не се променят.

* * *

— Войникът не обсъжда заповедите — каза Кахир, опипвайки превръзката на главата си. — Не анализира, не ги обмисля, не чака някой да му обясни смисъла им. Това е първото нещо, на което се научава войникът в Нилфгард.

Така че не е трудно да се разбере, че нито за миг не се поколебах дали да изпълня дадената ми заповед. Дори не ми мина през ума въпросът защо точно аз трябва да хвана цинтрийската кралица или

принцеса. Заповедта си е заповед. Е, бях и озлобен, защото исках да се прославя, встъпвайки в бой с рицарството, с редовната армия... Но при нас работата в разузнаването също се счита за почетна. Вярно, ако става въпрос за някаква по-трудна задача, за някой важен пленник... Но момиче?

Гералт хвърли в огъня гръбначната кост на една пъстърва. Вечерта бяха хванали във вливащия се в Сансретур ручей достатъчно риба, за да се нахранят. Пъстървата си хвърляше хайвера и беше лесно да се хване.

Той слушаше разказа на Кахир и в гърдите му любопитството се бореше с чувството на ужасна досада.

— Общо взето, това беше случайност — продължи Кахир, гледайки в огъня. — Чиста случайност. Имахме шпионин в цинтрийския кралски двор, камериер. Когато превзехме града и се готвехме да обкръжим замъка, този шпионин се измъкна и ни уведоми, че цинтрийците се опитват да изведат принцесата от града. Бяха сформирани няколко групи като моята. По случайност онзи, който водеше Цири, попадна точно на моята група.

Започна преследване по улиците, нажежени от пожарите. Беше същински ад. Нищо друго, само ревят на пламъците и стените от огън. Конете не искаха да препускат, а хората... няма какво да се лъжем, хората нямаха желание да ги пришпорват. Моите подчинени, те бяха четирима, започнаха да се молят, да крещат, че съм се побъркал, че ги водя към гибел... Едва успях да въведа ред...

Продължихме да преследваме бегълците в този огнен ад и ги настигнахме. Внезапно ни нападнаха петима цинтрийци на коне. И се започна една сеч, не успях дори да извикам на моите войници да внимават за девойката. Всъщност тя веднага се озова на земята — онзи, който я държеше пред себе си на седлото, загина пръв. Един от моите я подхвана и я метна на коня си, но не стигна далеч, някой от цинтрийците го промуши в гърба. Видях как острието премина на един цал от главата на Цири, която отново падна в калта. Беше почти вцепенена от страх, видях, как се доближава до убийтия и се опитва да пропълзи под него... Като котенце до убийтата си майка...

Той замълча и звучно преглътна.

— Дори не знаеше, че се приближава до врага. До омразния нилфгардец. Останахме двамата — продължи Кахир след кратка пауза,

— аз и тя, сред трупове и огън. Цири пълзеше в калта, а водата и кръвта започнаха силно да пушат. До нас се срути една къща, вече почти нищо не виждах през искрите и дима. Конят ми не искаше да тръгне натам. Виках я, призовавах я, прегракнах, докато се опитвах да надвикам бученето на пожара. Тя ме виждаше и чуваше, но не реагираше. Конят ми не искаше да върви и по никакъв начин не можех да го накарам. Налагаше се да бързам. Не можех да я вдигна с една ръка, другата ми беше заета с поводите, а конят се дърпаше, едва не ме повали. Когато най-накрая я вдигнах, тя започна да крещи. След това изгуби съзнание. Покрих я с наметалото си, което се беше просмукало с кал, конска тор и кървища. И тръгнахме. Право през огъня.

Самият аз не знам как успяхме да се измъкнем оттам. Но изведнъж се появи проход в стената и ние скочихме в реката. За беда точно на същото място, което бяха избрали отстъпващите нордлинги. Аз свалих офицерския си шлем, защото веднага щяха да ме разпознаят по него, нищо че крилете му бяха изгорели. Останалите ми дрехи бяха толкова плътно покрити със сажди, че нямаше да ме издадат. Само ако момичето дойдеше в съзнание и започнеше да крещи, веднага щяха да ме съсекат с мечовете си. Провървя ми.

Изминах заедно с отстъпващите около две стаяния, но се изморих и се скрих в един храсталак край реката, по чието течение се носеха трупове.

Кахир замълча, закашля се и потупа с две ръце увития около главата му парцал. И се изчерви. А може би това бяха просто отблясъци от огъня?

— Цири беше цялата в кал. Трябваше да я съблека... Тя не се съпротивляваше, не викаше. Само трепереше, без да отваря очи. Всеки път, когато я докосвах, за да я измия или избърша, тя се напрягаше и замираше... Знаем, че трябваше да ѝ говоря, да я успокоя... но изведнъж забравих всички думи от вашия език... Майчиния ми език, който знам от дете. Не бях в състояние да намеря нужните думи, исках да я успокоя с докосване, с нежност. Но тя замираше и пискаше... Като птиче...

— Това я преследваше в кошмарите ѝ — прошепна Гералт.

— Знаем. Мен също.

— Какво стана после?

— Тя заспа. Аз също. От умора. А когато се събудих, нея я нямаше. Никъде. Останалото не помня. Онези, които ме намериха, твърдят, че съм тичал в кръг и съм виел като вълк. Били са принудени да ме вържат. Когато се успокоих, с мен се захванаха хората от разузнаването, подчинените на Ватие де Ридо. Интересуваше ги Цирила. Накъде и кога е избягала. Разгневен, аз изтърсих нещо за императора — че не е по-добър от ястреб, който преследва малко птиче. Заради това прекарах повече от година в цитаделата. После императорът се смили над мен, защото му бях необходим. Нуждаеха се от човек на Танед, който да знае всеобщия език и да познава Цири. Императорът искаше да отида на Танед. И този път да не сбъркам. Да му заведа Цири.

Кахир замълча за момент.

— Емхир ми даде възможност да се реабилитирам. Можех да откажа, но това означаваше абсолютна, окончателна, доживотна немилост. И все пак можех да се откажа. Но не го направих. Защото, разбираш ли, Гералт... Не можех да я забравя.

Няма да те лъжа. Непрекъснато я виждах в сънищата си. И не само слабичката девойка край реката, която съблякох и измих. Виждах я... И продължавам да я виждам като жена — прекрасна, със здрав разум, провокираща... С такива подробности, като пурпурната роза, татуирана на слабините...

— За какво говориш?

— Не знам. Самият аз още не знам... Но беше така и продължава да бъде. Продължавам да я виждам в сънищата си точно така, както я виждах някога... Затова се съгласих да отида на Танед. Затова по-късно поисках да се присъединя към вас. Аз... Аз искам още веднъж... да я видя. Още веднъж да докосна косите ѝ, да погледна в очите ѝ... Искам да я гледам. Убий ме, твоя воля. Но повече няма да се преструвам. Мисля... Мисля, че я обичам. Моля те, не се смей.

— Въобще не ми е до смях.

— Точно затова тръгнах с вас. Разбираш ли?

— За себе си ли я искаш или за твоя император?

— Аз съм реалист — прошепна Кахир. — Тя няма да ме пожелае. А като съпруга на императора поне понякога ще мога да я виждам.

— Като реалист — изсумтя Гералт — би трябвало да разбираш, че първо трябва да я намериш и спасиш. Ако предположим, че сънищата ти са верни и Цири наистина е още жива.

— Знам това. А когато я намерим, какво ще правим?

— Ще видим. Ще видим, Кахир.

— Не ме лъжи, Гералт. Бъди откровен. Ти няма да ми позволиш да я отведа.

Вещерът не отвърна нищо. Кахир не повтори въпроса си.

— А дотогава можем ли да останем приятели? — попита той хладно.

— Можем, Кахир. Още веднъж ми прости за тогава. Не знам какъв бяс се беше вселил в мен. Честно казано, никога не съм те подозирал наистина в измяна или двуличие.

— Аз не съм предател. Никога няма да те предам, вещерю.

* * *

Вървяха в дълбоката клисура, издълбана сред планините от бистрата и вече широка река Сансретур. Вървяха на изток, към границата на княжество Тусент. Над тях се издигаше Дяволската планина, Горгона. За да види билото ѝ, човек трябваше да вдигне глава.

Но те не вдигаха глави.

* * *

Първо надушиха дима, след минутка видяха огъня, а над него шиш, на който се печеха изкормени пъстърви. Видяха и седящия край огъня сам човек.

До неотдавна Гералт би подиграл грубо и би нарекъл пълен идиот всеки, който се осмели да твърди, че той, вещерът, ще се зарадва толкова много при вида на един вампир.

— Охо — спокойно каза Емиел Регис Рохелек Терзиеф-Годфрой, въртейки шиша. — Я виж ти какво е донесла котката.

- [1] Шелонг (пол. — *syelag*) — малка сребърна монета. — Б.пр. ↑
- [2] Тинф (пол. — *tynf*) — старинна сребърна монета. — Б.пр. ↑
- [3] *Morgenstern* (нем.) — шестопер, старинно оръжие. — Б.пр. ↑
- [4] Шпонтон — средновековно хладно оръжие, състоящо се от дълга дървена част, късо желязно острие и ръкохватка, разположена помежду им. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Чукач, също наричан кнакер, коблинау, полтърдук, каркориос, рубезал, ковчежник или пустек, е разновидност на коболода, но значително по-едър и по-силен. Също така Ч. обикновено има огромна брада, каквато най-често липсва при коболодите. Ч. живее в мини, шахти, развалини, пропасти, тъмни ями, във всякакви скални кухни и пещери. Там, където живее, със сигурност има някакви богатства, скрити в земята: самородно злато, руди, вкаменелости, сол или каменно масло. Поради тази причина Ч. често се среща в рудници, особено изоставени, но обича да се появява и в действащи. Злонамерен пакостник, проклятие и истинска напаст божия за миньорите, които вилнеещият Ч. води за носа, подмамва ги и ги плаши с почукване по скалите. Освен това Ч. затрупва проходи, краде и поврежда минното и всякакво друго имуществото, а и често може да причака някого зад ъгъла и да го фрасне с тояга по челото.

Но може да бъде и подкупен, за да не безобразничи прекалено, като се сложат някъде в тъмните галерии или в шахтите хляб и масло, овче сирене, парче пушено свинско месо, или, най-добре — дамаджана с домашна водка, защото Ч. ужасно я обича.

Physiologus

— Те са в безопасност — увери го вампирът, подкарвайки мулето Дракул. — И тримата. Милва, Лютичето и, разбира се, Ангулеме, която се добра навреме при нас, в долината на Сансретур и ни разказа всичко, без да пести разни цветисти думи. Никога не съм можел да разбера защо при вас, хората, повечето ругатни и обидни изрази са свързани с областта на еротиката? Нали сексът е нещо красиво и се асоциира с красотата, радостта, удоволствието? Как може наименованието на полов орган да се използва като вулгарен синоним...

— Не се отклонявай от темата, Регис — прекъсна го Гералт.

— Разбира се, извинявай. След като Ангулеме ни предупреди за приближаващите се бандити, ние незабавно пресякохме границата на Тусент. Наистина, Милва не беше във възторг, опита се да се върне, за да ви се притече на помощ. Но аз успях да я разубедея. А Лютичето, вместо да се радва на убежището, което предоставят границите на княжеството, явно беше готов да избяга във всеки момент. Не знаеш ли случайно от какво толкова го е страх в Тусент?

— Не знам, но се досещам — отговори кисело Гералт. — Защото това далеч не е първият град, където нашият бард е забъркал разни истории. Сега малко е поулегнал, защото се движи в отбрано общество, но на млади години за него не е имало нищо свято. Бих казал, че при появата му в безопасност са били само онези жени, които са се покатервали на самия връх на най-високите дървета. А съпрузите на жените, с които си е имал вземане-даване Лютичето, кой знае защо, са враждебно настроени към него. В Тусент със сигурност има нечий съпруг, у когото може да се пробудят някои спомени при вида на Лютичето... Но това са маловажни неща, да се върнем към конкретните проблеми. Какво стана с преследвачите? Надявам се, че...

— Не мисля, че са преминали подир нас в Тусент — усмихна се Регис. — Границата гъмжи от странстващи рицари, които страшно скучаят и само чакат удобен случай да се сбият с някого. Освен това ние, заедно с група пилигрими, които срещнахме на границата, веднага попаднахме в свещената гора Мирквид. А това място буди страх. Дори пилигримите и болните, които идват от най-далечни краища в Мирквид за изцеляване, се спират в селището близо до края на гората, без да смеят да навлизат навътре. Защото се носят слухове, че който се

осмели да наближи свещените дъбове, ще завърши живота си на бавен огън във Върбова жена.

Гералт си пое дъх.

— Нима...

— Разбира се. — Вампирът отново не му позволи да довърши изречението си. — В гората Мирквид живеят друиди. Тези, които по-рано са живеели в Ангрен, в Каед Дху, после са се преместили към езерото Мондуирн и най-накрая — в Мирквид, в Тусент. На нас ни беше предопределено да попаднем при тях. Не помня дали ти казах, че това ни е предопределено?

Гералт въздъхна дълбоко. Седналият зад гърба му Кахир — също.

— Сред тези друиди беше ли твоят познат?

Вампирът отново се усмихна.

— Не познат, а позната — поясни той. — Да, тя е там. И даже се е издигнала. Ръководи целия Кръг.

— Йерофантка?

— Фламиника. Това е наименованието на висшата друидска титла, ако я носи жена. Йерофантите са само мъже.

— Вярно, бях забравил. Както разбирам, Милва и останалите...

— Сега се намират под опеката на фламиниката и Кръга. — Вампирът по навик отговори на въпроса, без да дочака да бъде зададен докрай, после незабавно пристъпи към отговорите на въпросите, които още не бяха зададени. — А аз побързах да ви посрещна. Тъй като се случи нещо загадъчно. Фламиниката, пред която започнах да излагам вашия проблем, не ми позволи да довърша. Каза, че знае всичко. Че от известно време вече очаква пристигането ни...

— Моля?

— Аз също не можах да скрия учудването си. — Вампирът спря мулето, надигна се на стремената, огледа се.

— Търсиш ли някого или нещо? — попита Кахир.

— Вече не търся, намерих го. Да се спуснем.

— Искане ми се колкото се може по-скоро...

— Да слезем. Ще ви обясня всичко.

Трябваше да си говорят гръмко, за да се чуят в шума на спускащия се по отвесната скала от голяма височина водопад. Долу,

там, където водопадът беше издълбал солидно езерце, в скалата зееше отвор на пещера.

— Да, точно там — потвърди Регис догадката на вещера. — Тръгнах да ви посрещна, защото ме посъветвах да те доведе тук. Ще ти се наложи да влезеш в пещерата. Работата е там, че друидите знаеха за теб, за Цири, за нашата мисия. И са узнали това от една личност, която живее там. Тази личност, ако се вярва на друидката, жадува да поговори с теб.

— Ако се вярва на друидката... — повтори неодобрително Гералт. — Бил съм вече по тези места. Знаем кой живее в дълбоките пещери под Планината на дявола. Там има най-различни обитатели. Но с огромното мнозинство от тях не може да се разговаря, освен с помощта на меч. Какво още каза тази твоя друидка? В какво друго трябва да повярвам?

— Тя съвсем ясно ми даде да разбере — вампирът впери в Гералт черните си очи, — че не обича лица, които унищожават и убиват живата природа, особено пък вещерите. Аз поясних, че понастоящем ти си вещер само формално. Че в момента абсолютно не вредиш на живата природа, стига тя да не се опитва да навреди на теб. Фламиниката — трябва да знаеш, че тя е изключително проникателна жена — веднага отбеляза, че си се отказал от вещерството не заради промяна в миогледа, а защото си бил принуден от обстоятелствата. „Знам със сигурност — каза тя, — че близка на вещера личност е изпаднала в беда. Вещерът е бил принуден да изостави вещерския занаят и да ѝ се притече на помощ...“

Гералт се въздържа от коментар, но погледът му беше толкова красноречив, че вампирът побърза да направи разяснения:

— Тя каза, цитирам: „Отказвайки се от вещерството, вещерът доказва, че е способен на смирение и саможертва. Нека влезе в мрачната утроба на земята. Невъоръжен. Да остави навън всяко оръжие, всяко остро желязо. Всякакви остри мисли. Всякаква агресия, гняв, злоба, арогантност. Да влезе смирен. И тогава там, в утробата на земята, смиреният *невещер* ще намери отговорите на измъчващите го въпроси. На много въпроси. Но ако вещерът си остане вещер, няма да намери нищо.“

Гералт се изплю в посока на водопада и пещерата.

— Обичайната игра — отбеляза той. — Забавление! Номера! Ясновидство, жертвоготовност, тайнствени срещи в пещери, отговори на въпроси... Такива изтъркани номера могат да се срещнат само при странстващите старци — разказвачи на приказки. Някой тук ми се подиграва. В най-добрия случай. А ако не е подигравка...

— В никакъв случай не бих нарекъл това подигравка — каза решително Регис. — В никакъв случай, Гералт от Ривия.

— Тогава какво е? Едно от прочутите друидски чудеса?

— Няма да узнаем, докато не проверим — обади се Кахир. — Да вървим, Гералт, ще влезем там заедно...

— Не — поклати глава вампирът. — Фламиниката беше абсолютно категорична в това отношение. Вещерът е длъжен да влезе сам. Без оръжие. Дай си меч. Ще го наглеждам по време на отсъствието ти.

— Дяволите да ме... — започна Гералт, но Регис с бърз жест прекъсна изказването му.

— Дай ми меч си — протегна ръка той. — Ако имаш още някакво оръжие, остави ми и него. Спомни си думите на фламиниката. Никаква агресия. Жертвоготовност. Смирение.

— Знаеш ли с кого ще се срещна там? Кой... или какво ще ме очаква в пещерата?

— Не, не знам. Подземните тунели под Горгона се обитават от най-различни същества.

— Дяволите да ме вземат!

Вампирът се изкашля тихо.

— И това не е изключено — каза тихо той. — Но си длъжен да рискуваш. И знам, че ще рискуваш.

* * *

Гералт не се излъга — както и очакваше, входът на пещерата беше затрупан с внушителна купчина черепи, ребра, пищяли и кости. Но не се усещаше миризма на мърша. Явно Тленните останки бяха многовековни и играеха ролята на декорация, която да подплашва натрапниците.

Или поне така му се струваше.

Той пристъпи в тъмнината, под краката му захрущяха кости.

Очите му бързо привикнаха към тъмнината.

Намираще се в гигантска пещера, скална камера с размери, които окоето не можеше да обхване, тъй като пропорциите се нарушаваха и се губеха в гората от сталактити, спускащи се в живописни фестони. От почвата, блестяща от влага, израстваха бели и розови сталагмити, дебели в основата си и изтъняващи нагоре. Някои се издигаха доста над главата на вещера. Други се съединяваха със сталактитите, образувайки подобни на колони сталактони. Никой не го повика. Единственият вик, който чуваше, беше звънкото ехо от плискащата и капеща вода.

Той вървеше бавно, потъвайки в сгъстяващия се мрак между колоните на сталактоните. Знаеше, че го наблюдават.

Усещаше силно липсата на меча на гърба си — както отсъствието на неотдавна избития зъб.

Забави крачка.

Нещата, което преди секунди смяташе за лежащи до основите на сталагмитите заоблени камъни, сега бяха опулили срещу него огромни, пламтящи очи. Сред плътната маса от сивкаво-кафяви, покрити с прах косми, се отваряха огромни уста и проблясваха конусовидни зъби.

Барбегази.

Той вървеше бавно, пристъпваше предпазливо — барбегазите бяха навсякъде, големи, средни и малки; те лежаха на пътя му и не мислеха да отстъпват. Засега се държяха удивително спокойно, но той не можеше да знае какво ще стане, ако настъпи някой от тях.

Сталагмитите станаха гъсти като гора. Невъзможно беше да върви напред, налагаше се да завива. Отгоре, от издадените игли на свода, капеше вода.

Барбегазите — те ставаха все повече и повече — го съпровождаха, движейки се подире му. Той чуваше монотонното им бърборене и сумтене. Долавяше острата им, кисела миризма.

Наложи се да спре. Между два сталагмита, на място, което не можеше да заобиколи, лежеше едър ехинопс, от който стърчеше плътна маса от дълги бодли. Гералт преглътна. Той знаеше много добре, че ехинопсите могат да изстрелват бодлите си на разстояние десет стъпки. Бодлите имаха едно особено свойство — след като се забиеха в

тялото, те се чупеха, а остриите им краища проникваха по-надълбоко и по-надълбоко, докато не достигнат някой чувствителен орган.

— Глупав вещер — чу се от мрака. — Страхлив вещер! Страх го е, ха-ха-ха!

Гласът звучеше необичайно и чуждо, но Гералт вече неведнъж беше чувал такива гласове. Така говореха същества, които не са свикнали да общуват чрез членоразделна реч и затова използват странни ударения и интонация и разтягат неестествено сричките.

— Глупав вещер! Глупав вещер!

Въздържа се от коментар. Прехапа устни и внимателно премина покрай ехинопса. Бодлите на чудовището се разклатиха като пипала на анемона. Но това продължи само миг, после ехинопсът замря и отново заприлича на голяма купчина блатна трева.

Два гигантски барбегаза му пресякоха пътя, мърморейки нещо. Отгоре, под свода, долетя плясък на ципести криле и съскащ кикот, безпогрешно сигнализиращ за присъствието на листоноси и веспертили.

— Той е дошъл тук, убиецът, унищожителят! — разлая се в мрака същият глас, който се беше обадил и по-рано. — Влязъл е тук! Осмелил се е! Но унищожителят е без меч! Как смята да ни убие? С поглед? Ха-ха-ха.

— А може би — разнесе се в мрака друг глас, с още по-неестествена артикулация — ние ще убием него? Ха така?

Мърморенето на барбегазите се сля в гръмък хор. Един с големината на зряла тиква се претърколи много близо и щракна със зъби почти до петата на Гералт. Вещерът сдържа напирателната ругатня. Продължи нататък. От сталактитите капеше вода, ехото отразяваше звънтенето ѝ.

Нещо се вкопчи в крака му. Той се сдържа да не го отхвърли веднага.

Създанието беше малко, не по-едро от куче-пекинез. А и донякъде приличаше на пекинез. По муцуната. Останалото наподобяваше маймунка. Гералт нямаше никаква представа какво е това. Не беше виждал нищо подобно през живота си.

— Ве-щер! — изрече пискливо, но напълно разбираемо пекинезът, вкопчил се здраво в ботуша на Гералт. — Ве-щер. Кучи-син!

— Пусни се — процеди вещерът през стиснатите си зъби. — Пусни се от ботуша ми, или ще получиш ритник в задника.

Барбегазите заломотиха по-гръмко, рязко и заплашително. В мрака нещо заръмжа. Гералт не знаеше какво е то — звукът наподобяваше кравешко мучене, но можеше да се обзаложи, че това не е крава.

— Ве-щер, кучи-син.

— Пусни ми ботуша — повтори Гералт, сдържайки се с усилие. — Дойдох тук невъоръжен, с мир. Пречиш ми...

Той млъкна, задъхвайки се от вълна отвратителна воня, от която очите му сълзяха, а косите му се къдреха.

Вкопчилото се в крака му пекинезоподобно създание беше опулило очи и се изхождаше направо върху ботуша му. Отвратителната воня беше съпроводена от още по-отвратителни звуци.

Гералт изруга адекватно на ситуацията и изтърси от крака си нахалното създание. Много по-деликатно, отколкото би трябвало. Но все пак се случи онова, което беше очаквал.

— Той изрита малкия! — заръмжа нещо в тъмнината, надвиквайки ураганния рев и вой на барбегазите. — Той изрита малкия! Нарани малкия!

Най-близките барбегази се изтърколиха досами краката му. Той почувства как грапавите им и твърди като камъни лапи го обхващат и не му дават да се помръдне. Изтри изцапания си ботуш в козината на най-големия и най-агресивния. Дръпнаха го за дрехата и той седна.

Нещо голямо се спусна по близкия сталактон и скочи на земята. Още в първия миг Гералт разбра какво е това. Чукач. Нисък и набит, топчест, космат, кривокрак, широк около сажан в раменете и с още поширока червеникава брада.

Приближаването на чукача беше съпроводено с разтърсване на почвата, сякаш се движеше не чукач, а першерон. Вроговените широки стъпала на чудовището бяха дълги по една и половина човешки стъпки.

Чукачът се наведе над него и го лъхна на водка. „Пакостниците си варят тук домашна водка“ — помисли си машинално Гералт.

— Ти удари малкия, вещерю — изрече вонящият на водка чукач. — Без основание нападна и нарани малко, нежно, невинно същество.

Знаехме, че не бива да ти се доверяваме. Ти си агресивен. Ти имаш инстинкт на убиец. Колко от нашите си убил, мерзавцо?

Гералт не счете за нужно да отговаря.

— Ооо! — Чукачът засмърдя още по-силно на преварен алкохол. — От детството си мечтая за това! От детството! Най-накрая мечтата ми се сбъдна! Погледни наляво.

Вещерът погледна като последния глупак. И веднага получи дясно кроше в зъбите, толкова силно, че изскочиха искри.

— Ооо! — Насред плетеницата от вонящата брада на чукача се показаха огромни криви зъби. — От дете си мечтая за това. Погледни надясно.

— Достатъчно! — разнесе се някъде откъм вътрешността на пещерата гръмка и звучна заповед. — Стига игрички и шеги. Пуснете го.

Гералт изплю кръв от цепнатата си устна. Изми ботуша си в струя спускаща се по скалата вода. Скунксът с муцуна на пекинез го гледаше насмешливо, но от безопасно разстояние. Чукачът също го зяпаше, масажирайки юмрука си.

— Иди, вещерю — промърмори той. — Иди при него, щом те вика. Аз ще почакам. Защото после ще се върнеш по този път.

* * *

Пещерата, в която той влезе — о, чудо! — беше изпълнена със светлина. През пролука сред стърчащите сталактити проникваха пресичащи се стълбове светлина, изтръгващи от камъка и скалните образувания феерия от отблясъци и цветове. Във въздуха висеше и пламтящо магическо кълбо, чиято светлина подсилваше кварцовите отблясъци в стените. Въпреки цялата тази илюминация, противоположната стена на пещерата тънеше в полумрак, а някъде в края на колонадата от сталактони се беше стаила непрогледна тъмнина.

На стената, която природата сякаш беше подготвила специално за тази цел, се рисуваха голяма скална картина. Художникът се оказва висок светлокос елф с изцапана от боята мантия. В комбинацията

между вълшебна и естествена светлина главата му изглеждаше като обхваната от сияещ ореол.

— Сядай. — Без да се откъсва от картината, елфът посочи на Гералт един камък с движение на китката си. — Направиха ли ти нещо?

— Не. Като че ли не.

— Трябва да им простиш.

— Разбира се. Трябва.

— Те са малко като деца. Страшно се зарадваха на идването ти.

— Забелязах.

Едва сега елфът го погледна.

— Седни — повтори той. — Още малко — и ще съм на твое разположение. Вече приключвам.

Това, което приключваше да рисува елфът, беше стилизирано животно, най-вероятно — бизон. Но засега беше готов само контурът му — от внушителните рога до не по-малко забележителната опашка. Гералт приседна на предложението му камък и си заръча да бъде търпелив и смирен — доколкото е възможно.

Подсвирквайки си тихичко през стиснатите зъби, елфът потопи четката си в канчето с боята и с бързи движения оцвети бизона във виолетово. След кратък размисъл нарисова отстрани тигрови ивици.

Гералт гледаше безмълвно.

Най-накрая елфът отстъпи крачка назад, разглеждайки скалната фреска, вече напълно изобразяваща ловна сцена. Виолетовият ивичест бизон беше преследван от диво подскачащи, нарисувани с леки движения на китката тънки фигурки на хора с лъкове и копия.

— И какво трябва да изобразява това? — не издържа Гералт.

Елфът му хвърли бегъл поглед и пъкна чистия край на четката в устата си.

— Това — обяви той — е праисторическа картина, нарисувана от първобитните хора, живели в тази пещера преди хиляди години и занимавали се предимно с лов на вече отдавна измрелите виолетови бизони. Някои от праисторическите хора са били художници и са усещали дълбока потребност от художествено отражение на действителността. Увековечаване на онова, което е играело в душите им.

— Очарователно.

— Определено — съгласи се елфът. — Вашите учени от години пълзят из пещерите в търсене на следи от първобитния човек. И всеки път, когато намерят такива, скачат от възторг, защото са открили доказателства, че вие не сте пришълци на тази земя и в този свят. Доказателство, че уж вашите предци са живеели тук открай време, и следователно светът принадлежи на наследниците им, тоест на вас. Е, всяка раса има право на някакви корени. Даже вашата, човешката, чиито корени трябва да се търсят по върховете на дърветата. Ха, смешен каламбур, не намираш ли? Достоеен за епиграма. Обичаш ли леката поезия? Как мислиш, какво трябва да се дорисува тук?

— Нарисувай на праисторическите ловци големи, стърчащи фалоси.

— Това е идея. — Елфът потопи четката в боята. — Фалическият култ е бил характерен за примитивните цивилизации. Това може да послужи като подтик за възникване на теорията, че човешката раса е претърпяла физическа деградация. Предците ви са имали фалоси като жезли, които при потомците са се превърнали в смешни, вегетирали израстъци... Благодаря, вещерю.

— Няма за какво. Играеше ми в душата... Боята изглежда доста прясна за праисторическа.

— След три-четири дни цветовете ще избледнеят под влияние на солта, отделяна от стената, и картината ще стане толкова праисторическа, че няма накъде повече. Учените ви ще се напикаят от радост, когато я намерят. Залагам главата си, че нито един няма да разбере, че е фалшификация.

— Ще разберат.

— По какъв начин?

— Нима ще издържиш да не подпишеш шедьовъра си?

Елфът се засмя сухо.

— Правилно! Разгада ме! Ех, огънят на тщеславието — колко е трудно на художника да го загаси в себе си. Вече подписах картината. Тук.

— А това не е ли водно конче?

— Не. Идеограма, означаваща името ми. Казвам се *Crevan Espane aep Caomhan Macha*. За удобство използвам псевдонима Авалак'х — можеш да се обръщаш така към мен.

— Няма да пропусна.

— Ти си Гералт от Ривия. Вещер. Но в момента не преследваш зверове и чудовища, защото си зает с издирването на една девойка.

— Новините се разнасят поразително бързо. Поразително надалеч. И поразително надълбоко. Изглежда, ти си предвидил, че ще дойда тук. Излиза, че можеш да предсказваш бъдещето, както разбирам?

— Всеки може да предсказва бъдещето — рече Авалак'х, избърсвайки ръцете си с парцал. — И всеки го прави, защото това е много лесно. Няма нищо сложно в предсказването. Трудното е да предсказващ правилно.

— Изящен извод, достоен за епиграма. Ти, естествено, умееш да предсказваш точно?

— Даже много често. Аз, драги Гералт, умея много неща и знам много неща. Впрочем, за това подсказва, както бихте се изразили вие, хората, научната ми титла. В пълната ѝ форма: *Aen Saeyherne*.

— Просветен.

— Точно така.

— И, надявам се, ще споделиш знанията си?

Авалак'х помълча известно време.

— Да ги споделя? — провлачи той най-накрая. — С теб? Знанието, драги мой, е привилегия, а привилегиите се споделят само с равни на теб. И защо аз, елф, Просветен, част от елита, да споделям нещо с потомък на същество, което се е появило във Вселената едва преди пет милиона години и е еволюирало от маймуната, плъха, чакала или някое друго млекопитаещо? Същество, на което са му били необходими около милион години, за да осъзнае, че с помощта на две космати лапи може да извършва някакви действия, използвайки оглозгана кост? След което съществото си е напъхало тази кост в задника и запищяло от радост?

Елфът млъкна, извърна се и се вторачи в картината си.

— На какво основание — повтори той — се осмели да си помислиш, че ще споделя с теб каквото и да било знание, човеко? Кажете ми.

Гералт изчисти от ботуша си остатъците от изпражненията.

— Може би защото това е неизбежно? — отговори той сухо.

Елфът се обърна рязко.

— Кое е неизбежно? — попита той през стиснатите си зъби.

— Може би това — на Гералт не му се искаше да повишава глас, — че ще измине още някоя и друга година, и хората ще си вземат всички знания, независимо дали някой желае да ги сподели с тях, или не? Включително и знанието за това, което ти, елф и Просветен, ловко криеш зад скалните фрески, мислейки, че хората няма да пожелаят да разбият с кирки стената, украсена с фалшиво доказателство за човешкото съществуване? Е, драги огъне на тщеславието?

Елфът изсумтя. С напълно весело изражение.

— О, да — каза той. — Да се смята, че ще оставите нещо неразбито, е тщеславие, доведено до глупост. Ще разбийете всичко. Само че какво от това? Какво от това, човеко?

— Не знам. Ти ми кажи. А ако не смяташ за нужно, тогава ще си тръгна. За предпочитане през друг изход, защото при този, от който влязох, ме чакат игривите ти приятелчета, жадуващи да ми строшат ребрата.

— Моля? — Елфът рязко изпъна ръката си, и каменната стена се разтвори със стържене и трясък, грубо разделяйки виолетовия бизон на две. — Излез оттук. Пристъпи към светлината. В пряк или преносен смисъл, това по правило е верният път.

— Малко ми е жал — промърмори Гералт. — За фреската.

— Сигурно се шегуващ — каза след кратко мълчание елфът, изумително меко и дружелюбно. — На фреската нищо няма да й стане, със същото заклинание ще затворя скалата, няма да остане дори следа от процепа. Тръгвай. Ще дойда след теб да те изпратя. Реших, че все пак имам нещо за казване. И за показване.

Наоколо беше мрак, но вещерът веднага разбра, че пещерата е огромна. Това стана ясно по температурата и по движението на въздуха. Чакълът, по който вървяха, беше влажен.

Авалак'х измагьоса светлина — по елфическа мода само с жест, без да произнася заклинание на глас. Светецото кълбо излетя към свода, образуванията от планински кристал в стените на пещерата се разгоряха с множество отблясъци, затанцуваха сенки. Вещерът неволно въздъхна.

Не за първи път виждаше елфически барелефи и статуи, но всеки път усещането беше еднакво: застиналите наред движенията си елфи и елфики, изработени не с длетото на скулптор, а възникнали чрез

могъща магия, способна да превърне белия мрамор от Амел в илюзия за жива тъкан.

Най-близката статуя изобразяваше елфка, седнала с подвити крака върху базалтов постамент. Елфката беше обърнала глава така, сякаш я е разтревожило шумоленето от приближаващите се крачки. Върху нея нямаше нищо. Белият, полиран до млечен блясък мрамор караше зрителя направо да почувства излъчваната от тялото топлина.

Авалак'х се спря и се облегна на една от колоните, отбелязващи пътя край редицата от скулптури.

— За втори път ме разкриваш, Гералт — изрече тихо той. — Беше прав — изображението на лова на бизон върху скалата е камуфлаж. С цел да предпази стената от разбиване. Да защити всичко това от разграбване и разрушаване. Всяка раса, включително и елфическата, има право на свои корени. Това, което виждаш, са нашите корени. Моля те, движи се по-внимателно. Мястото всъщност е гробище.

Танцуващите по планинските кристали отблясъци изтръгваха от мрака поредните подробности — зад редицата от статуи започнаха да се забелязват колони, стълбища, амфитеатрални галерии, аркади и перистили. Всичко изработено от бял мрамор.

— Искам това да се съхрани — заговори Авалак'х, като се спря и посочи всичко наоколо с широк жест. — Дори когато ние си отидем, когато целият континент заедно с целия този свят се покрие със слой от лед и сняг, дебел цяла миля. *Tir na Bea Arainne* ще се запази. Ние ще си отидем отгук, но някога ще се върнем. Ние, елфите. Така предсказва *Aen Ithlinnespeath*, пророчеството на *Ithlinne Aegli aep Aevenien*.

— И вие наистина вярвате в предсказанието? Колко дълбок е вашият фанатизъм?

— Всичко е било предсказано. — Елфът не гледаше в него, а в мраморните колони, покрити с тънки като паяжина барелефи. — Вашето пристигане на континента, войните, потоците елфическа и човешка кръв. Възходът на вашата раса, упадъкът на нашата. Битката между владетелите на Севера и Юга. „И ще се надигне кралят на Юга против кралете на Севера и ще залее земите им като море, и те ще бъдат разбити, а народите им — унищожени... И така ще започне гибелта на света.“ Помниш ли текста на Итлина, вещерю? „Който е далеч, ще умре от болест, който е близо, ще падне от меч, който остане,

ще умре от глад, който оцелее, ще го погуби студът... И ще настъпи *Tedd Deireadh*, времето на края, времето на мечата и брадвата, време на презрение, времето на белия студ и вълчата виелица...”

— Поезия.

— Искаш нещо не толкова поетично? Ще се промени ъгълът на падането на слънчевите лъчи, значително ще се премести границата на вечните ледове. Планините ще бъдат разбити и изтласкани далеч на юг от настъпващите от север ледници. Всичко ще се покрие с бял сняг с дебелина повече от миля. И ще стане много, много студено.

— Ще си носим топли дрехи — обяви равнодушно Гералт. — Кожуси. И кожени шапки.

— Взе ми го от устата — съгласи се спокойно елфът. — И в тези топли кожуси и шапки вие ще преживеете катастрофата, за да се върнете един ден тук и да копаете ями и да вилнеете в тези пещери, да унищожавате и да грабите. Пророчеството на Итлина не казва нищо за това, но аз го знам. Хората, както и хлебарките, е невъзможно да бъдат унищожени, винаги ще остане поне една двойка. Що се отнася до елфите, тук Итлина е по-категорична: ще оцелеят само онези, които тръгнат след Лястовицата. Лястовицата, символът на пролетта, избавителката, тази, която ще отвори Забранените порти, ще посочи пътя към спасението. И ще възвести възраждането на света. Лястовицата, Детето на Старата кръв.

— Цири ли е това? — не издържа Гералт. — Или детето на Цири? Как? И защо?

Авалак'х като че ли не го чу.

— Лястовицата принадлежи на Старата кръв — повтори той. — Нейната кръв. Иди и виж.

Посочената от Авалак'х статуя се открояваше дори сред останалите, реалистични, уловени по време на движението си фигури. Бялата мраморна елфка, полулегнала върху постаментата, изглеждаше така, сякаш току-що се е събудила и всеки момент ще стане. Лицето ѝ беше обърнато към празното място до нея, а вдигнатата ѝ ръка сякаш докосваше нещо невидимо там.

Лицето на елфката изразяваше покой и щастие.

Измина много време, преди Авалак'х да наруши тишината:

— Това е Лара Дорен аеп Шиадал. Разбира се, това не е гроб, а само надгробен паметник. Учудва ли те позата на статуята? Е,

повечето не подкрепиха предложението да бъдат изваяни от мрамор и двамата легендарни любовници — Лара и Крегенан от Лод. Крегенан е бил човек и са решили, че би било светотатство да хабят амелски мрамор за неговата статуя. Би било кощунство да слагат статуя на човек тук, в *Tir na Bea Arainne*. От друга страна, не по-малко престъпно би било умишлено и преднамерено да се разрушава споменът за техните чувства. Затова са избрали златната среда. Формално... Крегенан го няма тук. И все пак присъства. В погледа и позата на Лара. Любовниците са заедно. Нищо не е могло да ги раздели. Нито смъртта, нито забравата... Нито омразата.

На вечерта му се стори, че безизразният глас на елфа за миг се промени. Но това едва ли беше възможно.

Авалак'х се приближи към статуята и с предпазливо, меко движение погали мраморната ръка. После се извърна, а върху триъгълното му лице отново беше застинала обичайната му, леко подигравателна усмивка.

— Знаеш ли, вечерю, кой е най-големият недостатък на дълголетието?

— Не.

— Сексът.

— Какво?

— Правилно ме чу. Сексът. Не минават и сто години, и той става скучен. В него вече няма нищо, което би могло да те увлече или възбуди, да носи в себе си предизвикателната прелест на новото. Всичко вече го е имало... По един или друг начин, но го е имало. И изведнъж се случва Сливането на сферите и тук се появяват вие, хората. Тук проникват шепа хора, дошли от друг свят, от вашия предишен свят, който сте успели да унищожите тотално със своите собствени, все още окосмени ръце, едва пет милиона години след възникването ви като вид. Вие сте една шепа, средната ви продължителност на живота е смешно ниска, поради което оцеляването ви зависи от темповете на раждаемост, затова похотта никога не ви напуска, сексът ви управлява тотално, това влечение е по-силно даже от инстинкта за самосъхранение. Нямате нищо против да умрете, ако преди това се сношите — в това се заключава накратко цялата ви философия.

Гералт не го прекъсваше и не коментираше, въпреки че имаше огромно желание.

— И какво се оказа изведнъж? — продължи Авалак'х. — Елфите, отегчени от отегчилите се елфки, вземат за съпруги винаги готовите на това човешки жени, а отегчените елфки са тласкани от извратено любопитство към винаги изпълнените с темперамент и плам човешки самци. И се случва нещо, което никой не може да обясни: елфките, които при нормални условия имат овулация веднъж на десетдванайсет години, при свързването с хора започват да овулират при всеки силен оргазъм. Пробужда се някакъв скрит хормон, може би комбинация от хормони. Елфките разбират, че на практика могат да имат деца само от хора. Точно елфките са виновни за това, че не сме ви унищожили, когато сме били по-силни. А после вече по-силните сте били вие и веднага сте се заели да унищожите нас. Но винаги сте имали за съюзници елфките. Именно те са били застъпниците на съжителството, сътрудничеството и съвместното съществуване. И не са искали да признаят, че всъщност става въпрос за съвместна постеля.

— Какво общо има всичко това с мен? — изкашля се Гералт.

— С теб — абсолютно нищо. Но с Цири — много. Защото тя е потомка на Лара Дорен аеп Шиадал, а Лара Дорен е била привърженичка на съвместното съществуване с хората. Главно — с един човек. С Крегенан от Лод, човешки магьосник. Лара Дорен е съществувала съвместно с него често и ефективно, или по-просто казано — забременяла е.

Вещерът отново запази мълчание.

— Проблемът е бил в това, че Лара Дорен не е била обикновена елфка. Тя е носела генетичен заряд. Специално приготвен. Плод на многогодишни усилия. При свързването ѝ с друг заряд — елфически, разбира се — ѝ предстояло да роди още по-специално дете. Зачевайки от човек, тя погребала този шанс и обезсмислила стотици години планиране и подготовка. Или поне така си мислели тогава. Никой не предполагал, че метисът, наследник на Крегенан, може да е наследил нещо положително от чистокръвната си майка. Не, в такъв неравен брак не можело да има нищо положително.

— И затова Крегенан е бил сурово наказан — вметна Гералт.

— Но не така, както ти си мислиш. — Авалак'х бързо го погледна. — Макар че връзката между Лара и Крегенан е донесла

неизброими беди за елфите, а за гората е била само от полза, именно хората, а не елфите, са убили Крегенан. Хората, а не елфите, са погубили Лара. Точно така се е случило, въпреки че много елфи са имали причини да мразят любовниците. Включително и лични причини.

Гералт за втори път се зачуди дали гласът на елфа не се е променил леко.

— Така или иначе — продължи Авалак'х, — съвместното съществуване се пукнало като сапунен мехур и двете раси скочили да си прегризват гърлата. Започнала война, която продължава и до днес. А през това време генетичният материал на Лара... продължавал да съществува, както несъмнено се досещаш. И дори се развивал. За съжаление е мутирал. Да, твоята Цири е мутант.

Елфът и този път не дочака коментар.

— Разбира се, в това имат пръст и вашите магьосници, които хитро са свързвали носителите на гена в двойки, но и при тях нещата са излезли от контрол. Малцина се досещат по какво чудо генетичният материал на Лара Дорен се е възродил толкова мощно в Цири. Кое е послужило за тласък. Мисля, че това е известно на Вилгефорц — същият, който ти потроши костите на Танед. Магьосниците, експериментирали с потомците на Лара и Рианон, известно време са следили резултатите, но после са се уморили и са оставили нещата да се развиват от само себе си. Обаче, експериментът продължавал, макар и спонтанно. Цири, дъщерята на Павеа, внучката на Каланте, прапраправнучката на Рианон, е била истинска потомка на Лара Дорен. Вилгефорц е узнал това най-вероятно случайно. Знае го и Емхир вар Емрейс, императорът на Нилфгард.

— И ти.

— Аз знам дори повече от тях двамата, взети заедно. Но това няма значение. Колелото на предопределението се върти, мелницата на съдбата действа... Предопределеното трябва да се сбъдне.

— А какво точно трябва да стане?

— Това, което е предначертано свише, в преносен смисъл, разбира се. Това, което е предопределено от действието на безотказно функциониращия механизъм, в основата на който лежат Целта, Планът и Резултатът.

— Всичко това е или поезия, или метафизика. Или и едното, и другото, защото понякога е трудно да се разграничат. Дали е възможно да кажеш нещо конкретно? Дори и нещо дребно? С радост бих поспорил с теб за това-онова, но така се получи, че имам спешна работа.

Авалак'х го измери с продължителен поглед.

— И закъде си се разбързал? О, извинявай... Ти, струва ми се, не си разбрал нищо от нещата, които ти говорих. Така че ще ти кажа направо: твоят велик спасителен поход вече е лишен от смисъл. Напълно. Поради няколко причини. — Елфът погледна каменното лице на вещера. — Първо, вече е твърде късно — главното зло вече е станало, не си в състояние да предпазиш момичето от него. Второ, сега, след като вече е стъпила на съответния път, Лястовицата ще се справи прекрасно сама — тя носи прекалено голяма сила в себе си, за да се опасява от каквото и да било. Не се нуждае от помощта ти. И трето... Хммм...

— Слушам те внимателно, Авалак'х. През цялото време.

— Трето... Трето, сега ще ѝ помогне някой друг. Предполагам, че не си толкова арогантен, че да мислиш, че предопределението свързва тази девойка единствено с теб?

— Това ли е всичко?

— Да.

— Довиждане тогава.

— Почакай.

— Казах ти — бързам.

— Да предположим за минутка — изрече спокойно елфът, — че наистина знам какво ще се случи, че виждам бъдещето. Ако ти кажа, че това, което е съдено да се случи, ще се случи независимо от твоите усилия? От твоите стъпки и решения? Ако ти кажа, че би могъл да си потърсиш някое спокойно място на света и да си седиш там, без да правиш нищо, а само да очакваш неизбежните последствия от хода на събитията, би ли се решил да направиш нещо такова?

— Не.

— А ако ти кажа, че твоята активност, показваща липса на вяра в непоколебимите механизми на Целта, Плана и Резултата, може — макар и вероятността за това да е незначителна — все пак наистина да промени нещо, но само в посока към влошаване на нещата? Ще

обмислиш ли този проблем отново? Ах, вече виждам по изражението на лицето ти, че не. Тогава ще те попитам направо: защо не?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Защото просто не вярвам в метафизичните ти баналности за цели, планове и идващи някъде отгоре божествени замисли. Не вярвам също в знаменитото ви предсказание на Итлина, нито пък в други пророчества. Представи си, смятам ги за същата глупост и мистификация, както и твоята скална картина. Виолетов бизон, Авалак'х. Нищо повече. Не знам дали не можеш или не искаш да ми помогнеш. Но не ти се сърдя...

— Казваш, че не мога или не искам да ти помогна. А по какъв начин бих могъл да го направя?

Гералт се замисли, разбирайки прекрасно, че много зависи от правилното формулиране на въпроса.

— Ще намеря ли Цири?

Отговорът последва моментално.

— Ще я намериш, но само за да я загубиш. Завинаги, безвъзвратно. А преди това да се случи, ще загубиш всичките си приятели. Един от приятелите си ще загубиш още в близките седмици, може би дори дни. Или даже часове.

— Благодаря.

— Още не съм свършил. Непосредствен и скорошен резултат от твоята намеса във въртенето на мелницата на Целта и Плана ще бъде смъртта на няколко десетки хиляди души. Което, впрочем, няма особено значение, защото скоро след това с живота си ще се простят десетки милиони души. Светът, какъвто го познаваш, просто ще изчезне, ще престане да съществува, за да се възроди след известно време в съвсем друг вид. Но точно върху това никой няма и няма да има никакво влияние, никой не е в състояние да го предотврати или да промени хода на събитията. Нито ти, нито аз, нито магьосниците, нито Просветените. Нито дори Цири. Какво ще кажеш?

— Виолетов бизон. И все пак ти благодаря, Авалак'х.

— Впрочем — сви рамене елфът, — на мен ми е интересно какво може да направи едно камъче, попаднало в мелницата... Мога ли да направя още нещо за теб?

— Като че ли не. Защото явно не можеш да ми покажеш Цири, нали?

— Кой ти каза това?

Гералт затаи дъх.

Авалак'х бързо се насочи към стената на пещерата, като даде знак на вещера да го последва.

— Стените на *Tir na Bea Arainne* — посочи той искрящите планински кристали — притежават особени свойства. А аз, без фалшива скромност, притежавам особени умения. Сложи ръка тук. Загледай се. Мисли интензивно. За това колко много си й нужен сега. И прояви мислено желание да й помогнеш. Мисли си за това, че искаш да й се притечеш на помощ, да бъдеш до нея, нещо от този род. Изображението трябва да се появи само. И да бъде ясно. Гледай, но се въздържай от бурни реакции. И не говори нищо. Това ще бъде изображение, а не връзка.

Гералт го послуша.

Първите картини, въпреки уверенията на елфа, не бяха ясни. Бяха размити, но в същото време толкова неочаквани, че той неволно отскочи назад. Отсечена ръка върху някаква маса... Пръски кръв върху стъклена повърхност... Човешки скелети, яхнали конски скелети... Йенефер, окована във верига...

Кула. Черна кула. А зад нея, в далечината... Полярно сияние?

И изведнъж, съвсем неочаквано, изображението стана ясно. Даже прекалено ясно.

— Лютиче! Милва! — извика Гералт. — Ангулеме!

— Какво? — поинтересува се Авалак'х. — А, да. Струва ми се, че развали всичко.

Гералт отскочи от стената. Едва не падна, спъвайки се от един базалтов постамент.

— Няма значение, по дяволите! — извика той. — Слушай, Авалак'х, трябва да се добера колкото се може по-бързо до гората на друидите...

— Каед Мирквид?

— Май да! Приятелите ми са заплашени от смъртна опасност! Борят се за живота си! Под заплаха са и други хора... Кой е най-бързият... Ох, по дяволите! Връщам се за меча и коня си...

— Нито един кон — прекъсна го спокойно елфът — няма да успее да те отнесе до гората Мирквид преди залез-слънце...

— Но аз...

— Още не съм довършил. Отиди за този твой прочут меч, а аз през това време ще потърся носител за теб. Прекрасен носител по планински пътеки. Ще е малко нетипичен, бих казал... Но благодарение на него ще стигнеш до Каед Мирквид за по-малко от половин час.

* * *

Чукачът вонеше на кон — но с това свършваха всички прилики. Някога в Махакам Гералт беше присъствал на състезания между джуджета по обяздване на планински муфлони, и тогава това му се стори напълно екстремн спорт. Но едва сега, седнал на гърба на носещия се като вятър чукач, той осъзнаваше какво е това екстремн спорт!

За да не падне, той конвулсивно се беше вкопчил в твърдата козина и стискаше с бедра косматия торс на чудовището. Чукачът вонеше на конска пот, урина и водка. Тичаше като побъркан, от ударите на гигантските му стъпала в земята се чуваше тътен, сякаш чукачът имаше бронзови подкови. Леко намаляваше скоростта, когато се изкачваше по склоновете, а надолу се спускаше с такава скорост, че въздухът звънтеше в ушите на Гералт. Носеше се по билата на хълмовете, по стръмни планински пътечки и по толкова тесни скални тераси, че Гералт зажумяваше, за да не гледа надолу. Прескачаше водопади, каскади, пропасти и пукнатини, които не би прескочил и муфлон, а всеки успешен скок биваше съпроводен с див, оглушителен рев. Тоест по-див и по-оглушителен от обикновено — защото на практика чукачът ревеше непрестанно.

— Не тичай толкова бързо! — Насрещният вятър вкарваше думите на вещера обратно в гърлото.

— Защо?

— Пил си!

— Уху-у-у!

Дивият бяг продължаваше. Въздухът свистеше в ушите на вещера.

Чукачът смърдеше.

Грохотът на удрящите камъните огромни стъпала спря, захрущя чакъл. После почвата вече не беше толкова камениста, мярна се нещо зелено, което можеха да бъдат и планински борове. След това зеленото се примеси с кафяво — чукачът се носеше в самоубийствени скокове през елова гора. Вонята на чудовището се смесваше с мириxa на смола, създавайки неповторим букет.

— Уху-у-у!

Елите свършиха, зашумяха окапали листа. Сега наоколо беше жълто-оранжево-червено.

— По-бавно-о-о!

— Уху-у-у!

Чукачът прелетя с дълъг скок през купчина повалени дървета. Гералт за малко да си прехапе езика.

* * *

Дивата езда свърши толкова безцеремонно, колкото и беше започнала. Чукачът заби пети в земята, изрева и хвърли вещера върху покритата с листа почва. Гералт лежа известно време, неспособен дори да изругае. После се изправи, съскайки, и замасажира коляното си, в което отново се беше обадила болката.

— Не падна нито веднъж — изумено констатира чукачът. — Виж ти!

Гералт премълча.

— Пристигнахме. — Чукачът посочи с косматата си лапа. — Това е Каед Мирквид.

Долу, под тях, се стелеше котловина, плътно обгърната от мъгла, над която се подаваха върховете на най-високите дървета.

— Тази мъгла — изпревари въпроса чукачът, подушвайки въздуха — не е естествена. Освен това мирише и на дим. На твое място бих побързал. Ех, да можех да дойда с теб! Страшно ми се иска да вляза в битка! Още от детските си години си мечтая да нападна

хора, с вещер върху гърба си! Но Авалак'х ми забрани да се показвам. Става въпрос за безопасността на цялата ни общност.

— Знам.

— Не се сърди, че те ударих по зъбите.

— Не ти се сърдя.

— Ти си достоен мъж.

— Благодаря. Благодаря и че ме докара.

Чукачът подаде зъби от червеникавата си брада и лъхна на водка.

— Удоволствието беше изцяло мое.

* * *

Мъглата, обгърнала гората Мирквид, беше гъста и имаше неправилна форма, наподобяваща къс бита сметана, сложена върху парче торта от безумна готвачка. Тази мъгла напомняше на Гералт за Брокилон — гората на дриадите често биваше обхваната от такива гъсти защитни и камуфлажни магически изпарения. Подобно на Брокилон, и тук я имаше благородната и страховита атмосфера на гората — тук, в покрайнините ѝ, състоящи се предимно от елши и букове.

И, съвсем както в Брокилон, в самия край на гората, на застлания с листа път, Гералт за малко да се спъне в някакви трупове.

* * *

Зверски закланите хора не бяха друиди, нито пък нилфгардци, със сигурност не влизаха и в бандата на Славей и Ширу. Още преди Гералт да успее да види контурите на фургоните в мъглата, той си спомни, че Регис беше споменал за някакви пилигрими. Явно поклонението не беше приключило по най-удачния начин за някои от тях.

Неприятната смрад на изгоряло и сажди във влажния въздух ставаше все по-осезаема. Тя му сочеше пътя. Скоро към нея се присъединиха и гласове. Викове. И фалшива, мяукаща музика на гусла.

Гералт ускори крачка.

Върху разкаляния от дъжда път имаше фургон. До колелата му бяха проснати поредните трупове.

Един от бандитите вилнееше във фургона, изхвърляйки на пътя предмети и вещи. Друг държеше разпрегнатите коне, трети сваляше от един убит пилигрим шубата му от лисича кожа. Четвъртият терзаеше с лъка някаква гусла, явно намерена сред вещите на пилигримите. Не успяваше да изтръгне нито един чист звук.

Какофонията помогна — заглуши крачките на Гералт.

Музиката спря рязко, струните на гуслата изстенаха сърцераздирателно, разбойникът рухна върху листата и ги обагри с кръв. Хваналият конете бандит не успя дори да извика — сихилът преряза гърлото му. Третият не успя да скочи от фургона — строполи се, крещейки, с разсечена бедрена артерия. Последният успя да извади меч си от ножницата. Но не можа да го вдигне.

Гералт забърса с палец кръвта от бузата си.

— Да, момчета — подхвърли той в посока към гората и миризмата на дим. — Това е било глупава идея. Не е трябвало да слушате Славей и Ширу. Трябвало е да си останете вкъщи.

* * *

Скоро се натъкна на нови фургони и нови убити. Сред множеството съсечени и заклани пилигрими лежаха друиди с окървавени бели роби. Димът от вече недалечния пожар се стелеше ниско над земята.

Този път разбойниците бяха по-бдителни. Той успя да завари неподготвен само един, зает със свалянето на евтините пръстени и гривни от окървавените ръце на една убита жена. Без да се замисля, Гералт съсече бандита. Останалите — разбойници и нилфгардци — веднага се развикаха и се нахвърлиха върху него.

Той отскочи към гората, към най-близкото дърво, така че дънерът да защитава гърба му. Но разбойниците още не бяха дотичали при него, когато затропаха копита и от гъсталака и мъглата изскочи огромен кон, покрит с чул, върху който имаше поле от редуващи се червени и златисти квадратчета. Ездачът върху коня беше в пълно въоръжение, със снежнобяло наметало и шлем с клюнообразно

решетъчно забрало. Преди бандитите да осъзнаят какво става, рицарят вече сечеше с меч си наляво и надясно. Лиснаха фонтани от кръв. Зрелището беше впечатляващо.

Обаче, Гералт нямаше време да се заглежда, към него вече се бяха приближили двама — разбойник с вишнева салтамарка и черен нилфгардец. Разбойникът се разкри при атаката си и вещиерът го съсече през лицето. Нилфгардецът, виждайки как излитат зъбите на партньора му, си плю на петите и изчезна в мъглата.

Гералт за малко да бъде стъпкан от коня с чула на квадратчета, който профуча покрай него без ездача си.

Вещерът незабавно се насочи към мястото, откъдето се чуваха викове, ругатни и дрънчене на оръжия.

Три бандити бяха свалили рицаря с бялото наметало от седлото и сега се опитваха да го довършат. Единият, разтворил крака на ширината на раменете си, размахваше брадва, вторият нападаше с меч, а третият, дребен и червенокос, скачаше като заек наоколо, търсейки незащитено място, през което да промуши рохатината^[1] си. Поваленият на земята рицар мърмореше нещо нечленоразделно във вътрешността на шлема си и отбиваше ударите с щита си, който държеше и с двете си ръце. След всеки удар на брадвата щитът се спускаше все по-надолу. Беше ясно — още един-два такива удари, и вътрешностите на рицаря ще бликнат от всички отвори на бронята му.

Гералт се добра с три скока до мелето, съсече през врата подскачащия червенокоско с рохатината и с широк замах уцели в корема онзи с брадвата. Рицарят, въпреки явно пречещата му броня, заби ръба на щита си в коляното на третия разбойник, после го измлати три пъти в лицето така, че по щита плисна кръв. Надигна се някак на колене и заопипва земята, търсейки меч си, жужейки като огромен метален търтей. В този момент забеляза Гералт и застина.

— В чии ръце съм? — избуча той от вътрешността на шлема си.

— В ниции. Всички, които лежат тук, са и мои врагове.

— Аха... — Рицарят се опита да вдигне забралото, но металът беше смачкан и механизмът блокира. — Стократно благодаря за помощта.

— Аз ви благодаря. Вие ми се притекохте на помощ.

— Сериозно? Кога?

„Той нищо не е видял — помисли си Гералт. — Дори не ме е забелязал през процепите в желязното си гърне.“

— Как се казвате?

— Гералт. От Ривия.

— Гербът ви?

— Сега не е време за хералдика, господин рицар.

— Честна дума, абсолютно сте прав, храбри кавалере Гералт. — Рицарят най-накрая намери меча си и се изправи. Нащърбеният му щит беше украсен с поле от червени и златисти квадратчета, също както чула на коня. В краищата на щита бяха изписани буквите „А“ и „Х“. — Това не е родовият ми герб — избоботи той. — Това са инициалите на моята сюзеренка, принцеса Ана Хенриета. Викат ми Шахматния рицар. Странстващ рицар съм. Не мога да разкривам името и герба си. Дал съм рицарски обет. Още веднъж ти благодаря за помощта, кавалере.

— И аз ти благодаря още веднъж.

Един от повалените бандити застана и се надигна. Шахматният рицар подскочи и с мощен удар с меча го прикова към земята. Разбойникът заразмахва ръце и крака като прободен с карфица паяк.

— Да побързаме — каза рицарят. — Бандата все още вилнее тук.

— Вярно е — съгласи се Гералт. — Бандата вилнее в гората, убива пилигрими и друиди. Приятелите ми са в опасност...

— Извинете ме за момент.

Друг от разбойниците все още показваше признаци на живот. И също беше прикован с удар към земята, а вирнатите му крака така изритаха във въздуха, че ботушите изхвърчаха от тях.

— Честна дума. — Шахматният рицар избърса меча си с парче мъх. — Тези мерзавци се разделят трудно с живота! Не се учудвайте, че доубивам ранените, кавалере. Честна дума, отдавна не съм постъпвал така. Но тези негодници идват на себе си толкова бързо, че един порядъчен човек може само да им завиди. Откакто ми се наложи да си имам работа с един подобен мизерник три пъти подред, приех за правило да ги убивам грижливо. За по-сигурно.

— Разбирам.

— Може да съм странстващ, но не съм мръднал! А, ето го и конят ми. Ела тук, Буцефал.

* * *

Гората ставаше по-просторна и по-светла. Основно място в нея започнаха да заемат огромни дъбове с разклонени, но редки корони. Гералт и рицарят още отдалеч надушиха дима и вонята на пожара. А след минута и го видяха.

Горяха покритите с тръстика колиби, от които се състоеше малкото селище. Горяха и платницата на фургоните. Между фургоните лежаха трупове — отдалеч се забелязваха множество бели друидски роби.

Бандитите и нилфгардците, придавайки си смелост с крясъци и криейки се зад фургоните, които бутаха пред себе си, атакуваха голяма къща на колове, долепена до дънера на гигантски дъб. Къщата беше направена от дебели дънери и беше покрита с полегати дървени плочи — хвърлените върху тях факли се плъзгаха надолу, без да причиняват вреди. Обсадената къща се отбраняваше успешно — пред очите на Гералт един от бандитите непредпазливо се подаде иззад каруцата и рухна, поразен като гръм от стрела в черепа.

— Приятелите ти сигурно са в тази къща! — прояви съобразителност Шахматният рицар. — Честна дума, здравата са ги обсадили! Напред, да побързаме да помогнем!

Гералт чу врещящи викове и заповеди и разпозна разбойника Славей, който беше с бинтовано теме. За миг мярна и полуелфа Ширу, който се криеше зад гърбовете на нилфгардците с черни наметала.

Изведнъж загърмяха рогове, и то така, че от дъбовете се посипаха листа.

— Честна дума! — изрева Шахматният рицар, пришпорвайки коня си. — Това са моите приятели! Изпревариха ни! Напред, за да остане и за нас малко слава! На оръжие!

Пришпорвайки Буцефал, Шахматният рицар налетя пръв върху обърналите се в бяг бандити, моментално съсече двама и разгони останалите както ястреб — врабци. Двама свърнаха към приближаващия се вещер и Гералт за миг се разправи с тях.

Друг бандит стреля към него с „габриел“. Миниатюрният арбалет беше изобретен от някой си Габриел, оръжейник от Верден. Той рекламираше оръжието си по следния начин: „Защити се сам!

Навсякъде процъфтяват бандитизмът и насилието. Не излизай от дома си без джобния арбалет марка «Габриел». Габриел е твой защитник. Габриел ще защити теб и близките ти.“

Разпродадоха се миниарбалети в рекордни количества. Скоро и всички бандити се въоръжиха с изключително удобните при нападения габриели.

Гералт беше вещер, умееше да отскача от стрелите. Но беше забравил за болното си коляно — финтът му закъсна мъничко и листовидният накрайник му разкъса ухото. Болката го заслепи, но само за миг. Бандитът не успя да зареди арбалета и „да се защити сам“. Разяреният Гералт го съсече през ръцете, а после го изкорми с широк удар на сихила.

Той дори не беше успял да избърше кръвта от ухото и шията си, когато го връхлетя дребен и пъргав като невестулка тип с неестествено искрящ поглед, въоръжен с крива зериканска сабя, която въртеше с изумителна ловкост. Успя да парира два от ударите на Гералт. Стоманата на остриетата звънтеше, сипеха се искри.

Невестулката беше бърз и наблюдателен — веднага забеляза, че вещерът накуцва и започна да го заобикаля и да го напада от удобната за себе си страна. Да, беше невероятно бърз, острието на сабята свистеше, извършвайки много опасни движения. Гералт все по-трудно се изплъзваше от ударите. И все повече и повече накуцваше, принуден да се опира на болния си крак.

Неочаквано Невестулката скочи, направи ловък финт и удари от въздуха. Гералт успя да парира. Бандитът се приземи ловко и вече приклякваше, за да нанесе много опасен удар отдолу, когато изведнъж се опули, кихна мощно и се осополиви, за момент сваляйки гарда. Вещерът мълниеносно го съсече през шията.

— Е, нека сега някой да каже — въздъхна той, гледайки потрепващия труп, — че наркотиците не са вредни.

Атакуващият го с вдигната тояга бандит се строполи и заби нос в калта. От тила му стърчеше стрела.

— Идвам, вещерю! — извика Милва. — Идвам! Дръж се!

Гералт се обърна, но вече нямаше с кого да се бие. Милва беше повалила единствения бандит наблизко. Останалите бягаха към гората, преследвани от разноцветните рицари. Шахматният рицар

преследваше няколко от разбойниците, яхнал Буцефал. Явно ги догони, защото от гората се дочуха свирепите му ругатни.

Един от черните нилфгардци, явно недоубит, изведнъж скочи и хукна да бяга. Милва мигновено вдигна лъка и опъна тетивата; чу се свистене и нилфгардецът заби лице в листака. Между плешките му стърчеше стрела.

Стрелкинята въздъхна тежко.

— Ще ни обесят — изрече тя.

— Защо?

— Нали е нилфгардец. А тук е Нилфгард. И аз вече втори месец стрелям предимно по нилфгардци.

— Тук е Тусент, а не Нилфгард. — Гералт опипа главата си и свали ръка. Беше цялата в кръв. — По дяволите! Погледни, Милва — какво има там?

Стрелкинята го огледа внимателно и критично.

— Просто ухото ти е разкъсано. Нищо страшно.

— Лесно ти е да го кажеш. Обичах го това ухо. Помогни ми да го омотая с нещо, че ми се стича кръв във врата. Къде са Лютичето и Ангулеме?

— В къщата, с пилигримите... О, по дяволите...

Затропаха копита, от мъглата в галоп изскочиха три бойни коня, с ездачи, развяващи наметала и знамена. Бойният им вик още не беше утихнал, а Гералт вече беше хванал Милва за ръката и я беше изблъскал под близкия фургон. Не бива шега с нападатели, въоръжени с копия, дълги четиринасет стъпки и позволяващи да се порази ефективно противник на десет стъпки пред главата на коня.

— Излизайте! — Конете на рицарите започнаха да рият земята с копита до самия фургон. — Хвърляйте оръжията и излизайте!

— Ще ни обесят! — промърмори Милва. И като нищо можеше да е права.

— Ей, бандити! — извика звънко един от рицарите, на чийто щит беше нарисувана черна глава на бик върху сребърно поле. — Ей, мерзавци! Ще ви обесим, честна дума!

— Честна дума — подзе с юношески глас друг, въоръжен с едноцветен син щит. — Ще ги разсечем на място!

— Стига! Достатъчно!

От мъглата се появи Шахматният рицар, яхнал Буцефал. Най-накрая беше успял, да вдигне смачканото забрало на шлема, и сега от отвора стърчаха буйни светли мустаци.

— Освободете ги, по-живо! — извика той. — Това не са бандити, а честни и порядъчни хора. Жената се би храбро, за да защити пилигримите, а този кавалер е отличен рицар!

— Отличен рицар? — Бичата глава вдигна забралото на шлема си и се вгледа недоверчиво в Гералт. — Честна дума! Не може да бъде!

— Честна дума! — Шахматният рицар се удари с юмрук по нагръдника на ризницата. — Може да бъде! Давам ти думата си! Този мъжествен кавалер ми спаси живота, когато се оказах в затруднено положение, повален на земята от бандитите. Казва се Гералт от Ривия.

— Герб?

— Не мога да го издавам — промърмори вещерът. — Нито него, нито истинското си име. Дал съм рицарски обет. Аз съм странстващ Гералт.

— Ооо! — разнесе се изведнъж познат нагъл глас. — Я вижте кого е довякла котката! Казвах ти, лелче, че вещерът със сигурност ще ни се притече на помощ!

— И тъкмо навреме! — извика приближаващият се заедно с Ангулеме и с група изплашени пилигрими Лютичето, носещ лютнята си и тубуса, с който бяха неразделни. — Нито секунда по-рано! Ти имаш изумителен усет към драматизма, Гералт. Трябва да пишеш театрални пиеси!

Внезапно той млъкна. Бичата глава върху седлото се наведе, очите му припламнаха.

— Виконт Юлиан?

— Барон Де Пейрак-Пейран?

Изад дъбовете излязоха още двама рицари. Единият от тях, с подобен на гърне шлем, украсен много удачно с чучело на бял лебед с разперени криле, водеше на ласо двама пленници. Вторият рицар, явно практичен, беше направил примка на въжето си и оглеждаше дърветата в търсене на удобни клони.

— Нито Славея, нито Ширу — каза Ангулеме, забелязвайки погледа на вещера. — Жалко.

— Жалко — съгласи се Гералт. — Но ще се опитаме да поправим този пропуск. Господин рицар...

Но Бичата глава — или барон Де Пейрак-Пейран — не му обърна никакво внимание. Той сякаш виждаше само Лютичето.

— Честна дума — провлачи той, — наистина не ме лъжат очите! Това е самият виконт Юлиан! Ха! Госпожа принцесата ще се зарадва!

— Кой е този виконт Юлиан? — поинтересува се вещерът.

— Това съм аз — обади се шепнешком Лютичето. — Не се меси, Гералт.

— Госпожа Анариета ще се зарадва — повтори барон Де Пейрак-Пейран. — О, да! Честна дума! Вземаме ви всичките в замъка Боклер. Само без уговорки, виконте, няма да слушам никакви уговорки!

— Част от разбойниците избягаха. — Гералт си позволи доста студен тон. — Предлагам първо да ги хванем. После ще помислим какво да правим с толкова интересно започналия ден. Какво ще кажете, господин бароне?

— Честна дума — отвърна Бичата глава, — няма да стане. Престъпниците избягаха от другата страна на потока, а там не бива да стъпваме дори с крайчеца на копитото. Онази част на гората Мирквид е неприкосновено светилище според договорите, сключени между друидите и Нейно Височество принцеса Ана Хенриета...

— Но бандитите избягаха там, по дяволите! — вбесено го прекъсна Гералт, — и сега ще започнат да убиват в това неприкосновено светилище! А ние тук си говорим за разни договори...

— Дали сме рицарската си дума! — Явно на барон Де Пейрак-Пейран щеше да му подхожда повече да има на щита си не бича, а овча глава. — Не бива! Договори! Нито крачка на друидска територия!

— Който не може — не може — изсумтя Ангулеме, дърпайки за поводите два от конете на бандитите. — Стига празни приказки, вещерю. Да вървим. Аз имам още сметки за разчистване със Славей, а ти, ако не се лъжа, би искал да си поговориш с полуелфа.

— Аз съм с вас — каза Милва. — Само да си намеря някаква кобила.

— Аз също — измънка Лютичето. — И аз съм с вас...

— А, не, това — не! — възкликна бичеглавият барон. — Честна дума, виконт Юлиан ще дойде с нас в замъка Боклер. Принцесата няма да ни прости, че сме го срещнали, и не сме го довели. Вас не ви задържахме, вие сте свободни в плановете си и намеренията си. Като приятели на виконт Юлиан, Нейно Величество би ви приела в замъка и

би ви посрещнала подобаващо, но щом искате да пренебрегнете гостоприемството й...

— Не искаме да го пренебрегнем — прекъсна го Гералт, правейки страшна физиономия на Ангулеме, която зад гърба на барона правеше разни неприлични жестове с ръка, свита в лакътя. — Далеч сме от тази мисъл. Няма да пропуснем да се поклоним на принцесата и да ѝ отдадем съответните почести. Но първо трябва да довършим онова, което сме длъжни да направим. Ние също сме дали дума, може да се каже, че също сме сключили договор. Когато си свършим работата, веднага ще дойдем в замъка Боклер. Дори и само за да се уверим — добави той многозначително и с натъртване, — че никой не е навредил на нашия приятел Лютичето. Тоест, пу, Юлиан.

— Честна дума! — засмя се изведнъж баронът. — Никой няма да навреди на виконт Юлиан или да се отнесе неуважително към него. О, между другото, забравих да ви кажа, виконте: принц Реймунд почина преди две години от инсулт.

— Ха-ха-ха! — възкликна Лютичето, веднага засиявайки. — Принцът е пукнал! Ама че неочаквана и радостна новина! Тоест, исках да кажа, каква тъжна новина, каква загуба! Лека му пръст... Но щом нещата стоят така, нека да вървим по-скоро в Боклер, господата рицари! Гералт, Милва, Ангулеме, до после в замъка!

* * *

Преминаха потока през един брод и пришпориха конете към гората, между клонестите дъбове. Милва без усилия намери следите на бягащата шайка. Потеглиха с максималната възможна скорост. Гералт се страхуваше за друидите. Боеше се, че когато се почувстват в безопасност, оцелелите бандити ще решат да си отмъстят на друидите за разгрома, причинен им от странстващите рицари от Тусент.

— Провървя му на Лютичето — обади се неочаквано Ангулеме. — Когато хората на Славей ни бяха обградили в къщата, той ми призна от какво го е страх в Тусент.

— Досещах се — отговори вещерът. — Само не очаквах, че се е целил толкова високо. Принцесата, хо-хо-хо!

— Това е било преди няколко години, а принц Реймунд, онзи, който се е гътнал, май се е заклек да изтръгне сърцето на поета, да го изпече и да го поднесе за вечеря на невярната принцеса. И да я накара да го изяде. Лютичето има късмет, че не е паднал в ръцете на принца, докато е бил още жив. Ние също имаме късмет...

— Това тепърва ще се разбере.

— Лютичето ми каза, че принцеса Анариета го обича безумно.

— Лютичето винаги така казва.

— Затваряйте си устата! — промърмори Милва, спирайки коня си и вдигайки лъка.

Прибягвайки от дърво до дърво, към тях се носеше разбойник без шапка и без оръжие. Без да забележи нищо около себе си, той тичаше напред, падаше, ставаше, пак побягваше и отново падаше. И при това пищеше. Тънко, пронизващо, зловещо.

— Какво става? — учуди се Ангулеме.

Милва безмълвно опъна лъка. Но не стреля — изчакваше бандитът да се приближи, а той тичаше право към тях, сякаш не ги виждаше. Притича между конете на вещера и Ангулеме. Те видяха лицето му, бяло като извара и изкривено от ужас, видяха изцъклените му очи.

— Какво става, по дяволите? — повтори Ангулеме.

Милва се отърси от вцепенението, обърна се в седлото и пусна една стрела в кръста на беглеца. Разбойникът изкрещя и рухна в папратта.

Земята потрепери. От близкия дъб се посипаха жълъди.

— Интересно, от какво ли бягаше така? — попита Ангулеме.

Земята потрепери отново. Зашумяха храсти, затрещяха клони.

— Какво е това? — едва не изстена Милва, надигайки се на стремената. — Какво е това, вещерю?

Гералт вдигна поглед, видя какво се приближава и въздъхна гръмко. Ангулеме също го видя. И пребледня.

— О, мамка му!

Конят на Милва също го видя и зацвили панически, вдигайки се на задните си крака, и се разтресе. Стрелкинята излетя от седлото и тежко се строполи на земята. Конят се понесе към гората. Кобилата на вещера, без да мисли, хукна подире му, неудачно избирайки път под

ниско спускащ се дъбов клон. Клонът изхвърли вещера от седлото. От удара и болката в коляното той едва не изгуби съзнание.

Ангулеме успя да задържи буйстващия си кон, но в края на краищата и тя се озова на земята, а конят избяга, като за малко не стъпка надигащата се от земята Милва.

И тогава те видяха ясно това, което се приближаваше към тях. И изобщо престанаха да се учудват на паниката на животните.

Съществото наподобяваше гигантско дърво, клонест вековен дъб, а може би и наистина беше дъб. Но много нетипичен дъб. Вместо да стои на някоя поляна сред окапалите листа и жълъди, и да позволява на катериците да тичат по него и на птичетата да цвъкат върху него, този дъб спокойно маршируваше из гората, отмерено топуркаше с дебелиите си корени и размахваше клони. Дебелият дънер — или туловище? — на чудовището беше около два сажена в диаметър, а зеещата в него дупка май изобщо не беше дупка, а паст, защото мляскаше със звук, наподобяващ хлопане на тежки порти.

Макар че под гигантската му тежест земята трепереше така, че му беше трудно да запази равновесие, съществото се носеше през неравностите удивително ловко. И придвижването му си имаше своята цел.

Пред очите им то замахна с клони и със свистене измъкна от една яма скрил се бандит — толкова ловко, колкото щъркел изважда от тревата криещата се там жаба. Оплетеният с клони негодник увисна в короната, виейки толкова пронизително, че да му стане жал на човек. Гералт забеляза, че в короната на дървото вече висят трима хванати по подобен начин разбойници. И един нилфгардец.

— Бягайте... — прошепна той, напразно опитвайки се да се изправи. Усещането беше такова, сякаш някой ритмично забиваше пирон в коляното му. — Милва, Ангулеме... Бягайте...

— Няма да те изоставим!

Дъбозвярът ги чу, радостно размаха клони и се насочи към тях. Полагайки усилия напразно да вдигне Гералт, Ангулеме изруга особено цветисто. С треперещи ръце Милва се опита да сложи стрела на тетивата, което беше безсмислено и глупаво.

— Бягайте!

Беше твърде късно. Дъбозвярът вече беше при тях. Парализирани от ужас, сега те ясно виждаха плячката му — четирима

разбойници, висящи в оплелите ги клони. Двама явно бяха живи, защото издаваха хрипливи звуци и ритаха с крака. Третият, изглежда, беше изгубил съзнание и висеше отпуснато. Чудовището явно се стараеше да ги хване живи. Но с четвъртия май не му беше провървяло — явно по невнимание го беше стиснало прекалено силно, което си личеше по изцъклените очи на жертвата и по прехапания език, паднал върху изцапаната с кръв и повръщано брадичка.

В следващата секунда те също висяха във въздуха, оплетени с клони, и крещяха в един глас.

— Дий, дий, дий — чуха отдолу, откъм корените. — Дий, дий, Дръвче.

Зад дървото, леко подкарвайки го с пръчка, тичаше млада друидка с бяла роба и венец на косата.

— Не ги наранявай, Дръвче, не ги стискай. По-нежно. Дий, дий, дий.

— Ние не сме разбойници... — простена отгоре Гералт, едва изтръгвайки глас от своите стиснати от клоните гърди. — Кажи му да ни пусне. За нищо не сме виновни...

— Всички така казват. — Друидката прогони пеперудата, кръжаща над главата ѝ. — Дий, дий, дий.

— Напишках се... — застена Ангулеме. — Мамка му, напишках се!

Милва само изхриптя. Главата ѝ се отпусна върху гърдите. Гералт изруга грозно. Това беше единственото, което можеше да направи.

Подкарваният от друидката дъбозвяр бягаше спокойно из гората. Всички, които все още бяха в съзнание, тракаха със зъби в ритъма на подскоците на съществото. Чак се носеше ехо.

Скоро се озоваха на просторна поляна. Гералт видя група облечени в бяло друиди, а до тях — втори дъбозвяр. Той имаше по-слаб улов — от клоните му висяха трима бандити, и като че ли само един от тях беше жив.

— Престъпници, разбойници, мерзавци — обади се отдолу един от друидите, старец, опиращ се на дълга тояга. — Разгледайте ги както трябва. Вижте какво наказание очаква в гората Мирквид престъпниците и негодниците. Вижте и запомнете. Ще ви пуснем, за

да може да разкажете на другите всичко, което видите сега. Като предупреждение!

В самия център на поляната се издигаше огромен куп от трупи и клони, а върху купа, подпряна с прътове, стоеше изплетена от върбови клони клетка във формата на огромна кукла. Клетката беше пълна с гърчещи се и крещящи хора. Вещерът ясно чуваше ужасеното жабешко вресче на разбойника Славея. Виждаше бялото като платно, изкривено от панически страх лице на полуелфа Ширу, притиснато към прътите на клетката.

— Друиди! — изкрещя Гералт, влагайки във вика всичките си сили. — Госпожо фламиника! Аз съм вещерът Гералт!

— Не разбрах? — отговори отдолу висока слаба жена с прихванати от имелов венец коси с цвят на сива стомана, падащи върху гърба ѝ.

— Аз съм Гералт... Вещерът... Приятелят на Емиел Регис...

— Повтори, че не те чух.

— Гера-а-алт! Приятелят на вампира!

— А! Защо не каза веднага!

Друидката със стоманените коси даде знак и дъбозвярът ги пусна на земята. Не особено нежно. Те паднаха, неспособни да се изправят. Милва беше в безсъзнание, от носа ѝ течеше кръв. Гералт с усилие застана на колене и се наведе към нея.

Стоманокосата фламиника застана отстрани, изкашля се. Лицето ѝ беше много слабо и дори костеливо, неприятно напомнящо за череп, облечен с кожа. Светлосивите ѝ като синчец очи гледаха меко и добродушно.

— Изглежда, са ѝ счупени ребрата — каза тя, гледайки Милва. — Но ние сега ще оправим всичко. Лечителите ни незабавно ще ѝ окажат помощ. Съжалявам за случилото се. Но откъде можехме да знаем какви сте? Не съм ви канила в Каед Мирквид и не съм давала съгласието си да влизате във владенията ни. Наистина, Емиел Регис гарантира за вас, но присъствието в нашата гора на вещер, наемен убиец на живи създания...

— Ще си тръгна веднага, уважаема фламиника — увери я Гералт. — Веднага, след като...

Той млъкна, виждайки друидите с горящи съчки, приближаващи се към кладата и към пълната с хора върбова кукла.

— Не! — извика той, стискайки юмруци. — Почакайте!

— Тази клетка — каза фламаниката, сякаш не го е чула — трябваше да служи за зимна хранилка за гладуващите животни и да стои в гората, пълна със сено. Но когато хванахме тези мерзавци, си спомних за гнусните клевети и слухове, които разпространяват за нас хората. Добре, помислих си, ще получите вашата Върбова жена. Вие сами измислихте този ужасен кошмар, така че сега ще ви го осигуря...

— Заповядай им да спрат — задъха се вещерът, — уважаема фламаника... Не ги палете... Един от бандитите има важни за мен сведения...

Фламаниката скръсти ръце на гърдите си. Светлосивите ѝ очи бяха все така меки и добри.

— О, не — каза тя сухо. — Аз не вярвам в институцията ключов свидетел. Избягването на наказанието е неморално.

— Стойте! — извика вещерът. — Не палете огъня. Стойте...

Фламаниката направи кратък жест с ръка и дъбозвярът, все още стоящ наблизо, раздвижи един от клоните си и го сложи на рамото на вещера. Гералт рязко седна.

— Палете огъня! — заповяда фламаниката. — Досадно е, вещерю, но така трябва. Ние, друидите, ценим живота във всичките му форми. Но да се дари живота на престъпник е просто глупост. Престъпниците ги възпира само ужасът. Затова аз ще им дам пример за ужас. Много се надявам, че няма да ми се налага да повтарям този пример.

Друидите моментално поднесоха съчките, кладата се разгоря, огънят я обви. Изтръгващите се от Върбовата жена резове и вопли караха косите да се изправят. Разбира се, не беше възможно да се чуе нищо в усиливащия се пукот на огъня и в какофонията, но на Гералт му се стори, че различава отчаяното хриптене на Славей и високите, изпълнени с болка викове на полуелфа Ширу.

„Той беше прав — помисли си вещерът, — смъртта невинаги е еднаква.“

А после — далеч не веднага — кладата и Върбовата жена най-накрая избухнаха в ада на бушуващия огън, в който не можеше да оцелее нищо.

— Медальонът ти, Гералт — каза застаналата до него Ангулеме.

— Какво? — изкашля се той, прочиствайки свитото си гърло. — Какво каза?

— Сребърният ти медальон с вълка. Беше в Ширу. Сега си го изгубил завинаги. Разтопил се е в тази огнена стихия.

— Какво да се прави — отвърна вещерът след кратко мълчание, гледайки в светлосивите очи на фламиниката. — Аз вече не съм вещер. Престанах да съм вещер. На Танед, в Кулата на чайката. В Брокилон. На моста над Яруга. В пещерата под Горгона. И тук, в гората Мирквид. Не, сега вече не съм вещер. Явно ще ми се наложи да се справям без вещерския медальон.

[1] Рохатина (пол. *rohatoryna*) — леко оръжие на старата полска конница. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Кралят обичал безкрайно съпругата си, а и тя го обичала с цялото си сърце. Такава любов просто не можела да не завърши трагично.

Флорънс Деланой,
„Приказки и предания“

Деланой, Флорънс, езиковед и историк, роден през 1432 г. във Виковаро, от 1460 до 1475 г. секретар и библиотекар в императорския двор. Неуморен изследовател на народни легенди и предания, автор на множество трактати, които се считат за паметници на древния език и литературата на северните региони на Империята. От произведенията му най-голямо значение имат: „Митове и легенди на северните народи“, „Приказки и предания“, „Изненадата, или митът за Старата кръв“, „Сага за вещера“, както и „Вещерът и вещерката, или неуморни търсения“. От 1476 г. е професор в академията в Кастел Граупиан, където умира през 1510 г.

Ефенберг и Талбот,
Енциклопедия **Maxima**
Mundi, том IV

Откъм морето духаше силен вятър, корабните платна плющяха; ситен дъждец, като дребна градушка, бръснеше лицата. Водата в Големия канал беше оловносива, набраздена от вятъра и от дъждовните капки.

— Насам, господине. Ако обичате. Лодката чака.

Дийкстра въздъхна тежко. До гуша му беше дошло от морски преходи; тези няколко минути, в които чувстваше твърдия и непоклатим каменен бряг, му бяха донесли облекчение, а сега му ставаше лошо само при мисълта, че отново трябва да се качи на поклащащата се палуба. Но нямаше какво да прави — Лан Ексетер, зимната столица на Ковир, се различаваше съществено от другите столици по света. Пристигащите от морето пътешественици слизаха на каменистия бряг на пристанището в Лан Ексетер само за да се прехвърлят на поредния плавателен съд — изящна лодка с множество весла, вирнат нависоко нос и съвсем малко по-ниска кърма. Лан Ексетер се издигаше върху водата в широкото устие на река Танго. Тук ролята на улици изпълняваха каналите, а цялата градска комуникация се осъществяваше с лодки.

Той се качи в лодката и поздрави реданския посланик, който го очакваше до трапа. Откъснаха се от кея, веслата отмерено удариха водата и лодката се задвижи, постепенно набирайки скорост. Реданският посланик мълчеше.

„Посланик — машинално си помисли Дийкстра. — Колко години вече Редания изпраща посланици в Ковир? Сто и двацет, не по-малко. Вече сто и двацет години Ковир и Повис се смятат в Редания за чужди страни. Но не е било така винаги.“

Редания открай време смяташе териториите, намиращи се на север, покрай залива Пракседа, за своя собственост. Ковир и Повис бяха — както се говореше в третогорския кралски двор — апанаж^[1] в рамките на кралството. Поредните управляващи там апанаж-графове се наричаха Тройдениди, тъй като произхождаха — или поне твърдяха, че произхождат — от един общ прародител, Тройден. Принц Тройден бил роден брат на краля на Редания Радовид I, който по-късно получил прозвището Велики. Още в младостта си този Тройден бил сластолюбив и много пакостлив тип. Мисълта, че с годините тези качества ще се развиват, ужасявала всички. Крал Радовид — който не бил изключение в случая — мразел брат си като чума. И за да се отърве от него, за да го отдалечи колкото се може повече от себе си, той го назначил за апанаж-граф на Ковир. Защото нямало как да го отпрати по-надалеч от Ковир.

Апанаж-граф Тройден формално се смятал за васал на Редания, но не бил типичният васал: нямал никакви васални и данъчни

задължения. Дори не трябвало да полага чисто церемониалната васална клетва; от него се изисквало единствено да поеме задължението да не вреди. Според някои Радовид просто е проявил милост, знаейки, че от ковирската „собственост на кралството“ нито може да се събере данък, нито може да се получи някаква помощ при война. Според други Радовид чисто и просто не можел да понася апанаж-графа и му се повдигало само при мисълта, че брат му може да се яви лично в Третогор, за да иска пари или военна помощ. Никой не знае как е било в действителност, но както е било, така си и останало. Дълги години след смъртта на Радовид I в Редания продължил да действа законът, въведен по време на великия крал: първо, графство Ковир е васално, но не е задължено нито да плаща данъци, нито да служи; второ, властта в ковирския апанаж се предава изцяло в рода на Тройденидите; трето, Третогор не се меси в делата на Тройденидите; четвърто, членовете на рода Тройден не се канят на тържествата в Третогор, свързани с националните празници; пето — не се канят на каквито и да е други празници.

По принцип се знаело малко за нещата, случващи се на север, но пък и почти никой не се интересувал от тях. До Редания достигали — предимно по заобиколни пътища, през Каедвен — сведения за конфликти между ковирското графство и северните владетели с понисък ранг. За примирия и войни — с Хенгфорс, Малеоре, Крейден, Талгар и други държави с трудно запомнящи се имена. Някой си победил някого и го погълнал, други се обединили в резултат на династичен съюз, трети разбил някой си и го завладял — общо взето не било много ясно кой, кого, кога и защо.

Но разнасящите се новини за войни и сблъсъци привличали на север всякакви побойници, авантюристи, любители на приключения и други хора с неспокоен дух, които скитали по света в търсене на плячка и възможности за преживяване. Стичали се от всички страни на света, дори от толкова отдалечени държави като Цинтра и Ривия. Но най-вече се срещали жители на Редания и Каедвен. Именно от Каедвен в Ковир пристигали конни отряди — дори се носел слух, че начело на един от тях била Аиден, разбунтувалата се срещу баща си незаконна дъщеря на каедвенския монарх. В Редания разправяли, че в Ард Карайг обмисляли анексия на северното графство и отделянето му от

реданското кралство. Някои дори започнали да говорят за необходимостта от въоръжена интервенция.

Но Третогор демонстративно обявил, че северът ни най-малко не го интересува. Както заявили кралските юристи, в случая бил в сила принципът на взаимността: ковирският апанаж няма никакви задължения и повинности пред короната, съответно короната не оказва никаква помощ на Ковир. Още повече, че Ковир никога не бил молил за помощ.

В същото време Ковир и Повис излизали от водещите се на север войни все по-силни и по-могъщи. Но по онова време едва ли някой се е досещал, че е така. Най-очевидният сигнал за нарастващото могъщество на севера бил увеличаващият се износ.

Десетилетия наред за Ковир се говорело, че единственото му богатство са пясъкът и морската вода. Хората си припомнили тази шега, когато ковирските фабрики и солници фактически монополизирали световния пазар на сол и стъкло.

Но въпреки че стотици хора пиели от чаши с емблемите на ковирските фабрики и солели супите си със сол от Повис, в съзнанието им този край си оставал невероятно далечен, недостъпен, суров и недружелюбен. И най-вече — различен.

В Редания и Каедвен вместо „върви по дяволите“ казвали „върви в Повис“. „Ако при мен не ви харесва — говорели майсторите на опърничавите си калфи, — прав ви път към Ковир!“. „Порядките тук не са като ковирските!“ — крещели професорите на разбъбрилите се студенти. „Иди в Повис да се правиш на умник!“ — викали селяните на синовете си, критикуващи остарялото рало и метода за обработка на земята чрез изгаряне.

Накратко: на онези, на които не им харесват тукашните порядки, прав им път към Ковир!

Хората, за които били предназначени подобни изказвания, полека-лека започнали да се замислят и скоро установили, че наистина никой, абсолютно никой не им прегражда пътя към Ковир и Повис. Северът бил заят от втора вълна на емиграция. Също като първата, и тази се състояла предимно от недоволни чудаци, които се различавали от останалите и търсели нещо различно. Но този път това не били скарани с живота и негодни за нищо авантюристи. Или поне не били само те.

На север отпътували учени, които вярвали в своите теории, въпреки че „здравомислещите хора“ смятали тези теории за безсмислени, ненормални и нереални. Техници и конструктори, които били убедени, че въпреки всеобщото мнение, все още е възможно да се построят измислените от тях машини и устройства. Магьосници, за които прилагането на магия за строежа на вълноломи не е било светотатствено престъпление. Търговци, за които перспективата за увеличаване на оборота била способна да разруши твърдите, статични и късогледни граници на риска. Земеделци и животновъди, които били убедени, че дори и най-ужасните почви могат да се превърнат в плодородни ниви, и че чрез селекция могат да се отгледат животни, за които никакъв климат не е пречка.

На север поели планинци и миньори, за които суровостта на дивите планини и скали на Ковир била безпогрешен сигнал, че щом повърхността на земята е толкова оскъдна, то под нея би трябвало да се крие богатство. Защото природата обича равновесието.

И наистина — под земята имало богатства.

Минал четвърт век и Ковир започнал да добива толкова полезни изкопаеми, колкото Редания, Аедирн и Каедвен, взети заедно. По добив и преработка на желязна руда Ковир отстъпвал само на Махакам, Но Махакам внасял от Ковир метали, които се използвали за изработката на сплави. Ковир и Повис държали една четвърт от световния добив на сребро, никел, олово, калай и цинк, половината от добива на мед и медна руда, три четвърти от добива на манган, хром, титан и волфрам, както и добива на метали, които се намират само в самороден вид: платина, фероаурум, криобелит, двумерит.

И повече от осемдесет процента от световния добив на злато.

Същото онова злато, с което Ковир и Повис си купували всичко, което не можело да расте и да се отглежда на север. И което Ковир и Повис не произвеждали. Не защото не можели или не умеели. Просто не им било изгодно. Един занаятчия от Ковир или Повис, син или внук на пристигнал само с торба на гърба емигрант, сега изкарвал четири пъти повече, отколкото неговия събрат в Редания или Темерия.

Ковир искал да разширява все повече и повече търговията си по целия свят. Но не можел.

Крал на Редания станал Радовид III, който, освен името, бил наследил и хитростта, и скъперничеството на своя працядо Радовид

Велики. Този крал, когото лакеите и биографите наричали Смелия, а всички останали — Рижия, забелязал нещо, което преди него никой не бил забелязал. Защо Редания не получавала нито шелонг от гигантската търговия, която развивал Ковир? Та нали Ковир бил просто незначително графство, просто една дребна скъпоценност в реданската корона? Било настъпило времето ковирският васал да започне да служи на своя сюзерен!

Появил се и съответният удобен случай — Редания имала пограничен спор с Аедирн. Както обикновено, ставало въпрос за долината на Понтар. Радовид III решил да извърши военно настъпление и започнал да се подготвя за него. Въвел специален данък за военни цели, който нарекъл „понтарски десятък“. Данъкът трябвало да се плаща от всеки поданик и васал. От всеки. Включително и от ковирския апанаж. Рижия потривал ръце: десет процента от дохода на Ковир — това вече било нещо!

Реданските посланици се отправили към Понт Ванис — малко градче с дървена ограда от колове. Когато се завърнали, те донесли на Рижия разтърсващи новини: Понт Ванис не бил някакво си градче. Това бил гигантски град, лятната столица на кралство Ковир, чийто владетел, крал Гедовиус, изпратил на крал Радовид следния отговор:

Кралство Ковир не е ничий васал. Всички претенции на Третогор са неоснователни и произтичат от закон, който никога не е бил прилаган. Кралете на Третогор никога не са били суверенни владетели на Ковир, а кралете на Ковир — както може лесно да се провери в анализите — никога не са плащали данъци на Третогор и никога не са изпълнявали военни задължения към Третогор. И — което е най-важното — никога не са били канени на тържества, свързани с провеждането на държавни празници. Или пък на други тържества.

Посланиците предали, че Гедовиус, кралят на Ковир, съжалява, че не може да признае крал Радовид за свой сеньор и сюзерен, и въобще не възнамерява да му плаща десятък. Това нямало да направи и

никой от ковирските васали или ариервасали, попадащи изключително под ковирско сеньорство.

Накратко: нека Третогор да си гледа работата и да не си навира носа в делата на независимото кралство Ковир.

Рижия кипнал от гняв. Какво означава това? Независимо кралство? Чуждо? Далечно? Добре! Ще постъпим с Ковир като с чуждо кралство.

Редания и подтикнатите от Рижия Каедвен и Темерия предприели репресивни мерки спрямо Ковир и приели така наречения „закон за склада“, според който всеки търговец от Ковир, пътуващ на юг, е длъжен или да остави цялата си стока за продажба в някой от реданските градове, или да я върне обратно. Същото се отнасяло за търговците от далечния Юг, пътуващи към Ковир.

За стоките, които Ковир транспортирал по море, без да минава през реданските или темерийските пристанища, Редания изисквала грабителски мита. Ковирските кораби отказвали да плащат — плащали само онези, които не успеели да избягат. При започналата в морето игра на котка и мишка твърде скоро се стигнало до инциденти. Редански патрул се опитал да арестува ковирски търговец, в този момент се появили две ковирски фрегати и патрулният кораб изгорял. Имало жертви.

Чашата преляла. Радовид Рижия решил да вкара в ред непослушния си васал. Четирийсетхилядна реданска армия форсирала река Браа, а експедиционен корпус от Каедвен настъпил в Каингорн.

Две седмици по-късно две хиляди оцелели реданци форсирали Браа в обратна посока, а жалките остатъци от каедвенския корпус се влачели към дома през проходите на Пустулските планини. Разкрила се още една от целите, за които служело златото от северните планини. Редовната армия на Ковир се състояла от двайсет и пет хиляди, закалени в боя — и грабежите — професионалисти, привлечени от най-далечните краища на света наемници, безкрайно предани на ковирската корона заради невероятно щедрата заплата и гарантираната с договор пенсия. Готови на всякакъв риск заради невероятно щедрите премии, изплащани им след всяка спечелена битка. Тези богати войници били водени в боя от най-опитните, най-способните и още по-богати командири, които Рижия и кралят на Каедвен Бенда познавали прекрасно: същите тези командири доскоро служели в собствените им

армии, но неочаквано излезли в заслужена почивка и заминали зад граница.

Рижия не бил идиот и умее да се учи от грешките си. Усмирил арогантните си генерали, настояващи за кръстоносен поход, не послушал търговците, изискващи пълна блокада, успокоил Бенда от Каедвен, жадуващ кръв и отмъщение заради гибелта на елитното си подразделение. Рижия предложил преговори. Не го възпряло дори унижението, горчивият хап, който трябвало да преглътне: Ковир се съгласил на преговори, но на своя територия, в Лан Ексетер. Ако искаш, идвай, ако не — много ти здраве!

„И тогава те отплавали за Лан Ексетер като просители — помисли си Дийкстра, увивайки се с наметалото. — Като унизени молители. Точно както аз сега.“

Реданската ескадра навлязла в залива Пракседа и се отправила към ковирския бряг. От палубата на флагманския кораб „Алата“ Радовид Рижия, Бенда Каедвенски и съпровождащият ги в ролята на посредник йерарх на Новиград с изумление разглеждали навлизания дълбоко навътре в морето вълнолом, зад който се издигали стените и здравите бастиони, ограничаващи достъпа до град Понт Ванис. А на север от града, в посока устието на река Танго, кралете видели множество пристани, корабостроителници, пристанища. Видели гора от мачти с ослепително бели платна. Оказало се, че Ковир вече има лек против блокади, ограничения и митнически войни. Ковир определено бил готов да стане властелин на моретата.

„Алата“ навлязла в широкото устие на Танго и хвърлила котва в каменните челюсти на едно от пристанищата. Но за голямо смайване на кралете, тях ги очаквал още дълъг път по вода. В град Лан Ексетер вместо улици имало канали. Основна артерия и ос на метрополията бил Големият канал, водещ от пристанището директно до резиденцията на монарха. Кралете се прехвърлили на галера, украсена с алено-златисти гирлянди и герб, на който Рижия и Бенда с изненада разпознали реданския орел и каедвенския еднорог.

Докато плавали по Големия канал, кралете и свитата им разглеждали наоколо и мълчали. По-точно — били онемели. Установили, че са се заблуждавали, като са си мислели, че знаят какво е богатство и разкош и че никой не може да ги изненада, демонстрирайки охолство.

Те плавали по Големия канал, покрай величественото здание на Адмиралтейството и резиденцията на Търговската гилдия. Плавали покрай променади, пълни с пъстро и богато облечени тълпи. Плавали покрай изумителни магнатски палати и търговски каменни къщи, отразяващи разкошните си, но непривично тесни фасади във водите на Канала. В Лан Ексетер се плащал данък за ширината на дома — колкото по-широка била фасадата, толкова по-висок бил данъкът.

На спускащото се до самия Канал стълбище на двореца Енсенада, зимната резиденция на монарха, единственото здание с широка фасада, вече ги очаквал комитет по посрещането и кралската двойка: Гедовиус, владетелят на Ковир, и неговата съпруга Гема.

Двамата поздравили пристигналите любезно, учтиво и... необичайно. „Скъпи чичо“ — обърнал се Гедовиус към Радовид. „Мили чичо“ — усмихнала се Гема на Бенда. Все пак Гедовиус бил Тройденид, а Гема, както се оказало, била потомка на избягалата от Каедвен разбунтувала се Аиден, във вените на която течала кръвта на кралете от Ард Карайг.

Доказаните роднински връзки създали настроение и породили симпатии, но не помогнали при преговорите. Всъщност случилото се изобщо не приличало на преговори. „Децата“ изложили накратко исканията си. „Чичовците“ ги изслушали. И подпирали документ, който потомците им наричат „Първи ексетерски трактат“. За да го различават от сключените по-късно споразумения. Първият трактат носи още и името, съответстващо на първите думи от неговите преамбюли: *Mare Liberum Apertum*^[2].

Морето е свободно и открито. Търговията е свободна. Печалбата е свещена. Обичай търговията и печалбата на ближния си като свои собствени. Затрудняването на търговията и печалбата на някого е нарушаване на природните закони. Ковир не е ничий васал. Той е независимо, самоуправляващо се и неутрално кралство.

Никой не очаквал, че Гедовиус и Гема ще направят — макар и просто от учтивост — дори най-малката отстъпка, нещо, което би спасило честта на Радовид и Бенда. Само че те я направили. Съгласили се до края на живота си Радовид Рижия да се подписва в официалните документи с титлата крал на Ковир и Повис, а Бенда — също пожизнено — да се титулува крал на Каингорн и Малеоре.

Разбира се, с условието *de non preiudicando*^[3].

Гедовиус и Гема управлявали двайсет и пет години; с техния син Герард се прекъснала кралската линия на Тройденидите. На ковирския престол се възкачил Естерил Тисен. Основател на династията на Тисенидите.

Свързаните чрез кръвни връзки с всички световни династии крале на Ковир спазваха неотстъпно Ексетерския трактат. Никога не се намесваха в делата на съседите си. Никога не повдигаха въпроса за съвместно владичество — въпреки че неведнъж повратите в историята водеха до това, че ковирски принцове имаха достатъчно основание да се считат за законни наследници на престола на Редания, Аедирн, Каедвен, Цидарис и дори Верден или Ривия. Могъщият Ковир никога не предприемаше териториални анекси или завоевания, не изпращаше въоръжени с катапулти или балисти военни кораби в чужди териториални води. Никога не узурпираше привилегията си „да управлява морето“. Напълно му стигаше *Mare Liberum Apertum*, свободното и открито за търговия море. Ковир признаваше светостта на търговията и доходите.

И абсолютния, ненарушим неутралитет.

Дийкстра вдигна бобровата яка на наметалото, прикривайки врата си от вятъра и бръснещия дъжд. Огледа се, откъснат от мислите си. Водата в Големия канал му се струваше черна. В кишата и мъглата дори гордостта на Лан Ексетер — Адмиралтейството — му приличаше на казарма. Даже къщите на търговците бяха изгубили обичайния си разкошен вид — фасадите им изглеждаха още по-тесни от обичайното. „Нищо чудно и да е така, по дяволите — помисли си Дийкстра. — Ако крал Естерад е повишил данъците, хитрите собственици може и да са стеснили домовете си.“

— Отдавна ли е толкова отвратително времето тук, Ваше Превъзходителство? — попита той само за да наруши потискащата тишина.

— От средата на септември, графе — отвърна посланикът. — От пълнолунието. Зимата обещава да настъпи рано. В Талгар вече падна сняг.

— А аз си мислех — каза Дийкстра, — че в Талгар снегът въобще не се топи.

Посланикът го погледна, сякаш за да се увери, че това е шега, а не проява на невежество.

— Зимата в Талгар започва през септември и свършва през май — реши да се пошегува и той. — Останалите годишни времена са пролет и есен. Вярно, има и лято... Обикновено настъпва в първия вторник след августовското новолуние. И продължава до сряда сутринта.

Дийкстра не се засмя.

— Но дори и там — навъси се посланикът — снегът в края на октомври се смята за извънредно събитие.

Посланикът, както и голяма част от реданската аристокрация, не можеше да понася Дийкстра. Той приемаше необходимостта да посрещне супершпионина като лично оскърбление, а фактът, че Регентският съвет беше упълномощил Дийкстра, а не него да води преговорите с Ковир, беше смъртна обида за него. Противно му беше, че той, Де Руйтер, от най-славния род Де Руйтер, графове от девет поколения, беше принуден да нарича граф този грубиян и парвеню. Но тъй като беше опитен дипломат, той майсторски прикриваше своята неприязън.

Веслата се вдигаха и спускаха равномерно, лодката бързо се придвижваше по Канала. Преминаха покрай не много големия, но изящен Дворец на културата и спорта.

— Към Енсенада ли плаваме?

— Да, графе — потвърди посланикът. — Министърът на външните работи беше пределно ясен, че иска да ви види веднага след пристигането ви, затова ви вода направо в Енсенада. Довечера ще ви изпратя лодка в двореца, защото бих желал да ви поканя на вечеря...

— Моля да ме извините, Ваше Превъзходителство — прекъсна го Дийкстра, — но задълженията не ми позволяват да приема поканата. Чакат ме куп въпроси за разрешаване, а времето е малко, налага се да поставя работата преди удоволствието. Ще вечеряме заедно някой друг път. В по-щастливи и по-спокойни времена.

Посланикът се поклони и скришом въздъхна с облекчение.

* * *

Естествено влязоха в Енсенада през задния вход. Дийкстра беше особено доволен от този факт. От Големия канал до парадния вход на

кралската резиденция, към изумителния, подпрян на стройни бели колони фронтон, водеше широка, но адски дълга стълба от бял мрамор. Водещата към един от многобройните задни входове стълба беше далеч не толкова ефектна, но много по-лесна за преодоляване. Въпреки това, докато я изкачваше, Дийкстра хапеше устни и тихо ругаеше под нос, така че да не го чуят придружаващите го гвардейци, лакеи и майордомът.

В двореца го очакваха нови стълби и ново изкачване. Дийкстра отново изруга под нос. Може би влагата, студът и неудобното положение в лодката бяха причина за тъпата, постоянна болка в счупения и излекуван по магически начин глезен. И за лошите мисли. Дийкстра изскърца със зъби. Той знаеше, че и вещерът, който беше виновен за страданията му, също беше потрошен. И силно се надяваше Гералт също да се разкъсва от болка и му желаше от сърце да го боли колкото може по-дълго и по-силно.

Навън вече се спускаше здрач, коридорите на Енсенада бяха тъмни. Пътят, по който Дийкстра следваше мълчаливия майордом, се осветяваше от разположени наредко по коридора лакеи със светилници в ръце. А пред вратите на стаята, в която го въведе майордомът, стояха въоръжени с алебарди гвардейци, така изпънати и неподвижни, сякаш и в задниците им бяха заврени алебарди. Тук лакеите със светилниците бяха разположени по-начесто — светлината направо блестеше в очите. Дийкстра донякъде се изненада от тържествеността, с която го посрещнаха.

Щом влезе в стаята, изненадата му изчезна на мига. И той се поклони ниско.

— Приветствам те, Дийкстра — каза Естерад Тисен, крал на Ковир, Повис, Нарока, Велхад и Талгар. — Не стой до вратата, ела поблизо. Да зарежем етикета, тази аудиенция е неофициална.

— Уважаема госпожо.

Съпругата на Естерад, кралица Зулейка, отвърна с разсеяно кимване на почтителния поклон на Дийкстра, без нито за миг да се откъсне от бродерията си.

Освен кралската двойка в огромната стая нямаше никой друг.

— Точно така. — Естерад беше забелязал погледа му. — Ще си поговорим на четири, извинявай, на шест очи. Мисля, че така ще бъде най-добре.

Дийкстра седна срещу Естерад, в посоченото кресло. Кралят беше наметнат с яркочервена, обшита с хермелин мантия, а на главата си носеше кадифена шапка, в тон с мантията. Както всички мъже от рода на Тисенидите, той беше висок, добре сложен и по разбойнически красив. Винаги изглеждаше силен и здрав; от него лъхаше аромат на морска вода и солена вятър, като при моряк, току-що върнал се от морето. Както и при останалите Тисениди, възрастта на краля трудно можеше да се определи. Съдейки по косите, кожата и ръцете — местата, по които най-добре можеше да се разчете възрастта, на Естерад можеха да се дадат четирийсет и пет години. Дийкстра знаеше, че той е на петдесет и шест.

— Зулейка — наведе се кралят към жена си, — погледни го. Ако не знаеше, че е шпионин, щеше ли да повярваш?

Кралица Зулейка беше ниска на ръст, по-скоро пълна, отколкото слаба, и симпатично грозновата. Обличаше се с характерния за този тип жени непретенциозни дрехи — рокли със свободна кройка, в сиво-кафяви тонове. На главата си носеше наследено от предшественичките си боне. Не ползваше никаква козметика и не носеше бижута.

— Добрата книга — проговори тя с тих, мелодичен глас — ни учи да бъдем съдържани в оценките за ближните си. Някой ден, казва тя, и вас някой ще ви оценява. И дано не е по външността.

Естерад Тисен погледна топло съпругата си. По всичко личеше, че той я обича безгранично, с любов, която за двацет и девет години брачен живот изобщо не беше изстинала, дори напротив, сега пламтеше още по-топла и ярка. Твърдяха, че Естерад нито веднъж не е изневерил на Зулейка. Дийкстра не можеше да повярва на нещо толкова неправдоподобно. Самият той се беше опитал да пробута на краля няколко ефектни агентки, кандидатки за фаворитки — незаменим източник на информация. Нищо не се беше получило.

— Не обичам да говоря със заобикалки — рече кралят, — затова веднага ще ти кажа, Дийкстра, защо реших да се срещнем лично, вместо да се доверя на министъра. За това има няколко причини. Първо, знам, че с охота подкупваш хората. По принцип вярвам на своите чиновници, но защо да ги подлагам на тежки изпитания, да ги карам да се изкушават? Какъв подкуп възнамеряваше да предложиш на министъра на външните работи?

— Хиляда новиградски крони — отвърна шпионинът, без да му мигне окото. — А ако беше почнал да се пазари, бях готов да вдигна до хиляда и петстотин.

— Ето затова те обичам — каза след кратко мълчание Естерад Тисен. — Ти си един ужасен кучи син. Напомняш ми за самия мен в младостта ми. Гледам те и виждам себе си на тази възраст.

Дийкстра благодари с поклон. Той беше с осем години по-млад от краля. И беше сигурен, че Естерад знае това.

— Да, ужасен кучи син — повтори кралят сериозно. — Кучи син. Но порядъчен и с добри маниери. Това се среща рядко в днешно време.

Дийкстра отново се поклони.

— Разбираш ли — продължи Естерад, — във всяка държава ще се намерят хора, които могат да бъдат наречени слепи фанатици на идеята за обществено съгласие. Те са предани на тази идея и са готови на всичко заради нея. Дори на престъпление, тъй като според тях целта оправдава средствата и изменя съотношението и значимостта на това понятие. Те не убиват — те спасяват реда. Те не изтезават, не шантажират — те обезпечават интересите на държавата и се сражават за тези интереси. Животът на отделните личности, нарушаващи догмата на установения ред, за тях не струва пукната пара. И изобщо не ги интересува, че обществото, на което служат, всъщност се състои от отделни личности. Такива хора притежават така наречените широки възгледи... а широките възгледи са най-сигурният начин да не забелязваш останалите хора.

— Никодемус де Бот — не се сдържа Дийкстра.

— Близко, но невярно. — Кралят на Ковир демонстрира алабастрово белите си зъби. — Това е Висогота от Корво. По-малко известен, но също толкова добър етик и философ. Съветвам те да го прочетеш. Може да ви е останала някоя и друга книга, нали не сте изгорили всичко? Но да се върнем към темата. Ти, Дийкстра, също така безсъвестно се възползваш от интриги, подкупи, шантажи и изтезания. Не би ти мигнало окото да изпратиш някого на смърт или да заповядаш нечие тайно убийство. Това, че правиш всичко за благо на кралството, на което служиш, не те оправдава и не те прави по-симпатичен в моите очи. Изобщо. Запомни го.

Шпионинът кимна, показвайки, че е наясно с това.

— Само че — продължи Естерад, — както вече казах, ти си един кучи син с благороден характер. И затова те обичам и уважавам, затова ти давам частна аудиенция. Защото ти, Дийкстра, въпреки че си имал милион възможности, нито веднъж в живота си не си направил нещо лично за себе си, не си откраднал дори шелонг от държавната хазна. Дори половин шелонг! Зулейка, погледни го! Той изчерви ли се, или така ми се стори?

Кралицата вдигна поглед, без да спира да бродира.

— По скромността им ще ги познаете — изрецитира тя един стих от Добрата книга, въпреки че не беше забелязала нито следа от червенина по лицето на шпионина.

— Добре — каза Естерад. — Да се върнем на темата. Време е да премина към държавните проблеми. Зулейка, той е прекосил морето, движен от патриотичен дълг. Редания, неговата родина, е заплашена. След трагичната смърт на крал Визимир там цари хаос. Редания се управлява от банда аристократични идиоти, наричащи себе си Регентски съвет. Тази банда, моя Зулейка, не прави нищо за Редания. Щом усети заплахата, ще избяга или ще започне по кучешки да се умилква около обшитите с перли обувки на нилфгардския император. Тази банда презира Дийкстра, защото той е шпионин, убиец, парвеню и грубиян. Но именно Дийкстра преплава морето, за да спаси Редания. Показвайки по този начин кой действително милее за Редания.

Естерад Тисен замълча, изпухтя, изморен от дългата реч, и повдигна яркочервената си хермелинова шапка, която се беше плъзнала надолу.

— Е, Дийкстра — продължи той. — От какво е болно кралството ти? Освен от хроничната липса на пари, разбира се.

— Ако не се брой липсата на пари — лицето на шпионина беше като изсечено от камък, — благодаря, Ваше Величество, но всички са здрави.

— Аха — кимна кралят, при което шапката му отново се плъзна към носа и трябваше пак да я повдига. — Аха. Добре. Разбирам. И одобрявам идеята. Когато имаш пари, можеш да си купиш лекарство срещу всяко едно неразположение. Тайната е в това да имаш пари. А вие ги нямате. Ако ги имахте, нямаше да си тук. Правилно ли разсъждавам?

— Несъмнено.

— Любопитен съм колко ви трябват?

— Не много. Милион бизанти.

— Не много? — Естерад Тисен се хвана за шапката с преувеличен жест на изненада. — И ти наричаш това „не много“? Ле-ле-е-е!

— За Ваше Кралско Величество — промърмори шпионинът, — това очевидно е дребна сума...

— Дребна? — Кралят пусна шапката си и вдигна ръце към тавана. — Ле-ле-е-е! Милион бизанти било дребна сума, чу ли, Зулейка? А знаеш ли, Дийкстра, че да имаш милион и да нямаш милион, това прави два милиона? Разбирам, че двамата с Филипа Ейлхарт трескаво търсите концепция за защита от Нилфгард, но какво искате — да купите целия Нилфгард или какво?

Дийкстра не отговори.

Зулейка ожесточено бродираше. Естерад няколко минути си даваше вид, че се любува на голите нимфи на тавана.

— Ела тук — неочаквано се изправи той и махна с ръка на шпионина.

Приблжиха се към огромна картина, на която беше изобразен крал Гедовиус на сив кон, показващ със скиптъра на армията си нещо, което не се беше събрало на платното — най-вероятно нужната посока. Естерад измъкна от джоба си къса позлатена пръчица, докосна с нея рамката на картината и произнесе полугласно някакво заклинание. Гедовиус и сивият кон изчезнаха и се появи релефна карта на познатия свят. Кралят докосна с пръчката едно сребърно копче в ъгъла на картината и магически промени мащаба, свеждайки видимата част на света до границите на Долината на Яруга и Четирите кралства.

— Синьото е Нилфгард — поясни той. — Червеното сте вие. Къде блееш? Гледай тук!

Дийкстра откъсна поглед от другите картини — предимно морски битки и сцени. Зачуди се коя ли от тях е вълшебен камуфлаж на другата прочута карта на Естерад — онази, която показваше военното и търговско разузнаване на Ковир: пълната мрежа от подкупени информатори и шантажирани хора, секретни сътрудници, оперативни контакти, диверсанти, наемни убийци, „спящи“ шпиони и действащи резиденти. Той знаеше, че такава картина съществува и отдавна се опитваше да се добере до нея, но безуспешно.

— Червеното сте вие — повтори Естерад Тисен. — Зле изглежда, нали?

„Зле е“ — мислено се съгласи Дийкстра. Напоследък той непрекъснато разглеждаше стратегически карти, но сега, на релефната карта на Естерад, положението изглеждаше още по-лошо. Сините квадратчета се събираха в зловещи драконови челюсти, готови всеки момент да сграбчат и да раздробят със зъби клетите червени квадратчета.

Естерад Тисен потърси нещо, което да може да използва като показалка, и най-накрая измъкна от ножницата ѝ една изящна рапира, украсяваща най-близкия стенен килим.

— Нилфгард — започна лекцията си той, показвайки с рапирата съответното място на картата — атакува Лирия и Аедирн, използвайки за *casus belli*^[4] нападението над пограничния форт Глевицинген. Няма да изясняваме кой в действителност е нападнал Глевицинген и като кого е бил преоблечен. Безсмислени са и предположенията относно това за колко дни или часове бойните действия на Емхир са изпреварили аналогичните действия на Аедирн и Темерия. Оставям това на историците. Много повече ме интересува сегашната ситуация и това, което ще се случи утре. В настоящия момент Нилфгард се намира в Дол Ангра и Аедирн; прикрит е от буфер под формата на елфическия доминион в Дол Блатхан, граничещ с онази част от Аедирн, която крал Хенселт от Каедвен, образно казано, изтръгна от лапите на Емхир и сам опожари.

Дийкстра остави думите му без коментар.

— Моралната оценка на акцията на крал Хенселт също ще оставя на историците — продължи Естерад. — Още от пръв поглед към картата става ясно: анексирайки Северна Мархия, Хенселт е преградил пътя на Емхир към долината на Понтар. Предпазил е темерийските флангове. Както и вашите, и реданските. Трябва да му благодариш.

— Направих го — промърмори Дийкстра. — Но насаме. В Третогор посрещнахме крал Демавенд от Аедирн. А Демавенд даде доста точна морална оценка на постъпката на Хенселт. Като използваше кратки и звучни думи.

— Досещам се — кимна кралят на Ковир. — Да оставим за момент това настрана и да погледнем на юг, към река Яруга.

Настъпвайки в Дол Ангра, Емхир едновременно защити фланговете си и сключи сепаратистичен договор с Фолтест от Темерия. Но когато бойните действия в Аедирн приключиха, императорът безцеремонно наруши пакта и удари Бруге и Соден. Чрез страхливи преговори Фолтест успя да си спечели две седмици мир. По-точно шестнайсет дни. А сега сме два̀сет и шести октомври.

— Точно така.

— Положението на два̀сет и шести октомври изглежда следното: Бруге и Соден са завладени. Крепостите Разван и Майена паднаха. Армията на Темерия е разбита в битката при Марибор, изтласкана е на север, а Марибор е обсаден. Днес сутринта все още се държеше. Но вече е късно вечерта, Дийкстра.

— Марибор ще издържи. Нилфгардците няма да успеят да затворят кръга на обсадата.

— Вярно е. Стигнаха твърде далеч, извънредно много разтегнаха комуникациите, опасно разкриха фланговете си. През зимата ще прекратят обсадата, ще отстъпят към близката Яруга, ще съкратят фронта. Но какво ще стане през пролетта, Дийкстра? Какво ще стане, когато тревата се подаде над снега? Приближи се, погледни картата.

Дийкстра гледаше.

— Погледни картата — повтори кралят. — Сега ще ти кажа какво ще направи Емхир вар Емрейс през пролетта.

* * *

— През пролетта ще започне настъпление с невероятни мащаби — съобщи Картия ван Кантен, оправяйки пред огледалото златистите си къдрици. — Знаем, знаем, в тази информация няма нищо сензационно, на всеки градски кладенец жените разнообразяват прането с разговори за пролетната офанзива.

Асире вар Анахид, която днес беше изключително раздражителна и нетърпелива, успя да се сдържи и да не зададе въпроса защо тогава ѝ пълнят главата с подобни глупости. Но тя познаваше Кантарела. Щом Кантарела е започнала да разказва нещо, значи има причина за това. А изказванията ѝ обикновено приключваха с определени изводи.

— Само че аз знам малко повече от останалите — продължи Кантарела. — Ватие ми разкри всичко, разказа ми с подробности съвещанието при императора. На всичко отгоре донесе цял куп карти, а когато заспа, аз ги разгледах... Да продължавам ли?

— Че как — присви очи Асире. — Моля те, скъпа моя.

— Главният удар, разбира се, ще бъде насочен към Темерия. По границата на река Понтар и линията Новиград-Визима-Еландер. Удара ще нанесе армия „Център“, под командването на Мено Коехорн. Фланговете ще се прикриват от войските на армия „Изток“, настъпващи от Аедирн към долината на Понтар и Каедвен...

— Каедвен? — повдигна вежди Асире. — Значи край на крехкия мир, сключен при поделянето на плячката?

— Каедвен застрашава десния фланг. — Картия ван Кантен леко издаде напред пълните си устни. Личицето ѝ на кукличка контрастираше ужасно с изречените стратегически мъдрости. — Настъплението има превантивен характер. Подбрани подразделения на армия „Изток“ имат задачата да откъснат армията на крал Хенселт и да му избият от главата всякакви мисли за евентуална помощ на Темерия. На запад ще удари специалната оперативна група „Верден“, която трябва да превземе Цидарис и плътно да затвори кръга на обсадата около Новиград, Горс Велен и Визима. Генералният щаб смята, че е необходимо да блокира тези три крепости.

— Не спомена имената на командирите на двете армии.

— Група „Изток“ — Ардал аеп Дахи — леко се усмихна Кантарела. — Група „Верден“ — Йоахим де Вет.

Асире повдигна високо вежди.

— Интересно — каза тя. — Двама князе, обидени от това, че дъщерите им са зачеркнати от брачните планове на Емхир. Нашият император или е много наивен, или страшно хитър.

— Ако Емхир знае нещо за заговора на князете — каза Кантарела, — то не го знае от Ватие. Ватие не му е казал нищо.

— Продължавай.

— Настъплението ще има невиджани досега мащаби. В операцията, включително редовите подразделения, резервите, помощните и тиловите служби, ще участват повече от триста хиляди души. И елфи, разбира се.

— Дата на началото ѝ?

— Не е определена. Всичко зависи от снабдяването, а то — от проходимостта на пътищата, а никой не е в състояние да каже кога ще свърши зимата.

— Какво още сподели Ватие?

— Оплака се, горкичкият — усмихна се Кантарела и зъбите ѝ проблеснаха. — Императорът пак го е навикал и наругал. Публично. Причината отново е била тайнственото изчезване на Стефан Скелен и неговия отряд. Емхир публично нарекъл Ватие неудачник, началник на служби, които вместо да правят така, че определени хора да изчезват безследно, биват изненадвани от подобни изчезвания. При това направил някакъв ехиден каламбур, който Ватие не можа да повтори точно. След това императорът шеговито го попитал дали това не означава, че се е появила някаква друга тайна организация, скрита дори от него? Умен е нашият император. Удря почти в целта.

— Почти — измърмори Асире. — Има ли още нещо, Картия?

— Агентът на Ватие в отряда на Скелен, който също е изчезнал, се нарича Нератин Цека. Изглежда, Ватие много го цени, защото е доста потиснат от изчезването му.

„Аз също съм потисната от изчезването на Йедия Мекесер — помисли си Асире. — Но за разлика от Ватие де Ридо, скоро ще знам какво се е случило.“

— А Риенс? Ватие не се ли е срещал повече с него?

— Не ми е казал.

Двете мълчаха дълго. Котаракът на коленете на Асире мъркаше силно.

— Госпожо Асире?

— Да, Картия?

— Още дълго ли ще трябва да играя ролята на глупавата любовница? Така ми се иска да се върна към заниманията си. Да се посветя на научната работа...

— Не много дълго — прекъсна я Асире. — Но не и твърде скоро. Дръж се, дете мое.

Кантарела въздъхна.

Разговорът им приключи и те си взеха довиждане. Асире вар Анахид пропъди котката от креслото, прочете още веднъж писмото на Фрингила Виго, която си почиваше в Тусент, и се замисли, тъй като писмото я разтревожи. Между редовете се промъкваха разни мисли,

които Асире улавяше, но не разбираше. Вече минаваше полунощ, когато Асире вар Анахид, нилфгардската магьосница, включи мегаскопа и установи телекомуникационна връзка със замъка Монтекалво в Редания.

Филипа Ейлхарт беше облечена с къса нощница с тънки презрамки, а по бузите ѝ и в цепката на деколтето ѝ се виждаха следи от червило. Асире с огромни усилия успя да сдържи гримасата си на отвращение. „Никога няма да мога да го разбера — помисли си тя. — А и не искам да го разбирам“.

— Можем ли да говорим спокойно?

Филипа направи широк жест с ръка, обвивайки се с магическа сфера.

— Вече можем.

— Имам сведения — сухо започна Асире. — Сами по себе си не представляват нищо сензационно, за това говорят и жените, докато перат. Все пак...

* * *

— На този етап — каза Естерад Тисен, гледайки картата, — Редания може да събере пет хиляди редови бойци, от тях четири хиляди — тежка кавалерия. Приблизително, разбира се.

Дийкстра кимна. Цифрите бяха абсолютно точни.

— Демавенд и Меве имаха подобна армия. Емхир я разгроми за двайсет и шест дни. Същото ще се случи и с войските на Редания и Темерия, ако не ги подсилите. Поддържам идеята ви, Дийкстра, твоята и на Филипа Ейлхарт. Имате нужда от войска. Необходима ви е бойна, добре обучена и отлично екипирана конница. И искате да се сдобияте с такава конница за някакви си милион бизанта.

Шпионинът потвърди с поклащане на глава, че няма нищо против тези сметки.

— Само че несъмнено ти е известно — сухо продължи кралят, — че Ковир винаги е бил, е и ще бъде неутрален. С нилфгардската империя ни свързва договор, подписан още от дядо ми, Естерил Тисен, и от император Фергус вар Емрейс. Алинея от този договор забранява

на Ковир да подкрепя враговете на Нилфгард с военна сила. Или с пари за военни цели.

— Когато Емхир вар Емрейс задуши Темерия и Редания — изкашля се Дийкстра, — ще обърне погледа си на север. Емхир никога няма да се засити. Може да се окаже, че вашият договор не струва пукната пара. Само преди няколко минути говорехме за Фолтест от Темерия, който, договаряйки се с Нилфгард, успя да си купи само шестнайсет дни мир...

— О, драги мой — махна пренебрежително с ръка Естерад, — това не е никакъв аргумент. Договорите за мир са като брачните договори — не ги сключват с мисълта за измяна, а дори и да ги сключат, не подозират в измяна отсрещната страна. На който това не му харесва, да не се жени. Ако не искаш да станеш рогоносец, не се жени, но съгласи се, че страхът от рогата е обидно и доста смешно оправдание за безбрачието. А рогата в семейния живот не бива да стават тема за разсъждения от рода на „какво би станало, ако...“. Докато не пораснат рогата, няма какво да се обсъжда... Като стана въпрос за рога: как се чувства съпругът на прелестната Мари, маркиз Де Мерсей, реданският министър на финансите?

— Разполагате с достойни за завиждане информатори, Ваше Кралско Величество — вдървено се поклони Дийкстра.

— Така е — съгласи се кралят. — Ще се изненадаш, като разбереш колко са и колко са добри. Но и ти не трябва да се срамуваш от своите. Онези, които имаш в кралските ми дворове, тук и в Понт Ванис. Давам ти дума, че всеки един от тях е достоен за най-висша похвала.

Дийкстра дори не мигна.

— Емхир вар Емрейс също има някои способни и добре внедрени агенти — каза Естерад, гледайки нимфите на тавана. — Затова повтарям: държавните интереси на Ковир са неутралитетът и принципът *pacta sunt servanda*^[5]. Ковир не нарушава сключените договори. Ковир не нарушава договори дори за да изпревари нарушаването на договора от отсрещната страна.

— Ще се осмеля да отбележа — каза Дийкстра, — че Редания не предлага на Ковир да нарушава договори. Редания няма никакво намерение да сключва съюз или да получи военна помощ от Ковир

срещу Нилфгард. Редания просто иска... да вземе назаем една малка сума, която после ще върне...

— Знам много добре как връщате вие — прекъсна го кралят. — Но всичко това са чисто академични разсъждения, защото аз няма да ви дам назаем нито един шелонг. И няма защо да ме засипваш с лицемерни казуистични разсъждения, Дийкстра, защото не ти отиват. Имаш ли някакви други, по-сериозни, умни и подходящи аргументи?

— Не.

— За твой късмет — каза Естерад Тисен след кратко мълчание, — си избрал да станеш шпионин. В търговията въобще нямаше да направиш кариера.

* * *

Откакто свят светува, всички кралски двойки спят в отделни стаи. Кралете — с доста различно постоянство — посещават спалните на кралиците, случва се и кралиците да направят някоя неочаквана визита на краля. След което съпрузите се прибират по стаите и по леглата си.

Кралската двойка на Ковир беше изключение в това отношение. Естерад Тисен и Зулейка винаги спяха заедно — в една спалня, на едно гигантско легло под огромен балдахин.

Преди да заспи, Зулейка си слагаше очилата, с които се срамуваше да се появява пред поданиците си, и четеше от своята Добра книга. Естерад Тисен обикновено говореше.

Тази вечер всичко беше както обикновено. Естерад сложи нощната си шапчица и взе в ръка скиптъра. Той обожаваше да го държи и да си играе с него, но избягваше да го прави пред хора, защото се страхуваше, че поданиците му ще сметнат това за много претенциозно.

— Знаеш ли, Зулейка — говореше той, — напоследък ме навестяват странни сънища. Вече няколко нощи подред сънувам онази вещица, майка ми. Застава над мен и повтаря: „Имам жена за Танкред, имам жена за Танкред.“ И ми показва симпатично, но много младо девойче. И знаеш ли, Зулейка, кое е това девойче? Цири, внучката на Каланте. Помниш ли Каланте, Зулейка?

— Помня, съпруже мой.

— Цири — продължи Естерад, играейки си със скиптъра, — е онази, за която уж иска да се ожени Емхир вар Емрейс. Странен брак, изумителен... Как тогава, по дяволите, тя може да стане жена на Танкред?

— На Танкред — гласът на Зулейка се промени, както ставаше винаги, когато говореше за сина си — ще му дойде добре една съпруга. Може да улегне...

— Може — въздъхна Естерад. — Въпреки че се съмнявам, но е възможно. Във всеки случай бракът дава някакъв шанс. Хммм... Тази Цири... Ковир и Цинтра. Устието на Яруга! Не звучи зле, никак даже. Подходящ съюз... Подходящо роднинство... Но ако Емхир е избрал за себе си това момиченце... Само че защо точно тя се явява в сънищата ми? И защо, по дяволите, изобщо ми се присънва такава глупост? Помниш ли по време на Еквинокцията, когато събудих и теб... Бррр, какъв кошмар беше, ужасно се радвам, че не помня подробностите... Хммм... А може би трябва да повикаме някой астролог? Гледачка? Медиум?

— Сега в Лан Ексетер е дошла госпожа Шеала де Танкарвил.

— Не — намръщи се кралят. — Не я искам тази магьосница. Твърде умна е. Под носа ми израства втора Филипа Ейлхарт. Мирисът на властта привлича твърде силно умните жени, те не бива да бъдат глезени с благосклонност и доверие.

— Както винаги си много прав, съпруже.

— Хммм... Но тези сънища...

— В Добрата книга пише — Зулейка прелисти няколко страници, — че когато човек заспи, боговете му отварят залите и му говорят... А пророк Лобода учи, че когато сънуваш, виждаш или велика мъдрост, или велика глупост... Изкуството е в това да разбереш кое от двете е.

— Бракът на Танкред с евентуалната невеста на Емхир едва ли може да се счита за велика мъдрост! — въздъхна Естерад. — А като говорим за мъдрост, така ми се иска да ме споходи насън. Става въпрос за причината Дийкстра да ме посети. Много сложна работа. Защото, разбираш ли, скъпа ми Зулейка, разумът не ми позволява да ликувам, когато Нилфгард неспирно напредва на север и всеки момент може да превземе Новиград, а от Новиград всичко, включително и нашият неутралитет, ще изглежда по съвсем различен начин, отколкото от

далечния юг. Така че няма да е зле Редания и Темерия да спрат напора на Нилфгард и да прогонят агресора отново отвъд Яруга. Няма ли да е хубаво, ако го направят с наши пари? Слушаш ли ме, любима?

— Слушам те, съпруже.

— И какво ще кажеш за това?

— Всички отговори се крият в Добрата книга.

— А казва ли твоята Добра книга какво трябва да се направи, когато дойде такъв като Дийкстра и се опитва да ти измъкне един милион?

— Книгата — погледна го над очилата Зулейка, — не казва нищо за безчестните пари. Но в един от стиховете е казано: в това да дадеш има много повече щастие от това да вземеш, а в даването на милостиня се крие благородство. Казано е: раздай всичко и това ще облагороди душата ти.

— Е, да, изпразни си кесията и стомаха — измърмори Естерад Тисен. — А освен стихове за благородни дарения и раздаване на милостиня, в Книгата няма ли някакви мъдрости, свързани с печалбата? Например, какво казва Книгата за обменния курс?

Кралицата намести очилата си и започна бързо да прелиства томчето.

— Както ти към боговете, така и боговете към теб — прочете тя.

Естерад мълча дълго и накрая изрече бавно:

— А нещо друго?

Зулейка отново се зае да тормози Книгата.

— Намерих нещо — най-накрая каза тя — в мъдростите на пророка Лобода. Да ти го прочета ли?

— Бъди така добра.

— Пророк Лобода учи: дай милостиня на бедния. Но вместо да му дадеш цялата диня, му дай само половината, иначе бедният може да се побърка от щастие.

— Половин диня — изсумтя Естерад Тисен. — Значи половин милион бизанта? А на теб известно ли ти е, Зулейка, че да имаш половин милион и да нямаш половин милион прави цял милион?

— Не ме остави да довърша. — Зулейка хвърли сърдит поглед към мъжа си над очилата. — По-нататък пророкът казва: още по-добре, ако дадеш на бедния четвърт диня. А най-добре направи така, че друг да му даде диня. Защото, истина ви казвам, винаги ще се намери човек,

който да има диня и да е готов да я подари на бедния или от благородство, или от някакви други подбуди.

— Ха! — Кралят на Ковир удари със скиптъра по нощната масичка. — Този твой пророк Лобода наистина е бил голям умник! Вместо да дадеш, се погрижи друг да го направи? Това ми харесва, ето едни наистина мъдри слова! Потърси още нещо в мъдростите на твоя пророк, мила моя Зулейка. Сигурен съм, че ще намериш там още нещо, което да ми позволи, без да понеса загуби, да реша проблема на Редания и армията, която Редания е решила да създаде с моите пари.

Зулейка дълго разлиства Книгата, преди да започне да чете:

— Веднъж един от учениците на пророка Лобода му казал: „Научи ме, учителю, как да постъпя? Един от моите ближни пожела любимото ми куче. Ако му дам любимеца си, сърцето ми ще се пръсне от мъка. Ако не го дам, ще бъда нещастен, защото ще го обидя с отказа ми. Какво да правя?“. „А имаш ли — попитал пророкът — нещо, което да обичаш по-малко от любимото си куче?“ „Имам, учителю — отвърнал ученикът. — Имам един палав котарак, неукротим пакостник. И изобщо не то обичам.“ Тогава пророкът Лобода казал: „Вземи котарака, неукротимия пакостник, и го подари на ближния си. Така самият ти ще изпиташ двойно щастие — ще се отървеш от котарака и ще зарадваш ближния си. Защото ближният не държи точно на определен дар, а просто копнее да получи подарък.“

Естерад мълча известно време, смръщил чело. Накрая попита:

— Зулейка? Това един и същ пророк ли е?

— Вземи котарака, неукротимия пакостник...

— Чух те още първия път! — възкликна кралят, но веднага смекчи тона си: — Прости ми, любима. Работата е там, че въобще не схващам каква е връзката на котарака с...

Той замълча. И дълбоко се замисли.

* * *

Осемдесет и пет години по-късно, когато положението се беше променило до такава степен, че за някои неща и хора вече можеше да се говори без страх, заговори Гуискард Вермулен, херцог на Крейден, внук на Естерад Тисен, син на голямата му дъщеря Гаудемунда. По

това време херцог Гуискард вече беше старец, но помнеше добре събитията, на които беше станал свидетел. Именно херцог Гуискард разкри откъде се беше взел милионът бизанти, с помощта на които Редания беше екипирала конната си армия за война с Нилфгард. Този милион беше дошъл не от хазната на Ковир, както всички предполагаха, а от богатствата на Новиград. Гуискард издаде тайната, че Естерад Тисен получил новиградските пари заради участието си в създаването на компании за задморска търговия. Парадоксалното е, че тези компании били създадени с активното участие на нилфгардски търговци. От откровенията на престарелия херцог излизаше, че самият Нилфгард — до определена степен — е платил за организирането на противниковата реданска армия.

— Дядо — спомняше си Гуискард Вермулен — говореше нещо за дини и хитро се усмихваше. Казваше, че винаги ще се намери някой, който да даде на бедния, дори и заради изгода. Казваше също, че щом самият Нилфгард спомага за увеличаването на силите и боеспособността на реданската войска, то не може да има претенции към другите за същото.

А след това дядо извика при себе си баща ми, който тогава ръководеше разузнаването, и министъра на вътрешните работи. След като разбраха какви заповеди им предстои да изпълнят, те изпаднаха в паника. Защото ставаше дума за пускането от затвора и връщане от заточение на повече от три хиляди души. И отмяната на домашния арест на повече от сто други.

Не, това не се отнасяше само за бандитите, обичайните престъпници и наемниците. На помилване подлежаха най-вече дисидентите. Сред тях се оказаха и привържениците на сваления крал Рид, и хората на узурпатора Иди, най-преданите им партизани. И то не само онези, които ги поддържаха с думи: повечето бяха в затвора за диверсии, покушения, въоръжени бунтове. Министърът на вътрешните работи беше в шок, татко беше силно обезпокоен.

А дядо се засмя така, сякаш това беше най-добрата шега. А след това каза, помня всяка негова дума: „Най-големият ви пропуск, господа, се състои в това, че вечер не четете Добрата книга. Ако я бяхте чели, щяхте да разберете идеите на своя монарх. А сега ще изпълнявате заповедите, без да ги разбирате. Но не се отчайвайте,

вашият монарх знае какво прави. А сега вървете и пуснете всичките ми котараци — неукротими пакостници.“

Точно така каза: котараци — неукротими пакостници. И ставаше въпрос — което тогава на никого не му хрумна — за бъдещите герои, командири, които се покриха с чест и слава. Тези дядови „котараци“ бяха известните по-късно наемници: Адам „Адио“ Панграт, Лоренцо Мола, Хуан „Фронтино“ Гутиерес... и Джулия Абатемарко, която се прочу в Редания като „Сладката ветрогонка“... Вие, младите, това не го помните, но по мое време, когато си играехме на войници, всяко момче искаше да бъде „Адио“ Панграт, а всяко момиче — Джулия „Сладката ветрогонка“... А за дядо всички те бяха „котараци-пакостници“, хе-хе-хе...

— После — фъфлеше Гуискард Вермулен, — дядо ме хвана за ръка и ме изведе на терасата, където баба Зулейка хранеше чайките. Дядо ѝ каза... той ѝ каза...

Старецът бавно и с голямо напрежение се опитваше да си спомни думите, които тогава, осемдесет и пет години по-рано, крал Естерад Тисен беше казал на жена си, кралица Зулейка, на надвисналия над Големия канал балкон на двореца Енсенанада.

— ... каза — спомни си най-накрая херцогът: — „Знаеш ли, любима ми съпруго, че открих още една велика мъдрост сред многото мъдрости на пророка Лобода? Която ще ми даде още едно предимство при подаряването на котараците пакостници на Редания? Котките, мила ми Зулейка, се връщат у дома. Котките винаги се връщат у дома. И когато моите котки се върнат, когато донесат плячката си, своята заплата, богатствата си... Тогава ще ги обложат с данъци...“

* * *

Последният разговор на крал Естерад Тисен с Дийкстра беше на четири очи, дори без присъствието на Зулейка. Наистина, на пода на грамадната стая играеше десетгодишно момче, но никой не му обръщаше внимание, а и то беше толкова заето с оловните си войници, че изобщо не се интересуваше от разговорите на възрастните.

— Това е Гуискард — каза Естерад, кимвайки към момчето. — Моят внук, син на моята Гаудемунда и на онзи нехранимайко, принц

Вермулен. Но това момченце, Гуискард, е единствената надежда на Ковир, в случай, че Танкред Тисен се окаже... Ако с Танкред се случи нещо...

Дийкстра беше запознат с проблема на Ковир. И лично с проблема на Естерад. Той знаеше, че с Танкред вече се е случило нещо. Ако младежът въобще имаше някакви данни да стане крал, щеше да бъде много лош крал.

— Твоят проблем — каза Естерад — по принцип вече е решен, можеш да започнеш да обмисляш как най-ефективно да използваш този милион бизанти, който в най-скоро време ще се озове в третогорската хазна.

Той се наведе и скришом грабна един от оловните войници на Гуискард, кавалерист с вдигната сабя.

— Вземи го и хубаво го скрий. Онзи, който ти покаже друг такъв войник, ще бъде моят пратеник. Имай предвид, че дори и да изглежда така, че да не ти се вярва, това ще бъде моят човек, който е запознат с проблемите на нашия милион. Всеки друг ще бъде провокатор и трябва да се отнесеш към него по подобаващ начин.

— Редания — поклони се Дийкстра — няма да забрави това, Ваше Кралско Величество. Лично аз искам да ви изкажа дълбоката си благодарност.

— Не ми изказвай нищо, а дай насам оная хилядарка, с която смяташе да спечелиш благосклонността на моя министър. Какво, да не би благосклонността на краля да не заслужава подкуп?

— И Ваше Кралско Величество ще се принизи...

— Ще се принизи, ще се принизи. Давай парите, Дийкстра. Ако имаш хилядарка и ако нямаш хилядарка...

— ... Това прави две хиляди. Знаем.

* * *

В едно отдалечено крило на двореца Енсенада, в стая със значително по-малки размери, магьосницата Шеала де Танкарвил съсредоточено и сериозно слушаше съобщението на кралица Зулейка.

— Прекрасно — кимна тя. — Прекрасно, Ваше Кралско Величество.

— Направих така, както ме посъветвахте, госпожо Шеала.

— Благодаря. И още веднъж ви уверявам, че интересите ни са общи. За благо на страната. И династията.

Кралица Зулейка се закашля, гласът ѝ леко се измени.

— А... А Танкред, госпожо Шеала?

— Дадох ви дума — студено каза Шеала де Танкарвил. — Дадох ви дума, че за помощта ще се отплатя с помощ. Можете да спите спокойно, Ваше Кралско Величество.

— Много би ми се искало — въздъхна Зулейка. — Много. И тъй като разговорът ни се завъртя около сънищата... Кралят започна да подозира нещо. Тези сънища го изненадват, а когато кралят е изненадан, започва да става подозрителен.

— Тогава за известно време ще спра да му изпращам сънища — обеща магьосницата. — А що се отнася до сина ви, Ваше Величество, пак повтарям, че можете да спите спокойно. Принц Танкред ще напусне лошите си приятели. Ще спре да посещава замъка на барон Суркратас и да ходи при госпожа де Лисемор. Както и при жената на реданския посланик.

— И повече никога няма да стъпи у тези личности? Никога?

— Личностите, за които става въпрос — в тъмните очи на Шеала де Танкарвил пламна странен огън, — вече няма да се осмелят да канят и да отклоняват от правия път принц Танкред. Никога няма да се осмелят. Или ще разберат какви са последствията от подобни действия. Гарантирам за това, което говоря. Гарантирам също, че принц Танкред ще се върне към уроците и ще стане прилежен ученик, сериозен и уравновесен юноша, ще спре да гони фустите. Ще се успокои... до мига, в който му представим Цирила, принцесата на Цинтра.

— Ех, ако можех да повярвам в това! — Зулейка закърши ръце и погледна нагоре. — Само ако можех да повярвам!

— Трудно е да се повярва в могъществото на магията, Ваше Кралско Величество — усмихна се Шеала де Танкарвил, неочаквано дори за самата себе си. — Но така и трябва да бъде.

* * *

Филипа Ейлхарт оправи тънките като паяжина презрамки на прозрачната си нощница и избърса последните следи от червило. „Толкова умна жена — неволно си помисли Шеала де Танкарвил, — а не може да си сдържа хормоните.“

— Можем ли да говорим?

Филипа се ограда с магическа сфера.

— Вече да.

— В Ковир всичко е готово. Резултатът е положителен.

— Благодаря. Дийкстра тръгна ли си вече?

— Още не.

— Какво го задържа?

— Преговаря с Естерад Тисен — изкриви устни Шеала де Танкарвил. — Странно как си допаднаха, кралят и шпионинът.

* * *

— Знаеш ли шегата за нашия климат, Дийкстра? За това, че в Ковир има само два сезона?

— Зима и есен. Знам.

— А знаеш ли признаците, по които се познава, че в Ковир е настъпило лято?

— Не. Какви са?

— Дъждът става малко по-топъл.

— Ха-ха-ха!

— Шегата настрана — сериозно каза Естерад Тисен, — но тези все по-ранни и по-дълги зими малко ме безпокоят. Това е било предсказано. Сигурно си чел пророчествата на Итлиня? Там се казва, че ще настъпи продължаващ десетки години студ. Някои твърдят, че това е просто алегория, но мен малко ме е страх. В Ковир вече преживяхме четири поредни студени години, лошо време и слаба реколта. Ако не беше мощният поток хранителни продукти от Нилфгард, хората щяха да умрат от град... Представяш ли си?

— Честно казано, не.

— А аз — да. Застудяването може да погуби всички ни. Гладът е враг, с който е дяволски трудно да се борим.

Шпионинът кимна замислено.

— Дийкстра?

— Ваше Кралско Величество?

— В твоята страна вече настъпи ли мир и покой?

— Не съвсем. Но се старая...

— Знам. Всички говорят за това. От онези, които извършиха предателството на Танед, жив остана само Вилгефорц.

— След смъртта на Йенефер — да. Знаете ли, кралю, че Йенефер е загинала? В последния ден на август, при загадъчни обстоятелства, край прословутата падина Седна между островите Скелиге и полуостров Пейкс де Мар?

— Йенефер от Венгерберг не беше предателка — изрече бавно Естерад. — Тя не беше съучастничка на Вилгефорц. Ако искаш, ще ти дам доказателства.

— Не искам — отвърна Дийкстра след кратко мълчание. — Може и да поискам, но не сега. Засега ми е по-удобно да я мисля за предателка.

— Разбирам. Не се доверявай на магьосничките, Дийкстра. Особено на Филипа.

— Никога не съм ѝ се доверявал. Но сме принудени да си сътрудничим. Без нея Редания ще потъне в хаос и ще загине.

— Така е. Но ако мога да те посъветвам нещо — отпусни малко юздите. Знаеш за какво говоря. Ешафодите и килиите за изтезания из цялата страна, зверствата, които извършвате с елфите... И онзи страшен форт Дракенборг. Знам, че те движи чувството за патриотизъм. Но оставяш след себе си грозна легенда, в която си представен като върколак, лочещ невинна кръв.

— Все някой трябва да го направи.

— И на някого ще се отрази. Знам, че се опитваш да бъдеш справедлив, но няма как да избегнеш грешките — не е възможно. Няма как да останеш чист, когато се къпеш в кръв. Знам, че нито веднъж не си навредил на някого за собствено удоволствие, но кой ще ти повярва? В деня, в който късметът те напусне, веднага ще ти припишат всички загинали невинни. А лъжата лепне като смола за човека.

— Знам.

— Няма да ти дадат възможност да се защитиш. На такива като теб никога не им дават шанс да се оправдаят. Ще те овалят в смола... впоследствие. Постфактум. Пази се, Дийкстра.

— Пазя се. Няма да се доберат до мен.

— Но се добраха до твоя крал Визимир. Чух за това — кинжал отстрани, до дръжката...

— Крал се улучва по-лесно, отколкото шпионин. Няма да се доберат до мен. Никога няма да се доберат.

— И не бива. Знаеш ли защо, Дийкстра? Защото, дявол да го вземе, на тоя свят все трябва да е останала някаква справедливост.

* * *

И дойде денят, в който те си спомниха този разговор. И двамата. Кралят и шпионинът. Дийкстра си спомни за думите на Естерад в Третогор, когато се вслушваше в стъпките на убийците, приближаващи се от всички страни, по всички коридори на замъка. Естерад си спомни за думите на Дийкстра на широките стъпала на мраморната стълба, водеща от Енсенада до Големия канал.

* * *

— Можел е да се бори. — Замъглените, невиждащи очи на Гуискард Вермулен се взираха в бездната на спомените. — Убийците били трима, а дядо бил силен мъж. Можел е да се бори, да се защитава до момента, когато пристигне стражата. А можел и просто да избяга. Но там била и баба Зулейка. Дядо прикривал и защитавал Зулейка, само Зулейка, за себе си не помислил. Когато накрая пристигнала помощ, Зулейка нямала дори драскотина. Естерад бил получил повече от двайсет удара. Умрял три часа по-късно, без да дойде в съзнание.

* * *

— Чел ли си Добрата книга, Дийкстра?

— Не, Ваше Кралско Величество. Но знам какво е написано в нея.

— Вчера, представи си, реших да я отворя напосоки. И се натъкнах на следното изречение: „По пътя към вечността всеки трябва да върви по собствените си стъпки и да носи собственото си бреме.“ Какво мислиш за това?

— Трябва да тръгвам, кралю Естерад. Дойде часът да понеса собственото си бреме.

— Бъди здрав, шпионино.

— Бъди здрав, кралю.

[1] Апанаж (пол. — *apanaż*) — владение, предоставяно на некороновани членове на кралското семейство. — Б.пр. ↑

[2] Морето е открито за всички, (лат.) — Б.пр. ↑

[3] *De non preiudicando* (лат.) — без право на наследяване. — Б.пр. ↑

[4] *Casus belli* (лат.) — повод за война. — Б.пр. ↑

[5] *Pacta sunt servanda* (лат.) — договорът трябва да се изпълнява. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Отдалечихме се на около шестстотин стаяния на юг от древния и славен Асенгард, към областта, наречена Стоезерие. Ако погледнете към тази област отвисоко, ще видите безброй езера, оформени в най-разнообразни фигури. Водачът ни, елфът Авалак'х, ни нареди да издирим сред тези фигури онази, която прилича на трифолиум. И наистина имаше такава фигура. При това изглеждаше, че там има не три, а четири езера, защото едното, продълговато, точещо се от север на юг, приличаше на лист от цветна дръжка. Това езеро, наречено Тарн Мира, е заобиколено от черна гора, а при северния му край се издига странната кула, наречена Кулата на лястовицата, на елфически език — **Tor Zireael**.

В първия момент не видяхме нищо, освен мъгла. Тъкмо се канех да се обърна към елфа Авалак'х и да го попитам за тази кула, когато той сам заговори: „Трябва да чакаме и да се надяваме. Надеждата ще се отплати със светлина и с добри магии. Вгледайте се във водните дълбини, там ще видите носителите на добрите новини.“

Буйвид Бекуйзен,
„Странствания по пътища
и вълшебни места“

Тази книга е измама от първата до последната си страница. Руините край езерото

Тарн Мира са изследвани многократно. Въпреки твърденията на Б. Бекуйзен, в тях няма никаква магия и следователно не могат да бъдат развалините на легендарната Кула на лястовицата.

Ars Magica, изд. XIV

— Идват! Идват!

Йенефер, която придържаше с двете си ръце косата си, разрошвана от наситения с влага въздух, се спря до перилата на стълбата, отстъпвайки пред тичащите към брега жени. Прибойт, подпомаган от западния вятър, с грохот разбиваше вълните в брега, от пукнатините между скалите се издигаха бели пискюли от пяна.

— Идват! Идват!

От горните тераси на цитаделата Каер Тролд, главната твърдина на Ард Скелиг, се виждаше почти целият архипелаг. Точно зад теснината лежеше Ан Скелиг, плосък и нисък от южната страна, стръмен и прорязан от фиорди от невидимата северна страна. Далеч вляво от острите върхове на рифовете, вълните се разделяха от високия и зелен Спикерог, чиито планини и върхове се губеха в облаците. Вдясно се виждаха стръмните сипеи на остров Ундвик, гъмжащи от чайки, корморани, буревестници и рибояди. Зад Ундвик се забелязваше гористият конус на Хиңдарсфял, най-малкият остров от архипелага. Ако човек се качи на върха на някоя от кулите на Каер Тролд и погледне на юг, ще може да види самотния, сякаш отхвърлен от останалите остров Фаро, издигащ се над водата като гръб на огромна риба, за която океанът е твърде плитък.

Йенефер се спусна до по-ниската тераса и се спря до група жени, на които гордостта и общественото положение не им позволяваха да хукнат към брега и да се смесят с развълнуваната тълпа. Долу, под терасата, се простираше пристанищният град, черен и безформен, като изхвърлено на брега морско ракообразно.

От теснината между Ан Скелиг и Спикерог един след друг се появяваха дракари. Платната им пламнаха на слънцето в бели и червени цветове, блеснаха изпъкналостите на щитовете, окачени по бордовете.

— „Рингхорн“ плава първи — каза една от жените. — След него е „Фенрис“...

— „Тигла“ — възбудено възкликна друга. — След него „Драк“... После виждам „Хавфру“...

— „Ангира“... „Тамара“... „Дария“... Не, това е „Скорпена“, не „Дария“. Няма я „Дария“...

Млада жена с дебела светла плитка, придържаща с ръцете си вече доста наедрелия си корем, изохка приглушено, пребледня и изгуби съзнание, отпусвайки се на площадката на терасата като откъснала се от халките завеса. Йенефер веднага скочи към нея, падна на колене, докосна корема на жената с пръсти и произнесе заклинание, прекратявайки спазмите. Силно и уверено стабилизира заплашващата да се прекъсне връзка на матката с плацентата. За по-сигурно произнесе още едно успокояващо и защитно заклинание за детето, чиито движения усещаше под дланите си.

За да не хаби магическата си енергия, тя свести жената с няколко плясвания по бузите.

— Вдигнете я. Внимателно.

— Глупавичката тя... — каза една от по-възрастните жени. — Малко оставаше...

— Паникьоса се... Може нейният Нилс да е още жив, може да е на някой друг дракар...

— Благодарим ви за помощта, госпожо магьоснице.

— Вдигнете я — повтори Йенефер, като се изправи и преглътна една ругатня: когато падна на колене, роклята ѝ се пръсна по шевовете.

Слезе на следващата тераса. Дракарите един по един се приближаваха към брега, войните слизаха на кея. Брадатите, окичени с оръжия берсерки от Скелите. Мнозина носеха бели превръзки. Мнозина не можеха да вървят сами и бяха принудени да използват помощта на другарите си. Някои се налагаше да бъдат носени.

Скупчилите се на кея жени от Скелиге забелязваха мъжете си, викаха и плачеха от щастие — ако щастие то им се усмихнеше. А ако не — припадаха. Или си отиваха бавно, тихо, без да произнесат дори една дума. Понякога се оглеждаха с надеждата, че в пролива ще блеснат белите и червени платна на „Дария“.

Но нея я нямаше.

Йенефер забеляза извисяващата се над останалите буйна червена коса на Крах ан Крайт, ярлът на Скелиге, един от последните, слезли от палубата на „Рингхорн“. Ярлът издаваше заповеди, проверяваше, грижеше се за всичко. Две жени, които не откъсваха поглед от него — едната светлокоса, другата тъмнокоса — плачеха. От щастие. След като се увери, че се е погрижил за всичко и нищо не е пропуснал, ярлът се приближи до жените, притисна ги в мечешките си обятия и ги разцелува. А след това вдигна глава и видя Йенефер. Очите му пламнаха, загорялото му лице застина като каменна скала, като бронзова изпъкналост на щит.

„Той знае — помисли си магьосничката. — Новините се разпространяват бързо. Още по време на плаването ярлът е разбрал, че преди два дни са ме хванали с мрежа в пролива до Спикерог. Знаел е, че ще ме завари в Каер Тролд. Магия или пощенски гълъби?“

Той не бързаше да се приближи до нея. От него лъхаше на море, сол, сила и умора. Тя го погледна в светлите очи и веднага в ушите ѝ гръмнаха бойните викове на берсерките, грохотът на щитовете, звънът на мечове, воплите на умиращите, крясъците на хората, скачащи в морето от горящата „Дария“.

— Йенефер от Венгерберг.

— Крах ан Крайт, ярл на Скелиге. — Тя леко наведе глава.

Той не отвърна на поклона ѝ. „Лошо“ — помисли си тя.

В този миг той забеляза синината, спомен за удара с гребло, лицето му отново застина, устните потръпнаха, разкривайки за миг зъбите му.

— Онзи, който те е бил, ще отговаря за това.

— Никой не ме е бил. Спънах се на стълбите.

Той я погледна внимателно, след което сви рамене.

— Щом не искаш да се оплакваш, твоя воля. Нямам време да се занимавам с разследвания. А сега ме чуй какво ще ти кажа. Слушай внимателно, защото това ще бъдат единствените думи, които ще чуеш от мен.

— Слушам те.

— Утре ще те качат на един дракар и ще те отведат в Новиград. Там ще те предадат на градските власти, а след това — на темерските или реданските, в зависимост от това кой ще те поиска пръв. А аз знам, че и едните, и другите те искат еднакво силно.

— Това ли е всичко?

— Почти. Само едно малко пояснение. Твърде често островите Скелиге са ставали убежище на хора, преследвани от закона. Не че при нас, на Островите, няма достатъчно възможности да се изкупи вината с тежък труд, мъжество, самопожертвователност, кръв. Но не и в твоя случай, Йенефер. Няма да ти дам убежище. Ако си разчитала на това, не си познала. Ненавиждам такива като теб, ненавиждам хора, които воюват, за да се сдобият с власт, които поставят личния си интерес над обществения, влизат в съюз с враговете си и предават онези, на които дължат не само послушание, но и благодарност. Ненавиждам те, Йенефер, защото именно тогава, когато заедно със своите другари-бунтовници по нилфгардско внушение вдигна бунт на Танед, моите дракари се намираха при Атре, моите момчета отиваха на помощ на тамошните въстаници. Триста мои момчета се изправиха срещу две хиляди черни! Все някаква награда трябва да има за мъжеството и верността, все някакво наказание трябва да има за подлостта и предателството! С какво мога да наградя загиналите? С празни гробове? С надписи, изсечени на обелиски? Не! Наградите и почестите за падналите ще бъдат други. Заради тяхната кръв, попила в дюните на Атре, Йенефер, твоята кръв ще потече по дъските на ешафода.

— Не съм виновна. Не съм участвала в заговора на Вилгефорц.

— Доказателства за това ще представиш на съдиите. Аз няма да те съдя.

— Само дето вече си ме осъдил, произнесъл си присъдата.

— Стига празни приказки! Казах! Утре сутрин, на изгрев-слънце, ще се отправиш към Новиград, окована във вериги, за да застанеш пред кралския съд, който ще ти определи подходящо и справедливо наказание. А сега ми дай дума, че няма да се опиташ да прилагаш магия.

— А ако не обещаая?

— Марквар, нашият магьосник, загина на Танед; сега си нямаме магик, който да може да те държи под контрол. Но знай, че ще се намираш под непрекъснатото наблюдение на най-добрите стрелци на Скелиге. Ако дори само помръднеш подозрително с пръсти, незабавно ще бъдеш застреляна.

— Ясно — кимна тя. — Тогава обещавам.

— Прекрасно. Благодаря. Сбогом, Йенефер. Утре няма да те изпращам.

— Крах.

Той се завъртя на пети.

— Слушам те.

— Нямам никакво желание да се качвам на кораба за Новиград. Нямам време да доказвам невинността си на Дийкстра. Не мога да рискувам скоро след ареста ми да умра от внезапен кръвоизлив в мозъка или да се самоубия по някакъв ефектен начин. Не мога да губя време и да поемам такъв риск. Не мога да ти обясня защо е рисковано за мен. Но нямам намерение да отплавам за Новиград и няма да отплавам.

Той я изгледа продължително.

— Няма ли? Интересно, кое те кара да мислиш така? Да не би това, че някога ни свързваше любовна страст? Не разчитай на това, Йенефер. Каквото било, било.

— Знам и не разчитам на това. Но няма да отплавам за Новиград, ярле, защото трябва спешно да се притека на помощ на една личност, на която се заклях, че няма да я изоставя в беда. И ти, Крах ан Крайт, ярл на Скелиге, ще ми помогнеш. Защото и ти си дал същата клетва. Преди десет години, точно на това място, където стоим сега, на този кей. На същата тази личност, Цири, внучката на Каланте, Лъвчето от Цинтра. Аз, Йенефер от Венгерберг, смятам Цири за своя дъщеря. Затова от нейно име настоявам да спазиш клетвата си. Спази я, Крах ан Крайт, ярл на Скелиге.

* * *

— Наистина ли? — попита още веднъж Крах ан Крайт. — Дори няма да опиташ? Нито едно от тези ястия?

— Наистина.

Ярлът не настоя, взе си омар от таблата, сложи го на дъската и със силен и точен удар на късата си брадвичка го разцепи по дължина. Поръси го обилно с лимон и чеснов сос и започна да изчопля месото от черупката. С пръсти.

Йенефер се хранеше благовъзпитано, със сребърни нож и вилица; похапваше овнешка пържола със спанак, приготвена специално за нея от изненадания и като че ли леко обиден готвач. Но магьосницата не пожела нито стриди, нито миди, нито маринована в собствен сос съомга, нито супа от морски дреболийки, нито задушена опашка от морска жаба, нито запечена риба-меч, нито пържена мурена, нито октоподи, нито крабове, нито омари, нито морски таралежи. И дори отказа пресните водорасли.

Всичко, дори и най-малко свързано с морето, ѝ напомняше за Фрингила Виго и Филипа Ейлхарт, за дяволски рискованата телепортация, падането в морските вълни, морската вода, която трябваше да поглъща противно на желанието си, и с хвърлената върху нея рибарска мрежа, в която, между другото, се бяха заплели водорасли, на вид точно същите, като тези в чинията. Водорасли, превръщани на каша от парализиращите волята ѝ, болезнени удари с весла по главата и гърба ѝ, нанасяни от скелигските рибарки.

— И така — продължи разговора Крах, изсмуквайки месото от прекършените в ставите щипки на омара, — аз реших да ти повярвам, Йенефер. Но знай, че не го правя заради теб. Блодгеас, кръвната клетва, която дадох на Каланте, наистина ми връзва ръцете. Затова, ако намерението ти да помогнеш на Цири не е лъжливо и е искрено — а аз предполагам, че е такова, — то аз нямам друг избор: длъжен съм да ти помогна да изпълниш намеренията си...

— Благодаря. Но, моля те, зарежи този приповдигнат тон. Повтарям, че не съм участвала в заговора на Танед. Повярвай ми.

— Толкова ли е важно — махна с ръка той — в какво вярвам аз? Би трябвало да започнеш с кралете, с Дийкстра, чиито агенти те търсят по цял свят. С Филипа Ейлхарт и верните на кралете магьосници, от които, както сама призна, си избягала тук, на Скелиге. На тях би трябвало да представиш доказателства...

— Не разполагам с доказателства — прекъсна го тя, опитвайки се да подхване с вилицата си една глава брюкселско зеле, която изненаданият готвач беше сервирал заедно с овнешката пържола. — А дори и да имах, нямаше да ми позволят да ги представя. Не мога да ти го обясня, обвързана съм с клетва. Но въпреки това ми повярвай, Крах. Моля те.

— Казах ти...

— Каза — прекъсна го тя. — Обеща ми помощ. Благодаря. Но все така не вярваш в невинността ми. Повярвай ми.

Крах отблъсна настрана изсмуканите черупки от омара и придърпа към себе си чинията с миди. Рови из нея шумно и продължително, избирайки по-големите, и накрая, избърсвайки ръцете си в покривката на масата, каза:

— Съгласен. Вярвам ти. Или поне ми се иска да ти вярвам. Но няма да ти предоставя убежище или скривалище. Не мога. Обаче можеш да напуснеш Скелиге когато поискаш и да тръгнеш накъдето ти се иска. Съветвам те да побързаш. Ти долетя тук, бих казал, на крилата на магията. Други също могат да те последват. Те също знаят заклинания.

— Не търся убежище или скривалище, ярле. Трябва да спася Цири.

— Цири — повтори замислено той. — Лъвчето... Странно дете беше.

— Беше?

— Ох. — Той отново махна с ръка. — Неправилно се изразих. Беше, защото сега тя вече не е дете. Това имах предвид. Само това. Цирила, Лъвчето от Цинтра... тя прекарваше летата и зимите на Скелиге, Понякога такива бели правеше, хе-хе! Дяволче беше тя, не Лъвче... А, по дяволите, за втори път казах „беше“... Йенефер, от континента до нас достигат разни слухове... Според някои Цири е в Нилфгард...

— Не е в Нилфгард.

— Други твърдят, че момичето е мъртво.

Йенефер мълчеше и хапеше устни.

— Но втория слух го отхвърлям — изрече твърдо ярлът. — Цири е жива. Сигурен съм в това. Нямаше никакви знамения... Жива е!

Йенефер повдигна вежди. Но нищо не попита. Те мълчаха дълго, вслушвайки се в рева на вълните, които се разбиваха в скалите на Ард Скелиг.

— Йенефер — каза най-накрая Крах, — от континента до мен достигнаха и други вести. Известно ми е, че твоят вещер, който след битката на Танед се е скрил в Брокилон, си е тръгнал оттам и възнамерява да се добере до Нилфгард, за да освободи Цири.

— Повтарям, Цири не е в Нилфгард. А какво смята да прави моят вещер, както го нарече ти, не знам. Но той... Крах, за никого не е тайна, че аз... му симпатизирам. Но знам, че той няма да спаси Цири, нищо няма да постигне. Познавам го. Той ще се разхленчи, ще се обърка, ще започне да философства и да оплаква съдбата си. После ще излее гнева си, размахвайки меча си наляво и надясно, убивайки когото му падне. После, за да изкупи стореното, ще извърши нещо благородно, но безсмислено. И в края на краищата ще бъде убит по най-глупав начин, без повод, най-вероятно от удар в гърба...

— Разправят... — бързо вметна Крах, уплашен от зловещо изменилия се, странно вибриращ глас на магьосницата. — Разправят, че Цири му е предопределена. Сам видях тогава, в Цинтра, по време на годеча на Павеата...

— Предопределението — прекъсна го рязко Йенефер — може да се интерпретира по различни начини. Множество начини. Впрочем, не искам да си губим времето в отклонения от темата. Повтарям, че не знам какво възнамерява да прави Гералт и смята ли въобще да прави нещо. Смятам лично да се заема с тази работа. По мои си начини. И активно, Крах, активно. Не съм свикнала да седя и да хленча, хванала главата си с ръце. Аз действам!

Ярлът повдигна вежди, но нищо не каза.

— Аз ще действам — повтори магьосницата. — Планът вече е измислен. А ти, Крах, ще ми помогнеш, като изпълниш дадената клетва.

— Готов съм — твърдо заяви Крах. — На всичко. Дракарите чакат в пристанището. Дай заповедите си, Йенефер.

Тя не се сдържа и се засмя.

— Все същият си. Не, Крах, не ми трябва никакви доказателства за смелост и мъжество. Няма нужда да се отправяме към Нилфгард и да се разбиват с брадви ключалките на вратите на Града на златните кули. Трябва ми не толкова ефектна помощ. Но много конкретна... Как си с парите?

— Моля?

— Ярл Крах ан Крайт, помощта, която ми е нужна, се измерва в пари.

* * *

Всичко започна след един ден, на разсъмване. В предоставените на Йенефер помещения се възцари пълен хаос, овладяван с усилия от назначения на разположение на магьосницата сенешал Гутлаф.

Йенефер седеше до масата и почти не вдигаше глава от книгата. Пресмяташе, събираше, изготвяше сметки, които веднага биваха отнасяни от куриери до министъра на финансите и островния филиал на банка Чианфанели. Рисуваше и чертаеше. Рисунките и чертежите веднага попадаха в ръцете на майстори-алхимици, златари, стъклари, бижутери.

Известно време всичко вървеше идеално, след което започнаха трудностите.

* * *

— Съжалявам, госпожо магьосничке — процеди сенешалът Гутлаф, — но щом няма, значи няма. Дадохме всичко, с което разполагаме. Не сме научени на магии и вълшебства! Смея да заявя, че това, което лежи пред вас, са диаманти на обща стойност...

— Какво ме интересува общата им стойност! — изфуча Йенефер. — Трябва ми само един, но с подходящите размери. С каква големина, майсторе?

Шлифовчикът на камъни погледна още веднъж към рисунката.

— За да се получат такава шлифовка и такива фасети? Минимум трийсет карата.

— Такъв камък — категорично заяви Гутлаф — няма в цяло Скелиге.

— Не е вярно — възрази бижутерът. — Има.

* * *

— Как си го представяш това, Йенефер? — навъси вежди Крах ан Крайт. — Да изпратя войници, за да превземат с щурм храма и да го

ограбят? Да заплаша жриците с гнева си, ако не ми дадат диаманта? Няма да стане! Не защото съм особено религиозен, но храмът си е храм, а жриците му са жрици. Мога просто учтиво да ги помоля. Да им обясня колко е важно за мен и колко голяма ще бъде благодарността ми. Но при всички случаи това ще бъде само молба.

— На която може да се откаже?

— Точно така. Но не пречи да опитаме. Какво рискуваме? Ще отплаваме двамата на Хиндарсфял, ще им предадем молбата си. Аз ще обясня на жриците как стоят нещата, а след това оставям всичко в твоите ръце. Договаряй се. Аргументирай се. Опитай се да ги подкупиш. Погъделичкай амбициите си. Обърни се към по-висши сили. Кърши ръце, плачи, изпадай в конвулсии, апелирай към състраданието им. Всички морски дяволи, трябва ли да те уча на тези неща, Йенефер?

— Всичко това ще е напразно, Крах. Една магьосница никога няма да се спогоди с жриците. Твърде големи са различията в нашите... мирогледи. А за да се позволи на магьосница да използва „свещена“ реликва или артефакт...

— А за какво точно ти е нужен този диамант?

— За да създам „прозорец“, тоест телекомуникационен мегаскоп. Трябва да се свържа с някои хора.

— Вълшебен? От разстояние?

— Ако беше достатъчно да се кача на върха на Каер Тролд и да се развикам оттам, изобщо нямаше да ти надувам главата сега.

* * *

Кръжащите над водата чайки и буревестници врецяха. Пронизващо пицяха свилите гнезда на отвесните скали и рифове на Хиндарсфял червеноклюни стридояди, хрипливо скриптяха и гукаха жълтоглавите рибояди. Черните качулати морски корморани внимателно наблюдаваха преминаващите баркаси със зелените си искрящи очи.

— Ето онази голямата, надвиснала над водата скала — посочи облегнатият на релинга Крах ан Крайт, — е Каер Хеймдал, Стражът Хеймдал. Хеймдал е наш митологичен герой. Легендата разказва, че

когато настъпи *Tedd Deireadh*, Времето на края, Времето на Белия студ и Вълчата виелица, Хеймдал ще се изправи срещу злите сили в страната Морхог, срещу демоните и призраците на Хаоса. Ще застане на Моста на дъгата и ще затръби със своя рог, давайки знак, че е време да се грабне оръжието и да се влезе в строя. За *Ragh nar Roog*, Последната битка, в която ще се реши дали ще се спусне мрак или ще бъде светлина.

Баркасът ловко прескочи една вълна и се плъзна по спокойните води на залива между Стража Хеймдал и друга скала със също толкова фантастични форми.

— По-малката скала е Камби — обясни ярлът. — В нашите митове Камби се нарича вълшебен златен петел, който със своето кукуригане ще предупреди Хеймдал, че се приближава Наглфар, дракар от пъкъла, превозващ армията на Мрака — демони и призраци от Морхог. Наглфар е построен от ноктите на трупове. Няма да повярваш, Йенефер, но на Скелиге все още има хора, които, преди да предадат покойниците си на земята, изрязват ноктите им, за да не снабдяват призраците на Морхог със строителен материал.

— Ще повярвам. Познавам силата на легендите.

Фиордът ги заслони от вятъра, платното заплющя.

— Надуйте рога — заповяда Крах на екипажа. — Приближаваме брега, трябва да предупредим благочестивите госпожи, че им идваме на гости.

* * *

Издигнатата на върха на дългата каменна стълба сграда наподобяваше гигантски таралеж — до такава степен беше обрасла с мъх, бръшлян и храсталаци. Йенефер забеляза, че на покрива растат не само храсти, но и малки дръвчета.

— Ето го и храмът — каза Крах. — Гората около него се нарича Хиндар и също е култово място. Оттам берат свещения имел, а на Скелиге, както знаеш, всичко се украсява с имел, от люлките до гробовете. Внимателно, стълбите са хлъзгави... Религията, хе-хе, силно обраства с мъх... Нека те хвана под ръка... Същият парфюм... Йена...

— Крах, моля те. Каквото било — било.

— Извинявай. Да вървим.

Пред храма ги чакаха няколко млади и безмълвни жрици. Ярлът учтиво ги поздрави и пожела да разговаря с Върховната жрица, която нарече Модрон Сигрдрифа. Влязоха в едно помещение във вътрешността на сградата, осветено от лъчи светлина, проникващи през високо разположени витражи. Един от тези лъчи осветяваше олтара.

— Сто морски дяволи! — избъбри Крах ан Крайт. — Съвсем забравих колко е огромен този Брисингамен. От детството си не съм идвал тук... С него могат да се купят всички корабостроителници в Цидарис. Заедно с работниците и продукцията за една година.

Ярлът преувеличаваше. Но не много.

Над огромния мраморен олтар, над изваяните котки и соколи, над каменната чаша за благодарствени приношения, се издигаше статуята на Модрон Фрея, Великата майка, в характерното майчинско превъплъщение — жена със свободно облекло, издаващо нарочно подчертаната бременност. Главата беше наведена, лицето — скрито от воал. Над сложените на гърдите ръце на богинята блещукаше диамант, част от златна огърлица. Диамантът имаше леко синкава окраска. Най-чиста вода. Беше огромен.

На око — около сто и петдесет карата.

— Дори няма да се наложи да го режем — прошепна Йенефер. — Розетката му е точно такава, от каквата се нуждая. Идеалните фасети за отразяване на светлината...

— Значи извадихме късмет.

— Съмнявам се. Сега ще дойде жрицата, а аз, като безбожница, ще бъда нагрубена и изхвърлена оттук.

— Преувеличаваш.

— Ни най-малко.

— Приветствам те в храма на Майката, ярле. Приветствам и теб, уважаема Йенефер от Венгерберг.

Крах ан Крайт се поклони.

— Бъди благословена, почтена майко Сигрдрифа.

Жрицата беше висока, почти колкото Крах, което означаваше с една глава над Йенефер. Имаше светли коси и очи, и продълговато, не особено красиво и не кой знае колко женствено лице.

„Вече съм я виждала някъде — помисли си Йенефер. — Скоро. Къде?“

— На стълбата на Каер Тролд, която води към пристанището — с усмивка ѝ напомни жената. — Когато дракарите излизаха от пролива. Аз стоях над теб, когато оказа помощ на онази бременна жена, без да се притесняваш за роклята от много скъп камлот. Видях това. И повече никога няма да повярвам на приказките за безчувствените и користолюбиви магьоснички.

Йенефер се изкашля и наведе глава в поклон.

— Ти стоиш пред олтара на Майката, Йенефер. Нека милостта ѝ се излее върху теб.

— Почтена, аз... Искам смирено да помоля...

— Замълчи. Ярле, ти сигурно си имаш достатъчно работа. Остави ни сами тук, на Хиндарсфял. Ще успеем да се разберем. Ние сме жени. Не е важно с какво се занимаваме, не е важно кои сме; винаги служим на онази, която е едновременно и Дева, и Майка, и Старица. Падни заедно с мен на колене, Йенефер. Поклони се пред Майката.

* * *

— Да сваля Брисингамен от шията на богинята? — повтори Сигдрифа и в гласа ѝ имаше повече изненада, отколкото праведен гняв. — Не, Йенефер. Това е невъзможно. Работата не е в това, че няма да се осмеля. Дори и да се съглася, Брисингамен не може да бъде свален. Огърлицата няма закопчалки. Тя е споена със статуята.

Йенефер мълча дълго, спокойно изучавайки жрицата.

— Ако знаех това — каза най-накрая студено тя, — веднага щях да отплавам заедно с ярла към Ард Скелиг. Не, не, въобще не смятам за изгубено времето, прекарано в разговори с теб. Но времето ми е ценно. Повярвай ми, изобщо не стига. Признавам, че ме измамиха доброжелателността и сърдечността ти...

— Аз съм доброжелателна — спокойно каза Сигдрифа. — С цялото си сърце симпатизирам на плановете ти. Познавам Цири, обичам това момиче, съдбата ѝ ме вълнува. Възхищавам се на теб и на решителността, с която се втурваш на помощ на детето. Ще изпълня

всяко твое желание. Но не и Брисингамен, Йенефер. Не Брисингамен. Не ме моли за това.

— Сигрдрифа, за да се притека на помощ на Цири, трябва да получа някои сведения. Определена информация. Без нея съм безсилна. Мога да я получа само чрез телекомуникация. За да се свържа от разстояние, трябва да построя един магически артефакт — мегаскоп.

— Устройство, подобно на прочутото ви кристално кълбо?

— Много по-сложно. Кълбото се свързва само с друго кълбо. Дори местната банка на джуджетата има такова кълбо, за да се свързва с централната банка. Мегаскопът има много по-големи възможности... Впрочем, няма нужда да ти обяснявам. Така или иначе, без диаманта няма да се получи. Е, да си вземем довиждане...

— Не бързай толкова...

Сигрдрифа стана, мина през нефа и се спря пред олтара и статуята на Модрон Фрея.

— Богинята покровителства и гадателките, ясновидките, телепатките — каза тя. — Символ на това са нейните свещени животни: котаракът, който вижда и чува скритото, и соколът, който вижда отвисоко. Символ на това е и скъпоценността на богинята — Брисингамен, огърлицата на ясновидството. Защо да се правят разни всевиждащи и всечуващи прибори, Йенефер? Не е ли по-просто да се обърнеш за помощ към богинята?

В последния момент Йенефер се сдържа да не изругае. Все пак това си беше култово място.

— Време е за вечерната молитва — продължи Сигрдрифа. — Заедно с останалите жрици ще се посветя на медитация. Ще моля богинята да помогне на Цири. Тя е идвала безброй пъти в храма, неведнъж е виждала Брисингамен на шията на Великата майка. Пожертвай още час-два от безценното си време, Йенефер. Остани тук, с нас, по време на молитвата. Поддържай ме в молитвите ми. Поддържай ме с мисъл и присъствие.

— Сигрдрифа...

— Моля те. Направи го заради мен. И заради Цири.

* * *

Скъпоценност. Брисингамен. На шията на богинята.

Йенефер потисна прозявката си.

„Поне да имаше някакво пеене — помисли си тя, — някакви заклинания, някакви мистерии... Някакъв мистичен фолклор... Нямахте да е толкова отегчително и толкова да ми се спи. Но те просто стоят на колене, навели глави. Неподвижни, безмълвни...

А ако поискат, могат да използват силата не по-зле от нас, магьосниците. И досега остава загадка как успяват да го направят. Никаква подготовка, никакво обучение, никакви занятия... Само медитация и молитва. Вдъхновение? Никаква разновидност на самохипнозата? Така твърдеше Тисая де Врие... Те черпят енергия несъзнателно, в транс, и по време на транс придобиват способността да преобразуват, което ние постигаме чрез нашите заклинания. Трансформират енергията, приемайки това като дар и милосърдие от божеството. Вярата им дава сила.

Защо на нас, магьосничките, подобни неща не ни се удават?

Ами ако се опитам? Да се възползвам от атмосферата и аурата на това място? Нали сама мога да изпадна в транс... Дори и като гледам този диамант... Брисингамен... Да поразмишлявам усилено върху това каква изумителна роля щеше да изпълнява в моя мегаскоп...

Брисингамен... Той гори като утринна звезда там, в мрака, сред дима на кандилата и пукащите свещи..."

— Йенефер!

Тя вдигна глава.

В храма беше тъмно. Миришеше силно на дим.

— Заспах ли? Извинявай...

— Няма за какво да се извиняваш. Ела с мен.

Нощното небе над главите им излъчваше пулсираща, сменяща се като в калейдоскоп светлина. Полярното сияние? Йенефер разтри очи, поразена от видяното. *Aurora borealis*^[1]? През август?

— Какво си готова да пожертваш, Йенефер?

— Не разбрах.

— Готова ли си да пожертваш себе си? Своята безценна магия?

— Сигрдрифа — ядосано отвърна тя, — не изпробвай вдъхновените си номера върху мен. Аз съм на деветдесет и четири години. Но приеми това като тайна на изповедта. Разкривам ти го само за да разбереш, че не бива да се отнасяш към мен като към дете.

— Не отговори на въпроса ми.

— Нямам и намерение. Заради този мистицизъм, който не приемам. По време на вашите молитви заспах. Измориха ме. Защото не вярвам в твоята богиня.

Сигрдрифа се обърна, а Йенефер неволно си пое дълбоко дъх.

— Няма да кажа, че мнението ти ме ласкае — изрече жената с очи, пълни с разтопено злато. — Но нима неверието ти ще промени нещо?

Единственото, което Йенефер можеше да направи, беше да въздъхне.

— Ще дойде време — каза златооката жена, — когато абсолютно никой, дори и децата, няма да вярва в магьосниците. Това ти го казвам преднамерено злобно. Като един вид реванш. Да вървим.

— Не. — Йенефер най-накрая успя да успокои дишането си. — Не! Никъде няма да ходя! Стига толкова! Това е заговор или хипноза. Илюзия! Транс! Имам изработени защитни механизми... Мога да разпръсна всичко това с едно-единствено заклинание, ето така! О, по дяволите...

Златооката жена се приближи. Диамантът в огърлицата гореше като утринна звезда.

— Вашата реч постепенно ще престане да служи за взаимно разбиране — каза тя. — Тя се превръща в изкуство заради самото изкуство — колкото по-неразбираема става, толкова по-дълбока и мъдра е. Предпочитам ви такива, каквито бяхте, когато не можехте да казвате нищо освен: „Еее“ и „Гу-гу“. Да вървим.

— Това е илюзия, транс... Никъде не отивам!

— Нямам намерение да те принуждавам. Това би било срамно. Та ти си разумно и гордо момиче. С характер.

* * *

Равнина. Море от трева. Калунови храсти. Над тях се подава камък като гръб на притаил се хищник.

— Ти пожела да се сдобиеш с тази скъпоценност, Йенефер. Не мога да ти я дам, преди първо да се уверя в нещо. Искам да проверя какво е скрито в теб. Затова те доведох тук, на това място, което от

незапомнени времена е било и си остава място на Силата и Могъществото. Твърдят, че безценната ти магия действа навсякъде. Като че ли си струва да протегнеш ръка. Страхуваш ли се да я протегнеш?

Дъхът на Йенефер секна. Тя мълчеше, не беше в състояние да произнесе нито една дума.

— Според теб силата, способна да промени света — каза жената, чието име не биваше да се назовава, — е Хаосът, изкуството и науката? Проклятие, благословия и прогрес? А дали случайно не съществува и Вярата? Любовта? Самоотвержеността?

Чуваш ли? Петелът Камби кукурига. Вълна се разбива в брега. Вълна, разсечена от носа на Наглфар. Пее рогът на Хеймдал, който е обърнал лице към враговете на многоцветната дъга на Бифрост. Наближава Белият студ, надигат се фъртуна и виелица... Земята трепери от стъпките на Змията... Вълкът изяжда Слънцето. Луната потъмнява. Има само студ и мрак. Омраза, мъст и кръв...

На чия страна ще застанеш, Йенефер? Къде ще бъдеш — на източния или на западния край на Бифрост? С Хеймдал ли си, или срещу него?

Петелът Камби кукурига.

Решавай, Йенефер. Избирай. Защото точно затова някога ти върнаха живота, за да може в нужния момент да направиш своя избор.

Светлината или Мрака?

— Добро и Зло, Светлина и Мрак, Ред и Хаос? Всичко това са символи, в действителност такова разделение не съществува! Светлина и Мрак има във всеки, по малко от едното и от другото. Това е безсмислен разговор. Безсмислен. Аз не приемам мистицизма. Ти и Сигрдрифа смятате, че Вълкът изяжда Слънцето. А аз знам, че това е затъмнение. И нека си остане такова.

Да остане? Какво?

Тя почувства как земята се изплъзва изпод краката ѝ, как някаква чудовищна сила ѝ извива ръцете, прекършва ставите ѝ при раменете и лактите, обтяга прешлените като при страпачо^[2]. Тя извика от болка, дръпна се, отвори очи. Не, това не беше сън. Не можеше да бъде сън. Тя висеше на едно дърво, разпъната на клоните на огромен ясен. Високо над нея кръжеше сокол, долу под нея, в мрака, се чуваше съскането на змия, шумоленето на триещите се една в друга люспи.

Нещо наблизно помръдна. По напрегнатото ѝ, измъчено от болка рамо пробяга катеричка.

— Готова ли си? — попита катеричката. — Готова ли си за саможертва? Какво си готова да пожертваш?

— Нищо нямам! — Болката ослепяваше и парализираше. — Но дори и да имах, не вярвам в смисъла на такава саможертва! За никакви милиони не искам да страдам! Въобще не искам да страдам! За нищо и за никого!

— Никой не иска да страда. А това е участта на всички. Просто някои страдат повече. Не е задължително да бъде по свой избор. Работата не е там, че ще изтърпиш страданията. Работата е в това как ще ги изтърпиш.

* * *

Янка! Янечка!

Махни от мен това гърбаво чудовище! Не искам да го виждам!

Това е твоята дъщеря, също както и моя.

Така ли? Моите деца са нормални!

Как смееш... Как смееш да намекваш...

В твоя елфически род има магьосници. Ти прекъсна първата си бременност. Оттам дойде всичко. Твоите кръв и утроба са замърсени, жено. Затова раждаш чудовища.

Това клето дете... Такава е била волята на боговете! Тя е твоя дъщеря, също както е и моя! Какво да правя? Да я удуша? Да не завързвам пъпната връв? Какво да правя сега? Да я занеса в гората и да я оставя там? Богове, какво искаш от мен?

Тате! Мамо!

Махай се, изрод!

Как смееш! Как смееш да удриш дете! Стой! Къде тръгна? Къде? При нея, нали? При нея!

Да, жено. Аз съм мъж, позволено ми е да задоволявам желанията си където искам и когато поискам. Това е мое естествено право. А ти си ми противна. Ти и плодът на изродената ти утроба. Не ме чакай за вечеря. Няма да ношувам тук.

Мамо...

Защо плачеш?
Защо ме биеш и ме отблъскваш? Нали бях послушна.
Мамо! Майчице!

* * *

— Способна ли си да простиш?
— Отдавна съм простила.
— Засищайки желанието за мъст?
— Да.
— Съжаляваш ли?
— Не.

* * *

Болка. Чудовищна болка в изтезаваните ръце и пръсти.

— Да, виновна съм! Това ли искаше да чуеш? Признание и разкаяние? Искаш да видиш как Йенефер от Венгерберг се разкайва и се бие в гърдите? Не, няма да ти доставя това удоволствие. Признавам вината си и чакам наказанието си. Но няма да дочакаш разкаянието ми!

Болката достига предела на онова, което може да понесе човек.

— Броиш предадените, измамените, използваните от мен, обвиняваш ме от името на онези, които са загинали от моята ръка или са сложили край на живота си заради мен? Това, че някога дори съм посягала на себе си? Значи съм имала причини! За нищо не съжалявам! Дори ако можех да върна времето назад... За нищо не съжалявам.

На рамото ѝ кацна сокол.

*Кулата на лястовицата. Кулата на лястовицата. Бързай към
Кулата на лястовицата. Дъще моя.*

* * *

Петелът Камби кукурига.

* * *

Цири препуска в галоп, яхнала врана кобила, пепеляворусите ѝ коси се развяват на вятъра. От лицето ѝ капе кръв, яркочервена, жива... Враната кобила се издига като птица и леко прелита над портата. Цири се олюлява на седлото, но не пада...

Цири посред нощ, в каменисто-пясъчна пустиня, с вдигната ръка, от ръката се отделя блестящо кълбо... Еднорог, биещ с копито в чакъла... Много еднорози... Огън... Огън...

Гералт на мост. В битка. В огън. Пламъците се отразяват в острието на меча.

Фрингила Виго, с широко отворени от удоволствие зелени очи, тъмната ѝ подстригана глава лежи върху разтворена книга, върху фронтисписа... Вижда се част от заглавието: „Забележки върху неизбежната смърт...“

В очите на Фрингила се отразяват очите на Гералт.

Бездна. Дим. Стълба, водеща надолу. Стълба, по която трябва да се мине. Нещо приключва. Наближава *Tedd Deireadh*, Времето на края...

Мрак. Влага. Пронизващ студ от каменни стени. Студено на китките, на глезените. Болка, пулсираща болка в осакатените ръце, разкъсваща болка в размазаните пръсти...

Цири я държи за ръката. Дълъг, тъмен коридор, каменни колони, а може би статуи... Мрак. В мрака се носи шепот, тих като шума на вятър.

Врати. Безкраен брой врати с гигантски тежки крила се отварят беззвучно пред тях. А на края, в непрогледната тъма, са онези, които няма да се отворят сами. Които не бива да се отварят.

Ако се страхуваш, върни се.

Тези врати не трябва да се отварят. Знаеш го много добре.

Знам.

И въпреки това ме водиш тук.

Ако се страхуваш, върни се. Още не е късно. Все още има време да се върнеш.

A tu?
За мен е късно.
Петелът Камби кукурига.
Настъпил е *Tedd Deireadh.*
Aurora borealis.
Разсъмване.

* * *

— Йенефер, събуди се.
Тя надигна глава. Погледна към ръцете си. Бяха на мястото си.
Цели.
— Сигрдрифа? Заспала съм...
— Да вървим.
— Къде? — попита тя. — Сега пък къде?
— Не разбирам за какво говориш. Да вървим. Трябва да видиш нещо. Случи се нещо... Нещо невероятно... Никоя от нас не знае как да го обясни. Но аз се досещам. Милостта... Богинята е проявила милост към теб, Йенефер.
— За какво говориш, Сигрдрифа?
— Погледни.
Тя погледна. И гръмко въздъхна.
Брисингамен, свещената скъпоценност на Модрон Фрея, вече не висеше на шията на богинята. Тя лежеше в краката ѝ.

* * *

— Правилно ли чух? — попита Крах ан Крайт. — Отиваш с това магическо устройство на Хиндарсфял? Жриците ще ти дадат свещения диамант? Ще ти позволят да го използваш в адската си машина?
— Да.
— Я виж ти, Йенефер. Да не би жриците да са те посветили в своята вяра? Какво се случи там, на острова?
— Не е важно. Връщам се в храма и това е.

— А финансовата подкрепа, за която ме помоли? Ще имаш ли нужда от нея?

— Най-вероятно да.

— Сенешал Гутлаф изпълни всичките ти поръчки. Но, Йенефер, побързай да похарчиш парите. Получих нови сведения. Побързай.

— По дяволите! От това се страхувах. Вече знаят къде съм?

— Все още не. Но ме предупредиха, че може да се появиш на Скелиге и ако това се случи, препоръчаха незабавно да те арестувам. Заповядаха дори по време на експедициите да вземам пленници и да изтръгвам от тях информация за теб, дори и да е откъслечна. За твоето пребиваване в Нилфгард или в провинциите. Побързай, Йенефер. Ако те проследят и се доберат дотук, на Скелиге, аз ще се окажа в леко затруднено положение.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Ще се постарая да не те компрометирам. Не се бой.

Крах оголи зъбите си в усмивка.

— Казах „леко“. Не се боя. Нито от крале, нито от магьосници. Нищо не могат да ми направят, защото съм им нужен. А аз съм длъжен да ти помогна по силата на васалната клетва. Да, да, правилно ме разбра. Формално аз си оставам васал на цинтрийската корона. А Цирила има формални права над тази корона. И като представяш Цирила в качеството си на единствен неин опекун, ти имаш формалното право да ми заповядваш, да изискваш послушание и подчинение.

— Казуистични софизми.

— Разбира се — засмя се той. — Самият аз ще го обявя на всеослушание, ако, независимо от всичко се окаже, че Емхир вар Емрейс е принудил девойката да се омъжи за него. Както и в случай, че с помощта на някакви юридически увъртания и формализми лишат Цири от правото ѝ на престола и качат на него някой друг, например безполезния Висегерд. Тогава незабавно ще се отрека от васалната клетва.

— Ами ако — присви очи Йенефер, — въпреки всичко, се окаже, че Цири е... мъртва?

— Жива е — твърдо заяви Крах. — Сигурен съм в това.

— Откъде?

— Няма да повярваш.

— Опитай.

— Кралската кръв на Цинтра — започна Крах, — е свързана по удивителен начин с морето. Когато някоя от жените с тази кръв умре, морето започва да бушува. Тогава хората казват, че Ард Скелиг оплаква дъщерите на Рианон. Защото в такива случаи бурята е толкова зловеща, че идващите от запад вълни проникват през пукнатините и пещерите на източната страна на острова и от скалите неочаквано бликват солени потоци. И целият остров се тресе. Обикновените хорица казват: Ард Скелиг плаче. Пак някой е умрял. Умряла е кръвта на Рианон. Старата кръв.

Йенефер мълчеше.

— И това не е приказка — продължи Крах. — Сам съм го виждал, със собствените си очи. Три пъти. След смъртта на Адалия Гадателката, след смъртта на Каланте... И след смъртта на Павеа, майката на Цири.

— Павеа — отбеляза Йенефер — загина именно по време на буря, така че е трудно да се говори за...

— Павеа — прекъсна я Крах, все още замислен, — не загина по време на буря. Бурята се разбушува след смъртта ѝ — морето, както винаги, реагираше на гибелта на представителка на цинтрийската кралска кръв. Достатъчно дълго съм изучавал това явление. И съм сигурен в своята версия.

— Интересно, каква е точно тя?

— Корабът, на който плаваха Павеа и Дуни, изчезна в прочутата падина Седна. Той не беше първият кораб, който изчезва там. Сигурно знаеш това.

— Приказки. Корабите претърпяват корабокрушения, това е нещо напълно естествено...

— На Скелиге — прекъсна я рязко Крах — знаем достатъчно много за корабите и корабоплаването, за да можем да различим естествените катастрофи от неестествените. В падината Седна корабите загиват неестествено. И неслучайно. Това се отнася и за кораба, с който пътуваха Павеа и Дуни.

— Няма да споря с теб — въздъхна магьосницата. — А и какво значение има това? Минаха почти петнайсет години оттогава.

— За мен има — стисна зъби ярлът. — Ще разплета тази работа. Въпрос единствено на време е. Ще узная... Ще намеря обяснение. Ще

намеря обяснение за всичките тези загадки. Както и за онази по време на цинтрийското клане...

— Каква е тази загадка?

— Когато нилфгардците нахлуха в Цинтра — измърмори той, гледайки през прозореца, — Каланте заповяда тайно да изведат Цири от града. Работата е там, че градът вече гореше. Черните бяха навсякъде, шансовете да се измъкнат от обсадата бяха минимални. Опитваха се да уговорят кралицата да се откаже от рискованото мероприятие. Съветваха я Цири формално да се предаде на нилфгардския предводител и така да спаси себе си и самостоятелността на Цинтра. А на горящите улици тя щеше да загине неизбежно и безсмислено от ръцете на войниците. Но Лъвицата... Знаеш ли какво е отговорила тя, според очевидците?

— Не.

— „По-добре кръвта на момичето да се пролее по калдъръмите на Цинтра, вместо да бъде осквернена.“ Осквернена от какво?

— От брака с император Емхир. Долен нилфгардец. Ярле, късно е вече. Утре на зазоряване започвам... Ще те държа в течение...

— Надявам се. Лека нощ, Йена... Хммм...

— Какво има, Крах?

— Случайно да имаш, хммм, желание...

— Не, ярле. Каквото било, било. Лека нощ.

* * *

— Я виж ти! — Крах ан Крайт погледна гостенката си, наклонил глава. — Самата Трис Мериголд. Каква красива рокля. И шубата... Чинчила, нали? Щях да те попитам какво те води на Скелиге... Ако не знаех. Но аз знам.

— Чудесно. — Трис се усмихна съблазнително и оправи красивите си кестеняви коси. — Чудесно е, че знаеш, ярле. Това ще ни спести встъпленията и предварителните пояснения и ще ни позволи да пристъпим към делата.

— Какви дела? — Крах скръсти ръце на гърдите си и погледна студено магьосницата. — За какво е трябвало да има предварителни встъпления, за какви пояснения говориш? Кого представляваш, Трис?

По чия заръка си дошла тук? Крал Фолтест, на когото вярно служи, ти се отблагодари с изгнание. Въпреки че не беше виновна за нищо. Прогониха те от Темерия. Чух, че те е взела под крилото си Филипа Ейлхарт, която на този етап фактически управлява Редания заедно с Дийкстра. Изглежда се стараеш да си отработиш правото на убежище. Не се колебаеш да приемеш дори ролята на таен агент, за да следиш бившата си приятелка.

— Бъркаш, ярле.

— Смирено се извинявам. Ако греша. А нима греша?

Те мълчаха дълго, гледайки се недоверчиво. Накрая Трис махна с ръка, изруга и тропна с токче.

— А, дявол да го вземе! Стига сме се баламосвали! Какво значение има кой на кого служи, кой за кого се държи, кой на кого вярва и защо? Йенефер е мъртва. Все още е неизвестно къде и в чия власт се намира Цири... Има ли смисъл да си играем на криеница? Доплавах тук не като шпионин, Крах. Дойдох по собствено желание, като частно лице. Подтиквана от грижата за Цири.

— Всички казват, че ги е грижа за Цири. Върви му на това момиче.

Очите на Трис заблестяха.

— Аз не бих се подигравала. Ако бях на твое място.

— Извинявай.

Те замълчаха, гледайки през прозореца към червеното слънце, залязващо зад гористите върхове на Спикерог.

— Трис Мериголд...

— Слушам те, ярле.

— Каня те на вечеря. А, готвачът каза да те питам дали всички магьоснички се гнусят от добре приготвените морски дарове?

* * *

Трис не се гнусеше от морски дарове. Напротив изяде два пъти повече, отколкото възнамеряваше, и сега сериозно се притесняваше за талията си — за онези двайсет и два цала, с които толкова се гордееше. Реши да подпомогне храносмилателния процес с бяло вино, със знаменитото Ест Ест от Тусент. Също като Крах, и тя го пиеше от рог.

— Значи така — каза тя, пресушавайки рога. — Йенефер е дошла тук на деветнайсети август, ефектно стоварвайки се от небето в рибарските мрежи. А ти, като верен васал на Цири, си й предоставил убежище. Помогнал си й при направата на мегаскопа... Разбира се, не знаеш с кого и за какво е разговаряла.

— Не знам — хитро се усмихна Крах. — Разбира се, че не знам. Откъде аз, бедният и прост моряк, ще знам нещо за действията на могъщите магьосници?

* * *

Сигрдрифа, жрицата на Модрон Фрея, наведе ниско глава, сякаш въпросът на Крах ан Крайт я е натоварил с хилядафунтов товар.

— Тя ми се довери, ярле — едва чуто промълви жрицата. — Не, не поиска от мен да се закълна, че ще мълча, просто всичко трябваше да бъде запазено в тайна. Повярвай ми, аз не знам...

— Модрон Сигрдрифа — прекъсна я сериозно Крах ан Крайт. — Онова, за което те моля, не е доносничество. И аз, също като теб, симпатизирам на Йенефер, и искам тя да намери и да защити Цири. Освен това съм положил и кръвната клетва Блодгеас. Така че по отношение на Йенефер действията ми се ръководят от грижата за нея. Тя е невероятно горда жена. Не би се унизила да моли някого за нещо, дори и когато поема големи рискове. Затова не изключвам вероятността да се наложи да й отидем на помощ неповикани. Но за това ми е необходима информация.

Сигрдрифа се изкашля и въпреки че лицето й изглеждаше като изрязано от камък, когато заговори, гласът й леко трепереше.

— Тя построи своята машина... Всъщност това не беше никаква машина, там нямаше нито един механизъм, нито една подвижна част, просто две огледала, черна кадифена завеса, сандък, две лещи, четири светилника и Брисингамен, разбира се... Когато изрече заклинанието, светлината от две от лампите падаше...

— Да оставим настрана подробностите. С кого се свърза?

— С няколко души. С магьосници... Ярле, не успях да уловя всичко, но онова, което чух... Сред тях имаше наистина долни хора.

Никой не искаше да помага безкористно... Искаха пари... Всички искаха пари...

— Знам — измърмори Крах. — Банката ми събщи за извършените преводи. Тази моя клетва ще ми струва доста солидна сумичка! Но парите се печелят. Онова, което изгубих заради Йенефер и Цири, ще си го върна от нилфгардските провинции. Продължавай, майко Сигдрифа.

— Някои откровено ги шантажираше — жрицата наведе глава. — Даваше им да разберат, че разполага с компрометиращи сведения и в случай на отказ да сътрудничат ще разкрие всичко пред света... Ярле... Това е една мъдра и общо взето добра жена... Но в нея няма и следа от морални принципи. Тя е безпощадна. И жестока.

— Всичко това го знам много добре. А подробности за шантажите не искам да знам и теб те съветвам да ги забравиш колкото се може по-скоро. Това са доста опасни знания. С такъв огън не бива да си играят външни хора.

— Знам, ярле. Аз съм длъжна да ти се подчинявам... И вярвам, че твоите цели оправдават средствата. Никой друг няма да узнае нищо от мен. Нито приятели на приятелски разговор, нито врагове по време на разпит.

— Добре, Модрон Сигдрифа. Много добре... За какво се отнасяха въпросите на Йенефер, помниш ли?

— Невинаги и не всичко разбирах, ярле. Те използваха жаргон, който трудно се проумява... Често ставаше дума за някой си Вилгефорц...

— Че как иначе! — Крах скръцна силно със зъби. Жрицата го погледна изплашено.

— Много говореха за елфи и Просветени — продължи тя. — И за магически портали. Стана въпрос дори за падината Седна... Но ми се струва, че най-вече разговаряха за кулите.

— За кулите?

— Да. За двете кули. Кулата на чайката и Кулата на лястовицата.

* * *

— Така си и знаех — каза Трис. — Първото нещо, което Йенефер е направила, е да се сдобие със секретния доклад на комисията „Радклиф“, проучваща събитията на Танед. Не знам какви сведения за тази афера са достигнали дотук, на Скелиге... Чувал ли си за телепорта Кулата на чайката? И за комисията „Радклиф“?

Крах ан Крайт погледна магьосницата с подозрение.

— До нас, на острова — намръщи се той, — не достига нито политика, нито култура. Много сме изостанали.

— Комисията „Радклиф“ — Трис реши, че е по-добре да не обръща внимание нито на тона, нито на изражението му — проучи особено детайлно излизащите от Танед телепортационни следи. Докато е съществувал, разположеният на острова портал, Тор Лара, е осуетявал всякакви опити за телепортационна магия на значително разстояние от себе си. Но както несъмнено знаеш, Кулата на чайката се взриви и се разруши, активизирайки по този начин телепортацията. Повечето участници в събитията на Танед се измъкнаха от острова с помощта на отворили се портали.

— Вярно — усмихна се ярлът. — Например ти, Трис, отлетя направо в Брокилон. С вещера, увиснал на врата ти.

— Виж ти — погледна го в очите Трис. — Политика не достига, култура не достига, но клюките достигали. Ала временно ще оставим това настрана и ще се върнем към комисията „Радклиф“. Тя възнамеряваше да установи точно кой и къде се е телепортирал от Танед. Използваха тъй наречените синопси — магии, способни да възстановят картина от минали събития и да съпоставят засечените телепортационни следи с тяхното направление. И в резултат да ги свържат с конкретни личности, отворили портала. Това им се удаде почти във всички случаи. Освен един. Един телепортал не водеше доникъде. По-точно — водеше в морето. Към падината Седна.

— Някой — досети се ярлът — се е телепортирал на очакващ го на уговореното място кораб. Интересно само защо толкова далеч? И на място с такава лоша слава? Но когато над главата ти виси брадва...

— Именно. Комисията също реши така. И стигна до извода, че самият Вилгефорц, хванал Цири и без изход за бягство, се е възползвал от резервния маршрут — заедно с момичето се е телепортирал при падината Седна, където го е очаквал нилфгардски кораб. Според комисията така може да се обясни фактът, че Цири е била представена

пред императорския двор в Лок Грим на десети юли, тоест само десет дни след събитията на Танед.

— Е, да — присви очи ярлът. — Това обяснява много неща. Разбира се, при условие, че комисията не е сбъркала.

— Разбира се. — Магъосницата издържа погледа му и дори си позволи да се усмихне подигравателно. — Всъщност в Лок Грим със същия успех би могла да бъде представена двойничка, а не истинската Цири. И това би могло да обясни много неща. Но не обяснява един друг факт, установен от комисията „Радклиф“. Факт, който е толкова невероятен, че в първия вариант на доклада са го изпуснали като твърде неправдоподобен. Но във втория, строго секретен вариант на доклада, този факт е записан. Като хипотеза.

— Целият съм в слух, Трис.

— Хипотезата на комисията е такава: телепорталът Кулата на чайката се е задействал и през него е минал някой, а енергията на прехода е била толкова силна, че след това телепорталът се е взривил и се е разрушил.

Настана кратко мълчание.

— Йенефер — продължи Трис — е научила онова, което комисията „Радклиф“ първо скри, а после спомена в секретния доклад. Съществува възможност... Мъничка възможност... Цири да е успяла да мине през портала Тор Лара. Да е избягала от Нилфгард и Вилгефорц...

— Тогава къде е тя?

— Аз също бих искала да знам.

* * *

Беше дяволски тъмно, скритата зад мъглите луна въобще не осветяваше околността. Но в сравнение с предишната, тази нощ беше напълно безветрена и благодарение на това не чак толкова студена. Лодката се поклащаше съвсем леко върху набръчканата повърхност на езерото. Миришеше на блато. На гнили листа. И на слуз от змиорки.

Някъде край брега бобър плесна с опашка във водата толкова силно, че и двамата подскочиха. Цири беше сигурна, че Висогота дремеше и бобърът го събуди.

— Продължавай — каза тя и избърса носа си с чиста, все още непокрита със слуз част от ръкава. — Недей да спиш. Щом заспиш и моите очи започват да се затварят, и току-виж течението ни отнесло надалеч и ще се събудим в открито море! Разказвай по-нататък за онези портали!

— Когато си избягала от Танед — започна старецът, — ти си минала през портала Кулата на чайката, *Tor Lara*. А Джефри Монк, автор на произведението „Магията на Стария народ“, която е магнум опус на знанията за елфическите телепортали, пише, че порталът *Tor Lara* води към Кулата на лястовицата, *Tor Zireael*...

— Телепорталът в Танед се задейства по погрешка — прекъсна го Цири. — Може би преди да се повреди, той е водел до някоя си лястовица. Но сега води до пустинята. Това се нарича „хаотичен портал“. Учила съм за него.

— Аз също, представи си — изсумтя старецът. — И помня голяма част от онова, което съм учил. Точно затова твоят разказ ме изненада... Части от него. Точно онези, които се отнасят до телепортацията...

— Не можеш ли да говориш по-ясно?

— Мога, Цири. Мога. Но точно сега настъпи моментът за вадене на мрежата. Сигурно вече е пълна със змиорки. Готова ли си?

— Готова съм. — Цири си плю на ръцете и хвана канджата.

Висогота се вкопчи в стърчащото от водата въже.

— Да дърпаме. Раз, два, три! И в лодката! Дръж ги, Цири, дръж ги! В кошницата, иначе ще избягат!

* * *

Вече втора нощ те плаваха с лодката до заблатения разлив на реката, разпъваха мрежите и залагаха върбовите кошове за змиорките, които на пасажи се устремяваха към морето. Връщаха се в колибата много след полунощ, вонящи на слуз от главата до петите, мокри и изтощени като дяволи.

Но не лягаха веднага да спят. Уловът, който беше предназначен за размяна, трябваше да се прехвърли в кошница и да се покрие както трябва — дори едно малко ъгълче да останеше открито, на сутринта в

кошницата нямаше да е останала нито една змиорка. След работа Висогота одираше кожата на две или три от най-едрите змиорки, нарязваше ги на тънки резенчета, овалваше ги в брашно и ги пържеше в един огромен тиган. След това сядаха да похапнат и разговаряха.

— Разбираш ли, Цири, през цялото време едно нещо не ми дава покой. Не мога да забравя как веднага след като оздравя, не можахме по никакъв начин да се споразумеем за датата, въпреки че раната на бузата ти беше най-точният от всички календари. Тази рана не би могла да е на повече от десет часа, а ти упорито твърдеше, че са те ранили четири дни по-рано. Въпреки че бях повече от сигурен, че това е най-обикновена грешка, аз не спирах да мисля за това и през цялото време се питах къде са се дянали изгубените четири дни?

— И какво? Къде са се изгубили според теб?

— Не знам.

— Изумително!

Котаракът направи рекордно дълъг скок, уловената в ноктите му мишка тънко изписка. Без да бърза, котаракът ѝ прегриза врата, разкъса я и започна да похапва с апетит. Цири го гледаше равнодушно.

— Телепорталът Кулата на чайката — отново заговори Висогота, — води към Кулата на лястовицата. А Кулата на лястовицата...

Котаракът довърши мишката. Остави си опашката ѝ за десерт.

— Телепорталът *Tor Lara* — каза Цири, прозявайки се — е повреден и води към пустинята. Вече сто пъти ти го повторих.

— Не става въпрос за това, а че съществува връзка между тези два телепортала. Порталът *Tor Lara* е бил повреден, съгласен съм с това. Но съществува още един телепортал, *Tor Zireael*. Ако стигнеш до Кулата на лястовицата, би могла да се телепортираш обратно на остров Танед. Ще се окажеш далеч от грозещата те опасност, извън обсега на враговете ти.

— Ха! Това ще ми свърши работа. Има само един проблем: не знам къде се намира Кулата на лястовицата.

— Може и да се намери решение на този проблем. Знаеш ли, Цири, какво получава човек от университетското образование?

— Не. Какво?

— Умението да работи с различни източници.

* * *

— Знаех си, че ще го намеря — заяви гордо Висогота. — Търсих, търсих и... А, дявол да го вземе...

Купчината тежки книги се изсипа от ръцете му, томовете изпопадаха по глинения под, листовете се изсипаха от прогнилите корици и се разпиляха в безпорядък.

— Какво намери? — Цири клекна до него и му помогна да събере разпилените страници.

— Кулата на лястовицата! — Отшелникът прогони котарака, който се беше настанил нахално върху една от страниците. — *Tor Zireael*. Помогни ми.

— Господи, всичко е потънало в прах! Чак лепне! Висогота? Какво е това? Тук, на картинката? Човек, който виси на дърво?

— Това ли? — Висогота се вгледа в изплъзналата се страница. — Сцена от легендата за Хеймдал. Героят Хеймдал висял девет дни и девет нощи на Световния ясен, за да може чрез болка и самоотверженост да придобие знание и сила.

— На мен няколко нощи ми се присънваше нещо такова — потърка чело Цири. — Човек, който виси на дърво...

— Гравюрата излетя от ето тази книга. Ако искаш, можеш да я разгледаш. Но сега по-важното е... А, ето, намерих я. „Странствания по пътища и вълшебни места“ на Буйвид Бекуйзен, книга, смятана от мнозина за апокрифна...

— Тоест пълна с глупости?

— Повече или по-малко. Но имаше и такива, които я оценяваха... Ето, послушай... По дяволите, колко е тъмно тук...

— Светлината е напълно достатъчна, просто зрението ти отслабва с възрастта — каза Цири с характерната за младостта безпощадна жестокост. — Дай да си го прочета. Откъде?

— Оттук. — Посочи той с костеливия си показалец. — Чети на глас.

* * *

— На много странен език е писал този твой Буйвид. Ако не греша, Асенгард е бил някакъв замък. А що за област е това „Стоезерие“? Никога не съм чувала за нея. А какво е трифолиум?

— Детелина. А за Асенгард и Стоезерието ще ти разкажа после, когато свършиш с четенето.

* * *

Едва елфът Авалак'х изрече тези думи, и изпод повърхността на езерото изскочиха малки черни птички, които цяла зима се бяха крили от студа на дъното на бездната. Защото, както учените хора знаят, лястовиците не летят както останалите птици в топлите страни и не се завръщат на пролет; те се струпват на големи купища и се гмуркат под водата и едва напролет *de profundis*^[3] излизат. Тези птици са символ не само на пролетта и на надеждата, но и на чистотата, защото никога не се спускат на земята и нямат никакъв досег със земната мръсотия.

Но да се върнем към нашето езеро: като че ли кръжащите птички с крилете си разкъсаха мъглата, защото *tandem*^[4] неочаквано изникна толкова прекрасна магьосническа кула, че всички възкликнахме смаяно в един глас, понеже тази кула сякаш беше като изтъкана от пара; стоеше върху мъглата като върху *fundamentum*^[5], а на върха ѝ блестеше магьосническа *aurora borealis*. Явно тази кула беше построена чрез могъщо магьосническо изкуство, отвъд човешките разбирания.

Елфът Авалак'х забеляза възхищението ни и каза: „Това е *Tor Zireael*, Кулата на лястовицата. Портата на световите и Вратата на времето. Насладете се на гледката, човеци, защото тя не се показва винаги ѝ пред всеки.“

Попитахме дали можем да се приближим и да хвърлим поглед отблизо на тази Кула или да я докоснем *propria manu*^[6], а Авалак'х се разсмя и каза: „*Tor Zireael* за вас е като видение, а видението не може да се докосне. И

добре, че е така, защото Кулата служи само на Просветените и на отделни Избрани, за които Вратата на времето е врата на надеждата и възраждането. А за непросветените е врата на кошмарите.“

Едва той изрече тези думи, и отново се спусна мъгла и скри от очите ни тази вълшебна гледка...

* * *

— Страната Стоезерие — обясни Висогота — сега се нарича Мил Трахта. Това е доста обширен, прорязван от река Йелена езерен край в южната част на Метина, близо до границата с Назаир и Маг Турга. Буйвид Бекуйзен пише, че са тръгнали към езерото от юг, откъм Асенгард... Днес Асенгард вече не съществува, останали са само развалини, най-близкият град е Нойнройт. Буйвид изброил шестстотин стаяния от Асенгард. Използвали са се различни стойности на мерната единица стаяние, но в случая ще приемем най-популярната стойност, според която шестстотин стаяния са около петдесет мили. Измерени са на юг от Асенгард, който се намира на около триста и петдесет мили от нас, тоест от Переплут. Значи от нас до Кулата на лястовицата има около триста мили. С твоята Келпи ще ги изминеш за две седмици, естествено през пролетта. Не сега, когато след някой и друг ден ще скове студ.

— От Асенгард, за който съм чела — промърмори Цири, замислено мръщейки нос, — са останали само руини. Със собствените си очи съм виждала елфическия град Шеравед в Каедвен, била съм там. Да речем, че от твоята Кула на лястовицата са останали само камъни, и то по-големите, защото малките сигурно вече са се натрошили. Ако там е имало портал...

— *Tor Zireael* е била вълшебна кула. Не всеки е можел да я види. А телепорталите по принцип са си невидими.

— Така е — съгласи се тя и се замисли. — Онзи на Танед не се виждаше. Той се отвори изведнъж на голата стена... Впрочем, направи го точно навреме, защото магьосникът, който ме гонеше, вече беше съвсем близко... Чувах стъпките му. И тогава се появи порталът.

— Сигурен съм — тихо каза Висогота, — че ако попаднеш в *Tor Zireael*, тамошният портал също ще се отвори за теб. Дори в руините, сред голите камъни. Вярвам, че ще успееш да го активираш. А той несъмнено ще изпълни заповедта ти. Защото според мен ти, Цири, си от Избраните.

* * *

— Косите ти, Трис, са като огнени пламъци на свещ. Очите ти са сини като лазурит. Устните ти са като корал...

— Престани, Крах. Ти какво, напи ли се? Налей ми още вино. И разказвай.

— За какво?

— Не се прави на глупак. За това как Йенефер реши да отплава към падината Седна.

* * *

— Как върви, Йенефер? Разкажи ми.

— Не, първо ти ми кажи: кои са тези две жени, които винаги срещам, когато идвам при теб? И които ме гледат така, сякаш съм котешко лайно върху килима?

— Какво те интересува — формално-юридическият или фактическият аспект?

— Втория.

— В такъв случай — това са моите жени.

— Разбирам. Тогава при първия удобен случай им обясни, че онова, което е било между нас, вече го няма. И то отдавна.

— Вече им обясних. Но жените са си жени. Дай да не говорим за това. Разказвай, Йенефер. Интересува ме как върви работата ти.

— Уви. — Магьосницата прехапа устните си. — Едва-едва. А времето лети.

— Лети — кимна ярлът. — И непрекъснато носи изненади. Получих нови вести от континента, сигурно ще те заинтересуват.

Източникът е от корпуса на Висегерд. Надявам се, че знаеш кой е Висегерд?

— Генералът от Цинтра?

— Маршал. Командва корпуса на цинтрийските емигранти и доброволци в състава на темерийската армия. Там служат и доста доброволци от островите, затова сведенията, които получавам, са от първа ръка.

— И какво научи?

— Дошла си при нас, на Скелиге, на деветнайсети август, два дни след пълнолуние. В същия ден, по време на битка край Ина, корпусът на Висегерд пленил група бежанци, сред които се оказали Гералт и неговият познат трубадур.

— Лютичето?

— Именно. Висегерд обвинил и двамата в шпионаж, арестувал ги и като че ли възнамерявал да ги екзекутира, но те избягали и му пратили нилфгардците, с които май били в съюз.

— Глупости!

— И аз така мисля. Но според мен вещерът, въпреки това, което си мислиш ти, се опитва да реализира някакъв хитър план. За да спаси Цири, той се е обърнал към Нилфгард...

— Цири не е в Нилфгард. А Гералт не изпълнява никакъв план. Планирането не е от най-силните му страни. Да приключваме с това. Важното е, че сега е дващест и шести август, а аз, както и преди, знам твърде малко. Твърде малко, за да започна да действам... Макар че...

Тя млъкна, загледана в прозореца, играейки си с прикрепената на черна кадифена лента около врата ѝ обсидианова звезда.

— Макар че? — не издържа Крах ан Крайт.

— Вместо да се присмиваме на Гералт, ще използваме неговите методи.

— Не разбирам.

— Може да пробваме саможертва, ярле. Изглежда, готовността за саможертва дава добри резултати... Дори това да е само благосклонността на богиня, обичаща и ценяща онези, които жертват себе си и страдат в името на правото дело.

— Все още не разбирам — намръщи се ярлът. — Но онова, което казваш, не ми харесва.

— Знам. На мен също. Но и без това отидох твърде далеч... Тигърът вече може да е чул блеенето на козлето...

* * *

— От това се страхувах — прошепна Трис. — Точно от това...

— Значи в такъв случай правилно съм разбрал. — Мускулите на скулите на Крах ан Крайт изпъкнаха още повече. — Йенефер знаеше, че или някой подслушва разговорите, които тя водеше с помощта на адската си машина, или някой от събеседниците ѝ подло я е предал...

— А може би и едното, и другото.

— Тя знаеше — скръцна със зъби Крах. — Но продължаваше да работи. Защото това трябваше да изиграе ролята на примамка? Самата тя трябваше да стане примамка? За да провокира враговете си? Преструваше се, че знае повече, отколкото знаеше в действителност. И отплава към падината Седна...

— Отправяйки им покана. Провокирайки ги. Тя е рискувала много, Крах.

— Знам. Тя не искаше да подлага никой от нас на риск. Освен доброволците. Затова помоли да ѝ дам два дракара.

* * *

— Двата дракара, за които ме помоли, са готови. „Алкионе“ и „Тамара“. С екипаж, естествено. „Алкионе“ ще бъде командван от Гутлаф, син на Свен, той ме помоли да му окажа тази чест, допаднала си му, Йенефер. „Тамара“ ще е под командването на Аса Тязи — капитан, на който имам абсолютно доверие. А, за малко да забравя. В екипажа на „Тамара“ е и моят син, Халмар Кривоустия.

— Твоят син? На колко години е?

— Деветнайсет!

— Раничко си започнал.

— Кой ми го казва. Халмар ме помоли да го включа в екипажа от лични съображения. Не можех да му откажа.

— Лични?

— Ти наистина ли не знаеш тази история?

— Не. Разкажи ми.

Крах ан Крайт надигна рога и се усмихна на спомените си.

— Децата от Ард Скелиг — започна той — обичат зимно време да се пързаят на кънки и с нетърпение очакват студовете. Първи излизат на леда, когато едва е сковал езерото; толкова е тънък, че не би издържал възрастните. И, разбира се, най-хубавата игра е гоненицата. Разпръскват се и... напред, с всички сили, от единия бряг до другия. А момчетата обичат да се състезават на тъй наречения „скок на съомгата“. Трябва с кънките да прескачат крайбрежните камъни, които стърчат от леда като зъби на акула. Тоест да скачат като съомга, която прелита през праговете на водопадите. Избираш си съответната дълга поредица такива камъни, засилваш се... Ха, и аз самият съм скачал така като дете...

Крах ан Крайт се замисли и леко се усмихна.

— Разбира се, тези състезания се печелят от онзи, който прескочи най-дългата поредица от камъни. По мое време, Йенефер, тази чест често се падаше на твоя покорен слуга и настоящ събеседник, хе-хе. А за периода, който ни интересува повече в момента, шампион беше моят син Халмар. Той прескачаше такива камъни, каквито никой друг не се осмеляваше да прескочи. И вървеше с вирнат нос, приканвайки всички да се опитат да го надскочат. И предизвикателството му беше прието. От Цири, дъщерята на Павеа от Цинтра. Дори не островитянка, въпреки че се считаше за такава, тъй като прекарваше тук повече време, отколкото в Цинтра.

— Дори и след нещастния случай с Павеа? Мислех, че Каланте й беше забранила да идва тук.

— И ти ли знаеш за това? — стрелна я с поглед той. — Да, много неща знаеш, Йенефер. Много. Гневът и забраната на Каланте продължиха половин година, след това Цири отново започна да прекарва тук зимите и летата... Караше кънки като дявол, но да скача „като съомга“, състезавайки се с момчетата? И да предизвиква Халмар? Това изглеждаше невероятно!

— Ясно. Надскочила го е — досети се магьосницата.

— Надскочи го. Това малко цинтрийско дяволче го надскочи. Истинско Лъвче, с кръвта на Лъвицата. А Халмар, за да не му се смеят, беше принуден да рискува и да прескочи още по-дълъг ред камъни. И

той рискува. Счупи си крака, ръката, четири ребра и си разпра лицето. До края на живота ще му остане белег. Халмар Кривоустия! И прочутата му невеста! Хе-хе!

— Невеста?

— А това не го ли знаеш? Толкова неща знаеш, а това не? Тя го посещаваше, когато след „великолепния“ скок той лежа и се лекува. Четеше му, разказваше му приказки, държеше го за ръката... А ако някой влезеше в стаята, и двамата се изчервяваха като макове. И накрая Халмар ме уведоми, че са се сгодили. Едва не получих удар. Ще ти дам един годеж, сополанко, с кожения камшик, казах му аз. Но, честна дума, малко се поуплаших, защото Лъвчето има гореща кръв, не й пука за нищо, тъй като е безстрашна, да не кажа смахната... За щастие Халмар беше целият в шини и превръзки, така че не успяха да направят някоя глупост...

— На колко години бяха тогава?

— Той на петнайсет, тя — на непълни дванайсет.

— Може и малко да си се престарал в опасенията си.

— Може мъничко. Но Каланте, на която бях принуден да разкажа всичко, не пренебрегна проблема. Знам, че тя кроеше някакви брачни планове за Цири; като че ли имаше предвид Танкред Тисен от Ковир, а може би и реданския Радовид, не знам със сигурност. Но слуховете можеха да провалят проектите за сватбата, дори да бяха само слухове за невинни целувчици и почти невинни ласки. Каланте веднага прибра Цири в Цинтра. Момичето вдигна скандал; крещеше, плачеше, но напразно. С Лъвицата от Цинтра не се спори. След това Халмар лежа два дни с лице към стената, без да изрече нито дума. А щом оздравя, възнамеряваше да открадне един скиф и сам да отплава за Цинтра. Отнесе един бой с каиша и се успокои. А след това...

Крах ан Крайт замълча. Замисли се.

— След това настъпи лятото, после есента, и цялото нилфгардско войнство се изсипа в Цинтра от юг, през Марнадалската стълба. А Халмар си намери друг удобен случай да стане мъж. В Марнадал, в Цинтра, в Соден, той се нахвърляше мъжествено срещу черните. И по-късно, когато дракарите нападаха нилфгардските брегове, Халмар с меч в ръка отмъщаваше за своята тъй наречена невеста, за която се носеха слухове, че е загинала. Аз не вярвах, защото не бях забелязал феномена, за който ти разказах... А сега, когато

Халмар разбра за евентуалната спасителна експедиция, той се записа доброволец.

— Благодаря ти за разказа, Крах. Докато те слушах, си отпочинах. И забравих за... грижите си.

— Кога тръгваш, Йенефер?

— В близките дни. Може би дори утре. Остана ми още една последна телекомуникационна връзка.

* * *

Очите на Крах ан Крайт приличаха на очи на ястреб. Пробождаха дълбоко, до дъно.

— А ти, Трис Мериголд, не знаеш ли случайно с кого разговаря за последно Йенефер, преди да разглоби адската машина? В нощта на двайсет и седми срещу двайсет и осми август? С кого? И за какво?

Трис прикри очите си с мигли.

* * *

Пречупеният от диаманта лъч светлина обсипа с отблясъци повърхността на огледалото. Йенефер протегна и двете си ръце и произнесе заклинанието. Ослепителният пламък се превърна в кълбяща се мъгла, която бързо започна да се сгъстява. Появи се изображение на стая, чиито стени бяха покрити с ярки тъкани.

Движение в прозореца. И неспокоен глас:

— Кой е? Кой е там?

— Аз съм, Трис.

— Йенефер? Ти? О, богове! Откъде... Къде си?

— Няма значение. Не ме блокирай, изображението е неустойчиво. И махни свещника, че ме заслепява.

— Готово. Разбира се.

Въпреки че вече беше късно, Трис Мериголд не беше по нощница, но не беше и с работен костюм. Беше облечена с рокля. Както винаги закопчана до шията.

— Можем ли да разговаряме свободно?

— Разбира се.
— Сама ли си?
— Да.
— Лъжеш.
— Йенефер...

— Не можеш да ме измамиш, сополанке. Познавам усмивката ти, нагледала съм й се... Така се подсмиваше, когато започна зад гърба ми да спиш с Гералт. Тогава също си слагаше маска на невинност. И сега тя означава същото, каквото и тогава!

Трис се изчерви. До нея в прозореца се появи Филипа Ейлхарт, облечена с тъмносин мъжки елек със сребърна бродерия.

— Браво — каза тя. — Както винаги проницателна, както винаги мъдра. Както винаги непроницаема. Радвам се да те видя жива и здрава, Йенефер. Радвам се, че безумната телепортация от Монтекалво не е завършила трагично.

— Да допуснем, че наистина се радваш — намръщи се Йенефер. — Въпреки че това е доста смело предположение. Но както и да е. Кой ме предаде?

— Нима това е важно? — вдигна рамене Филипа. — От четири дни се свързваш с предатели. С такива, за които продажността и предателството са втора природа. И с такива, които самата ти подтикна към предателство. Един от тях те предаде. Напълно нормално. Не ми казвай, че не си го очаквала.

— Разбира се, че го очаквах — изсъска Йенефер. — И най-доброто доказателство за това е, че се свързах с вас. А не трябваше.

— Не трябваше. Но щом си се свързала, значи ти е било необходимо.

— Браво. Както винаги мъдра, както винаги проницателна. Свързах се с вас, за да потвърдя, че що се отнася до мен, тайната на вашата ложа е на сигурно място. Няма да ви предам.

Филипа я гледаше изпод спуснатите си мигли.

— Ако смяташ — каза най-накрая тя, — че по този начин ще си купиш време, спокойствие и безопасност, значи си сбъркала. Защо се заблуждаваш, Йенефер? Когато избяга от Монтекалво, ти направи избор, застана от едната страна на барикадата. Който не е с ложата, той е против нея. Сега ще се опиташ да ни изпревариш в търсенето на Цири, а мотивите, от които се ръководиш, са противоположни на

нашите. Ти действаш против нас. Не искаш да допуснеш да използваме Цири за нашите политически цели. Тогава знай: ние ще направим всичко, за да не успееш да я използваш ти за своите — сантиментални — цели.

— Значи война?

— Състезание — усмихна се злъчно Филипа. — Само състезание, Йенефер.

— Честно и благородно?

— Шегуваш ли се?

— Аха. Ясно. Но въпреки това искам честно и открито да ви представя един проблем. Всъщност се надявам да получа нещо в замяна.

— Давай.

— В близките няколко дни, може би дори още утре, ще се случат събития, чиито последствия не съм в състояние да предвидя. Може да се окаже, че нашето състезание и съперничество изведнъж ще изгуби смисъл. По една проста причина. Няма да има състезатели.

Филипа Ейлхарт присви гримираните си със сини сенки очи.

— Разбирам.

— Тогава се постарайте да възстановите репутацията и доброто ми име. Посмъртно. За да не ме смятат за предателка и съучастница на Вилгефорц. Моля ложата за това. Моля и лично теб.

Филипа мълча известно време.

— Молбата се отхвърля — каза най-накрая тя. — С прискърбие ти съобщавам, че твоето реабилитиране не е в интерес на ложата. Ако умреш, ще си умреш като предателка. Ще бъдеш предателка и престъпничка в очите на Цири, защото така ще ни бъде по-лесно да манипулираме момичето.

— Преди да предприемеш нещо, което да застраши живота ти — изведнъж се обади Трис, — остави ни...

— Завещание?

— Нещо, което да ни позволи... Да продължим... Да тръгнем по твоите стъпки. Да намерим Цири. Та нали преди всичко става въпрос за нейното щастие! За нейния живот. Йенефер, Дийкстра намери... определени следи. Ако Цири е при Вилгефорц, то тя е заплашена от ужасна смърт.

— Замълчи, Трис! — викна Филипа Ейлхарт. — Никакви пазарлъци и преговори...

— Ще ви оставя указания — бавно каза Йенефер. — Информация за това, което съм научила, и какво съм предприела. Ще ви оставя следи, по които ще можете да продължите. Но не даром. Щом не искате да ме реабилитирате в очите на света, тогава вървете по дяволите и вие, и вашият свят. Но поне ме реабилитирайте в очите на вещера.

— Не — почти незабавно отвърна Филипа. — Това също не е в интерес на ложата. И за своя вещер ще си останеш предателка и продажна магьосница. Не е в интерес на ложата той да вдига скандали и да мъти водата, опитвайки се да отмъсти, а ако те презира, няма да иска да отмъщава. Всъщност той може също вече да е мъртъв. Или скоро ще умре.

— Информация — глухо каза Йенефер — в замяна на живота му. Спаси го, Филипа.

— Не, Йенефер.

— Защото това не е в интерес на ложата. — В очите на магьосницата грейнаха виолетови пламъци. — Чу ли, Трис? Ето какво представлява твоята ложа. Ето какъв е истинският ѝ облик, какви са истинските ѝ интереси. Какво ще кажеш? Ти беше наставница на момичето, почти като по-голяма сестра, както сама каза. А Гералт...

— Не се опитвай да изкушиш Трис с романтика — отвърна Филипа с огън в очите. — Ние ще намерим момичето и ще го спасим без твоя помощ. А ако ти провърви, то ще се радваме и ще ти бъдем благодарни, защото ще ни отървеш от задължението, ще ни спестиш много грижи. Ще измъкнеш момичето от ръцете на Вилгефорц, а ние ще я измъкнем от твоите. А Гералт? Кой е този Гералт?

— Чу ли я, Трис?

— Прости ми — отвърна глухо Трис Мериголд. — Прости ми, Йенефер.

— О, не, Трис. Никога.

* * *

Трис седеше, забила поглед в пода. Очите на Крах ан Крайт бяха като ястребови.

— На следващия ден след тайната свръзка — изрече бавно ярлът на островите Скелиге, — тази, за която ти, Трис Мериголд, нищо не знаеш, Йенефер отплава от Скелиге, поемайки курс към падината Седна. Когато я попитах защо отива точно там, тя ме погледна в очите и отвърна, че възнамерява да разбере по какво се различават естествените от неестествените катастрофи. Отплава с два дракара, „Тамара“ и „Алкионе“, с екипажи, съставени изключително от доброволци. Това се случи на двацет и осми август, преди две седмици. Повече не я видях.

— Кога разбра...

— Пет дни по-късно — прекъсна я грубо той. — Три дни след септемврийското новолуние.

* * *

Седящият пред ярла капитан Аса Тязи беше неспокоен. Облизваше устни, въртеше се на пейката, чупеше пръстите си така, че ставите му хрущяха.

Червеното слънце, което най-последно беше пробил натрупаните облаци, бавно се спускаше зад Спикерог.

— Говори, Аса — заповяда Крах ан Крайт.

Аса Тязи силно се изкашля.

— Движехме се бързо — започна той. — Вятърът беше попътен, не падахме под дванайсет възела. Тогава, на двацет и девети, видяхме нощната светлина на фара на Пейкс де Мар. Бяхме се отклонили малко на изток, за да не се натъкнем на някой нилфгардец... На разсъмване, в деня преди септемврийското новолуние, навлязохме в района на падината Седна. И тогава магъосницата повика мен и Гутлаф...

* * *

— Трябват ми доброволци — каза Йенефер. — Само доброволци. Не повече, отколкото са нужни, за да управляват за кратко

време дракара. Не знам колко хора са необходими, не съм запозната. Но ви моля да не оставяте на „Алкионе“ нито един излишен човек. И повтарям — само доброволци. Онова, което смятам да направя, е много опасно. Много по-опасно от морска битка.

— Разбирам — кимна старият сенешал. — И се кандидатирам пръв. Аз, Гутлаф, син на Свен, ви моля да ми окажете тази чест.

Йенефер дълго го гледа в очите.

— Добре — каза тя. — Но всъщност вие ми оказвате чест.

* * *

— Аз също се кандидатирах — каза Аса Тязи. — Но Гутлаф не се съгласи. Каза, че някой трябва да командва „Тамара“. Накрая се събраха петнайсет доброволци. Включително и Халмар...

Крах ан Крайт повдигна вежди.

* * *

— Колко души са нужни, Гутлаф? — повтори магьосницата. — Колко са необходими? Моля те, преброй ги точно.

Сенешалът размишлява известно време и накрая каза:

— С девет души ще се оправим. Ако не е много продължително... Но тук разполагаме с толкова доброволци, че няма нужда...

— Избери осем от тези петнайсет — рязко го прекъсна тя. — Сам ги подбери. Заповядай на избраните да се качат на „Алкионе“. Другите да останат на „Тамара“. И да, сама ще определя един от онези, които ще останат. Халмар!

— Не, госпожо! Не можеш да ми причиниш това! Аз сам пожелах и ще остана до теб. Искам да бъда...

— Млъкни! Ти ще останеш на „Тамара“! Това е заповед! Още една дума и ще заповядам да те завържат за мачтата!

* * *

— Продължавай, Аса.

— Магичката, Гутлаф и осемте доброволци се качиха на „Алкионе“ и се отправиха към Падината. Както беше заповядано, ние, на „Тамара“, се държахме настрана, но така, че да не изоставаме много. Времето, което до този момент беше на наша страна, изведнъж започна да прави дяволски номера. Истината ви казвам, направо дяволски си бяха, защото това беше нечиста сила, ярле... Нека ме вържат под кила, ако лъжа...

— Разказвай нататък.

— Там, където бяхме ние, тоест „Тамара“, морето беше спокойно. Само леко подухваше ветрец и небето беше притъмняло така, че денят се превърна в нощ. А там, където беше „Алкионе“, се разбушува пъкълът. Внезапно. Истински пъкъл.

* * *

Платната на „Алкионе“ изведнъж запляскаха толкова силно, че се чуха чак на „Тамара“. Небето притъмня, покри се с облаци. Морето, което около „Тамара“ беше напълно спокойно, се развълнува и започна да блъска гигантски вълни в корпуса на „Алкионе“. Някой извика нещо, друг подхвана вика и след миг крещяха всички.

Под насочения към „Алкионе“ конус от черни облаци корабът подскачаше по вълните като коркова тапа, въртеше се, усукваше се и се мяташе насам-натам. Ту носът му, ту кърмата се скриваха под водата. Понякога дракарът за по няколко минути се скриваше напълно от погледите им, виждаше се само раираното му платно.

— Това е магия! — извика някой зад гърба на Аса. — Дяволска магия!

Водовъртежът увеличава „Алкионе“ все по-бързо и по-бързо. Щитовете, които центробежната сила откъсна от бордовете, полетяха във въздуха като дискове; наляво и надясно се разлетяха начупени гребла.

— Спускайте платната! — изрева Аса Тязи. — И хващайте греблата! Тръгваме след тях! Трябва да ги спасим!

Но вече беше твърде късно.

Небето над „Алкионе“ стана черно, зигзагообразни мълнии пронизваха мрака и оплитаха дракара като пипала на медуза. Скупчените във фантастични фигури облаци се завъртяха в гигантска фуния. Дракарът също се завъртя в нея с невероятна бързина. Мачтата се счупи като сламка, разкъсаното платно излетя над гребените на вълните като огромен албатрос.

— Гребете, момчета!

Но през собствените си викове, през оглушителния рев на стихията, те продължаваха да чуват воплите на хората от „Алкионе“. Вопли, толкова ужасяващи, че им настръхнаха косите. На тях, старите морски вълци, кървавите берсерки, моряците, които бяха видели и чули толкова много през живота си.

Те отпуснаха греблата, осъзнавайки собственото си безсилие. Седяха замаяни, спряха дори да викат.

„Алкионе“ продължаваше да се върти, постепенно издигайки се над вълните. И се носеше все по-нагоре и по-нагоре. Те видяха изтичащата вода, обраслия с раковини и водорасли кил. Видяха черна фигура, падащо във водата тяло. После второ. И трето.

— Те скачат! — изрева Аса Тязи. — Гребете, момчета, не спирайте! С всички сили! Да вървим на помощ!

„Алкионе“ се издигна още по-нависоко, поне на сто лакти над врящата и кипяща морска повърхност. И продължаваше да се върти. Невидима сила всмукваше в струпаните облаци огромното, просмукано с вода, оплетено в огнена мрежа от мълнии вретено.

Изведнъж въздухът се разцепи от оглушителен взрив. Тласканата напред от силата на петнайсет двойки гребла „Тамара“ подскочи като при таранен удар и отлетя назад. Тязи изгуби палубата под краката си. Той падна, удряйки челото си в борда.

Не успя да се изправи със собствени сили, вдигнаха го. Той беше зашеметен, въртеше и тръскаше глава, залиташе, крещеше нещо нечленоразделно. Чуваше виковете на екипажа приглушено, като през дебела стена. С усилие, олюлявайки се като пиян, той се добра до борда и впи пръсти в релинга.

Вихрите бяха утихнали, вълните се бяха успокоили. Но небето все още беше черно от кълбетата дим.

От „Алкионе“ нямаше нито следа.

* * *

— Нямаше никаква следа, ярле. Само части от въжетата и отломки... Нищо друго.

Аса Тязи млъкна, гледайки към слънцето, което изчезваше зад обраслите върхове на Спикерог. Замисленият Крах ан Крайт не го подкани да продължи.

— Не е ясно — продължи най-накрая Аса Тязи — колко са успели да скочат, преди „Алкионе“ да потъне в онези дяволски облаци. Но колкото и да са скочили, нито един не оцеля. А ние, въпреки че не жалехме нито време, нито сили, успяхме да извадим само два трупа. Две тела, които се носеха по водата. Само две.

— И тялото на магьосницата не беше сред тях? — с променен глас попита ярлът.

— Не.

Крах ан Крайт дълго мълча. Слънцето съвсем се скри зад Спикерог.

— Изчезна старият Гутлаф, син на Свен — отново заговори Аса Тязи. — Явно крабовете на дъното на Седна вече са го оглозгали до последната костичка. Безследно изчезна и магьосницата... Ярле, хората започват да говорят... Че всичко това е по нейна вина. Нейното наказание за престъпленията й...

— Глупости!

— Тя загина — промърмори Аса — в падината Седна. На същото място, където някога загинаха Павега и Дуни... Ама че случайност...

— Това не беше случайност, не — убедено отвърна Крах ан Крайт. — Нито тогава, нито сега — не е било случайно.

[1] *Aurora borealis* (лат.) — Северно сияние. — Б.пр. ↑

[2] Стрападо — изтезание, при което ръцете на измъчвания се завързват отзад и той увисва на тях. — Б.пр. ↑

[3] *De profundis* (лат.) — от бездната. — Б.пр. ↑

- [4] *Tandem* (лат.) — най-накрая. — Б.пр. ↑
- [5] *Fundamentum* (лат.) — основа. — Б.пр. ↑
- [6] *Propria manu* (лат.) — със собствените си ръце. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Болката и мъчението на страдация произлизат от законите на природата, а за реализирането на целите на природата е необходимо съществуването както на страдация, така и на онзи, който му причинява страдание и е щастлив от това. Тази истина трябва да премахне угризенията на съвестта от всички тирани и злодеи. Без да са принудени да се сдържат, те трябва да вършат смело всичко, което роди въображението им, тъй като това им подсказва гласът на природата.

Ако природата тайно ни вдъхновява да вършим зло, то явно злото е необходимо.

Донасиен Алфонс
Франсоа дьо Сад

Грохотът на отварящите се, а след това затварящи се врати на килията събуди по-малката от сестрите Скара. По-голямата седеше до масата и методично изстъргваше кашата, полепнала по дъното на калаената купа.

— Какво стана в съда, Кена?

Йоана Селборн, наричана Кена, безмълвно седна на нара, облегна лакти на коленете си и подпря главата си с ръце.

Младата Скара се прозя, оригна се и гръмко изпусна газове. Разположилият се на противоположния нар Кохут промърмори нещо неразбираемо и се обърна. Той беше обиден на Кена, на сестрите и на целия свят.

По установена традиция в нормалните затвори арестантите се разделяха по пол. Във военните цитадели беше различно. Още император Фергус вар Емрейс, издавайки специален декрет за

равноправието на жените в имперската армия, беше заявил, че щом ще има еманципация, нека да е докрай — равноправието трябва да бъде пълно и абсолютно, без никакви изключения или отстъпки за който и да е от половете. Оттогава във всички крепости и цитадели на Империята арестантите и арестантките пребиваваха заедно.

— Е, какво стана? — повтори по-голямата Скара. — Пускат ли те?

— Да, бе! — отвърна с горчивина Кена, без дори да вдига глава от ръцете си. — Ще извадя късмет, ако не ме обесят. По дяволите! Казах цялата истина, нищо не скрих, тоест почти нищо. Когато започнаха да ме разпитват, още отначало тези кучи синове ме изкараха идиотка пред всички, после се оказа, че съм личност, която не заслужава доверие, и престъпен елемент, а накрая се оказа, че съм съучастница в заговор за метеж.

— Метеж? — почеса се по главата голямата Скара, сякаш разбираше за какво става въпрос. — А, щом е метеж, тогава... Дупе да ти е яко, Кена.

— Като че ли не знам.

Малката Скара се протегна, отново се прозя широко и звучно, скочи като леопард от горния нар, с енергичен ритник отблъсна изпречилата ѝ се табуретка на Кохут и се изплю до нея. Кохут изръмжа, но не се осмели да направи нищо повече.

Кохут беше смъртно обиден на Кена. И се страхуваше от сестрите.

Когато три дни по-рано доведоха Кена, твърде скоро се разбра, че макар и по принцип да приемаше еманципацията и равноправието на жените, Кохут имаше собствено мнение по въпроса. Посред нощ той наметна одеяло върху горната половина на тялото на Кена и възнамеряваше да се възползва от долната, което може би щеше да му се удаде, ако изведнъж не беше започнал да вие като върколак и да танцува из килията като ухапан от тарантула. От чиста отмъстителност Кена телепатично го принуди да падне на четири крака и да започне ритмично да си удря главата в обкованата с желязо врата на килията. Когато разтревожените от страшния грохот стражи отвориха вратата, Кохут си блъсна темето в единия от тях, за което веднага получи пет удара с обкована в желязо палка и още толкова ритника. В резултат на това онази нощ Кохут не изпита блаженството, на което се беше

надявал. И се разсърди на Кена. Дори не си и помисляше за отмъщение, защото на следващата сутрин в килията попаднаха сестрите Скара и така нежният пол се оказа мнозинство, а както по-късно се изясни, мнението на сестрите за равноправието почти съвпаднаше с Кохутовото, но беше напълно противоположно по отношение на предназначенията роли на половете. Младата Скара хвърляше хищнически погледи към мъжа и изричаше недвусмислени закани, а голямата се хилеше, потривайки ръце. В резултат на това Кохут спеше, сграбчил табуретка, която смяташе да използва, ако се наложи, за да защити своята чест. Само че шансовете и перспективите му бяха нищожни — и двете Скара служеха във фронтовите войски и бяха ветеранки от много сражения, така че една табуретка нямаше да ги изплаши; когато решаха да изнасилват, изнасилваха, дори и ако мъжът е въоръжен с бойна брадва. Но Кена беше сигурна, че сестрите просто се шегуват. Е, почти сигурна.

Сестрите Скара лежах в затвора за нанасяне на побой над офицер, а срещу главен интендант Кохут се водеше дело, свързано с мащабна, прочута и обхващаща все по-широки кръгове афера — кражба на армейски лъкове.

— Да, дупе да ти е яко, Кена — повтори голямата Скара. — Мисля, че си се забъркала в голяма каша. По-точно — забъркали са те. И как, по дяволите, не съобрази веднага, че това е политическа игра!

— Ха! — отвърна Кена.

Скара я погледна, без да е наясно как да разбира едносричното възклицание. Кена отмести поглед.

„Няма да тръгна да ви разправам онова, което премълчах пред съдиите — помисли си тя. — Тоест, че знаех в каква каша се забърквам. И как и по какъв начин разбрах това.“

— Гъста каша си забъркала — мъдро отбеляза малката Скара, по-глупавата, която — Кена беше убедена в това — изобщо не разбираше за какво става дума.

— И какво стана с цинтрийската принцеса? — не отстъпваше голямата Скара. — Накрая я спипахте, нали?

— Спипахме я. Ако може така да се каже. Кой ден сме днес?

— Двайсет и втори септември. Утре е Равноденствието.

— Ха! Какво невероятно съвпадение. Утре става точно година след събитията... Цяла година...

Кена се изпъна върху нара и подложи ръце под главата си. Сестрите мълчаха, надявайки се, че това е встъпление към разказа.

„Нищо няма да получите, сестрички — помисли си Кена, гледайки към надрасканите върху дъските на горния нар неприлични рисунки и още по-неприлични надписи. — Никакъв разказ няма да има. И работата дори не е там, че Кохут вони на проклет доносник или ключов свидетел. Аз просто не искам да си спомням. За онова, което се случи преди година, след като Бонхарт ни се изплъзна в Клармон.

Пристигнахме там със закъснение от два дни — започна да си припомня тя. — Следите вече бяха успели да изстинат. Никой не знаеше накъде е тръгнал ловецът на глави. Никой, освен търговеца Хувенагел, разбира се. Но той не пожела да говори със Скелен и дори не го пусна под покрива си. Предаде му чрез слугите си, че не разполага с време и няма да му даде аудиенция. Кукумявката се надуваше и се пъчеше, но нищо не можа да направи. Нали бяхме в Ебинг, а там той нямаше никакви правомощия. А по другите, нашите си начини, нямаше как да се доберем до Хувенагел, защото той си имаше лична армия в Клармон, а не биваше да започваме война...

Така че Бореас Мун душеше, Дакре Силифант и Ола Харшейм се занимаваха с подкупите, Тил Ехрад — с елфическа магия, а аз подслушвах мислите, но това не ни даде много. Накрая разбрахме, че Бонхарт е излязъл през южните порти на града. А преди да потеглим...

В Клармон имаше един храм, малък, с лиственици... Край южните порти, близо до търговския площад. Преди да напусне Клармон, Бонхарт изтезавал Фалка с ловджийски камшик на площадката пред храма. Пред очите на всички, включително и пред жреците от храма... Крещял, че ще ѝ покаже кой е господарят. Че сега ще ѝ даде да се разбере с тоягата, че никой няма да скочи да я защити, да се застъпи за нея — нито хората, нито боговете.“

Малката Скара гледаше през прозореца, хванала се за решетката. Голямата ядеше каша от паницата. Кохут взе табуретката, легна и се зави с одеялото.

От караулното помещение се разнесе звън, обадиха се стражите от крепостните стени.

Кена се обърна с лице към стената.

„Няколко дни по-късно се срещнахме — помисли си тя. — Аз и Бонхарт. Лице в лице. Гледах го в нечовешките рибешки очи, мислейки

само за едно — как е биел момичето. И проникнах в мислите му... За миг. И се почувствах така, сякаш съм си пъхнала главата в разкопан гроб...

Това беше по време на Еквинокцията.

А един ден по-рано, на двацет и втори септември, усетих, че сред нас се е вмъкнал невидим човек.“

* * *

Стефан Скелен, императорският коронер, я изслуша, без да я прекъсва. Но Кена видя как лицето му се променя.

— Повтори, Селборн — процеди през зъби той. — Повтори, че не вярвам на ушите си.

— По-внимателно, господин коронер — промърмори тя. — Преструвайте се на ядосан... Сякаш съм дошла при вас с молба, а вие не разрешавате... Това за пред другите. Не греша, сигурна съм. Вече втори ден сред нас се движи някой невидим. Невидим шпионин.

Не можеше да се отрече, че Кукумявката беше умен, бързо схващаше.

— Не, Селборн, не разрешавам! — отвърна гръмогласно той, без да пести актьорския патос и в тона, и в мимиката. — Дисциплината е задължителна за всички. Никакви изключения. Не разрешавам!

— Но поне ме изслушайте, господин коронер. — Кена нямаше таланта на Кукумявката, не успя да скрие неестествеността в гласа си, но в разиграваната сценка напрегнатостта и безпокойството на молителката бяха оправдани. — Благоволете поне да ме изслушате...

— Говори, Селборн. Само че кратко и ясно.

— Той ни шпионира от два дни — промърмори тя, давайки си вид, че смирено излага своите съображения. — Още от Клармон. Върви тайно след нас, а когато лагеруваме, идва невидим, върти се сред хората, слуша.

— Слуша, проклетият шпионин. — На Скелен не му трябваше да се преструва на суров и ядосан, гласът му и бездруго вибрираше от ярост. — Как го засече?

— Когато онзи ден давахте заповеди на господин Сицифант пред кръчмата, котаракът, който спеше на скамейката, изсъска и присви

уши. Това ми се стори подозрително, защото край него нямаше никой... А след това чух нещо като мисли, чужди мисли, и воля. Нещо обичайно за мен, господин коронер, такива чужди мисли са като силни викове... И започнах да слушам, силно, двойно по-силно, и го чух.

— Винаги ли можеш да го чуваш?

— Не, невинаги. Той има някаква магическа защита. Чувам го само когато е много близо, и то не всеки път. Затова трябва да се преструваме, защото не е ясно дали не се крие някъде наблизко.

— Само да не го изплашим — процеди през зъби Кукумявката.
— Само да не го изплашим. Трябва ми жив, Селборн. Какво предлагаш?

— Да го накараме да сгреша.

— Да сгреша?

— По-тихо, господин коронер.

— Но... няма значение. Добре. Давам ти пълна свобода на действие.

— Утре направете така, че да отседнем в някое село. Останалото е моя работа. А сега за пред останалите ме наругайте както трябва и ще се махна.

— Не мога да те наругая — усмихна ѝ се той с очи и леко намигна, след което веднага си наложи маската на строг началник. — Доволен съм от вас, госпожо Селборн.

Той каза „госпожо“. Госпожо Селборн. Като на офицер.

Скелен отново ѝ намигна и едновременно с това махна с ръка, играейки ролята си по възхитителен начин:

— Не! Отказвам на молбата! Кръгом и марш!

— Слушам, господин коронер.

* * *

На следващия ден, навечер, Скелен обяви престой в едно селце край река Лете. Селото беше богато. Обградено с ограда от колове, в него се влизаше през изящни въртящи се врати от борови греди. Селото се казваше Говорог, а името му идваше от мъничък параклис, в който стоеше изплетена от слама фигурка, изобразяваща еднорог.

„Спомням си — мислеше си Кена, — как се присмивахме на това сламено божество, а кметът с важна физиономия обясняваше, че свещеният говорог, покровител на селото, преди много години бил златен, после станал сребърен, след това меден, имало няколко костени варианта и няколко от благородна дървесина. Но непрекъснато ги крадели. Идвали отдалеч, за да ги откънат. Така че било много по-спокойно, ако говорогът е направен от слама.

Разположихме се на лагер в селото. Както се бяхме уговорили, Скелен се настани в отделна къща за гости.

След по-малко от час хванахме невидимия шпионин. По класическия начин.“

* * *

— Моля, приближете се — гръмогласно настоя Кукумявката. — Приближете се и погледнете този документ... Готово ли е? Всички ли са тук? Да не се налага да обяснявам два пъти.

Ола Харшейм, който току-що беше отпил от ведрото малко мляко, облиза устните си и изцапаните с каймак мустаци, остави съда, огледа се и преброи хората. Дакре Силифант. Берт Бригден. Нератин Цека. Тил Ехрад. Йоана Селборн...

— Дуфиций го няма.

— Извикайте го.

— Крийл! Дуфи Крийл! При командира на съвещание! За важни заповеди. Бегом!

Дуфиций Крийл връхлетя задъхан в стаята.

— Всички са тук, господин коронер — доложи Ола Харшейм.

— Отворете прозореца. Така смърди на чесън, че може да се издушим. Отворете и вратата, да стане течение.

Бригден и Крийл бързо отвориха вратата и прозореца. Кена за пореден път се убеди, че от Кукумявката би излязъл отличен актьор.

— Моля, приближете се, господа. Получих от императора ето този документ. Секретен и изключително важен. Моля за внимание...

— Сега! — извика Кена, като същевременно изпрати силен насочен импулс, който по въздействието си върху сетивата би могъл да се сравни с удар на мълния.

Ола Харшейм и Дакре Силифант грабнаха ведрата и едновременно плиснаха млякото към посоченото от Кена място. Тил Ехрад измъкна скритата под масата кофа с брашно и я изсипа със замах. На пода на стаята се материализира млечно-брашния фигура, първоначално безформена. Но Берт Бригден беше нащрек. Безпогрешно прецени къде може да се намира главата на „пирога“, и с всичка сила стовари върху тази глава железния тиган.

След това всички вкупом се нахвърлиха върху облепения с мляко и брашно шпионин, смъкнаха му шапката-невидимка и го хванаха за ръцете и краката. Обърнаха масата с краката нагоре и завързаха за тях крайниците на пленника. Свалиха му ботушите и партенките, а едната партенка напъхаха в отворената му за вик уста.

За да завърши делото, Дуфиций Крийл цапардоса заловения по ребрата, а останалите с удоволствие наблюдаваха как очите на шпионина се изцъклят.

— Чудесна работа — похвали ги Кукумявката, който през цялото време беше стоял, без да помръдва, със скръстени ръце. — Браво! Поздравявам ви. И най-вече вас, госпожо Селборн.

„Дявол да го вземе — помисли си Кена. — Ако продължава така, наистина може да стана офицер.“

— Господин Бригден — каза студено Стефан Скелен, застанал над разтворените крака на пленника. — Моля, оставете желязото в ъгъла. Господин Ехрад, ако обичате, наглеждайте край къщата да не се навъртат деца.

Той се наведе и погледна пленника в очите.

— Отдавна не си се показвал, Риенс. Вече започвах да си мисля дали не ти се е случило някакво нещастие.

* * *

В караулното помещение удари камбаната — сигнал за смяна на вахтата. Сестрите Скара мелодично хъркаха. Кохут примляскваше насън, прегърнал табуретката.

„Преструваше се на смелчага — спомняше си Кена. — Риенс. Магьосникът Риенс, превърнат в прясноизпечена «пирога» и привързан към краката на масата. Преструваше се на смелчага, но

никого не можеше да заблуди, най-малко пък мен. Кукумявката ни предупреди, че той е магьосник, затова му разбърках мислите — да не може нито да прави магии, нито да потърси магическа помощ. Като междуременно ги четях. Той блокираше достъпа, но щом надуши дима от въглените в огнището, с които нажежаваха желязото, магическите му защиты и блокади се пръснаха по шевовете като стари панталони и аз можех да си чета колкото си искам. Мислите му по нищо не се различаваха от мислите на другите хора, които бях чела в подобни ситуации — хора, които предстои да бъдат изтезавани. Мисли разхвърляни, разпилени, изпълнени със страх и отчаяние. Мисли студени, лигави, мокри и вонящи. Като вътрешностите на труп. И въпреки това, когато измъкнаха партенката от устата му, магьосникът Риенс продължаваше да се прави на смелчага.“

* * *

— Е, добре, Скелен! Хванахте ме, печелите! Поздравления! Покланям се пред техниката, професионализма и специализацията! Отлично обучени хора, за завиждане си. А сега те моля да ме освободиш от тази неудобна поза.

Кукумявката си придърпа един стол и седна на него, отпусвайки брадичка върху скръстените си върху облегалката ръце. Гледаше пленника си отгоре надолу. И мълчеше.

— Заповядай да ме освободят, Скелен — повтори Риенс. — А после накарай подчинените си да се махнат. Онова, което трябва да ти кажа, е предназначено само за твоите уши.

— Господин Бригден — попита Кукумявката, без да обръща глава, — какъв е цветът на желязото?

— Само още минутка, господин коронер.

— Госпожа Селборн?

— Сега ми е трудно да го чета — сви рамене Кена. — Твърде много го е страх, страхът заглушава всички други мисли. А мисли има предостатъчно! Включително такива, които се опитва да скрие. С магическо покривало. Но за мен това не е проблем, мога...

— Няма да е необходимо. Ще го разпитаме по класическия начин, с нажежено желязо.

— По дяволите! — изкрещя шпионинът. — Скелен! Нали нямаш намерение...

Кукумявката се наведе и изражението на лицето му леко се промени.

— Първо, за теб съм господин Скелен — процеди той през зъби. — Второ, да, точно така, смятам да ти препека ходилата, Риенс. И ще го направя с неописуемо удоволствие. Защото ще гледам на това действие като на възстановяване на историческата справедливост. Мога да се обзаложа, че не ме разбираш.

Риенс мълчеше, затова Скелен продължи:

— Виждаш ли, Риенс, посъветвах Ватие де Ридо да ти препече петите още тогава, преди седем години, когато ти пълзеше в имперското разузнаване, виейки като куче за милост, готов да станеш предател и двоен агент. Повторих съвета си преди четири години, когато лижеше краката на Емхир, посредничейки в контакта му с Вилгефорц. Когато във връзка с преследването на цинтрийката изведнъж израсна от най-обикновен дребен агент под прикритие до едва ли не пръв резидент, се хванах на бас с Ватие, че ако те опекаш, ще си кажеш на кого служиш... Не, не се изразих точно. Че ще изброиш всички, на които служиш. И всички, на които изменяш. И му казах, че ще се изненада в колко много точки съвпадат тези два списъка. Какво да се прави, Ватие де Ридо не ме послуша. И сега сигурно съжалява. Но не всичко е загубено. Ще те препека леко, а когато узная всичко, което искам да знам, ще те предам в ръцете на Ватие. А той ще ти съдере кожата, по мъничко, на малки парчета.

Кукумявката измъкна от джоба си парцалче и шишенце с парфюм. Обилно напои парцалчето и го сложи на носа си. Парфюмът ухаеше приятно на мускус, но на Кена ѝ се гадеше.

— Желязото, господин Бригден.

— Следя ви по заповед на Вилгефорц! — изкрещя Риенс. — Заради момичето е! Следейки отряда ви, се надявах да ви изпреваря и да се добера преди вас до този ловец на глави! Трябваше да опитам да му отнема момичето! От него, не от вас! Защото вие се каните да я убиете, а Вилгефорц я иска жива! Какво още искате да знаете? Ще ви кажа. Всичко ще ви кажа!

— Хей, хей! — възкликна Кукумявката. — Не толкова бързо, Риенс, че главата може да ме заболи от този шум и изобилието от

информация. Господа, представяте ли си какво ще стане, когато го препечем? Ще ни надуе главите!

Крийл и Силифант се разсмяха гръмко. Кена и Нератин Цека не се присъединиха към веселбата. Не се присъедини и Берт Бригден, който в този момент критично оглеждаше извадения от огъня прът. Желязото беше толкова нажежено, че не приличаше на желязо, а на пълна с течен огън стъклена тръба.

Риенс го видя и пискливо закрещя:

— Знам как да намерите ловеца и момичето! Знам, знам! Ще ви кажа!

— Естествено, че ще ни кажеш.

Кена, която продължаваше да чете мислите му, се намръщи, поемайки вълните от отчаян, безсилен гняв. В мозъка на Риенс нещо отново се скъса, поредната преграда. „От страх той ще си каже всичко — помисли си Кена, — всичко, което смяташе да крие до края, като коз, асо, с което да може да бие всички останали аса по време на последното, решаващо разиграване при най-високите залози. Сега, заради обикновения отвратителен страх от болката, той ще пропилее това асо.“

В този миг в главата ѝ нещо изщрака, тя почувства огън в слепоочията си, последван от неочакван студ.

Сега вече знаеше скритата мисъл на Риенс.

„О, богове — помисли си. — В какво се забърках...“

— Ще кажа — извика магьосникът, изчервявайки се и впивайки изцъклени очи в лицето на коронера. — Ще ви кажа нещо наистина важно! Скелен! Ватие де Ридо...

Кена изведнъж чу друга, чужда мисъл. Видя как Нератин Цека се придвижва към вратата, сложил ръка на дръжката на кинжала си.

Зазвънтяха шпаги, в стаята влетя Бореас Мун.

— Господин коронер! Побързайте, господин коронер! Те пристигнаха... Няма да повярвате кой!

С един жест Стефан спря Бригден, който вече поднасяше желязото към петите на шпионина.

— Трябва да играеш в лотарията, Риенс — каза коронерът, поглеждайки през прозореца. — През живота си не съм виждал на някой да му върви толкова много!

През прозореца се виждаше тълпа, а в центъра на тълпата — двама конници. От пръв поглед Кена разбра кои са те. Знаеше кой е слабият мъж с белите рибешки очи, възседнал едър дорест кон. И кое е момичето с пепеляворуси коси върху прекрасната врана кобила. Ръцете на момичето бяха вързани, около врата ѝ имаше нашийник. Подпухналите ѝ устни бяха насинени.

* * *

Висогота се върна в колибата в отвратително настроение — потиснат, мълчалив, дори ядосан. Това беше резултат от разговора със селянина, който беше дошъл с лодка да вземе кожи. Може би за последен път преди пролетта, беше казал селянинът. Времето се разваля все повече с всеки изминал ден. Лапавицата и вятърът са такива, че да те е страх да влезеш във водата. Сутрин локвите са покрити с лед, току-виж и сняг може да завали всеки момент, а след него — студове, скоро и реката ще замръзне, тогава прибирай лодката в плевника и вади шейната. Но из Переплут, нали знаеш, с шейна не става...

Селянинът беше прав. Надвечер се струпяха облаци, от тъмносиньото небе се посипаха бели парцали. Поривистият вятър пречупи сухите тръстики и разпени водната повърхност. Стана пронизващо, осезаемо студено.

„Вдругиден — помисли си Висогота, — е празникът Саовине. По елфическия календар след три дни е Нова година. По човешкия трябва да почакаме още два месеца.“

Келпи, враната кобила на Цири, тропаше и пръхтеше в обора.

Когато влезе в колибата, завари Цири да рови в един сандък. Той ѝ позволяваше това, дори го одобряваше. Първо, това беше съвсем ново занимание след язденето на Келпи и прелистването на книгите. Второ, в сандъците имаше много вещи на дъщеря му, а момичето се нуждаеше от топли дрехи. Няколко пъти смени дрехи, тъй като в студа и влагата бяха необходими дълги дни, преди изпраните парцали да изсъхнат изцяло.

Цири избираше, мереше, отхвърляше, заделяше настрани. Висогота седна на масата, изяде два сварени картофа и оглозга едно

пилешко крилце. Мълчеше.

— Добра работа — показа Цири предметите, които Висогота не беше виждал от много години и дори беше забравил за съществуването им. — И те ли са на дъщеря ти? Тя обичаше ли да кара кьнки?

— Обожаваше. Не можеше да дочака зимата.

— Мога ли да ги взема?

— Вземай каквото ти хареса — сви той рамене. — На мен не ми трябва. Ако ти вършат работа и обувките ти стават... Багажа ли си приготвяш, Цири? Да не се каниш да тръгваш?

Тя се вторачи в купчината дрехи. След кратко мълчание каза:

— Да, Висогота. Така реших. Разбираш ли... Не трябва да губя нито минута повече.

— Сънищата ти?

— Да. Видях много неприятни неща. Не съм сигурна дали това вече се е случило или ще се случи в бъдеще. Нямам представа дали ще успея да го предотвратя... Но трябва да вървя. Разбираш ли, преди време се сърдех на близките си, че не са дошли да ми помогнат. Че са ме зарязали на произвола на съдбата... А сега си мисля, че самите те се нуждаят от помощ. Трябва да потеглям.

— Зимата идва.

— Затова трябва да тръгна още сега. Ако остана — ще се проточи до пролетта... И до пролетта ще се терзая от безделие и несигурност, ще ме измъчват кошмари. Не, трябва да вървя, да тръгна веднага, да се опитам да намеря Кулата на лястовицата. Онзи телепорт. Ти сам пресметна, че до езерото има петнайсет дни път. Значи ще пристигна преди ноемврийското пълнолуние...

— Точно сега не трябва да напускаш убежището — промълви той с усилие. — Сега — не бива. Ще те хванат... Твоите преследвачи... са много близо. Сега не можеш...

Цири хвърли на пода блузката и скочи като пружина.

— Научил си нещо — рязко отсече тя. — От селянина, който взе кожата. Говори.

— Цири...

— Моля те, кажи ми!

И той ѝ каза. А по-късно съжали за това.

* * *

— Сякаш дяволът ги беше изпратил, добри ми господин отшелнико — избъбри селянинът, откъсвайки се за миг от кожата. — Самият дявол. Още от Равноденствието обикаляха из горите, търсеха някаква девойка. Плашеха, крещяха, заканваха се, но после продължаваха нататък, защото никого не успяваха да уплашат. Ала сега измислиха нещо друго: оставиха по някои села и махали едни такива, как ги викаха... Постове някакви... Обаче изобщо не постят, добри господине, защото всеки от тях се тъпче до пръсване, а в село има по трима-четирима от негодниците. Пълно разорение... Ще висят така цяла зима, докато момичето, което причакват, не излезе от скривалището си и не намине през някое село. Тогава най-накрая ще свърши проклетият им пост.

— И при вас ли ги има?

Човекът се натъжи, изскърца със зъби.

— При нас — не. Провървя ни. Но в Дун Дара, на половин ден път от нас, има четирима... Настанили са се в селската кръчма. Проклети мерзавци, господин отшелнико. Закачали момичетата, а когато мъжете им се опълчили, ги убили, добри ми господине, без милост. Утрепали ги...

— Убили са хора?

— Двама. Кмета и още един. И има ли наказание за такива злодеи, добри ми господине? Няма нито наказание, нито закон! Един майстор на колела, който избяга от Дун Дара при нас с жена си и дъщеря си, казва, че някога по света бродели вещери... Те въвеждали ред и изкоренявали всякакво злодейство. Ех, да можехме да извикаме един вещер в Дун Дара, за да се разправи с тези мерзавци...

— Вещерите убиват чудовища, не хора.

— Та това са зверове, добри ми господин отшелнико, не са никакви хора. Чудовища, дошли от пъкъла. Вещер им трябва, казвам ти, вещер... Време е да тръгвам, добри ми господин отшелнико... Студ иде! Скоро ще прибера лодката и ще изкарам шейната... А срещу ония мерзавци в Дун Дара, добри ми господине, е нужен вещер...

* * *

— Така е — повтори през зъби Цири. — Самата истина. Нужен е вещер... Или вещерка. Четирима са, така ли? В Дун Дара? А къде се намира това село Дун Дара? Нагоре по реката? Може ли да се стигне през горичката?

— О, богове — прекъсна я Висогота. — Цири, нали не мислиш сериозно...

— Не призовавай боговете, ако не вярваш в тях. А аз знам, че ти не вярваш.

— Да оставим на мира моя мироглед! Цири, какви дяволски мисли ти минават през главата? Как изобщо можеш...

— А сега ти остави на мира моя мироглед, Висогота! Знам как трябва да постъпя! Аз съм вещерка!

— Ти си млада и неуравновесена личност! — избухна Висогота. — Ти си травмирано, огорчено, невротично дете на ръба на нервен срив. На всичко отгоре си обзета от мисълта за отмъщение! Заслепена си от жажда за възмездие! Нима не го разбираш?

— Разбирам го по-добре от теб! — възкликна тя. — Защото ти нямаш никаква представа какво е отмъщение, понеже никога не си преживявал онова, на което бях подложена аз. И нямаш никаква представа какво е истинското зло!

Тя избяга навън, хлопвайки зад гърба си вратата, през която в стаята веднага нахлу пронизващият зимен вятър. След няколко секунди Висогота чу цвилене и тропот на копита.

Висогота грабна раздразнено калаената чиния на масата. „Да върви — помисли си той. — Нека изкара злобата си.“ Той не се страхуваше за нея, тя често яздеше из блатата и денем, и нощем, познаваше пътеките, бентовете, островчетата и плитчините. А ако се изгубеше, беше достатъчно да отпусне поводите и враната Келпи щеше да намери пътя към дома, към кошарата.

След известно време, когато вече доста се стъмни, той излезе и закачи фенер на стълба. Постоя край живия плет, ослушвайки се за тропота на копита и пляска на вода. Но вятърът и шумоленето на тръстиките заглушаваха всички звуци. Фенерът на стълба се люля известно време като побеснял и накрая угасна.

И тогава той го чу. От далеч. Не, не оттам, накъдето беше тръгнала Цири. От другата страна, противоположната. От блатата.

Див, нечовешки, протяжен виещ писък. Стон.

Минута тишина.

И отново. *Beann'shie*.

Елфическото призрачно създание. Предвестницата на смъртта.

Висогота затрепери от студ и страх. Бързо се прибра в колибата, мърморейки си под нос, за да не слуша, за да не чува, защото звукът беше непоносим.

Преди отново да запали фенера, от тъмнината се появи Келпи.

— Влез в колибата — каза Цири меко и нежно. — И не излизай. Нощта е отвратителна.

* * *

Докато вечеряха, отново започнаха да се карат.

— Мислиш си, че знаеш много за проблемите на доброто и злото!

— Знам! И то съвсем не от университетските книжки!

— Разбира се, че не. Всичко си научила от собствен опит. От практиката. За твоите дълги шестнайсет години си натрупала огромен опит.

— Напълно достатъчен! Това е доста време!

— Поздравявам ви, колежке учен.

— Подиграваш ми се — нацупи устни тя, — без дори да имаш представа колко зло сте създали на този свят вие, прогнилите учени, теоретици, с вашите книги, с вековния ви опит в четенето на морални трактати, и то толкова задълбочено, че не ви остава време да погледнете през прозореца, за да видите как изглежда светът в действителност. Вие, философите, изкуствено поддържате измислените от самите вас философии, за да вземате заплати от университетите. И понеже никой няма да даде и пукната пара за грозната истина за света, вие сте измислили етиката и морала, красиви и оптимистични науки. Само че лъжливи и шарлатански!

— Няма нищо по-шарлатанско от необмислените мнения, сополанке! От прибързаните и необмислени изказвания!

— Вие не намерихте противоотрова срещу злото! А аз, сополивата вещерка, намерих! Безотказна противоотрова!

Той не отговори нищо, но лицето му го издаде и Цири скочи като стрела иззад масата.

— Смяташ, че говоря глупости? Че това са празни приказки?

— Смятам — отвърна спокойно той, — че в теб говори озлоблението. Смятам, че възнамеряваш да отмъстиш от озлобление и горещо те съветвам да се успокоиш.

— Спокойна съм. А отмъщението? Отговори ми: защо не? Защо да се откажа от отмъщението? В името на какво? На някакви висши съображения? А какво може да стои над наказанието за ужасните дела и постъпки? За теб, философ и етик, отмъщението е глупаво дело, лошо, неетично и в края на краищата — незаконно. А аз питам: къде е наказанието за злото? Кой трябва да го определи и изпълни? Кой? Боговете, в които не вярваш? Великият демиург, с когото си решил да замениш боговете? Или законът? А може би нилфгардското правосъдие, императорските съдилища, префектите? Наивно старче!

— Значи око за око, зъб за зъб? Кръв за кръв? А за тази кръв — следващата? Море от кръв? Искаш да потопиш света в кръв? Наивно, обидено момиче! Така ли смяташ да се бориш със злото, вещерке?

— Да. Точно така! Защото знам от какво се бои злото. Не от твоята етика, Висогота, нито от моралните трактати за порядъчен живот. Злото се бои от страшното, бои се да не бъде осакатено, страхува се от страданието и в края на краищата — от смъртта! Раненото Зло вие като куче от болка! Пълзи по пода и пици, докато гледа как кръвта тече от вените и артериите му, докато гледа стърчащите от отсечените ръце кости, докато гледа червата, изсипващи се от корема му, докато усеща, как заедно със студа идва смъртта. Тогава и само тогава косите на Злото настръхват и то започва да вие: „Милост! Разкайвам се за извършените грехове! Вече ще съм добър и порядъчен, заклевам се! Само ме спасете, спрете кръвта, не ме оставяйте да умра!“.

Да, отшелнико. Така се борят със Злото! Ако Злото се кани да ти навреди, да ти причини болка — изпревари го, най-добре точно в онзи миг, когато Злото не го очаква. Ако не успееш да го изпревариш, ако Злото ти навреди, то върни му го. Най-добре го нападни, когато е забравило всичко, когато се чувства в безопасност. Върни му го

двойно. Тройно. Око за око ли? Не! Двете очи за едно! Зъб за зъб ли? Не! Цяло чене за зъб! Върни му го! Направи така, че то да вие от болка, и от този вой да му се пръснат очните ябълки! И чак след това, като погледнеш към земята, можеш смело и сигурно да кажеш: това, което е плъснато тук, вече няма да навреди на никого. Не е опасно за никого. Защото как можеш да навредиш някому, като нямаш очи? Като ги няма и двете ти ръце? Как можеш да навредиш някому, когато червата ти се влачат по пясъка, а съдържанието им попива в този пясък?

— А ти — изрече бавно отшелникът — стоиш наблизко с окървавен меч в ръка, гледаш кръвта, която попива в пясъка, и имаш безочieto да си мислиш, че си разрешила изконната дилема, че най-накрая си осъществила мечтата на философите? Мислиш, че си променила природата на Злото?

— Да — отвърна надменно тя. — Защото онова, което е плъснато по земята и му изтича кръвта, вече не е Зло. Може би още не е Добро, но със сигурност не е и Зло!

— Казват — заговори бавно Висогота, — че природата не търпи празнота. Онова, което лежи на земята и кръвта му изтича, което е паднало от твоя меч, вече не е Зло? Кое тогава е Злото? Някога замисляла ли си се за това?

— Не. Аз съм вещерка. Докато ме обучаваха, аз се заклях пред себе си, че ще се изправям срещу Злото. Винаги. Без да се замислям... Защото е достатъчно веднъж да се замислиш — добави глухо тя, — и унищожението губи смисъла си. Отмъщението губи смисъла си. А това не бива да се допуска.

Той поклати глава, но тя с жест му попречи да отговори.

— Време е да завърша разказа си, Висогота. Разказвах ти повече от трийсет ноци, от Еквинокцията до Саовине. А не съм ти разказала всичко. Преди да си тръгна, трябва да разбереш какво се случи в деня на Еквинокцията в селцето, наречено Говорог.

* * *

Тя застана, когато я смъкнаха от седлото. Болеше я бедрото, по което я беше ритал Бонхарт предишния ден.

Той дръпна прикрепената към нашияника верига и я повлече към къщата.

До вратите стояха няколко въоръжени мъже. И една висока жена.

— Бонхарт — каза единият от мъжете, слаб brunet с изпито лице, хванал в ръка обкован с бронз камшик. — Трябва да призная, че умееш да се появяваш изненадващо.

— Здравсти, Скелен.

Човекът, когото бяха нарекли Скелен, я гледа известно време право в очите. Тя потрепери под погледа му.

— Е, как ще стане? — обърна се той отново към Бонхарт. — Веднага ли ще ми обясниш всичко, или малко по малко?

— Не обичам да обяснявам на площада, защото в устата ми влизат мухи. Може ли да влезем вътре?

— Заповядай.

Бонхарт дръпна веригата.

В къщата чакаше още един мъж, раздърпан и блед, най-вероятно готвач, защото чистеше дрехите си от брашно и мляко. Щом зърна Цири, очите му светнаха. Той се приближи.

Не беше готвач.

Тя го позна веднага, помнеше мръснишкия му поглед и петното на физиономията. Беше същият, който заедно с „катериците“ ги беше преследвал на Танед, именно от него беше избягала, когато скочи през прозореца, а той заповяда на елфите да скочат след нея. Как се беше обърнал към него онзи елф? Ренс?

— Я виж ти! — каза язвително той, като я мушна силно и болезнено с пръст в гърдите. — Госпожица Цири! Не сме се виждали от Танед. Дълго, дълго ви търсих. И най-накрая ви намерих!

— Не ви знам кой сте, господине — изрече студено Бонхарт, — но онова, което сте намерили, принадлежи на мен, затова си дръжте лапите по-надалеч от нея, ако държите на пръстите си.

— Казвам се Риенс. — Очите на магьосника проблеснаха зловещо. — Благоволете да го запомните, господин ловец на глави. А кой съм аз, ще се изясни ей сега. Както и ще се изясни на кого принадлежи госпожицата. Но защо да изпреварваме събитията? Сега искам просто да ѝ предам един поздрав и да направя едно признание. Надявам се, че нямате нищо против?

— Нямам.

Риенс се приближи до Цири и я погледна в очите.

— Твоята покровителка, вещицата Йенефер — процеди злобно той, — веднъж ме нарани. Когато по-късно ми попадна в ръцете, аз, Риенс, ѝ показах какво значи болка. С тези ръце, с тези пръсти. И ѝ обещах, че когато ми попаднеш в ръцете, принцесо, и на теб ще ти покажа какво значи болка. С тези ръце, с тези пръсти...

— Рискосвана работа — тихо се обади Бонхарт. — Много рискосвана, господин Риенс — да дразните момичето ми и да го заплашвате. Тя е отмъстителна и ще го запомни. Повтарям, дръжте подалеч от нея ръцете, пръстите и други части от тялото си.

— Достатъчно — срязва ги Скелен, без да сваля любопитен поглед от Цири. — Престани, Бонхарт. Ти, Риенс, също по-спокойно. Отнесох се към теб със снизхождение, но все още мога да размисля и да заповядам да те вържат за краката на масата. Сядайте и двамата. Да поговорим като културни хора. Тримата, на три чифта очи. Защото ми се струва, че има за какво да поговорим. А обектът на нашия разговор временно ще го поставим под охрана. Господин Силифант!

— Само я пазете добре. — Бонхарт подаде на Силифант края на веригата. — Като зеницата на окото си.

* * *

Кена стоеше настрана. Разбира се, искаше ѝ се да разгледа момичето, за което толкова много се говореше напоследък, но изпитваше странно нежелание да се тика в тълпата, обграждаща Харшейм и Силифант, които водеха загадъчната пленница към стълба на площада.

Всички се опитваха да се приближат, да разгледат девойката, опитваха се дори да я пипнат, блъснат, дръпнат. Тя вървеше с усилие, леко накуцвайки, но държеше главата си високо. „Той я е бил — помисли си Кена, — но не я е пречупил...“

— Значи това е самата Фалка...

— До съвсем скоро е била момиче...

— Момиче! Пфу! Главорезка!

— Казват, че убила шестима мъже на арената в Клармон...

— И колко ли още преди това... Дяволица...

— Вълчица!

— А кобилата, погледнете каква кобила! Расов кон... А там, върху чула на Бонхарт, какъв меч... Ха... Чудо!

— Престанете! — избоботи Дакре Силифант. — Не пипайте! Къде си вретете ръцете в чужда собственост? Девојката също не я пипайте, не я щипете и не я нагрубявайте! Покажете малко уважение. Кой знае, може още на разсъмване да я ексукутираме. Нека поне дотогава поживее на спокойствие.

— Щом девојката отива на смърт — озъби му се Киприан Фрип младши, — защо да не ѝ подсладим малко живота? Да я вземем за малко в сеното?

— Да! — промърмори Каберник Турент. — Може и да стане! Хайде да попитаме Кукумявката...

— Казвам ви, не може! — отрязва ги Дакре. — Само това ви е в главата, смотаняци! Казах да оставите момичето на мира! Андрес, Стигварт, я застанете до нея. Не сваляйте поглед от нея и не се отделяйте нито на крачка! А онези, които се приближат — бой!

— Добре, де! — каза Фрип. — Щом не, значи не. Хайде, момчета, да отидем при местните, там пекат овен и прасенце. Нали довечера е празник, Равноденствието. Докато господата се съветват, ние можем да се повеселим.

— Да вървим! Деде, донеси някоя манерка от багажа. Да пийнем! Може ли, господин Силифант? Господин Харшейм? Празник е, и без това няма да тръгнем никъде тази нощ.

— Само за пиене и веселба си мислите — намръщи се Силифант. — А кой ще остане тук, за да пази момичето и да тича при господин Стефан, ако стане нещо?

— Аз ще остана — обади се Нератин Цека.

— И аз — подкрепи го Кена.

Дакре Силифант ги изгледа внимателно. Накрая махна примирително с ръка. Фрип и компания им благодариха с хаотичен рев.

— Но внимавайте там, на този празник! — предупреди ги Ола Харшейм. — Не закачайте момичетата, да не ви забодат някой момък вилата в слабините!

— Хе! Идваш ли с нас, Хлое? А ти, Кена? Не размисли ли?

— Не. Ще остана.

* * *

— Оставиха ме до стълба, на верига и с вързани ръце. Охраняваха ме двама. А други двама стояха по-настрани и непрекъснато ме наблюдаваха. Висока и интересна жена и мъж с доста женствена външност и движения. Доста странен.

Седящият в средата на стаята котарак се прозя широко от скука, защото измъчваната мишка престана да го забавлява. Висогота мълчеше.

— Бонхарт, Риенс и Скелен Кукумявката продължаваха да се съвещават в къщата. Не знаех за какво. Очаквах най-лошото, но ми беше все едно. Поредната арена? Или просто щяха да ме убият? Беше ми все едно, исках само да свърши по-бързо.

Висогота мълчеше.

* * *

Бонхарт въздъхна.

— Не ме гледай като вълк, Скелен — повтори той. — Просто исках да изкарам малко пари. Време ми е да се оттегля, разбираш ли? Заслужен отдых. Да поседя на верандата, да погледам гълъбите. Ти ми даваше сто флорена за Плъхчето и непременно искаше да я получиш мъртва. Това ме озадачи. Запитах се: колко ли струва тази девойка жива? И прецених, че ако я продам или предам, сигурно няма да е толкова ценна, колкото ако я задържа. Старият закон за икономиката и търговията. Цената на стока като нея непрекъснато расте. Може и да се изтъргува...

Кукумявката сбърчи нос, сякаш наблизко нещо засмърдя.

— Откровен си до болка, Бонхарт. Но давай по същество. Към обясненията. Бягаш с девойката из целия Ебинг и изведнъж се появяваш и започваш да ми тълкуваш принципите на икономиката. Обясни какво се случи.

— Че какво има за обяснение — усмихна се противно Риенс. — Просто господин Бонхарт най-накрая е разбрал коя е тази девойка в действителност. И какво струва.

Скелен не го удостои с поглед. Той гледаше Бонхарт — в неговите рибешки, безизразни очи.

— И тази безценна девойка — процеди през зъби той, — тази ценна плячка, която може да му осигури прилични старини, той изкарва на арената в Клармон и я кара да се бие не на живот, а на смърт. Рисува живота ѝ, въпреки че според него жива тя струва много. Как да разбирам това, Бонхарт? Нещо тук не ми се връзва.

— Ако беше загинала на арената — не отмести поглед Бонхарт, — това щеше да означава, че тя нищо не струва.

— Разбирам. — Кукумявката леко се навъси. — Но вместо да отведеш момичето на поредната арена, ти я водиш при мен. Защо, ако мога да попитам?

— Повтарям — намръщи се Риенс, — той е разбрал коя е тя.

— Съобразителен сте, господин Риенс. — Бонхарт се протегна така, че ставите му изпукаха. — Познахте. Вярно, че с тази обучена в Каер Морхен вещерка беше свързана още една загадка. В Гесо, при нападението над една благородна девица, тя си развързала езика. Казала, че е толкова важна, знатна и титулувана, че пред нея баронесата нищо не струва и е длъжна да ѝ се кланя. Значи, помислих си аз, Фалка е най-малкото графиня. Интересно. Първо — вещерка. Колко често срещаме вещерки? Второ — участва в бандата на Плъхове. Трето — лично императорският коронер я гони от Корат до Ебинг и заповядва да я убият. И освен всичко това — дворянка от някакъв виден род. Помислих си, че най-накрая трябва да попитам момичето коя е тя в действителност.

Той замълча за момент.

— Първоначално тя не искаше да говори. — Бонхарт избърса носа си с маншета. — Колкото и да я молах. Молих я с ръка, с крак, с камшик — нито дума. Не исках да я осакатявам... Но така се случи, че наблизо се оказа един фелдшер. С уреди за вадене на зъби. Завързах я на стола...

Скелен преглътна звучно. Риенс се усмихна. Бонхарт си огледа маншета.

— Всичко си каза, още преди да... Още щом зърна инструментите. Всичките тези клещи и пили. Веднага стана разговорчива. Оказа се, че това е...

— Принцесата на Цинтра — каза Риенс, гледайки към Кукумявката. — Наследницата на престола. Кандидатката за съпруга на император Емхир.

— Което господин Скелен не благоволи да ми каже — намръщи се ловецът на глави. — А просто ми поръча да я убия. Повтори ми няколко пъти: убий я на място, без милост! Как така, господин Скелен? Да убия принцеса? Бъдещата съпруга на вашия император? С която, ако се вярва на слуховете, императорът току-виж сключил брак, след което ще бъде обявена мащабна амнистия.

Докато произнасяше речта си, Бонхарт пронизваше с поглед Скелен. Но императорският коронер не отмести поглед.

— Да — продължи Бонхарт. — Получава се много неприятна история. И тогава, макар и не без съжаление, се отказах от плановете си по отношение на вещерката. Доведох тази „неприятна история“ тук, при вас, господин Скелен. За да поговорим, да се договорим... Защото такива неприятности идват малко в повече за Бонхарт, който действа сам...

— Много правилен извод — разнесе се скърцащ глас някъде от пазвата на Риенс. — Много, много правилен извод, господин Бонхарт. Онова, което сте хванали, господа, е твърде голямо за всички вас. За щастие, разполагате и с мен.

— Какво беше това? — Скелен скочи от стола. — Какво е това, дявол да ви вземе?

— Моят господар, магьосникът Вилгефорц. — Риенс измъкна от пазвата си малка сребърна кутийка. — По-точно казано — гласът на моя господар. Който се чува през това приспособление, наречено ксеноглоз.

— Приветствам всички присъстващи — проговори кутийката. — Съжалявам, че ще мога само да ви чувам, но спешни дела не ми позволяват да осъществя телепроекция или телепортация.

— Само това ни липсваше — измърмори Кукумявката. — Но трябваше да се сетя. Риенс е твърде глупав, за да действа сам и по своя воля. Трябваше да се досетя, че през цялото време се криеш някъде в мрака, Вилгефорц. Като някой стар, затлъстял паяк се криеш в мрака и чакаш да трепне паяжината.

— Какво образно сравнение!

Скелен изсумтя.

— И не ни баламосвай, Вилгефорц. Използваш Риенс и неговата кутийка не защото си много зает, а защото те е страх от армията магьосници, бившите ти приятелчета от Капитула, които сканират целия свят в търсене на магии с твоя алгоритъм. Ако се беше опитал да се телепортираш, веднага щяха да те засекат.

— Какви впечатляващи знания!

— Не ни представиха един на друг. — Бонхарт се поклони театрално пред сребърната кутийка. — Но се оказва, господин магьоснико, че по ваша заръка и упълномощен от вас, господин Риенс обещава на девойката мъчения? Нали не греша? Кълна се, че това момиче с всяка изминала секунда става все по-значимо. Оказва се, че е нужна на всички.

— Не ни запознаха — каза от кутийката Вилгефорц, — но аз ви познавам, Лео Бонхарт, и ще се изненадате колко добре ви познавам. А момичето наистина е важно. Все пак тя е Лъвчето от Цинтра, Старата кръв. Според предсказанията на Итлиня нейните потомци ще управляват света.

— Затова ли ви трябва толкова?

— На мен ми трябва само плацентата ѝ. Когато я извадя от нея, останалото можете да задържите за себе си. Какво чувам там? Някакво мърморене? Някакви изпълнени с отвращение пъшкания и сумтене? Чии са? На Бонхарт, който ежедневно зверски изтезаваше момичето — и физически, и психически? Или на Стефан Скелен, който по заповед на предатели и заговорници се кани да убие момичето? А?

* * *

„Аз ги подслушвах — спомняше си Кена, докато лежеше на нара с подложени под главата ръце. — Стоях зад ъгъла и ги слушах. И космите ми настръхваха. По цялото тяло. Чак тогава разбрах в каква каша съм се забъркала.“

* * *

— Да, да — разнесе се от ксеноглоза, — ти предаде своя император, Скелен. Без да се колебаеш, още при първа възможност.

Кукумявката изсумтя пренебрежително.

— Сигурно е голям комплимент да бъда обвинен в предателство от такъв суперпредател като теб, Вилгефорц. Щях да се почувствам поласкан, ако думите ти не воняха на евтина панаирска шега.

— Аз не те обвинявам в предателство, Скелен, а се присмивам на твоята наивност и на неудачното ти предателство. Заради кого измени на своя господар? Заради Ардал аеп Дахи и Де Вет, князе с наранена, болезнена гордост, обидени от това, че императорът е отхвърлил дъщерите им, с намерението да се ожени за цинтрийка. А те са разчитали, че именно от техните родове ще произлезе новата династия, че именно техните родове ще станат първи в империята и бързо ще се издигнат дори над трона. С едно махване на ръката Емхир ги лиши от тези им надежди и тогава те решиха да променят хода на историята. Още не са готови за въоръжено въстание, но пък могат да умъртвят девойката, която Емхир е предпочел пред техните деца. Естествено, не им се иска да цапат собствените си аристократични ръце и си намират наемен убиец, Стефан Скелен, преливащ от амбиции. Как стана точно, Скелен? Няма ли да ни разкажеш?

— Защо? — извика Кукумявката. — И на кого? Ти, както винаги, знаеш всичко, велики магьоснико! Риенс, както винаги, не знае нищо, така и трябва да бъде, а Бонхарт това не го интересува...

— А ти, както вече казах, няма с какво да се похвалиш. Князете те подкупиха с обещания, но ти си достатъчно умен, за да разбереш, че с князете вървите по различни пътища. Днес си им нужен като оръжие за унищожението на цинтрийката, утре ще се отърват от теб, защото ти си парвеню от простолюдието. Обещали са ти длъжността на Ватие де Ридо в новата империя? Та ти сам не го вярваш, Скелен. Ватие им е нужен, защото превратът си е преврат, но тайните служби си остават. С твоите ръце те искат само да убиват, Ватие им е необходим, за да овладеят апарата за държавната сигурност и разузнаването. Освен това Ватие е виконт, а ти си никой.

— Така е — изду устни Кукумявката. — Твърде умен съм, за да не разбера това, следователно сега трябва на свой ред да предам Ардал аеп Дахи и да се присъединя към теб, Вилгефорц? Това ли намекваш? Но аз не съм ветропоказател на кула! Ако поддържам идеята за

революция, то е по убеждение и идеология. Необходимо е да се сложи край на самодържавническата тирания, да се наложи конституционна монархия, а след нея — демокрация...

— Какво?!

— Власт на народа. Система, при която ще управлява народът. Всички граждани, независимо от съсловието и богатството, чрез избрани в честни избори най-достойни и най-порядъчни представители...

Риенс се разсмя. Бонхарт се разкикоти диво. Сърдечно, макар и леко врещящо, през ксеноглоза се смееше магьосникът Вилгефорц. Тримата се смяха дълго, докато от очите им не потекоха сълзи.

— Добре — прекъсна веселбата Бонхарт. — Не сме дошли на представление, а да търгуваме. Момичето все още не е част от порядъчните свободни граждани, а ми принадлежи. Но аз мога да я отстъпя. Какво можете да ми предложите, господин магьосник?

— Интересува ли те властта над света?

— Не.

— Значи мога да ти предложа — бавно започна Вилгефорц, — да присъстваш при онова, което се каня да направя с девойката. Можеш да гледаш. Знам, че предпочиташ подобни спектакли пред всички други удоволствия.

В очите на Бонхарт грейна бял пламък. Но той остана спокоен.

— А по-конкретно?

— По-конкретно: готов съм да ти платя двайсет пъти повече. Две хиляди флорена. Помисли, Бонхарт, това е една торба с пари, която сам няма да можеш да вдигнеш, ще ти трябва товарно муле. Парите ще ти стигнат за „заслужената почивка“, веранда, гълъбчета и дори за водка и момичета, ако ги харчиш разумно.

— Съгласен съм, господин магик — засмя се ловецът, видимо безгрижен. — Водката и момичетата ме поразиха право в сърцето. Добре, приключваме с търга. Но и предложеното наблюдение също бих приел. Вярно, че бих предпочел да я видя как издъхва на арената, но с удоволствие бих погледал и вашата работа със скалпела. Добавете го като премия.

— Сделката е сключена.

— Доста бързо се разбрахте — подхвърли язвително Кукумявката. — Наистина, Вилгефорц, бързо и лесно сключихте съюз

с Бонхарт. Само че този съюз е и ще бъде *societas leonina*^[1]. Случайно да сте забравили за нещо? Къщата, в която седите, и цинтрийката, която търгувате, са обкръжени от двайсет въоръжени души. Моите хора.

— Скъпи коронере Скелен — прозвуча от кутийката гласът на Вилгефорц, — оскърбявате ме, като мислите, че при сделката смятам да ви навредя. Напротив. Смятам да бъда невероятно щедър. Вярно, че не мога да ви осигуря онази, както вие се изразихте, демокрация, но ви гарантирам материална помощ, логистична подкрепа и достъп до информация, благодарение на която ще престанете да бъдете само оръдие и наемник за заговорниците, а ще станете партньор. Такъв, с чието присъствие и мнение ще се съобразяват княз Йоахим де Вет, херцог Ардал аеп Дахи, граф Броане, граф Д'Арви и останалите заговорници със синя кръв. И какво от това, че съюзът е *societas leonina*? Естествено, ако плячката е Цирила, то лъвския пай ще получа аз, което ми се струва в реда на нещата. Притеснява ли те това? Твоята изгода също няма да е малка. Ако ми дадеш цинтрийката, смятай, че мястото на Ватие де Ридо ти е сигурно. А станеш ли шеф на тайните служби, Стефан Скелен, можеш да реализираш всички, дори най-глупавите си идеи, като например демокрацията и честните избори. Така че виждаш ли как една слаба петнайсетгодишна девойка ти осигурява изпълнение на мечтите и амбициите ти. Виждаш ли го?

— Не — поклати глава Кукумявката. — Засега само чувам.

— Риенс.

— Да, господарю?

— Дай на господин Скелен пример за качеството на нашата информация. Кажете какво измъкна от Ватие.

— В този отряд има шпионин — каза Риенс.

— Какво?

— Каквото чу. Ватие де Ридо има свой човек тук. Той знае всичко, което правиш, знае защо го правиш и за кого. Ватие е внедрил сред вас свой агент.

* * *

Той се приближи толкова тихо, че тя почти не го чу.

— Кена.

— Нератин.

— Ти чу мислите ми. Там, в къщата. Знаеш за какво си мислех. Значи знаеш кой съм.

— Чуй ме, Нератин...

— Не, ти ме чуй, Йоана Селборн. Стефан Скелен предава страната и императора. Той е заговорник. Всички, които са с него, ще свършат на ешафода. Ще ги разчекнат с коне на площад Хилядолетие.

— Нищо не знам, Нератин. Аз изпълнявам заповеди... Какво искаш от мен? Аз служа на коронера... А на кого служиш ти?

— На императора. На господин де Ридо.

— Повтарям: какво искаш от мен?

— Да проявиш здрав разум.

— Върви си. Няма да те издам, няма да кажа... Само си върви, моля те. Не мога, Нератин. Аз съм обикновена жена. Тези неща не са за мен...

* * *

„Не знам какво да правя. Скелен се обръща към мен с «госпожо Селборн». Като към офицер. На кого служи? На него? На императора? На империята? Откъде да знам.“

Кена отлепи гръб от ъгъла на къщата и прогони с размахване на пръчката си и със страшен крясък селските деца, които с любопитство разглеждаха седящата до стълба Фалка.

„Ох, в хубава каша се забърках. Ох, замириса ми на бесило. И на конски тор на площад Хилядолетие.“

Не знам как ще завърши всичко това. Но аз трябва да вляза в нея. В тази Фалка. Искам за миг да чуя мислите й. Да науча онова, което знае тя.

Да разбере.“

* * *

— Тя се приближи — каза Цири, милвайки котарака. — Висока, спретната, силно отличаваща се от останалите главорези... Красива по свой си начин. И предизвикваща уважение. Дватамата, които ме пазеха, вулгарни селяндури, спряха да ругаят, когато тя дойде.

Висогота мълчеше.

— А тя — продължи Цири — се наведе и ме погледна в очите. Веднага почувствах нещо. Нещо странно. Нещо сякаш изхрущя в тила ми, заболя ме. Ушите ми забучаха. Пред очите ми изведнъж стана много светло... Нещо проникна в мен, отвратително и хлъзгаво... Беше ми познато. Йенефер ми го беше показвала в храма... Но не исках да го позволявам на тази жена... Затова просто изтръгнах онова, с което ме проучваше, отблъснах го и го изхвърлих от мен с всичката сила, на която бях способна. А високата жена се преви и се олюля, сякаш беше получила удар с юмрук, направи две крачки назад... И от носа ѝ потече кръв. От двете ѝ ноздри.

Висогота мълчеше.

— А аз — Цири вдигна глава — разбрах, какво се е случило. Изведнъж почувствах в себе си Силата, която бях изгубила там, в пустинята Корат. От която се бях отказала. След това не можех да черпя от нея, не можех да я ползвам. А тя, тази жена, ми върна Силата и сякаш ми сложи оръжие в ръката. Това беше моят шанс.

* * *

Кена отстъпи и тежко се отпусна на пясъка, олюлявайки се и опипвайки почвата около себе си като пияна. Кръвта от носа ѝ се стичаше по брадата и шията ѝ.

— Какво стана? — Андрес Виерни скочи, но веднага се хвана с двете ръце за главата, отвори уста и от гърлото му излезе хриптене. Погледна с широко отворени очи към Стигварт, но от носа и ушите на пирата също течеше кръв, а погледът му се замъгляваше. Андрес падна на колене, гледайки към Нератин Цека, който стоеше отстрани и спокойно ги наблюдаваше.

— Нера... тин... Помогни...

Цека не помръдна. Той гледаше момичето. Тя обърна глава и той се олюля.

— Недей. Аз съм на твоя страна — бързо я предупреди той. — Искам да ти помогна. Дай да срежа въжето... Ето, вземи ножа, сама ще си разрежеш нашийника. Аз ще доведа конете.

— Цека... — едва успя да произнесе Андрес Виерни. — Ах ти, предател...

Момичето го удари с поглед, той падна върху лежащия неподвижно Стиварт и се сви като зародиш в майчината утроба. Кена все още не можеше да стане. Гъсти капки кръв падаха върху гърдите и корема ѝ.

— Тревога! — извика внезапно появилата се между къщите Хлое Щиц, изпускайки от ръката си едно овнешко ребро. — Трево-о-ога! Силифант! Скелен! Момичето бяга!

Цири вече беше на седлото. И държеше в ръката си меч.

— Иехууу, Келпи!

— Трево-о-ога!

Кена дращеше с пръсти по пясъка. Не можеше да се изправи. Краката не я слушаха, усещаше ги като дървени. „Псионичка — помисли си тя. — Попаднах на суперпсионичка. Момичето е десетки пъти по-силно от мен... Добре, че не ме уби... Истинско чудо е, че още не съм изгубила съзнание.“

Откъм къщите вече тичаха хора, най-отпред — Ола Харшейм, Берт Бригден и Тил Ехрад. Към площада бягаха и пазачите от портата, Дакре Силифант и Бореас Мун. Цири се обърна, изпищя и препусна в галоп към реката. Но и оттам се задаваха въоръжени хора.

Скелен и Бонхарт изскочиха от къщата. Бонхарт държеше меч в ръката си. Нератин Цека извика, връхлетя върху тях с коня си и ги повали и двамата. След това от седлото се метна върху Бонхарт и го притисна към земята. Риенс изскочи на прага и се огледа объркано.

— Дръжте я! — изрева Скелен, надигайки се от земята. — Хванете я или я убийте!

— Жива! — изкрещя Риенс. — Жива-а-а!

Кена видя как изтласкаха Цири от оградата, минаваща покрай реката, как тя обърна враната кобила и се устреми към портата. Видя как Каберник Турент скочи и се опита да я свали от седлото, видя как проблесна мечът, видя как от шията на Турент плисна червеникава струя. Деде Варгас и Фрип младши също видяха това, не се осмелиха да преградят пътя на девойката и се скриха зад къщите.

Бонхарт скочи, с ефеса на меча отблъсна от себе си Нератин Цека и го съсече по диагонал през гърдите. И веднага се втурна след Цири. Разсеченият и кървящ Нератин успя да го хване за крака и го пусна едва когато Бонхарт го прикова към земята с острието на меча си. Но тези няколко секунди бяха достатъчни.

Момичето пришпори кобилата, отдалечавайки се от Силифант и Мун. Скелен, приведен като вълк, побягна наляво и замахна с ръка. Кена видя как нещо проблесна във въздуха, как девойката потрепна и се олюля в седлото, а от лицето ѝ плисна фонтан от кръв. Наведе се назад така, че за миг почти лежеше по гръб върху задницата на кобилата. Но не падна, изправи се, задържа се на седлото и се притисна към врата на коня. Враната кобила разпръсна въоръжените хора настрани и се втурна към портата. Зад нея тичаха Мун, Силифант и Хлое Щиц с арбалет в ръка.

— Няма да прескочи! В ръцете ни е! — тържествуващо извика Мун. — Няма кон, който да прескочи седем стъпки!

— Не стреляй, Хлое!

Хлое Щиц не го чу в общата глъчка. Спря се. Притисна арбалета към бузата си. Всички знаеха, че Хлое никога не пропуска.

— Труп! — извика тя. — Труп!

Кена видя как някакъв непознат нисък мъж притича, вдигна арбалета си и простреля Хлое в гърба. Стрелата проби жената и излезе отпред, а от гърба ѝ бликна кървав фонтан. Хлое падна, без да издаде нито звук.

Враната кобила долетя до портата, отметна назад глава и скочи. Издигна се над портата, красиво подвила предните си крака, и прелетя като черна копринена лента. Събраните заедно задни копита дори не докоснаха горните греди.

— О, богове! — възкликна Дакре Силифант. — Богове, какъв кон! Струва колкото теглото си в злато!

— Давам кобилата на онзи, който я хване! — изкрещя Скелен. — На конете! На конете и след нея!

През най-накрая отворилата се порта в галоп се втурна потеря, вдигайки облаци прах. Преди всички препускаха Бонхарт и Бореас Мун.

Кена се надигна с усилие, но веднага се олюля и отново се отпусна тежко на земята. Краката ѝ бяха болезнено изтръпнали.

Каберник Турент не помръдваше, лежеше в червена локва, разперил широко ръце и крака. Андрес Виерни се опитваше да изправи изгубилия съзнание Стигварт.

Сгърчената на пясъка Хлое Щиц изглеждаше мъничка като дете.

Ола Харшейм и Берт Бригден повлякоха към Скелен niskия мъж, който беше убил Хлое. Кукумявката дишаше тежко и трепереше от гняв. Измъкна от препасания през гърдите му ремък втора стоманена звезда, същата като онази, с която беше ранил момичето в лицето.

— Дано се продъниш в ада, Скелен — каза niskият мъж.

Кена си спомни името му. Мекесер. Йедия Мекесер, гемериец. Познаваха се още от Рокаин.

Кукумявката се наведе и рязко замахна с ръка. Шестоъгълната звезда излетя във въздуха и се заби дълбоко в лицето на Мекесер, между окото й носа му. Мекесер дори не извика, само започна да се гърчи в ръцете на Харшейм и Бригден. Трепери дълго, оголил зъби толкова животински, че всички се извърнаха от него. Всички, освен Кукумявката.

— Извади от него моя орион, Ола — заповяда Стефан Скелен, когато трупът най-накрая увисна безжизнено в държащите го ръце. — И заровете тая мърша заедно с другата мърша, с онзи хермафродит. Да не остава и следа от краставите предатели.

Внезапно задуха вятър, струпаха се облаци и веднага притъмня.

* * *

Часовите се провикваха от стените на цитаделата, сестрите Скара хъркаха в дует, а Кохут шумно се облекчаваше в празната кофа.

Кена придърпа одеялото към брадичката си. Спомняше си.

„Те не догониха девойката. Тя изчезна. Просто изчезна.

Бореас Мун — невероятно! — загуби следите на враната кобила след някакви си три мили. Внезапно, без предупреждение, притъмня, вятърът прегъваше дърветата почти до земята. Изсипа се дъжд, загърмяха гръмотевици, засвяткаха мълнии.

Бонхарт не се успокои. Върна се в Говорог. Всички си крещяха един на друг: Бонхарт, Кукумявката, Риенс и онзи четвъртият, загадъчният, нечовешки, врещящ глас. След това цялата банда се метна

на конете, освен онези, които като мен не бяха в състояние да яздят. Събраха селяни с факли, впуснаха се в гората. Върнаха се на сутринта.

С празни ръце. Ако не се брой яростта в очите им.

Слуховете — спомни си Кена — започнаха след няколко дни. Първоначално всички се страхуваха от Кукумявката и Бонхарт, които бяха толкова бесни, че по-добре да не им попадеше човек пред очите. Даже Берт Бригден, офицерът, получи удар с дръжката на камшика по челото заради някаква изпусната дума.

Но след това тръгнаха слуховете за нещата, които са се случили по време на преследването. За малкия сламен еднорог от параклисчето, който изведнъж пораснал до размерите на дракон и така подплашил конете, че ездачите изпопадали от седлата и като по чудо не си строшили вратовете. За препускащата по небето кавалкада от огненооки призраци, яхнали конски скелети и водени от страховит крал-скелет, който заповядал на слугите си да заличат следите от копитата на враната кобила с разпокъсаните си наметала. За ужасния хор на козодоите и за воя на призрачната *beann 'shie*, предвестницата на смъртта.

Вятър, дъжд, облаци и дървета с фантастични форми, в допълнение към страха, на който очите са големи, обясняваше Бореас Мун, който участваше лично в преследването. Ето го цялото обяснение. А козодоите? Какво, козодои като козодои, добавяше той — те винаги си крещат.

А пътеката, следите от копита, които изведнъж изчезват, сякаш конят е излетял в небето?

При този въпрос лицето на Бореас Мун, следотърсачът, умеещ да проследи риба във вода, посърваше. Вятърът, отвръщаше той, вятърът е засипал следите с пясък и листа. Няма друго обяснение.

Някои дори повярваха — спомняше си Кена, — че всичко това са природни явления или миражи. И даже се подсмиваха.

Но спряха да се подсмиват. След Дун Дара. След Дун Дара вече никой не се смееше.“

* * *

Когато я видя, той неволно отстъпи назад и си пое дълбоко въздух.

Тя смесваше гъша мас със сажди от печката и с получената гъста боя почерняше областта под очите и клепачите си, като изтегляше дълги линии до ушите и слепоочията.

Изглеждаше като демон.

— От четвъртия остров към високата гора, към самия ѝ край — повтори той. — След това по реката до трите изсъхнали дървета, след тях към габърите в блатото, право на запад. Щом се появят борове, тръгни край тях и започни да броиш просеките. Ще свиеш по деветата и след това право напред. Ще стигнеш до селцето Дун Дара; от северната му страна има няколко къщи на изселници. А зад тях, при кръстопътя, е кръчмата.

— Запомних. Не се безпокой.

— Особено много внимавай на завоите на реката. Избягвай местата, където тръстиката е по-рядка. Места, обрасли с пача трева. А ако все пак още при борове те застигне здрач, спри се и изчакай до сутринта. В никакъв случай не язди през блатата нощем. Вече е почти новолуние, а и облаците...

— Знам.

— А относно Страната на езерата... Тръгни на север през планината. Избягвай главните пътища, там винаги е пълно с войници. Когато стигнеш до реката, голямата река, която се нарича Силте — значи си стигнала до средата на пътя.

— Знам. Нали имам карта, ти ми я начерта.

— А, да, вярно.

Цири за пореден път провери сбруята и багажа си. Машинално. Не знаеше какво да каже. Отлагаше онова, което трябваше да се каже в края на краищата.

— Беше ми приятно да те приема при себе си — изпревари я той. — Наистина. Сбогом, вечерке.

— Сбогом, отшелнико. Благодаря ти за всичко.

Тя вече седеше на седлото и се приготвяше да пришпори Келпи, когато той се приближи и я хвана за ръката.

— Цири, остани, изчакай зимата...

— До езерото ще се добера преди студовете. А после, ако всичко бъде така, както ти ми каза, вече нито пътищата, нито студовете ще

имат някакво значение. Ще се върна през телепорта на Танед. В училището в Аретуза. При госпожа Рита... Колко отдавна беше това, Висогота...

— Кулата на лястовицата е легенда. Не забравяй, че е само легенда.

— Аз също съм само легенда — отвърна тя с горчивина. — Още от раждането ми. *Zireael*, Лястовицата, Детето на изненадата. Избраницата. Детето на предопределението. Детето на Старата кръв. Тръгвам, Висогота. Бъди здрав.

— Бъди здрава, Цири.

* * *

Кръчмата на кръстопътя, зад къщите на изселниците, беше полупразна. Киприан Фрип младши и тримата му приятели бяха забранили на местните да влизат и прогонваха новодошлите. А самите те пируваха по цели дни без прекъсване, насядали в мрачното помещение, което смърдеше така, както обикновено смърдят кръчмите през зимата, когато не се отварят нито прозорците, нито вратите — на пот, котки, мишки, партенки, мас, газове, борови дъски, сажди и мокри, съхнещи дрехи.

— Кучешки живот — повтори за стотен път Юз Яновиц, гемериец, и махна с ръка на прислужничката да донесе водка. — Да го вземат дяволите Кукумявката! Да ни остави да стоим в тая смотана дупка! По-добре да бяхме отишли в гората с патрулите!

— Ама че си глупак! — отвърна му Деде Варгас. — Навън е адска зима. Не, по-добре на топло. Че и с момиче!

Той шляпна със замах момичето по задничето. Тя изписка, не особено убедително и с явно равнодушие. Честно казано, беше глупавичка. Работата в кръчмата я беше научила само на това, че когато я пошляпват и пощипват, трябва да писка.

Киприан Фрип и компанията му се заеха с момичетата още на следващия ден след пристигането си. Кръчмарят го беше страх да се обади, а момичетата имаха достатъчно разум, за да не мислят за протести. Животът вече ги беше научил, че ако момичето протестира,

ще яде бой. Затова по-добре да се изчака, докато на мераклиите не им омръзне.

Отегченият Риспат ла Пойнт подхвана поредния досаден вечерен разговор, избирайки една от стандартните теми:

— Тази Фалка е загинала някъде в горите, казвам ви. Видях как Скелен я улучи с ориона в муцуната и как бликна кръв като фонтан! Казвам ви, че не е успяла да се спаси!

— Кукумявката не уцели — заяви Юз Яновиц. — Едва я закачи с ориона. Вярно, че добре я украси по муцуната, с очите си видях. Но това попречи ли на момичето да прескочи портата? А? Падна ли тя от коня? А? Как ли пък не! После премерих портата: точно седем стъпки и два цала. И какво? Прескочи я! И то как!

— Кръвта ѝ се лееше като из ведро — възрази Риспат ла Пойнт. — Казвам ви, продължила е още малко и после се е свлякла в някоя яма, вълците и птиците са изяли мършата, златките са я довършили, а мравките са заличили следите. Край, *deireadh*! Казвам ви — напразно стоим тук и си пропиваме парите. И то своите си пари, защото не виждам да ни плащат нещо!

— Не може след трупа да не остане нито следа, нито знак — изрече уверено Деде Варгас. — Винаги остава нещо: череп, таз, някоя по-дебела кост. Онзи магьосник Риенс най-накрая ще открие останките на Фалка. Тогава работата вече наистина ще е приключила.

— И може би тогава ще ни пратят на такива места, че ще си спомняме с копнеж сегашното безделничене и тая смотана кочина. — Киприан Фрип младши хвърли уморен поглед към стените на кръчмата, които вече познаваше до последния пирон и последната дупчица. — И тая гадна водка. И тези двете, дето смърдят на чесън, и когато се задоволяваш с тях, лежат като телета, гледат в тавана и си чоплят зъбите.

— Всичко друго е по-добре от тая скука! — каза Юз Яновиц. — Чак ми се вие! Дайте да направим нещо! Каквото и да е! Да подпалим селото или какво?

Вратата изскърца. Звукът беше толкова необичаен, че и четиримата скочиха от местата си.

— Вън! — изкрещя Деде Варгас. — Омитай се оттук, дядо! Просяк! Смрадливец! Изчезвай навън!

— Остави го — махна с ръка отегченият Фрип. — Виждаш ли, има гайда. Може да събира милостиня; изглежда, е стар войник, който преживява със свирене и песни по кръчмите. Навън е дъжд и студ. Нека поседи...

— Само че по-надалеч от нас. — Юз Яновиц показва на стареца къде да седне. — Че ще ни полазят въшки. Оттук се вижда какви екземпляри го лазят. Човек може да си помисли, че това не са въшки, а костенурки.

— Дай му нещо за ядене, стопанино — нареди Фрип младши. — А на нас — водка!

Старецът смъкна голямата кожена шапка от главата си и с достойнство разпръсна вонята край себе си.

— Благодаря, милостиви благородници — промърмори той. — Довечера е празникът Саовине. По празник никой не се гони навън, да се мокри под дъжда и да мръзне. Празникът трябва да се отбележи...

— Вярно — плесна се по челото Риспат ла Пойнт. — Вярно, довечера е Саовине! Краят на октомври!

— Нощта на магиите. — Старецът сръбна от поднесената му рядка супа. — Нощта на духовете и страховете!

— Охо! — каза Юз Яновиц. — Дядото сега ще ни зарадва с някоя история!

— Нека ни зарадва — прозя се Деде Варгас. — Все е по-добре от тая скука.

— Саовине — повтори натъженият Киприан Фрип младши. — Пет седмици минаха след Говорог. И две, откакто седим тук. Цели две седмици. Саовине, ха!

— Нощта на чудесата. — Старецът облиза лъжицата и обра с пръст нещо от дъното на купата. — Нощта на страховете и магиите!

— Не ви ли казах, а? — озъби се Юз Яновиц. — Ще има някоя история!

Старецът се изправи, почеса се и хлъцна.

— Празникът Саовине — започна той високопарно, — е последната нощ преди ноемврийското новолуние, при елфите — последната нощ от старата година. Когато настъпи новият ден, при елфите вече е новата година. Затова елфите имат обичай в нощта на Саовине всички огньовете в дома и наоколо да се разпалят от една смолиста треска, а остатъкът ѝ да се скрие както трябва, чак до май, и

с нея да се разпали огънят на Белетейн, при новолуние. Тогава ще има късмет и сполука. Затова не само елфите, но и някои от нас също го правят. За да се предпазят от зли духове...

— Духове — изфуча Юз. — Чуйте го само какви ги говори тоя дъртак!

— Това е нощта на Саовине! — продължи старецът с тържествен тон. — В тази нощ духовете бродят по земята! Душите на покойниците чукат по прозорците: пуснете ни, пуснете ни. Тогава трябва да им се дадат мед и каша, напръскани с водка...

— Предпочитам да напръскам с водка собственото си гърло — разсмя се Риспат ла Пойнт. — А твоите духове, старче, могат да ме целунат отзад!

— Ох, господине, не се шегувай с духовете, че те са отмъстителни! Днес е Саовине, нощ на страхове и магии. Ослушайте се, чувате ли наоколо шумове и потропвания? Това са мъртвите, които идват от оня свят и искат да влязат в къщата, за да се стоплят край огъня и да се нахранят. Там, по голите поля и обезлистените гори, се разхождат вятърът и студът. Изгубените души мръзнат, привличат ги къщите, където е топло и има огън. Не бива да забравяте да им оставите храна в купичка на прага или някъде на хармана, защото ако мъртвите не намерят нищо там, то в полунощ сами ще влязат в къщата, за да потърсят...

— О, богове! — прошепна силно едната от девойките и веднага изписка, защото Фрип я щипна по задника.

— Не е лоша приказката — каза той. — Но не е и нещо особено! Налей на стареца една халба греяна бира, да се постопли! Може пък да разкаже нещо по-добро! Добрата приказка за духове, момчета, се познава по това, че заслушалите се момичета дори не усещат, когато ги ощипеш!

Мъжете се разсмяха и чуха писъците на двете девойки, върху които се изпробваше качеството на приказката. Дядото отпи от топлата бира, смръкна силно с нос и се оригна.

— Гледай да не се напиеш или да заспиш! — закани му се Деде Варгас. — Не те поим даром! Хайде, говори, пей, свири с гайдата! Трябва да е весело!

Старецът отвори уста, в които се белееше само един зъб като стълб сред тъмната степ.

— Но днес е Саовине, господарю! Каква музика, каква свирня? Не може. Музиката на Саовине е ей онзи вятър, който вие зад прозореца. Вият върколаци и вампири, стенат мамуни, гулове скърцат със зъби. *Beann 'shie* вие и крещи, а онзи, който чуе този крясък, го чака близка смърт. Всички зли духове напускат своите скривалища, вещици летят към последния си сбор преди зимата! Саовине — това е нощ на страховете, чудеса и вълшебства! В гората не се ходи, защото горските духове ще ви разкъсат! Не се минава през гробища, защото мъртвите ще ви сграбчат! Изобщо, най-добре не излизайте от къщата, а за сигурно забийте нов железен нож над прага, злото няма да се осмели да премине над него. Жените трябва да пазят най-вече децата, защото в нощта на Саовине русалка или оплаквачка може да ги открадне и да подхвърли на тяхно място отвратителен изрод. А бременна жена не бива да излиза на двора, защото някоя нощарка може да урочаса плода в утробата ѝ! Вместо дете ще се роди стрига с железни зъби...

— О, богове!

— С железни зъби! Първо ще изгризе гърдата на майка си. После ръцете. Ще оглозга лицето... Ох, нещо поогладнях...

— Вземи кокала, по него има останало още месо. За възрастните не е полезно да ядат много, защото може да получат запек и — край, ха-ха! Хайде, донеси му още бира, момиче. Е, старче, разкажи ни още за духовете!

— Саовине, милостиви господари, е последната нощ, в която духовете могат да вилнеят. После студът им отнема силите и те се събират в Бездната, под земята, откъдето цяла зима не си показват носа навън. Затова от Саовине до февруари, до празника Имбаелк, е най-доброто време за походи до обитаваните от духове места, за да се търсят там съкровища. Ако например в топло време човек започне да копае в някоя могила, обитавана от вихт, оттам ще изскочи разгневеният вихт и ще изяде копача. А от Саовине до Имбаелк — копай и граби колкото щещ, вихтът спи дълбоко, като стара мечка.

— Говориш глупости, дъртако!

— Истина ви казвам, господарю. Да, да. Вълшебна нощ е тази, Саовине, страшна, но също и най-добра за врачуване и всякакви предсказания. В тази нощ трябва да се гадае и да се врачува по костите, и на ръка да се гледа, и на бял петел, и на лук, и на сирене, и по заешки вътрешности, и на умрял прилеп...

— Пфу!

— Нощта на Саовине, нощ на страх и духове... По-добре да си стоите по къщите. Цялото семейство... Край огъня...

— Цялото семейство, казваш? — повтори Киприан Фрип, хищно озъбвайки се на приятелите си. — Цялото семейство, чувате ли? Заедно с оная, дето вече цяла седмица хитро се крие от нас сред тръстиките!

— Жената на ковача! — веднага се досети Юз Яновиц. — Златокосата красавица! Умна глава си, Фрип! Днес може да се прибере в колибата! Е, момчета? Да нападнем ли къщата на ковача?

— Уха, готов съм още сега. — Деде Варгас се протегна. — Направо я виждам, жената на ковача, как върви през селото, гърдите ѝ подскачат, върти задниче... Трябваше още тогава да я вземем, не да слушаме Дакре Силифант, глупавия педант... Но тази нощ Силифант го няма тук, а жената на ковача си е вкъщи! Чака!

— Вече захлахме кмета на тая дупка — намръщи се Риспат. — Видяхме сметката на оная, дето му се притече на помощ. Какво, мъртъвците не ни ли стигат? Ковачът и синът му са мъже като дъбове. Няма да им вземеш страха. Трябва да ги...

— Осакатим — спокойно довърши Фрип. — Само ще ги осакатим, нищо повече. Допийте си бирата, да ставаме, и в селото. Ще си устроим едно Саовине! Ще си облечем кожусите с козината навън, ще започнем да режем и да ръмжим, селяците ще си помислят, че са дошли или дяволи, или вихти.

— А жената на ковача тук ли ще я доведем или ще се позабавляваме по нашенски, по гемеерски, пред очите на семейството?

— Едното не изключва другото. — Фрип младши погледна през прозореца в нощта. — Ама каква виелица започна, мамка му! Чак тополите навежда!

— О, хо, хо! — въздъхна над халбата си старецът. — Това не е вятър, милостиви господа, не е виелица! Летят магьоснички — едни на метли, други в хавани, и с метли си замитат следите. Не се знае кога някоя такава ще пресече пътя на човек в гората или ще му скочи изотзад, не се знае кога ще го нападне! А зъбите ѝ — ей такива!

— Ходи да плашиш децата с магьоснички, старче!

— Друго ще говорите, господа, ако закъсате! Защото ще ви кажа още, че най-страшните вещици са графините и княгините, хо-хо, а те

не летят нито на метли, нито на ръжени, нито в хавани! Те яздят черните си котараци!

— Хе, хе, хе, хе!

— Истина ви казвам! Защото в Саовине, в тази единствена нощ в годината, котките на вещиците се превръщат в черни като смола кобили. И лошо се пише на онзи, който в такава тъмна нощ чуе тропота на копитата и види вещица на черна кобила. Който се срещне с нея, от смъртта няма да избяга. Вещицата ще го завърти, както виелицата завърта листата, и ще го отнесе от тоя свят!

— Като се върнем, ще довършиш. Измисли нещо по-хубаво и си приготви гайдата. Като се върнем ще има пиршество! Ще танцуваме и ще се забавляваме с жената на ковача... Какво има, Риспат?

Риспат ла Пойнт, който беше излязъл навън да се облекчи, връхлетя обратно на бегом, а лицето му беше по-бяло от сняг. Той бурно жестикулираше, сочейки към вратата. Не успя да каже нищо, но нямаше и нужда. На двора силно затропаха конски копита.

— Врана кобила — обади се Фрип, почти прилепил лице към прозореца. — Същата врана кобила. Това е тя.

— Магьосницата?

— Фалка, глупако!

— Това е духът ѝ! — Риспат рязко си пое дъх. — Привидение! Не може да е оживяла! Умряла е и се връща като дух. В нощта на Саовине...

— Ще дойде в тъмна като черно наметало нощ — забърбори старецът, притискайки към корема си празната халба. — И срещне ли я някой, сигурна му е смъртта...

— Оръжията, грабвайте оръжията! — изкрещя трескаво Фрип. — Бързо! Обкръжете вратата от двете страни! Не разбирате ли? Излезе ни късметът! Фалка не знае за нас, дошла е да се стопли, студът и гладът са я прогонили от скривалището ѝ! Право в ръцете ни! Кукумявката и Риенс ще ни посипят със злато! Грабвайте оръжието...

Вратата изскърца.

Старецът се наведе над масата и присви очи. Той не виждаше добре. Очите му бяха стари, увредени от глаукомата и хроничното възпаление на ставите. Освен това в кръчмата беше мрачно и задимено. Затова дядото едва успя да види влязлата в помещението слабичка фигура, облечена със салтамарка от ондатрова кожа, с

качулка и шал, който скриваше лицето ѝ. За сметка на това слухът на стареца беше добър. Той чу тихия писък на една от прислужниците, потропването на обувките на другата, тихата ругатня на кръчмаря. Чу скърцането на мечове в ножниците. И тихия, злобен глас на Киприан Фрип:

— Пипнахме те, Фалка! Май не очакваше да ни видиш тук?

— Очаквах — чу старецът. И потрепери при звука на този глас.

Забеляза движението на слабичката фигура. И чу едно ужасено ахване. Приглушеният вик на едното момиче. Той не можеше да види, че девойката, която нарекоха Фалка, е свалила качулката и шала. Не можа да види чудовищно обезобразеното лице. И очите, очертани с боята от мас и пепел така, че приличаха на очи на демон.

— Аз не съм Фалка — каза момичето. Старецът отново зърна бързото, размазано движение, видя как нещо огнено проблесна на светлината от светилниците. — Аз съм Цири от Каер Морхен. Аз съм вешерка! Дойдох тук, за да убивам.

Старецът, който през живота си беше ставал свидетел на не едно пиянско сбиване, отдавна беше разработил прекрасен способ за избягване на наранявания: пъкна се под масата и здраво се вкопчи в краката ѝ. Естествено, от тази позиция не можеше да види нищо. Но той и не се опитваше. Стискаше здраво масата, а тя вече се местеше из кръчмата заедно с останалите мебели сред трясъците, ударите, бученето и скърцането, сред тропота на обути крака, ругатните, виковете, ударите и звъна на стомана.

Едното от момичетата виеше диво и непрестанно.

Някой се стовари върху масата, премести я заедно с вкопчилиия се в краката ѝ старец, и почти веднага се стовари до него на пода. Дядото изръмжа, усещайки как го опръска горещата кръв. Деде Варгас, онзи, който първоначално искаше да го изгони — старецът го позна по месинговите копчета на куртката, — хриптеше тежко, повръщаше, разпръсквайки кръв, и размахваше ръце. Един от безцелните му удари улучи дядото в очите. Той съвсем престана да вижда каквото и да било. Ревящото момиче захълца, утихна, въздъхна и отново писна, този път на по-висок тон.

Някой се стовари с грохот на пода и по измитите борови дъски отново плисна кръв. Старецът не видя, че този път умираше Риспат ла Пойнт, когото Цири беше улучила в гърлото. Той не видя как Цири

направи пирует под носовете на Фрип и Яновиц, как се плъзна край тях като сянка, като сив дим. Яновиц се обърна след нея с бързо, меко, котешко завъртане. Той беше отличен фехтовач. Уверено подпрян на десния си крак, нанесе дълъг удар, целейки се в лицето на девойката, право в отвратителния ѝ белег. Би трябвало да я улучи.

Но не успя.

Както не успя и да се защити. Цири го съсече със замах, отблизо, с две ръце, през гърдите и корема. И веднага отскочи, завъртя се, избягвайки удара на Фрип, и удари превилия се Яновиц по врата. Той се заби с чело в пейката. Фрип прескочи пейката и трупа, и удари със замах, широко. Цири парира удара, направи полупирует и бързо го прободете отстрани в бедрото. Фрип се олюля, залитна към масата и опитвайки се да запази равновесие, инстинктивно протегна ръка напред. Когато се подпря с длан на масата, Цири с един бърз удар му отсече китката.

Фрип вдигна чуканчето, от което бликаше кръв, съсредоточено го погледна, след което се обърна към лежащата на масата ръка. И изведнъж падна — стовари се рязко по задник на пода, сякаш се беше подхлъзнал върху сапун. Така, седейки, той закрещя, след което започна да вие с див, висок, протяжен вълчи вой.

Свитият под масата, зялят с чужда кръв старец няколко минути слушаше този зловец дует — монотонно пищящото момиче и виещият диво Фрип.

Момичето млъкна първо, завършвайки писъка с нечовешки, сподавен стон. Фрип просто утихна.

— Мамо... — неочаквано проговори той съвършено ясно и трезво. — Майчице... Как така... Как... Какво ми... се случи? Какво ми... е?

— Умиращ — отвърна обезобразената девойка.

Малкото останала коса по темето на стареца настръхна. За да не извика, той захапа ръкава на дрехата си с единствения си зъб.

Киприан Фрип младши издаде такъв звук, сякаш преглъща с усилие. И повече не се обади. Изобщо.

Настана пълна тишина.

— Какво направи... — прозвуча в тишината треперещият глас на кръчмаря. — Какво направи, момиче...

— Аз съм вещерка. Убивам чудовища.

— Ще ни обесят... Ще подпалят селото и кръчмата.

— Убивам чудовища — повтори тя, а в гласа ѝ се промъкна нещо като изненада. Като съмнение. Неувереност.

Кръчмарят застана, захленчи. И заплака.

Старецът полека се измъкна изпод масата, избутвайки трупа на Деде Варгас с жестоко разсеченото му лице.

— Яздиш черна кобила... — промърмори той. — В нощ, тъмна като черно наметало... Следите си заличаваш...

Девојката се обърна и го погледна. Тя вече беше успяла да увие лицето си с шала, а над него гледаха оградените с черни кръгове демонски очи.

— Срещне ли те някой, сигурна му е смъртта — промърмори старецът. — Или самата ти си смъртта.

Девојката го гледа дълго. И напълно спокойно.

— Прав си — каза най-накрая тя.

* * *

Някъде в блатата, далеч, но много по-близо отпреди, за втори път се разнесе плачещият вой на *beann'shie*.

Висогота лежеше на пода, на който се беше свлякъл, когато ставаше от леглото. С изненада забеляза, че не може да стане. Сърцето му блъскаше в гърдите, пулсираше в гърлото му, задавяше го.

Той вече знаеше чия смърт предвещава нощният вик на елфическия призрак.

„Животът беше прекрасен. Въпреки всичко“ — помисли си той и прошепна:

— Божове... Не вярвам във вас... Но ако наистина съществувате...

Внезапно ужасна болка разкъса гърдите му. Някъде по пътеките, далеч, но още по-близо отпреди, *beann'shie* извряска диво за трети път.

— Ако съществувате — закриляйте вещерката по пътя ѝ...

[1] *Societas leonina* (лат.) — букв. лъвско сдружение; сдружение, при което едната страна извлича всички ползи, а другата страна търпи всички негативи. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— *Очите ми са големи, за да те виждам по-добре — изревал железният вълк. — Лапите ми са големи, за да мога да те хвана и да те прегърна! Всичко ми е голямо, всичко, ей сега сама ще се убедиш в това. Защо ме гледаш толкова странно, малко момиче? Защо не отговаряш?*

Вещерката се усмихнала.

— Имам изненада за теб.

Флорънс Деланой,
„Изненадата“, от книгата
„Приказки и предания“

Послушничките стояха пред Върховната жрица неподвижни, напрегнати като струни, безмълвни, леко пребледнели. Те бяха готови за път. Багажът беше събран. Мъжко сиво пътно облекло, топли, но не и ограничаващи движенията кожухчета, удобни елфически обувки. Косите им бяха подстригани така, че да могат лесно да се поддържат чисти в лагерите и по време на преходите. И да не им пречат да работят. Спретнати малки вързопчета, в които имаше малко храна за из път и необходимите медицински инструменти. Останалото трябваше да им осигури армията. Армията, към която се отправяха.

Лицата и на двете девойки бяха спокойни. Външно. Трис Мериголд знаеше, че и на двете лекичко им потреперват ръцете и устните.

Вятърът клатеше голите клони на дърветата в храмовия парк и гонеше по плочките на двора изсъхналите листа. Небето беше тъмносиньо. Усещаше се, че се надига буря.

— Получихте ли вече назначението си? — наруши мълчанието Ненеке.

— Аз — не — отвърна Еурнейд. — Засега съм на зимна база, в лагера край Визима. Комисарят от наборната служба каза, че през пролетта там ще отседне подразделение наемници от север... Ще бъде фелдшерка в един от отрядите.

— А аз — леко се усмихна Йола Втора, — вече получих моето. В полевата хирургия, при господин Мило Вандербек.

— Само да не ме изложите. — Ненеке ги изгледа страшно. — Да не опозорите мен, храма и името на Великата Мелителе.

— Няма да ви изложим, майко.

— И се грижете за себе си.

— Да, майко.

— Докато се грижите за ранените, ще капвате от умора, няма да имате време за сън. Ще се страхувате, ще се съмнявате, гледайки болката и страданията, и смъртта. В такива случаи човек лесно се пристрастява към наркотика или възбуждащата билкова отвара. Внимавайте с тях.

— Знаем, майко.

— Войната, страхът, смъртта и кръвта — Върховната жрица прониза двете момичета с поглед — развалят характера, а за някои са необичайно силен афродизиак. Сега още не знаете, а и няма как да знаете, как ще ви подействат на вас. Бъдете внимателни. А в краен случай, когато няма какво друго да се направи, използвайте предпазни средства. Ако въпреки това някоя от вас забременее, стойте далеч от знахари и селски баби! Потърсете храм, а най-добре — магьосница!

— Знаем, майко.

— Това е всичко. Сега елате да ви благословя.

Сложи ръце на главите им, прегърна ги и ги целуна. Еурнейд подсмърчаше. Йола Втора, както винаги, се разплака. Въпреки че и нейните очи блестяха по-силно от обичайното, Ненеке изсумтя.

— Без сцени, без сцени — каза тя, на вид рязко и сурово. — Отивате на най-обикновена война. Хората се връщат от войни. Събирайте си багажа и довиждане.

— Довиждане, майко.

Момичетата тръгнаха бързо, без да се обръщат, към храмовата порта, съпроводени с поглед от Върховната жрица Ненеке, магьосницата Трис Мериголд и писарят Яре.

Юношата настойчиво се изкашля, за да привлече вниманието към себе си.

— Какво има? — наведе се към него Ненеке.

— Ти им разреши? — възкликна Яре с горчивина. — На тях, момичетата, им разреши да се запишат! А аз? Защо аз да не мога? Нима трябва да стоя зад тези стени и да се занимавам с изсъхнали пергаменти? Аз не съм сакат или страхливец! Какъв позор — да стоя в храма, когато дори момичетата...

— Тези момичета — прекъсна го архижрицата — през целия си живот са се обучавали по медицина, лечение и грижа за болни и ранени. Те отиват на война не от патриотични подбуди или от жажда за приключения, а защото там ще има безброй ранени и болни. Ще са затрупани с работа денонощно. Еурнейд и Йола Втора, Мира, Кате, Пруне, Дебора и другите момичета са приносят на храма в тази война. Храмът като част от обществото плаща обществените си дългове. Нашият принос са обучените специалистки. Разбираш ли, Яре? Специалистки! А не пушечно месо!

— Всички се записват в армията! Само страхливците си остават у дома!

— Глупости, Яре — отвърна рязко Трис. — Нищо не си разбрал.

— Искам на война... — Гласът на юношата се разтрепери. — Искам да спася... Цири...

— Вижте го, моля ви се — насмешливо се обади Ненеке. — Странстващият рицар се хвърля да спаси дамата на своето сърце. На бял кон.

Тя млъкна под погледа на магьосничката.

— Стига за това, Яре — погледна тя гневно момчето. — Казах ти, не разрешавам. Връщай се при книгите. Учи се. Твоето бъдеще е науката. Да вървим, Трис. Да не губим време.

* * *

На проснатото пред олтара парче плат лежаха костен гребен, евтино пръстенче, книжка с окъсана подвързия и избелял от пране син шал. Над тези предмети се беше навела коленичилата Йола Първа, жрица с пророчески способности.

— Не бързай, Йола — предупреди я застаналата до нея Ненеке. — Концентрирай се. Не ни е нужно мълниеносно пророчество, не ни е нужна загадка, допускаща хиляди решения. Трябва ни картина. Ясна картина. Вземи аурата от тези предмети, те принадлежаха на Цири... Цири се е докосвала до тях. Вземи аурата. Постепенно. Няма защо да бързаме.

Навън бушуваше виелица. Покривът и дворът на храма бързо се покриха със сняг. Беше деветнайсетият ден на ноември. Пълнолуние.

— Готова съм, майко — каза с мелодичен глас Йола Първа.

— Започвай.

— Само минутка. — Трис Мериголд скочи като пружина от пейката и свали от раменете си шубата от чинчила. — Минутка, Ненеке. Искам да вляза заедно с нея в транс.

— Това не е безопасно.

— Знам. Но искам да видя. Със собствените си очи. Длъжна съм... Обичам Цири като моя по-малка сестра. В Каедвен тя ми спаси живота, рискувайки своя собствен... — Гласът на магьосницата изведнъж секна.

— Същата си като Яре — поклати глава Върховната жрица. — Хвърляте се на помощ, на сляпо, безразсъдно, без да знаете къде и защо. Но Яре е наивен юноша, а ти си зряла и умна магьосница. Трябва да знаеш, че със своето включване в транс няма да помогнеш на Цири. А можеш да навредиш на себе си.

— Искам да вляза в транс с Йола — повтори Трис, хапейки устни. — Позволи ми, Ненеке. А и какво рискувам? Епилептичен припадък? Дори и така да е, ти ще ме изкараш от него.

— Рисуващ — изрече бавно Ненеке — да видиш нещо, което не би трябвало да виждаш.

„Хълмът — с ужас си помисли Трис. — Соденският хълм. На който някога умрях. На който ме погребяха и изсякоха името ми на надгробния обелиск. Хълмът и гробът, които някой ден ще си спомнят за мен. Знам това. Вече са ми го предсказвали!“

— Вече реших — каза тя студено и тържествено, изправи се и отметна на гърба си своите разкошни коси. — Да започваме.

Ненеке се отпусна на колене и докосна с чело опрениите си една в друга длани.

— Да започваме — каза тихо тя. — Пригответи се, Йола. Коленичи до мен, Трис. Хвани Йола за ръката.

Навън беше нощ. Виеше виелица, сипеше се сняг.

* * *

На юг, далеч зад планината Амел, в Метана, в местността, наречена Стоезерие, на петстотин мили по права линия от град Еландер и храма на Мелителе, рибарят Госта изведнъж се събуди от кошмар. Той изобщо не можеше да си спомни съдържанието на съня, но странно вълнение не му позволяваше да заспи наново.

* * *

Всеки добре владеещ своя занаят рибар знае, че ако иска да хване костур, трябва да е при първия лед.

Неочаквано ранната зима през тази година правеше номера и беше капризна като красива и търсена девойка. Още в началото на ноември, веднага след Саовине, подобно на разбойник, изскачащ из засада, тя пусна първите студове и виелици точно когато никой не ги очакваше, а работа имаше предостатъчно. Още в средата на ноември езерото се покри с тънък, блестящ на слънцето лед, който като че ли се нуждаеше от още съвсем малко, за да издържи човек, но капризната зима изведнъж се отдръпна, върна се есента, заваля дъжд, а топлият южен вятър се отдалечи от брега и разтопи размития от дъждовете лед.

„Дявол да го вземе — учудваха се селяните. — Ще има ли зима, или няма да има?“

Но минаха едва три дни и зимата се върна. Този път се размина без сняг, без виелици, но затова пък студът ги сграбчи като с клещи. Капещите стрехи на покривите за една нощ се покриха с остри като зъби висулки, а сварените неподготвени патици едва не умряха от студ в патешките локви.

Езерата на Мил Трахта въздъхнаха и се покриха с лед.

За по-сигурно Госта изчака още един ден, след това смъкна от тавана кутията с ремъците, която носеше през рамо и в която държеше

рибарските си такъми. Натъпка ботушите си хубаво със слама, навлече кожуха, взе секача за лед и чувала и тръгна бързо към езерото.

Знае се, че за костур се ходи при първия лед.

Ледът беше здрав. Вярно, че леко се огъваше под човека, леко поскръцваше, но се държеше. Госта стигна до дълбокото, издълба първата дупка, седна на кутията, извади корда от конски косъм, прикрепена към къс прът от лиственица, закачи една калаена рибка с кукичка и я заметна във водата. Първият костур, дълъг половин лакът, захапа примамката още преди тя да се отпусне и да опъне кордата.

Не беше минал и час, а около дупката вече лежаха повече от петдесет зеленикаво-ивичести риби с кървавочервени плавници. Госта беше наловил повече костури, отколкото му трябваша, но рибарската еуфория не му позволяваше да спре. В края на краищата можеше да раздаде рибата на съседите си.

Тогава чу продължително цвилене и вдигна глава. На брега на езерото стоеше красив черен кон, от ноздрите му излизаше пара. Лицето на ездача в ондатрова шуба беше скрито под шал.

Госта преглътна. Беше късно да бяга. Но той се надяваше, че ездачът няма да се осмели да стъпи с коня върху тънкия лед.

Той продължаваше машинално да подръпва въдицата, на куката се беше закачил поредният костур. Рибарят го измъкна, откачи го и го хвърли на леда. С периферното си зрение видя как конникът скочи от седлото, хвърли поводите върху един храст и тръгна към него, стъпвайки внимателно по хлъзгавия лед. Костурът пляскаше с плавници, мърдаше хрилете си. Госта стана и се наведе към секача за лед: при необходимост можеше да го използва за оръжие.

— Не се бой.

Ездачът беше момиче. Сега, когато беше свалила шала си, той видя лицето ѝ, обезобразено от чудовищен белег. На гърба си носеше меч — над рамото ѝ стърчеше великолепно изработената му дръжка.

— Нищо лошо няма да ти сторя — тихо каза момичето. — Просто искам да попитам за посоката.

„Как ли пък не — помисли си Госта. — Точно така. Сега, през зимата? В студа? Кой пътува съвсем сам? Само разбойниците. Или куриерите.“

— Тази местност ли се нарича Мил Трахта?

— Ами... — измънка той, гледайки в черната вода, която се плискаше в дупката. — Мил Трахта е. Само че ние я наричаме Стоезерие.

— А езерото Тарн Мира? Чувал ли си за него?

— Всички го знаят. — Той погледна изплашено към момичето. — Въпреки че тук го наричаме Бездната. Омагьосаното езеро. Страшната дълбина. Там живеят русалки. А в древните омагьосани руини живеят духове.

Той видя как блеснаха зелените ѝ очи.

— Там има руини? А може би и кула?

— Каква ти кула? — не сдържа усмивката си той. — Камък върху камък, натъркаляни камъни, обрасли с трева. Купчина отломки...

Костурът спря да пляска, само мърдаше с хриле сред шарените си ивичести събрата. Девојката го гледаше замислено.

— Смърт върху леда — каза тя най-накрая. — В нея има нещо очарователно.

— А?

— И далеч ли е езерото с руините? Накъде трябва да тръгна?

Той ѝ каза. Показа ѝ. Даже ѝ го нарисува на леда с острия ръб на секача. Тя кимаше и всичко запомняше. Кобилата на брега на езерото биеше с копита в замръзналата земя, пръхтеше и изпускаше пара от ноздрите си.

* * *

Той проследи с поглед как девојката се отдалечава по западния бряг на езерото и в галоп препуска по хребета на склона, на фона на безлистните елши и брези, към изумителната приказна гора, която студът беше украсил с глазура от скреж. Враната кобила се движеше с неописуемо изящество и грация, бързо и в същото време леко, ударите на копитата в замръзналата почва едва се чуваха; от клоните, които закачаше по пътя си, леко се сипеха сребристи снежинки. Сякаш из блестящата и застинала в студа приказна гора препускаше не обикновен, а приказен кон, кон-призрак.

А може би наистина беше призрак?

Демон на призрачен кон, демон, приел образа на девойка с огромни зелени очи и обезобразено лице?

Че кой друг, освен демон, ще пътешества през зимата? И ще пита за пътя към омагьосани руини?

Когато тя изчезна, Госта бързо събра рибарските си такъми. Прибра се през гората. Мина по обиколния път — разумът и инстинктите го предупреждаваха, че не бива да се прибира по пътеките, не трябва да се показва. Разумът и инстинктите му подсказваха, че девойката, въпреки всичко, не беше привидение, а човек. Враната кобила не беше привидение, а беше кон. А след такива, които яздят самотни из пустошта, и то през зимата, обикновено често препускат потери.

Час по-късно по пътеката прелетя и потерята — четиринайсет конници.

* * *

Риенс удари още веднъж сребърната кутия, изруга и ядосано я тресна в дъгата на седлото. Но ксеноглозът мълчеше. Като омагьосан.

— Магически боклук — студено подхвърли Бонхарт. — Като дрънкулка от панаир.

— Или просто Вилгефорц ни демонстрира своето отношение — добави Стефан Скелен.

Риенс вдигна глава и ги изгледа злобно.

— Благодарение на тази панаирджийска дрънкулка — ядно отбеляза той, — ние попаднахме на следа и повече няма да я изгубим. Благодарение на господин Вилгефорц ние знаем накъде се е запътило момичето. Знаем къде отиваме и какво трябва да направим. Според мен това е много. В сравнение с вашите действия с едномесечна давност.

— Стига празни приказки. Хей, Бореас! Какво ти казват следите? Бореас Мун се изправи и се закашля.

— Била е тук час преди нас. Когато може, се стреми да се придвижва бързо. Но това е сложна местност. Даже със своята приказна кобила едва ли ще може да ни изпревари с повече от пет-шест мили.

— Значи все пак се придвижва между езерата — промърмори Скелен. — Вилгефорц беше прав. А аз не му вярвах...

— Нито пък аз — призна си Бонхарт. — Но само до мига, когато вчера селяните потвърдиха, че около езерото Тарн Мира наистина има някакво магическо съоръжение.

Конете пръхтяха, от ноздрите им излизаше пара. Кукумявката хвърли поглед през лявото си рамо към Йоана Селборн. От няколко дни изражението на лицето на телепатката не му харесваше. „Взех да се изнервям — помисли си той. — Това преследване измъчи всички ни и физически, и психически. Време е да приключваме. Време е!“

Студена тръпка премина по гърба му. Той си спомни съня от предишната нощ.

— Добре! — размърда се той. — Стига сме умували! На конете!

* * *

Бореас Мун се навеждаше от седлото и оглеждаше следите. Не беше лесно. Земята беше твърда като желязо, образуваха се твърди буци и бързо отвяваният от вятъра сняг се задържаше само в браздите и вдлъбнатините. Точно там Бореас търсеше отпечатъците от подковите на враната кобила. Изискваше се голямо внимание, за да не изгуби следите, особено сега, когато разнасящият се от сребърната кутийка глас беше спрял да дава съвети и указания.

Беше нечовешки уморен. И се тревожеше. Преследваха девойката вече почти три седмици, от самия Саовине, след клането в Дун Дара. Почти три седмици на седлата, през цялото време в преследване. Но нито враната кобила, нито яздецата я девойка губеха сили, не намаляваха темпото.

Бореас Мун оглеждаше следите.

И не спираше да си мисли за съня от последната нощ. В този сън той потъваше, давеше се във вода. Черната бездна се затвори над главата му, а той потъваше към дъното, в гърлото и дробовете му нахлуваше ледена вода. Събуди се изпотен, мокър, пламтящ — въпреки че наоколо беше кучи студ.

„Стига толкова — мислеше си той, докато се навеждаше от седлото в търсене на следи. — Време е на това да се сложи край.“

* * *

— Господарю! Чувате ли ме? Господарю?!

Ксеноглозът мълчеше като омагьосан.

Риенс енергично раздвижваше ръцете си, духаше замръзналите си пръсти. Студът хапеше врата и гърба му, кръстът го болеше и всяко по-рязко движение му напомняше за тази болка. Вече даже не му се и ругаеше.

Почти три седмици на седлата, в непрекъснато преследване. В пронизващ студ, а последните няколко дни — в пукащ студ.

А Вилгефорц мълчеше.

„Ние също мълчим и се гледаме един други като вълци!“

Риенс разтри ръцете си и си сложи ръкавиците.

„Когато Скелен ме гледа — помисли си той, — той придобива един такъв странен поглед. Нима иска да ме предаде? Нещо много бързо и твърде лесно се съгласи тогава с Вилгефорц... А този отряд, тези престъпници, са му верни, изпълняват заповедите му. Когато хванем момичето, той, без да се съобразява с уговорката, или ще я убие, или ще я отведе при своите заговорници, за да прилага в живота идиотските си идеи за демокрация и граждански права.

А може би Скелен вече се е отказал от заговора? А може би, като роден конформист и нагаждач, в този миг той си мисли, че е най-добре да достави девойката на император Емхир?

Не, Кукумявката ме гледа много странно. Както и цялата му банда. И Кена Селборн...

А Бонхарт? Бонхарт — непредсказуемият садист. Когато говори за Цири, гласът му трепери от ярост. Ако му скимне, той може или да убие девойката, или да я отвлече, за да я прати да се бие на арената. Договор с Вилгефорц ли? Пука му на него за този договор. Още повече сега, когато Вилгефорц...“

Риенс измъкна ксеноглоза от пазвата си.

— Господарю! Чувате ли ме? Аз съм, Риенс...

Приборът мълчеше. На Риенс чак му се прииска да се ядоса.

„Вилгефорц мълчи. Скелен и Бонхарт са сключили договор с него. А след някой и друг ден, щом догоним момичето, може да се окаже, че този договор не струва нищо! И тогава може да усетя ножа в

гърлото си. Или да се отправя по пътя към Нилфгард като доказателство за лоялността на Кукумявката.

По дяволите!

Вилгефорц мълчи. Нищо не ме съветва. Не показва пътя. Не разсейва съмненията със своя спокоен, логичен, проникващ в дълбините на душата глас. Мълчи.

Ксеноглозът се е повредил. Може би от студа? А може...

Може би Скелен е прав? Може Вилгефорц наистина да се е захванал с нещо друго и не се интересува нито от нас, нито от нашата съдба?

По дяволите, въобще не ми мина през ума, че това може да се случи. Само ако го предполагах, въобще нямаше да се захвана като последния глупак с тази задача... Щях да отида да убия вещера. Вместо Ширу. Дявол да го вземе! Аз мръзна тук, а Ширу сигурно си седи на топличко...

Като се замисля, самият аз поисках тъкмо на мен да ми възложат Цири, а вещера — на Ширу. Сам си го изпросих.

Тогава, през септември, когато Йенефер ни падна в ръцете.“

* * *

Светът, който допреди миг представляваше нереална, мека и лепкава тъмнина, изведнъж придоби твърди повърхности и очертания. Просветля. Стана реален.

Разтърсената от конвулсии Йенефер отвори очи. Тя лежеше върху камъни, сред трупове и опушени дъски, затрупана с остатъци от такелаж на дракара „Алкионе“. Около нея се виждаха крака. Крака, обути в тежки ботуши. Един от краката я беше ритнал и я беше накарал да се освести.

— Ставай, вещице.

Нов удар, от който я заболяха дори корените на зъбите. Тя видя наведеното над нея лице.

— Ставай, казах! На крака! Не ме ли позна?

Тя започна да мига. И го позна. Това беше онзи тип, когото веднъж беше подпалила, докато ѝ бягаше през телепорта. Риенс.

— Ще ти го върна — обеща той. — Ще си разчистим сметките за всичко, курво! Ще ти покажа какво е това болка. С тези ръце и с тези пръсти ще ти покажа.

Тя се напрегна, сви и разтвори пръсти, готова да хвърли срещу него заклинание. И в този миг се сви на кълбо, давейки се, хриптейки и гърчейки се. Риенс се разсмя.

— Не става, а? — чу тя. — В теб не е останало и зрънце Сила! Не можеш да се мериш с Вилгефорц! Той изцеди всичко от теб, до последната капка, като млечна суроватка от извара. Няма да успееш дори...

Той не успя да довърши. Йенефер измъкна кинжала от ножницата, пристегнатата от вътрешната страна на бедрото ѝ, скочи като котка и мушна наслуки. Но не улучи. Острието само одраска целта, разряза плата на панталоните. Риенс отскочи и се обърна.

В този миг върху нея се посипа град от удари и ритници. Тя започна да вие, когато един тежък ботуш я ритна ниско в корема. Магьосницата се сви и изхриптя. Вдигнаха я от земята, извиха ръцете ѝ зад гърба и тя видя летящия към бузата ѝ юмрук. Светът изведнъж пламна в искри, лицето ѝ направо се взриви от болка. Болезнената вълна се спусна надолу, към корема и слабините, и краката ѝ омекнаха като желе. Тя увисна в придържащите я ръце. Някой я хвана за косата и дръпна главата ѝ назад. Тя получи още един удар. В очите. Отново всичко изчезна и се пръсна в ослепителен блясък.

Тя не изгуби съзнание. Усещаше всичко. Биеха я силно, жестоко, както се бие мъж. Удари, чиято цел не беше само да ѝ донесат болка и да я пречупят, но и да избият от нея всичките ѝ сили, цялата ѝ воля за съпротива.

Тя с радост би изгубила съзнание, но не можеше. Чувстваше всичко.

— Достатъчно — изведнъж чу тя някакъв далечен глас, иззад завесата от болка. — Ти си се побъркал, Риенс. Да не искаш да я убиеш? Нужна ми е жива.

— Обещах ѝ, господарю — промърмори мяркащата се пред нея сянка, която постепенно приемаше очертанията на тялото и лицето на Риенс. — Обещах да ѝ го върна... С тези ръце...

— Не ме интересува какво си ѝ обещал. Повтарям, че ми е нужна жива и способна на членоразделна реч.

— Котките и вещиците не могат лесно да бъдат убити — засмя се онзи, който я държеше за косата.

— Не философствай, Ширу. Казах; спрете боя. Вдигнете я. Как се чувстваш, Йенефер?

Магьосницата изплю кръв и вдигна подпухналото си лице. В първия момент не го позна. На лицето му имаше нещо като маска, покриваща цялата лява част на главата му. Но тя знаеше кой е той.

— Върви по дяволите, Вилгефорц — с усилие продума тя, внимателно докосвайки с език предните си зъби и смазаните устни.

— Как ти се стори заклинанието ми? Хареса ли ти как те вдигнах от морето заедно с лодката? Хареса ли ти полетът? С какви заклинания се защити, че успя да оцелееш при падането?

— Върви по дяволите!

— Откъснете ѝ звездата. И я отнесете в лабораторията. Не губете време.

Влачеха я, дърпаха я, на моменти я носеха. Камениста равнина, а на нея — останките от „Алкионе“. И безброй други останки — стърчащите ребра на шпангоутите наподобяваха скелети на морски чудовища. „Крах беше прав — помисли си тя. — Корабите, изчезнали безследно в падината Седна, не са жертва на природни бедствия. О, богове... Павега и Дуни...“

Над равнината, в далечината, планински върхове се врязваха в облачното небе.

После имаше стени, врата, коридори, паркет, стълба. Всичко изглеждаше странно, неестествено голямо... и твърде бедно на детайли, за да може тя да разбере къде се намира, къде е попаднала, къде я е пренесло заклинанието. Лицето ѝ беше подпухнало, което допълнително затрудняваше разглеждането. Единственият източник на информация оставаше обонянието — тя веднага усети миризмата на формалин, етер, спирт. И магия. Миризма на лаборатория.

Грубо я стовариха върху някакъв метален стол, закопчаха китките и глезените ѝ с метални скоби. Преди металните челюсти на захващача да се прилепят към слепоочията и да обездвижат главата ѝ, тя успя да огледа просторната, ярко осветена зала. Видя още един стол върху каменен подиум, със странна стоманена конструкция.

— Правилно — чу се гласът на изправения отзад Вилгефорц. — Това столче е за твоята Цири. Отдавна я чака, няма търпение да я

дочака. Аз също.

Чуваше го отблизо, почти усещаше дъха му. Той вкара игли в кожата на главата ѝ, прикрепил нещо към ушните ѝ раковини. След това застана пред нея и свали маската си. Йенефер неволно ахна.

— Дело на твоята Цири — каза той, разкривайки някога класически красивото, а сега зловещо осакатено лице, покрито със златни клеми и щипки, които поддържаха многофасетъчния кристал в кухнята на лявото око. — Опитах се да я хвана, когато се втурна към телепорта в Кулата на чайката — спокойно обясни магьосникът. — Искан да ѝ спася живота, защото вярвах, че телепортът ще я убие. Какъв наивник съм бил! Тя премина гладко, с такава сила, че порталът се взриви и всички отломки полетяха към лицето ми. Изгубих едното си око и лявата буза, както и много кожа по лицето, шията и гърдите. Много тъжно, много неприятно, много усложняващо живота. И много грозно, нали? Трябваше да ме видиш, преди да започна магическата регенерация.

Ако вярвах в такива неща — продължи той, докато пъхаше в носа ѝ извита медна тръбичка, — щях да си помисля, че това е отмъщението на Лидия ван Бредеворт. От гроба. Регенерирам, но бавно. Необходимо е много време и става трудно. Особено сложна е регенерацията на очната ябълка... Кристалът прекрасно изпълнява ролята си, виждам триизмерно, но каквото и да се говори, това е чуждо тяло, липсата на естествена очна ябълка понякога ме докарва до лудост. И тогава, обхванат от ирационална злоба, се кълна, че когато хвана Цири, първото нещо, което ще накарам Риенс да направи, ще е да ѝ извади едното от ония огромни зелени очища. С пръсти. „С тези пръсти“, както обича да се изразява той. Мълчиш, Йенефер? А знаеш ли, че ми се иска и на теб да ти извадя очите? И двете?

Той заби дебела игла във вената на ръката ѝ. Никога не улучваше точно. Йенефер стисна зъби.

— Създаде ми грижи. Накара ме да се откъсна от работата си. Рискува много, като тръгна с кораб към падината Седна, към моя изсмукван... Ехото от краткия ни двубой беше силно и отекна надалеч, можеше да стигне до любопитни и нежелани уши. Но не можах да се съдържа. Възможността да те заловя и да те включа към моя скенер беше дяволски изкушаваща. Нали не си мислиш — вкара той поредната игла, — че съм клъвнал на твоята провокация? Че съм

лапнал примамката? Не, Йенефер, ако си мислиш така, значи бъркаш небето с повърхността на езеро, в което се отразяват звездите. Ти преследваш мен, аз преследвах теб. Когато се отпрати към падината Седна, ти просто ми улесни задачата. Защото, разбираш ли, сам не мога да хвана Цири, дори и с помощта на този нямащ равен на себе си скенер. Момичето има силни вродени защитни механизми, силна собствена антимагьосническа и заглушаваща аура, и в края на краищата това е Старата кръв... Въпреки това моите свръхскенери трябваше да я засекат. Но не успяха.

Йенефер вече беше омотана цялата със сребърни и медни проводници, увита в система от сребърни и порцеланови тръбички. На допряната до стола масичка се поклащаха стъклени съдове с безцветни течности.

— Тогава си помислих — Вилгефорц пъхна в носа й втора тръбичка, този път стъклена, — че единственият начин да намеря Цири чрез сканиране, е да приложа емпатична сонда. Но за това ми беше необходим човек, който има достатъчно силна емоционална връзка с момичето, за да образува емпатична матрица — един алгоритъм от взаимни чувства и симпатии. Сетих се за вещера, но той изчезна, освен това вещерите са лоши медиуми. Възнамерявах да заповядам да отвлекат Трис Мериголд, нашата Четиринайсета от хълма. Обмислях похищаването на Ненеке от Еландер... Но когато се оказа, че ти, Йенефер от Венгерберг, сама ми падаш в ръцете... Честна дума, нищо по-добро не можах да измисля... Ако те включа към апаратурата, ти ще ми намериш Цири. Вярно, че операцията изисква сътрудничество от твоя страна... Но както ти е известно, съществуват методи за принуда.

Разбира се — продължи той, потривайки ръце, — трябва да ти изясня нещо. Например, откъде и как разбрах за Старата кръв. За наследството на Лара Дорен. Какво представляват всъщност тези гени. Как така са попаднали в Цири. Кой й ги е предал. По какъв начин ще ги взема от нея и за какво ще ги използвам. Как действа изсмуквачът Седна, кого вече съм изсмуквал, какво смятам да правя с него и защо. Много въпроси, нали? Жалко, че нямам време да ти разкажа всичко, да ти обясня всичко. И да те изненадам, защото, Йенефер, аз съм убеден, че някои факти ще те изненадат... Но както вече казах, нямам време. Еликсирите започват да действат. Време е да се съсредоточиш.

Магьосницата стисна зъби, задъхвайки се от дълбокия стон, извиращ от вътре.

— Знам — кимна Вилгефорц, приближавайки се към големия професионален мегаскоп, към екрана и огромното кристално кълбо върху триножника, увит в мрежа от сребърна тел. — Знам, че е много неприятно. И доста болезнено. Затова колкото по-бързо се захванеш със сканирането, толкова по-кратко ще се наложи да го търпиш. Хайде, Йенефер! Тук, на този екран, искам да видя Цири. Къде е, с кого е, какво прави, какво яде, къде и с кого спи?

Йенефер закрепва — пронизващо, диво и отчаяно.

— Боли те? — досети се Вилгефорц, вторачвайки се в нея със здравото си око и с мъртвия кристал. — Разбира се, че ще боли. Сканирай, Йенефер, не се опъвай. Не се прави на героиня. Прекрасно знаеш, че не бива да се противопоставяш на това. Последствията може да са ужасни: кръвоизливи, параплексия или въобще да се превърнеш в слабоумно, вегетиращо същество. Ако оживееш, естествено!

Тя стисна челюсти толкова силно, че зъбите ѝ изскърцаха.

— Хайде, Йенефер — каза меко магьосникът. — Хайде, поне от любопитство! Сигурно ти е интересно как я кара възпитаничката ти. Ами ако я грози опасност? Може да е в беда! Знаеш колко хора ѝ желаят злото и я искат мъртва. Сканирай. Когато разбере къде се намира момичето, ще я доведе тук. Ще бъде в безопасност... Тук никой няма да я намери. Никой.

Гласът на Вилгефорц беше кадифен и топъл.

— Сканирай, Йенефер, сканирай. Моля те. Давам ти дума: ще взема от Цири само толкова, колкото ми е необходимо. А после ще ви пусна и двете. Кълна се.

Йенефер стисна още по-здраво зъби. По брадичката ѝ потече струйка кръв. Вилгефорц стана рязко и махна с ръка.

— Риенс!

Йенефер почувства как прищипват пръстите на ръцете ѝ с някакви приспособления.

— Понякога — каза Вилгефорц, навеждайки се към нея — там, където са безсилни магията, еликсирите и наркотиците, резултати дава обикновената, стара, добра класическа болка. Не ме принуждавай да го правя! Сканирай.

— Върви по дяволите, Вилгефорц!

— Завивай болтовете, Риенс. Леко.

* * *

Вилгефорц погледна безжизненото тяло, което влачеха по пода към стълбата, водеща към подземие. После вдигна очи към Риенс и Ширу.

— Винаги съществува риск — каза той — някой от нас да попадне в ръцете на моите врагове и да бъде подложен на разпит с изтезания. Ще ми се да вярвам, че ще проявите не по-малка твърдост на духа и тялото си. Да, ще ми се да вярвам. Но не го вярвам.

Риенс и Ширу мълчаха. Вилгефорц отново включи мегаскопа и прожектира на екрана изображението, генерирано от огромни кристали.

— Това е всичко, с което се сдобих. Искях да получа Цири, а тя ми даде вещера. Интересно. Не ми позволи да изтръгна от нея емпатичната матрица на девойката, но при Гералт се пречупи. А аз дори не подозирах, че има някакви чувства към този Гералт... Така, за начало ще се задоволя с постигнатото. Вещерът, Кахир аеп Кеалах, бардът Лютичето, някаква жена? Хммм... Кой ще се заеме с окончателното решение на вещерския проблем?

* * *

„Ширу прие — спомняше си Риенс, надигайки се на стремената, за да облекчи поне малко протрития си задник. — Ширу се зае да убие вещера. Той познаваше местността, в която Йенефер беше сканирала Гералт и спътниците му, имаше познати там, дори роднини. А мен Вилгефорц ме изпрати да преговарям с Ватие де Ридо, а след това да следя Скелен и Бонхарт...

А аз, идиотът, тогава се зарадвах, уверен, че ми се е паднала много по-лека и приятна задача. Такава, с която ще се справя бързо, без много усилия и с удоволствие...“

* * *

— Ако селяните не са ни излъгали — надигна се на стремената Стефан Скелен, — то езерото трябва да се намира зад онзи хълм, в котловината.

— Натам водят и следите — потвърди Бореас Мун.

— Тогава защо стоим? — Риенс потърка измръзналото си ухо. — Да пришпорваме конете и напред!

— Не бързай — възпря го Бонхарт. — Трябва да се разделим и да обкръжим котловината. Не се знае по кой бряг е тръгнала. Ако изберем грешната посока, езерото може да ни отреже пътя към нея.

— Абсолютно правилно — подкрепи го Бореас Мун.

— Езерото е сковано в лед — подхвърли Риенс.

— Ледът може да се окаже твърде слаб за конете. Бонхарт е прав, трябва да се разделим.

Скелен бързо даде нужните заповеди. Групата, която водеха Бонхарт, Риенс и Ола Харшейм, наброяваща осем коня, тръгна по източния бряг и бързо се скри в черната гора.

— Добре — изкомандва Кукумявката. — Да тръгваме, Силифант...

В този миг съобрази, че нещо не е наред, обърна коня си, плесна го с камшика и се озова пред Йоана Селборн. Кена отстъпи с коня си назад. Лицето ѝ беше каменно.

— Напразно, господин коронер — каза хрипливо тя. — Дори не се опитвайте. Ние няма да тръгнем. Връщаме се. Дотук бяхме.

— Ние ли? — ревна Дакре Силифант. — Кои „ние“? Това бунт ли е?

Скелен се наведе от седлото и се изплю на замръзналата земя. Зад Кена стояха Андрес Виерни и Тил Ехрад, светлокосият елф.

— Госпожо Селборн — бавно и гневно произнесе Кукумявката. — Работата не е там, че губите възможността за една многообещаваща кариера, че пропилявате шанса на живота си. Работата е там, че ще ви дадат на палача. Заедно с тези глупаци, които са ви послушали.

— На който му е съдено да се обеси, няма да се удави — философски отвърна Кена. — Не ни плашете с палачи, господин коронер, тъй като не е ясно кой е по-близо до ешафода — вие или ние.

— Така ли мислиш? — проблеснаха очите на Кукумявката. — Подслушала си нечии хитри мисли. Смятах те за по-умна. А ти се оказа най-обикновена глупава жена. Онзи, който върви с мен, винаги печели, който е против мен — винаги губи! Запомни го! Въпреки че вече ме смяташ за удавник, аз все пак ще успея да те пратя на ешафода. Чувате ли? Ще заповядам да ви късат месото с нажежени клещи!

— Веднъж ни е майка раждала, господин коронер — меко рече Тил Ехрад. — Вие избрахте своя път, ние — нашия. И двата са ненадеждни и рисковани. И не се знае на кого какво е подготвила съдбата.

— Няма да успеете да ги насъскате като някакви кучета върху девойката, господин Скелен — гордо вдигна глава Кена. — И няма да позволим да ни убиеете като кучета, както стана с Нератин Цека. Хайде, стига приказки. Връщаме се. Бореас, тръгвай с нас!

— Няма — поклати глава следотърсачът, избърсвайки чело с кожената си шапка. — Желая ви щастие, не ви мисля злото. Но аз оставам. Служба! Дал съм клетва.

— На кого? — намръщи се Кена. — На императора или на Кукумявката? Или може би на магьосника, който вреци от кутийката?

— Аз съм войник. Служба.

— Почакайте — викна Дуфиций Крийл, появявайки се иззад гърба на Дакре Силифант. — Идвам с вас. И на мен ми омръзна. Снощи сънувах смъртта си. Не искам да умирам заради някаква смотана и подозрителна работа!

— Предатели! — извика Дакре, почервенял като череша. Като че ли кръвта всеки момент щеше да плисне от лицето му. — Отстъпници! Подли псета!

— Замълчи. — Кукумявката продължаваше да гледа Кена, а очите му бяха отвратителни, като на птицата от прякора му. — Те избраха своя път, чу ги. Няма защо да се пениш и да пръскаш слюнка. Но ние пак ще се срещнем. Обещавам.

— Може дори да се озовем на един ешафод — без капчица злорадство каза Кена. — Защото вас, Скелен, няма да ви накажат заедно с техни светлости, князете, а с нас, бандитите. Но вие сте прав, няма защо да се пръска слюнка. Ние тръгваме. Със здраве, Бореас. Със здраве, господин Силифант.

Дакре се изплю между ушите на коня си.

* * *

— Освен това, което ви разказах — Йоана Селборн гордо вдигна глава и отметна от челото си тъмен кичур коса, — нямам какво друго да добавя, уважаеми трибунал.

Председателят на трибунала я гледаше отвисоко. Лицето му беше непроницаемо. Очите сиви. И добри.

„Какво пък — помисли си Кена, — ще се опитам. Веднъж се мре. Няма да гния в цитаделата и да чакам смъртта. Кукумявката не си хвърля думите на вятъра, дори от гроба е готов да отмъщава...

Току-виж станало! Може и да не забележат. Веднъж се мре!“

Тя притисна ръка към носа си, сякаш го бършеше. Погледна право в очите на председателя на трибунала.

— Стража! — каза той. — Отведете свидетелката Йоана Селборн обратно в...

Той млъкна и се закашля. Изведнъж челото му се изпоти.

— В канцеларията! — завърши той, сумтейки силно. — Да подпише съответните документи. И да се освободи. Този трибунал не се нуждае повече от свидетелката Йоана Селборн.

Кена скришом избърса капките кръв, потекли от носа ѝ. Усмихна се съблазнително и благодари с учтив поклон.

* * *

— Дезертираха? — недоверчиво повтори Бонхарт. — Просто така? Решиха и тръгнаха? Скелен? И ти им позволи?

— Ако ни издадат... — започна Риенс, но Кукумявката веднага го прекъсна:

— Няма, защото им е мил животът! А, между другото, какво можех да направя? Когато и Крийл се присъедини към тях, с мен останаха само Берг и Мун, а те бяха четирима...

— Четирима — злоещо се обади Бонхарт — изобщо не са толкова много. Само да стигнем момичето и ще тръгна след тях. Ще нахраня враните с тях. В името на определени принципи.

— Първо да я догоним — обади се Кукумявката, плясвайки сивия си кон с камшика. — Бореас! Търси следите!

Над котловината беше паднала гъста мъгла, но те знаеха, че долу лежи езеро, защото тук, в Мил Трахта, във всяка котловина имаше езеро. А това, към което водеха следите от копитата на враната кобила, несъмнено беше езерото, което търсеха те, онова, което Вилгефорц им беше заповядал да търсят. Онова, което беше описал подробно и чието име им беше казал.

Тарн Мира.

Езерото беше тясно, не по-широко от хвърлей стрела, с формата на леко изкривен полумесец, вмъкнат между високи отвесни склонове, обрасли с черна ела и красиво обсипани с бяла снежна пудра. Склоновете бяха потънали в такава тишина, че чак ушите звънтяха. Замлъкнаха дори гарваните, чието злоецо грачене съпровождаше пътя им от доста дни.

— Това е южният край — каза Бонхарт. — Ако магьосникът не е объркал нещо, вълшебната кула се намира в северния край. Гледай за следи, Бореас. Ако изгубим следите, езерото ще ни отдели от нея.

— Следите са ясни! — извика отдолу Бореас Мун. — И пресни. Водят към езерото!

— Напред! — Скелен удържа дърпация се от стръмнината сивушко. — Надолу!

Спускаха се внимателно по склона, сдържайки пръхтящите коне. Промъкнаха се през черните, голи, заледени храсталаци, които затваряха достъпа до брега.

Дорестият кон на Бонхарт внимателно стъпи на леда, трошейки стърчащите като от стъклена плоча сухи тръстики. Ледът запука, под копитата се разбягаха в различни посоки дългите линии на пукнатини.

— Назад! — Бонхарт дръпна поводите и върна коня към брега. — Слизайте от конете! Ледът е тънък.

— Само край брега, при тръстиките — прецени Дакре Силифант, удряйки по ледената черупка с тока на обувката си. — Но дори и тук е цал и половина. Ще издържи конете, няма защо да се страхуваме...

Прекъсна го ругатнята на Скелен. Конят му зацвили, приседна на задницата си, краката му се раздалечиха. Скелен го срита с шпорите си, отново изруга, а този път ругатнята му беше придружена от хрущенето на трошация се лед. Сивушкото заудря с предните си

копита, а задните конвулсивно ритаха в дупката, трошейки леда и разбивайки на пяна бликналата отгоре тъмна вода. Кукумявката скочи от седлото, дръпна поводите, но се подхлъзна и падна по гръб, като едва не попадна под копитата на собствения си кон. Двамата гемерийци, също слезли от конете си, му помогнаха да се изправи. Ола Харшейм и Берт Бригден изтеглиха цвилещия кон на брега.

— Слизайте от конете, момчета — повтори Бонхарт, втренчен в гъстата мъгла, покриваща езерото. — Няма защо да рискуваме. Ще догоним момичето пеша. Тя също е слязла, също върви пеша.

— Абсолютно вярно — потвърди Бореас Мун, сочейки към езерото. — Това се вижда.

Точно до брега, под елшовите клони, леденото покривало беше гладко и полупрозрачно като тъмното стъкло на бутилка, а под него се виждаха тръстиката и станалите кафяви водорасли. По-нататък, при разлива, ледът беше покрит с тънък пласт мокър сняг. А върху снега, докдето мъглата позволяваше да стигнат погледите им, тъмнееха следи от стъпки.

— Пипнахме я! — разпалено викна Риенс, мятайки поводите върху един клон. — Не е чак толкова хитра, колкото ни се струваше! Тръгнала е по леда, насред езерото. Ако беше избрала някой от бреговете или гората, трудно щяхме да я догоним!

— Насред езерото... — замислено повтори Бонхарт. — Точно оттам минава най-краткият и най-пряк път до онази магическа кула, за която говореше Вилгефорц. И тя го знае. Мун, с колко ни е изпреварила?

Бореас Мун, който вече беше навлязъл в езерото, се наведе ниско над следите от ботуши. Вгледа се в тях.

— Не повече от половин час. Затопля се, а следите не са размити, вижда се всеки пирон в тока.

— Езерото — промърмори Бонхарт, напразно опитвайки се да пробие с поглед мъглата — се простира на повече от пет мили на север. Така каза Вилгефорц. Ако момичето има преднина от половин час, значи тя е на около половин миля пред нас.

— На този хлъзгав лед? — поклати глава Мун. — И толкова няма. Шест-седем стаяния, не повече.

— Още по-добре. Напред!

— Напред — повтори Кукумявката. — На леда и напред, бързо!

Вървяха, дишайки тежко. Близостта на жертвата им ги ободряваше, възбуждаше, изпълваше ги с еуфория като наркотик.

— Няма да ни избяга!

— Само да не изгубим следите...

— И само да не ни надхитри в мъглата... Бяла като мляко... На двайсет крачки нищо не се вижда, мамка му...

— Размърдайте си краката — измърмори Риенс. — По-бързо, по-бързо! Докато върху леда има сняг, да вървим по следите й...

— Следите са съвсем пресни — неочаквано избоботи Бореас Мун, след като спря и се наведе. — Съвсем пресни... Всеки пирон се е отпечатал... Тя е пред нас... Съвсем близко! Защо тогава още не я виждаме?!

— И защо не я чуваме?! — замисли се Ола Харшейм. — Нашите стъпки отекуват по леда, снегът скърца! Защо тогава не я чуваме?

— Защото много приказвате — рязко ги отрязва Риенс. — Напред, марш!

Бореас Мун свали шапката си и избърса потното си чело.

— Тя е тук, в мъглата — тихо каза той. — Някъде тук, в мъглата... Но не се вижда къде... Не се вижда откъде ще удари... Както там... В Дун Дара... В нощта на Саовине...

Той се зае с трепереща ръка да вади меча от ножницата си. Кукумявката скочи към него, хвана го за раменете и го разтърси.

— Затваряй си устата, стар глупако — изсъска той.

Само че вече беше късно. Страхът се предаде на останалите. Те също извадиха мечовете си и инстинктивно застанаха така, че да си пазят гърбовете.

— Тя не е привидение! — силно прошепна Риенс. — Дори не е магьосница! А ние сме десетима! В Дун Дара са били четирима, и то пияни, в задимената стая!

— Разпръснете се наляво и надясно, в редица — неочаквано се обади Бонхарт. — И вървете във верига! Но така, че да не се изпускате от поглед.

— И ти ли! — изкриви лице Риенс. — И теб ли те прихвана, Бонхарт? Не те мислех за такъв... — Той спря насред думата.

Ловецът на глави го изгледа по-студено и от лед.

— Разпръснете се във верига — повтори той, без да обръща внимание на магьосника. — Пазете дистанция. Аз се връщам за

конете.

— Какво?

Бонхарт и този път не удостои Риенс с отговор. Риенс изруга, но Кукумявката бързо сложи ръка на рамото му.

— Престани — промърмори той, — нека да върви. А ние да не губим време! Хора, в редица! Берт и Стигварт — наляво, Ола — надясно...

— Защо е всичко това, Скелен?

— Под вървящите накуп е по-вероятно да се напука ледът, отколкото под вървящите в редица — промърмори Бореас Мун. — Освен това ако вървим в редица, рискът девойката да ни се изплъзне отстрани, е по-малък.

— Отстрани ли? — изсумтя Риенс. — И по какъв начин? Следите са пред нас като на длан. Момичето върви право като по конец; ако се опита да се отклони дори на крачка встрани, следите ще го издадат!

— Стига сте си чесали езиците — прекъсна ги Кукумявката, поглеждайки назад, в мъглата, където беше изчезнал Бонхарт. — Напред!

Те тръгнаха.

— Става все по-топло — прошепна Бореас Мун. — Ледът на повърхността се топи, образува се коричка...

— Мъглата се сгъстява...

— Но следите се виждат през цялото време — забеляза Дакре Силифант. — Освен това ми се струва, че момичето върви по-бавно. Изморява се.

— Ние също. — Риенс свали шапката си и си избърса челото.

— Тихо. — Силифант изведнъж се спря. — Чувате ли? Какво е това?

— Нищо не чух.

— А аз — да... Нещо като скърцане... Скърцане по леда... Но не оттам. — Бореас Мун посочи мъглата, в която се губеха следите. — А като че ли отляво, отстрани...

— Аз също го чух — потвърди Кукумявката, оглеждайки се обезпокоено. — Но сега спря. Дявол да го вземе, не ми харесва това. Въобще не ми харесва!

— Следите — изморено, но настойчиво повтори Риенс. — Ние виждаме следите й! Какво, без очи ли останахте? Тя върви право напред, като стрела. Ако се беше отклонила дори една крача, дори на половин, щяхме да видим следите й! Бързо напред, след някоя и друга минута ще я хванем! Кълна се, че след минутка ще видим...

Той млъкна. Бореас Мун си пое дъх така, че го заболяха дробовете. Кукумявката изруга.

На десетина крачки пред тях, на самата граница на видимостта, ограничена от плътна мъгла, следите прекъсваха. Изчезваха.

— Дявол да го вземе...

— Какво става?

— Какво, да не е излетяла?

— Не — поклати глава Бореас Мун. — Не е излетяла. По-лошо.

Риенс изруга грозно, посочвайки появилите се на ледената кора чертички.

— Кънки — промърмори той, свивайки машинално юмруци. — Имала е кънки и ги е обула... Сега се носи по леда като вятър... Никога няма да я стигнем! Къде, по дяволите, се дяна Бонхарт? Няма да догоним момичето без коне!

Бореас Мун силно се изкашля и въздъхна. Скелен бавно разтвори кожата си, разкривайки праметнатия през гърдите му ремък с наредените ориони.

— Няма да ни се налага да я гоним — рече студено той. — Тя ще ни настигне. И се боя, че няма да ни се наложи да чакаме дълго!

— Полудя ли?

— Бонхарт го предвиди. Затова се върна за конете. Той знаеше, че момичето ни въвлича в капан. Внимание! Ослушвайте се за скърцането на кънки по леда!

Дакре Силифант пребледня, което си пролича, въпреки порозовелите му от студа бузи.

— Момчета! — викна той. — Внимание! Бъдете нащрек! И се съберете в група. Да не се изгубите в мъглата.

— Млъкни! — изрева Кукумявката. — Пазете тишина! Пълна тишина, иначе няма да чуем...

Те чуха. Най-отляво, в най-далечния край на редицата, от мъглата до тях долетя кратък крясък, който бързо секна. И рязкото,

сипкаво скърцане на кънки, от което се изправяха косите, също както от скърцането на желязо по стъкло!

— Берт! — извика Кукумявката. — Берт! Какво има?

Те чуха неразбираем вик, а само след миг от мъглата изскочи тичащия с всички сили Берт Бригден. Приближавайки се до тях, той се подхлъзна, падна и се плъзна по корем върху леда.

— Тя докопа... Стиварт — изпъшка той, изправяйки се с усилие. — Закла го... докато прелиташе наблизо... Толкова бързо... че едва я зърнах... Магьосница...

Скелен изруга. Силифант и Мун, и двамата с мечове в ръце, се въртяха, вирайки се в мъглата.

Скръц. Скръц. Скръц. Бързо. Ритмично. И все по-близо. Все по-близо...

— Откъде? — изкрещя Бореас Мун, обръщайки се на другата страна, хванал меч си с две ръце. — Откъде?

— Тихо! — извика Кукумявката, държейки орион във вдигнатата си ръка. — Като че ли е отдясно! Да, отдясно! Идва отдясно! Внимание!

Вървящият в десния им фланг гемериец изведнъж изруга, обърна се и се втурна на сляпо в мъглата, шляпайки в топящия се лед. Но не можа да избяга далеч. Дори не успя да се скрие от погледа им. Те чуха рязкото скърцане на кънки, забелязаха неясна, подвижна сянка. И блясък на меч. Гемериецът нададе вой. Те го видяха да пада, видяха широкото ветрило от кръв върху леда. Раненият се мяташе, извиваше се, крещеше, виеше, после утихна и замря.

Но докато виеше, той заглушаваше скърцането на кънките. Те не очакваха, че момичето ще успее толкова бързо да смени посоката.

Тя влетя между тях, точно по средата. Съсече Ола Харшейм в движение, ниско, под коляното, и той се прекърши като сгъваемо ножче. Тя се завъртя в пирует, засипвайки Бореас Мун с дъжд от ледени парченца. Скелен отскочи, подхлъзна се и се хвана за ръкава на Риенс. И двамата паднаха. Кънките заскърцаха съвсем близо до тях, остриите студени парченца ги хапеха по лицата. Единият от гемерийците изкрещя, а викът му рязко премина в диво хълцане. Кукумявката знаеше какво се беше случило. Той беше чувал много хора, на които са им прерязани гърлата.

Ола Харшейм викаше и се гърчеше върху леда.

Скръц. Скръц. Скръц.

Тишина.

— Господин Скелен — изпъшка Дакре Силифант. — В теб ни е надеждата... Спаси ни... Не ни оставяй...

— Крака ми отсече, курва-а-а! — виеше Ола Харшейм. — Помогнете ми, мамка ви! Помогнете ми да стана-а-а!

— Бонхарт! — закрепця в мъглата Скелен. — Бонхарт! Помощ! Къде си, кучи сине! Бонха-а-арт!

— Тя ни обикаля — изпъшка Бореас Мун, като се въртеше и се слушваше. — Обикаля ни в мъглата... Не се знае откъде ще удари... Смърт! Това момиче е самата смърт! Всички ще загинем тук! Ще бъде клане, същото като в Дун Дара в нощта на Саовине...

— Дръжте се накуп — простена Скелен. — Стойте в група, тя напада онези, които са сами... Щом видите, че приближава, не изпадайте в паника... Хвърляйте ѝ в краката мечове, колани, торби... Каквото ви падне, само да я...

Той не довърши. Този път дори не чува скърцането на кънките. Дакре Силифант и Риенс спасиха живота си, падайки на леда. Бореас Мун успя да отскочи, подхлъзна се, падна, преобърна Берт Бригден. Когато момичето профуча край тях, Скелен замахна и хвърли ориона. И улучи. Но не този, в когото се целеше. Ола Харшейм, който тъкмо беше успял да се изправи, рухна в конвулсии на окървавения лед, широко отворените му очи сякаш се бяха събрали върху стоманената звезда, която стърчеше от основата на носа му.

Последният от гемерийците хвърли меча си и започна кротко, откъслечно да хълца. Скелен дотича до него и с всички сили го зашлеви през лицето.

— Вземи се в ръце! — закрепця той. — Вземи се в ръце, момко! Това е само едно момиче! Едно момиче!

— Също като в Дун Дара, в нощта на Саовине — тихо каза Бореас Мун. — Вече няма да си тръгнем от този лед, от това езеро. Слушайте! Слушайте! И ще чуете как се приближава смъртта!

Скелен вдигна меча на гемериеца и се опита да пхне оръжието в ръцете на хълцащия мъж, но напразно. Потръпващият в конвулсии гемериец го гледаше с невиждащ поглед. Кукумявката хвърли меча и скочи към Риенс.

— Направи нещо, магьоснико! — изрева той, като го хвана за ръката. Ужасът удвои силите му и Риенс, въпреки че беше по-висок, по-тежък и по-едър, се загърчи в хватката на Кукумявката като парцалена кукла. — Направи нещо! Призови своя могъщ Вилгефорц! Или сам направи някаква магия! Прави магии, заклинания, призови духове и демони! Направи нещо, нещастнико! Направи нещо, преди гадината да е избила всички ни!

Ехото от крясъка му отекна по обраслите с дървета склонове. Преди още да затихне, кънките заскърцаха. Хълцащият гемериец падна на колене и покри лицето си с ръце. Берт Бригден нададе вой, хвърли меча си и хукна да бяга. Подхлъзна се, преметна се и известно време пълзя на четири крака като куче.

— Хайде, Риенс!

Магьосникът изруга и вдигна ръка. Докато произнасяше заклинанието, ръката му трепереше, гласът му — също. Но се получи. Макар и не така, както му се искаше.

Бликналата от пръстите му тънка огнена мълния проряза леда. Ледената плоча се напука. Но не на ширина, както би трябвало, за да препречи пътя на приближаващата се девойка. Пропука се на дължина. Със силно хрущене ледената черупка се разцепи; бликна и се разпени черна вода, бързо разширяващият се процеп се устреми към гледащия го тъпо Дакре Силифант.

— Бягайте! — нададе вид Скелен. — Бягайте-е-е!

Но беше твърде късно. Процепът премина между краката на Силифант и рязко се разшири, ледът се натроши като стъкло, образувайки големи парчета. Дакре изгуби равновесие, водата приглуши крясъка му. Бореас Мун падна в образувалата се дупка, пълзящият на четири крака гемериец също изчезна под водата, изчезна и трупът на Ола Харшейм. Подир него в черната глъбина падна Риенс, а веднага след него и Скелен, който в последния момент успя да се залови за края на леда... А момичето със засилка прелетя над образувалата се дупка и се озова от другата ѝ страна, разпръсквайки топящия се лед, след което бързо се понесе след бягащия Бригден. След секунда до ушите на висящия на ръба на разлома Скелен долетя див, квичащ писък.

Беше го настигнала.

— Господине... — простена Бореас Мун, който по някакъв начин беше успял да изпълзи на леда. — Подайте ми ръка... Господин коронер...

Изтеглилият се от водата Скелен посиня. Тресеше го. Опитващият се да излезе Силифант отчупи ръба на ледената плоча. Дакре отново потъна под водата. Но почти веднага изскочи на повърхността, кашляйки и плюейки, и с нечовешки усилия се добра до леда. Изпълзя върху него и падна, останал съвсем без сили. Около него се образува локва.

Бореас стенеше, затворил очи. Скелен трепереше.

— Спасете... Мун... Помогнете...

На края на леденото поле, потопен до слабините, висеше Риенс. Мокрите коси прилепваха към черепа му. Зъбите му тракаха като кастанети.

Кънките заскърцаха. Бореас не помръдна. Чакаше. Скелен трепереше.

Тя се приближаваше. Бавно. От меча ѝ течеше кръв и бележеше леда с пунктир. Бореас преглътна. Въпреки че беше просмукан до кости с ледена вода, изведнъж му стана ужасно горещо.

Но момичето не гледаше него. Тя гледаше Риенс, който напразно се опитваше да се измъкне върху леда.

— Помогни ми... — Риенс успя да надмогне тракането на зъбите си. — Спаси...

Момичето намали, завъртайки се на кънките с грацията на танцорка. Спря с леко разкрячени крака, държейки меча си ниско, до бедрото.

— Спаси ме — заскимтя Риенс, впивайки в леда вкочанелите си пръсти. — Спаси... ще ти кажа... къде се намира Йенефер... Кълна се.

Момичето бавно свали шала от лицето си. И се усмихна. Бореас Мун видя зловещия белег и с усилие сдържа вика си.

— Риенс — каза Цири, без да спира да се усмихва. — Та нали ти се канеше да ме научиш какво е болка. Помниш ли? Ето с тези ръце. Ето с тези пръсти. С тези. С пръстите, с които си се вкопчил в леда.

Риенс отговори нещо. Бореас не разбра какво, защото зъбите на магьосника тракаха силно, затруднявайки речта му. Цири се завъртя с кънките си и вдигна ръката с меча. Бореас стисна зъби, уверен, че тя ще посече Риенс, но момичето само се подготвяше за бяг. За огромно

изумление на следотърсача, тя се отдалечи, размахвайки рязко ръцете си. Изчезна в мъглата, след миг утихна и ритмичното поскърцване на кънките.

— Мун... И-и-изз... ва-а-ади... ме-е-е... — изрева Риенс, притискайки брадичка към леда. Той извади и двете си ръце, опитвайки се да се вкопчи с нокти в леда, но всичките му нокти вече бяха счупени. Разпери пръсти, опитвайки се да се захване за окървавения лед с дланите и с възглавничките на пръстите си. Бореас Мун го гледаше и започваше да усеща увереност, ужасяваща увереност...

Чуха скърцането на кънките в последния момент. Момичето се приближаваше с невероятна бързина, направо се размиваше пред погледите им. Движеше се по самия край на леда, до пукнатината...

Риенс изкрещя. И се задави с плътната, оловносива вода.

И изчезна.

На леда, точно върху равните следи от кънките, остана кръв. И пръсти. Осем пръста.

Бореас Мун изповръща вътрешностите си върху леда.

* * *

Бонхарт препускаше в галоп по ръба на склона край езерото, препускаше като обезумял, без да мисли за това, че конят всеки момент може да счупи краката си върху покритите с тънък слой сняг клисури. Заскрежените клонки на елшите го удряха по лицето, по ръцете, пълнеха врата му с леден прах.

Езерото не се виждаше — цялата котловина беше покрита с плътна бяла мъгла, като кипящ магьоснически котел.

Но Бонхарт знаеше, че момичето е там.

Усещаше го.

* * *

Дълбоко под леда пасаж ивичести костури с интерес съпроводиха до дъното на езерото проблясващата сребърна кутийка,

която се беше изплъзнала от джоба на плаващия в бездната труп. Преди кутийката да падне на дъното и да вдигне облаче кал, най-смелите костури се опитаха да я докоснат с муцунки. Но веднага отскочиха, изплашени.

Кутийката излъчваше странни, плашещи вълни.

— Риенс? Чуваш ли ме? Какво става? Защо вече два дни не отговаряте? Докладвай! Какво стана с момичето? Не трябва да я пускате да влезе в Кулата на лястовицата... Риенс! Обади се, дявол да те вземе! Риенс!

Риенс, естествено, не можеше да отговори.

* * *

Наклонът свърши, брегът стана равен. „Крайт на езерото — помисли си Бонхарт, — накрая съм вече. Изпреварих момичето. Къде е тя? И къде е тази проклета кула?“

Завесата от мъгла внезапно се разкъса и се вдигна. И тогава той я видя. Тя яздеше точно пред него на враната си кобила. „Магьосница — помисли си той, — говори с животното си. Изпратила я е на края на езерото и е заповядала да я чака там.

Но нищо няма да ѝ помогне.

Трябва да я убия. Нека се продъни в ада Вилгефорц. Трябва да я убия. Първо ще я оставя да моли за пощада, за живота си... А след това ще я убия.“

Той извика, пришпори коня си и препусна в галоп.

И изведнъж разбра, че е изгубил. Въпреки всичко тя го беше измамила.

Разделяше ги не повече от половин стаяние — но по тънкия лед. Тя се намираше от другата страна на езерото. На всичко отгоре леденият полумесец сега се извиваше в противоположна посока — момичето, което яздеше по тетивата на лъка, се намираше по-близо до края на езерото.

Бонхарт изруга, дръпна поводите и подкара коня към леда.

* * *

— Давай, Келпи!

Копитата на враната кобила трошаха замръзналата земя.

Цири се беше залепила за шията на коня. Видът на преследващия я Бонхарт я изпълваше с ужас. Тя се страхуваше от този човек. Дори само при мисълта за съпротива една невидима ръка сякаш я стискаше за стомаха.

Не, не можеше да се бори с него. Все още не.

Кулата. Можеше да я спаси само кулата. И порталът. Също както на Танед, когато магьосникът Вилгефорц я беше настигнал и протягаше ръка към нея...

Единственото ѝ спасение беше Кулата на лястовицата.

Мъглата се разтвори.

Цири дръпна поводите, усещайки как изведнъж я залива гореща вълна. Тя не вярваше на очите си. На онова, което виждаше пред себе си.

Бонхарт също го видя. И изкрещя тържествуващо.

На края на езерото нямаше кула. Нямаше дори развалини, просто нямаше нищо. Само едва забележим, едва различим хълм, който беше покрит със замръзнала трева и купчина камъни.

— Ето я, твоята кула! — изрева той. — Ето я твоята вълшебна кула! Ето го твоето спасение! Купчина камъни!

Струваше му се, че момичето не чува и не вижда. Тя приближи кобилата до хълма, към каменния насип. Вдигна ръце нагоре, сякаш проклинаше небето за всичко, което е намерила тук.

— Нали ти казвах — крещеше Бонхарт, пришпорвайки дорестия кон, — че си моя! Че ще направя с теб каквото поискам! И никой няма да ми попречи! Нито хора, нито богове, нито дяволи, нито демони! Нито вълшебни кули! Ти си моя, вещерке!

Подковите на дорестия кон зачаткаха по ледената повърхност.

Мъглата изведнъж започна да се вдига на кълба, забушува под поривите на вятъра, появил се неясно откъде. Дорестият кон зацвили и затанцува, оголил зъби. Бонхарт залитна назад и опъна поводите с всичка сила, защото конят направо побесня, мяташе глава, тропаше, пързалаше се по леда.

Между тях и брега, на който стоеше Цири, върху леда танцуваше снежнобял еднорог, изправяше се на задните си крака, заемайки позата, позната от гербовете върху щитовете.

— На мен тия номера не ми минават! — изкрещя ловецът, сдържайки коня си. — С магии няма да ме уплашиш! Ще те догоня, Цирила! И този път ще те убия! Вещерке! Ти си моя!

Мъглата отново започна да се кълби. Закипя, приемайки странни очертания. Те ставаха все по-отчетливи. Ездачи! Кошмарните фигури на призрачните ездачи.

Бонхарт ококори очи.

Върху скелетите на коне седяха скелети на ездачи, облечени в ръждясали ризници и брони, с остатъци от наметала, очукани и потрошени шлемове с биволски рога, с останки от щраусови и паунови пера. Очите на привиденията иззад забралата светеха със синкав пламък. Плющяха разкъсаните знамена.

Начело на демоническата кавалкада летеше въоръжен призрак с корона на черепа и с нагръдник, който се триеше в ръждивата ризница.

Махай се! — разнесе се глас в главата на Бонхарт. — *Махай се оттук, смъртни! Тя не е твоя! Тя е наша! Махай се!*

Едно не можеше да се отрече на Бонхарт: той беше храбър. Той не се изплаши от призраците. Преодоля страха, не се паникьоса.

Но конят му не беше толкова смел.

Дорестият жребец се изправи на задните си крака, затанцува като балерина, диво зацвили и скочи напред. Ледът се пропука с ужасяващо скърцане под ударите на копитата му, плочите се изправиха отвесно, бликна вода. Жребецът издаде писклив звук, удари с копита по ръба на ледения блок и го счупи. Бонхарт извади крака от стремената и скочи върху леда.

Твърде късно.

Водата се затвори над главата му. В ушите се чу звън, който отекна като в камбанария. Дробовете му щяха всеки момент да се пръснат.

Провървя му. Пляскащите му във водата крака стъпиха върху нещо — най-вероятно върху потъващия към дъното кон. Той се отгласна, изскочи над водата, плюейки и пръхтейки. Хвана се за ръба на твърдата ледена покривка. Без да се поддава на паниката, извади ножа си, заби го в леда и се издърпа навън. Лежеше, дишайки тежко, а от него се стичаше вода.

Езерото, ледът, заснежените склонове, белият блестящ елшак — всичко изведнъж беше залято от неестествена мъртвешка светлина.

Бонхарт с огромно усилие се надигна на колене.

Тъмносиньото небе над хоризонта пламна с ослепителна корона, превърна се в блестящ купол, от който изведнъж израснаха огнени стълбове и спирали, спуснаха се танцуващи колони и вихри от светлина. На небосклона увиснаха преливащи се, подвижни, бързо променящи формата си ленти и платнища.

Бонхарт захриптя. Струваше му се, че някой е увил около гърлото му стоманената тел на гарота.

Там, където допреди малко се намираха само един гол хълм и купчина камъни, се издигаше кула.

Величествена, със заострени сводове, изящна, черна, гладка, блестяща, сякаш изсечена от един цял базалтов блок. В безбройните ѝ прозорци блещукаше огън, а по зъбчатите ѝ кули гореше *aurora borealis*.

Той видя девойката, която се беше обърнала към него. Видя горящите ѝ очи и уродливия белег, пресичащ бузата ѝ. Видя как момичето пришпори враната кобила, бързайки да влезе в черната празнота под каменния свод на входа.

Видя я как изчезва.

Aurora borealis изригна в ослепителни огнени вихрушки.

Когато Бонхарт отново започна да вижда, кулата вече я нямаше. На брега бяха покритият със сняг хълм, купчината камъни, изсъхналата черна трева.

Застанал на четири крака в локвата от стичаща се вода, ловецът на глави закрепя страшно. Страшно и диво. Вдигнал ръце към небето, на колене, той крещеше, виеше, богохулстваше и проклинаше — хора, богове, демони.

Ехото от виковете му се търкаляше по обраслите с елши склонове, носеше се по замръзналото огледало на езерото Тарн Мира.

* * *

Онова, което тя видя във вътрешността на кулата, в първия момент ѝ напомни за Каер Морхен — същия дълъг коридор зад аркадите, същото безкрайно пространство с губещи се в далечината колони или скулптури. Беше неясно как тази бездна е успяла да се

смали в стройния обелиск на кулата. Но Цири знаеше, че е безсмислено да се опитва да анализира — та нали кулата беше изникнала от нищото, беше се издигнала там, където по-рано я нямаше. В такава кула би могло да има всичко и тя не би трябвало да се изненадва от нищо. Цири се огледа, въпреки че не вярваше, че Бонхарт ще се осмели да влезе след нея. Но предпочиташе да се увери.

Аркадата, през която беше влязла, сияеше с неестествена светлина.

Копитата на Келпи звънтяха по пода, а под тях нещо хрущеше. Черепи, пищали, ребра, бедрени и тазови кости. Тя вървеше из гигантска гробница. „Каер Морхен — спомни си тя. — Мъртвите трябва да се предадат на земята... Колко отдавна беше това... Тогава Още вярвах в такива неща... Във величието на смъртта, в почитта към мъртвите... А смъртта си е просто смърт. И мъртвият си е просто един студен труп. Няма никакво значение къде лежи, къде костите му се превръщат в прах.“

Тя навлезе в мрака под аркадите, между колоните и статуите. Мракът се закълби като пушек, слухът ѝ се изпълни с настойчив шепот, въздишки, тихи стенания. Пред нея изведнъж блесна светлина, разтвориха се гигантски врати. Те се отваряха една след друга. Вратите. Безкрайното множество от врати с тежки крила безшумно се отваряха пред нея.

Келпи вървеше, а подковите ѝ звънтяха по каменния под.

Геометрията на обкръжаващите я стени, арки и колони се наруши толкова рязко и внезапно, че Цири усети как ѝ се завива свят. Стори ѝ се, че се намира във вътрешността на някакъв невероятен многостенен блок, някакъв гигантски октоедър.

Вратите продължаваха да се отварят. Но вече не водеха в една-единствена посока. Отваряха се към безброй много посоки и възможности.

И Цири започна да вижда.

Чернокоса жена води за ръка момиче с пепеляворуса коса. Момичето се страхува, плаши се от света, бои се от засилващия се в тъмнината шепот, страхува се от звъна на подкови, който чува. Чернокосата жена с искряща диамантена звезда на шията също се страхува. Но не го показва. Тя води момичето нататък. Към нейното предопределение.

Келпи върви. Следващата врата.

Йола Втора и Еурнейд в кожухчета, с вързопчета в ръка крачат по замръзнала, покрита със сняг пътека. Небето е тъмносиньо.

Следващата врата.

Йола Първа стои на колене пред олтара. До нея е майка Ненеке. Двете гледат, лицата им изразяват ужас. Какво ли виждат? Миналото или бъдещето? Истина или лъжа?

Над тях двете, над Ненеке и Йола, има ръце. Протегнати в жест на благословия ръце на жена със златисти очи. В огърлицата на жената — диамант, сияеща утринна звезда. В ръцете на жената — котарак. Над главата ѝ — сокол.

Следващата врата.

Трис Мериголд придържа кестенявите си коси, разрошвани от вятъра. От него не можеш да се скриеш, нищо не може да те предпази от вятъра.

Не и тук, не на върха на хълма.

По хълма се изкачва дълга, безкрайна колона от сенки, фигури. Те вървят бавно. Някои се обръщат с лице към нея. Познати лица. Весемир, Ескел, Ламберт, Коен, Ярпен Зигрин и Поли Далберг. Фабио Сах... Яре... Тисая де Врие...

Мистле...

Гералт?

Следващата врата.

Йенефер в окови, прикована към покрита с влага стена от подземие. Ръцете ѝ са плътна кора от засъхнала кръв. Черните ѝ коси са разрошени и сплътнени... Но във виолетовите ѝ очи грее неугасима воля за борба и съпротива.

— Майчице! Дръж се! Издръж! Идвам на помощ! Дръж се!

Следващата врата. Цири извъръща глава. С досада и смущение.

Гералт. И зеленоока жена с черни, късо подстригани коси. И двамата голи. Заети, погълнати един от друг. От удоволствието, което си доставят един на друг.

Цири сдържа емоциите, от които ѝ се свива гърлото, и смущква Келпи. Копитата ехтят. В тъмнината пулсира шепот.

Следващата врата.

Здравей, Цири.

— Висогота?

Знаех си, че ще се справиш, храбро момиче. Смелата ми Лястовичка. Нали не си пострадала?

— Победих ги. На леда. Бях им приготвила изненада. Кънките на дъщеря ти...

Имах предвид морални страдания.

— Спрях се... Не ги избих всичките. Не убих Кукумявката... Въпреки че точно той ме рани и обезобрази. Сдържах се.

Знаех си, че ще победиш, Zireael. И ще влезеш в кулата. Та нали четох за това. Защото то вече е описано... Всичко това вече е било описано. Знаеш ли какво ни дава ученето? Умението да ползваме източници.

— Как така можем да разговаряме... Висогота... Или ти...

Да, Цири. Умрях. Голяма работа! Много по-важно е онова, което научих. На което се натъкнах... Сега знам къде са се дянали изгубените дни. Знам какво се е случило в пустинята Корат. Знам как си успяла да се скриеш от потерята...

— И как съм влязла тук, в кулата, нали?

Старата кръв, която тече във вените ти, ти дава власт над времето. И над пространството. Над измеренията и сферите. Сега ти си Владетелка на световите, Цири. Ти притежаваш могъща Сила. Не позволявай да ти я отнемат и използват за собствените си цели разни престъпници и негодници...

— Няма да позволя.

Сбогом, Цири. Сбогом, Лястовичке.

— Сбогом, Стари гарване.

Следващата врата. Светлина, ослепителна светлина.

И пронизващ аромат на цветя.

* * *

Над езерото беше паднала лека като пух мъгла, която вятърът бързо щеше да разнесе. Повърхността на водата беше гладка като огледало, върху зеления килим от плоски листа на водни лилии се белееха цветчета.

Бреговете бяха потопени в зеленина и цветя.

Топло. Пролет.

Цири не се изненада. А и защо да се изненадва? Та нали сега вече всичко беше възможно. Ноември, лед, сняг, замръзнала почва, купчина камъни на покрития със замръзнала трева хълм — всичко това беше останало там. А тук си беше тук, тук базалтовата кула със заострени сводове и зъбчати кулички на върха се отразяваше в зелената, обсипана с бели лилии езерна вода. Тук беше май, защото именно през май растат дивата роза и дивата череша.

Някой наблизко свиреше на флейта или пищялка, изкарвайки някаква весела, закачлива мелодийка.

На брега на езерото, потопили предните си копита във водата, стояха два снежнобели коня. Келпи изпръхтя, удари с копито по камъка. Тогава конете вдигнаха муцуни и влажни от водата ноздри, а Цири силно ахна.

Това не бяха коне, а еднорози.

Цири не се изненада. Тя ахна от възхищение, а не от изненада.

Мелодията звучеше все по-силно, долиташе иззад храстите от песекиня, обсипани с бели гирлянди от цветове. Келпи се отправи сама натам, без никой да я подкарва. Цири преглътна. Двата еднорога, които стояха неподвижни като статуи, я гледаха, отразявайки се в гладката като огледало повърхност на водата.

На объл камък зад дивите череша седеше светлокос елф с триъгълно лице и огромни бадемовидни очи. Той свиреше, движейки чевръсто пръстите си по дупките на флейтата. Видя Цири и Келпи и продължи да ги гледа, без да спира да свири.

Белите цветчета на песекинята ухаеха толкова силно, както не ухаеше нито една песекиня, която Цири беше виждала през живота си. „И нищо чудно — помисли си тя напълно спокойно. — В онзи свят, където живях досега, песекинята просто мирише по друг начин.

Защото в този свят всичко е съвсем различно.“

Елфът завърши мелодията с протяжна висока нота, свали флейтата от устните си и стана.

— Защо чак сега? — попита той, усмихвайки се. — Какво те забави толкова?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.